

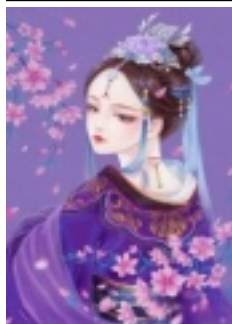
Sủng Thê Lâm Vinh

Contents

Sủng Thê Lâm Vinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Trừng Trị Nha Hoàn	5
3. Chương 3: Chủ Tổ Mưu Kế Báo Thù	8
4. Chương 4: Mưu Kế Thất Bại, Bắt Côn Trùng	11
5. Chương 5: Gặp Từ Lệnh Sâm	14
6. Chương 6: Hấn Rốt Cuộc Muốn Làm Gì?	17
7. Chương 7: Từ Lệnh Sâm Động Lòng	22
8. Chương 8: Thế Tử Trêu Chọc	27
9. Chương 9: Nàng Thay Đổi	31
10. Chương 10: Kiêng Kỵ	34
11. Chương 11: Biểu Ca Đề Tiễn	38
12. Chương 12: Đào Hồ	42
13. Chương 13: Là Ai Ăn Trộm	46
14. Chương 14: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim	51
15. Chương 15: Thế Tử Chúc Thọ (thượng)	54
16. Chương 16: Thế Tử Chúc Thọ (hạ)	59
17. Chương 17: Xử Trí	62
18. Chương 18: Cắm Hoa	67
19. Chương 19: Thi Đấu	71
20. Chương 20: Nói Láo	74
21. Chương 21: Hâm Hại	78
22. Chương 22: Trong Sách	82
23. Chương 23: Công Bằng	86
24. Chương 24: Thỏ Lộ Tình Cảm	89
25. Chương 25: Miếu Tự	94
26. Chương 26: Ở Chung	98
27. Chương 27: Hậu Chiêu	102
28. Chương 28: Thế Tử Nổi Giận	106
29. Chương 29: Nguy Cơ Bốn Phía	110
30. Chương 30: Xếp Hàng	114
31. Chương 31: Tình Dịch	118
32. Chương 32: Đánh Nhau	121
33. Chương 33: Ôm (1)	126
34. Chương 34: Nhận Lỗi	130
35. Chương 35: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu	134
36. Chương 36: Ghen	138
37. Chương 37: Thỏ Lộ (một)	141
38. Chương 38: Thỏ Lộ (hai)	145
39. Chương 39: Chia Tay	148
40. Chương 40: Độc Kế	152
41. Chương 41: Hâm Hại	156

42. Chương 42: Lật Ngược Tình Thế	159
43. Chương 43-1: Làm Khách 1	163
44. Chương 43-2: Làm Khách 2	167

Sủng Thê Lâm Vinh

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh Converter: ngocquynh520 Edit + beta: Tiểu Mập Mập Kiếp trước vì người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the-lam-vinh>

1. Chương 1

Đêm đã khuya, đèn Dương Giác* trong phòng Kỷ Thanh Y vẫn sáng. Nàng không tắm rửa nghỉ ngơi, mà soi gương trang điểm, dùng toàn bộ tinh thần để trang điểm.

Mười một tuổi tới phủ Bình Dương Hầu, đến nay đã là bảy năm, mà bảy năm này nàng phải chịu bao đè nén, ảm ức, tức giận.

Lại thêm ba năm tiếp, nàng càng như cá chậu chim lồng, nhìn như hòn ngọc quý trên tay, an nhàn sung sướng, nhưng sự thật nàng chỉ là đồ chơi của người khác mà thôi.

Từ Lệnh Kiểm giam giữ nàng, giết đệ đệ Thanh Thái của nàng.

Nực cười thay nàng còn chẳng hay biết, LÊ quý don, Mập cứ cho rằng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời dạ vâng hầu hạ, hẳn sẽ bỏ qua cho Thanh Thái.

Mấy ngày nay, nàng thoa phấn trang điểm để chính tay giết kẻ thù, báo thù cho bản thân và đệ đệ.

Từ lúc hoàng đế bệnh tình nguy kịch đến lúc Từ Lệnh Kiểm lên ngôi sau hai mươi bảy ngày giữ đạo hiếu, ước chừng đã qua bốn mươi hai ngày.

Nàng tin chắc, đêm nay nhất định Từ Lệnh Kiểm sẽ tới.

Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân nhẹ, cả người Kỷ Thanh Y cứng đờ, nắm chặt nắm tay.

Ngoại trừ Từ Lệnh Kiểm ra không còn ai khác. Vậy thì kết thúc trong hôm nay đi.

“Thanh Thanh, ta tới rồi đây.”

Từ Lệnh Kiểm mặc bộ đồ đen, trên khuôn mặt trong trăng tuần tú là nụ cười mang theo vài phần đắc chí.

Trong chớp mắt nhìn thẳng hẳn, trong lòng Kỷ Thanh Y dâng lên nỗi chán ghét, nàng hít một hơi sâu, ép bản thân tỉnh táo.

Mấy năm trôi qua, Mập, lqđ đọc truyện online, không một ngày nào nàng không muốn giết hắn, không một ngày nào không sống trong nỗi khổ sở đau đớn. Cuối cùng, hôm nay nàng đã có thể giết hắn, tựa như suy nghĩ mấy năm nay.

Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày giỗ của người!

“Kiểm lang, người đến rồi.”

Trên khuôn mặt Kỷ Thanh Y là nụ cười xinh đẹp thêm mấy phần quyến rũ, tựa như nụ hoa mềm mại trên cành ngày đầu xuân, làm người ta sinh ra cảm giác trĩu mến.

Từ Lệnh Kiểm ngạc nhiên. Trước nay tuy Thanh Thanh dịu dàng nhưng lúc nhìn hắn luôn có vẻ kiên kỳ, xa cách mà hôm nay nàng cười với hắn như vậy làm hắn như si như mê.

Hắn vội vàng bước nhanh về phía trước, cầm tay Kỷ Thanh Y, giọng nói dịu dàng hết mức có thể: “Thanh Thanh, mấy ngày nay ta không tới thăm nàng, ảm ức cho nàng rồi.”

Giọng nói dè dặt như che chở trên bảo hiểm thế.

“Kiểm lang nói chuyện này mà làm chi?” Kỷ Thanh Y hờn dỗi lườm hắn, đôi mắt đẹp phản chiếu ánh nến rực rỡ lấp lánh, xinh đẹp không gì sánh.

Lúc này Từ Lệnh Kiểm mới chú ý, hôm nay Kỷ Thanh Y ăn diện vô cùng xinh đẹp. Là bởi hắn lên ngôi nên cảm thấy vui mừng vì hắn ư?

Trong lòng hắn ảm áp, nắm tay nàng càng thêm chặt: “Thanh Thanh, nàng tốt với ta như vậy...” Hắn rất cảm động, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc lâu sau hắn mới mở miệng: “Nàng yên tâm, trong hậu cung nhất định có một chỗ dành cho nàng. Nàng đã cố thêm mấy tháng nữa, chờ ta thu dọn Mạnh Tĩnh Ngõ và Mạnh Thái hậu, nhất định ta sẽ nghĩ cách đưa nàng tiến cung.”

Mạnh Tĩnh Ngọc là thê tử kết tóc của hắn, mà Từ Lệnh Kiểm có thể đăng ngôi đế vị cũng là do được sự trợ giúp đắc lực của Mạnh Thái hậu.

Qua cầu rút ván, không hổ danh Từ Lệnh Kiểm!

Kỷ Thanh Y bị sự vô sỉ của hắn làm cho ghê tởm, nàng mấp máy môi, cố gắng để bản thân cười tự nhiên, giọng nói mềm thêm chút nữa: “Kiểm lang, có phải ta nên đổi giọng, gọi người là bệ hạ không?”

Từ Lệnh Kiểm tiến lên ôm eo nàng, cười nói: “Mặc kệ ta là Hoàng đế cũng được, thái tử cũng tốt, ta mãi là Kiểm lang của nàng.” Nói xong liền xoay người, ôm nàng đi về phía giường.

Thứ hắn thích, trước nay đều chỉ là sắc đẹp của nàng.

“Kiểm lang!” Kỷ Thanh Y khê đẩy hắn, không vui lắm bẩm: “Ta chờ người đã mấy ngày, hôm nay đặc biệt tự mình xuống bếp nấu bao nhiêu món người thích...”

“Thật không!” Từ Lệnh Kiểm vô cùng vui mừng, lúc này mới để ý quả thực bên ngoài bày một bàn toàn món ngon.

“Thanh Thanh, vất vả cho nàng rồi. Sau này những chuyện như này để hạ nhân làm là được rồi. Tâm ý của nàng, ta đều hiểu.”

Từ Lệnh Kiểm ôm nàng, ngồi xuống cạnh bàn, Kỷ Thanh Y nâng ly rượu lên kính hắn: “Nguyện Kiểm lang giang sơn vững bền,”

Từ Lệnh Kiểm cũng nâng ly rượu lên, đang định theo thói quen cầm ngăn chằm thử rượu thì Kỷ Thanh Y cười khúc khích, nhấp một ngụm trước, sau đó đưa ly rượu tới bên môi Từ Lệnh Kiểm, dáng vẻ nũng nịu của nàng, dù tâm địa sắt đá cũng hóa thành sợi chỉ mềm.

Từ Lệnh Kiểm nâng mặt nàng lên, hắn áp môi mình lên môi mình, nuốt rượu xuống bụng.

Kỷ Thanh Y vội rút chén nữa: “Chén này chúc ta và Kiểm lang vợ chồng hòa thuận, ân ái bạc đầu.”

Từ Lệnh Kiểm tiếp tục uống, sau đó ôm nàng triền miên. Hơn tháng không gặp, hẳn nhớ nàng vô cùng.

Bụng nàng nóng ran, cảm giác ran rát.

Ban đầu hẳn không để ý, nhưng khi cơn đau ngày càng mãnh liệt, cuối cùng hẳn cũng ý thức được không bình thường, một tay hẳn đẩy Kỷ Thanh Y ra, trên khuôn mặt tuần tú đều là vẻ hoảng sợ.

“Người cho ta uống cái gì?”

“Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là cỏ đoạn trường.” Kỷ Thanh Y lão đảo lui về sau hai bước, cố gắng đỡ cái bàn phía sau để đứng vững, thở hào hển như ống thông gió bị nứt.

Cha nàng là tiến sĩ hai bảng*, mẫu thân cũng là quý nữ nhà cao cửa rộng, nguyện vọng từ nhỏ của nàng chỉ như trong vở kịch Nam*, gả cho một lang quân như ý, cùng hẳn cử án tề mi, bạc đầu giai lão.

*Tiến sĩ hai bảng (): Trong cuộc thi, thi Hương trúng cử gọi là át bảng, hay át khoa. Tiến sĩ gọi là giáp bảng hay giáp khoa. Phàm những người thông qua thi Hương trúng át bảng (cử nhân), sau đó thi đình trúng giáp bảng (Tiến sĩ) được gọi là tiến sĩ hai bảng.

*Kịch Nam (): Loại hình nghệ thuật sân khấu miền Nam, thời xưa (Theo Lạc Việt)

Nhưng tất cả đều bị Từ Lệnh Kiểm phá vỡ!

Nếu không phải hẳn ham mê vẻ đẹp của nàng, cướp đi trong sạch của nàng, sao nàng có thể trở thành thiếp của Trần Văn Cẩm, sao có thể bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm?

Nếu không phải vì đệ đệ, nàng đã xuống dưới cửa tuyền đoàn viên cùng cha mẹ. Nàng không khác gì cá chậu chim lồng, bị nhốt trong chiếc lồng hoa mỹ, chịu đựng nhục nhã, áp bức chỉ vì đệ đệ có thể bình an, không ngờ ngay cả hy vọng xa vời này cũng bị Từ Lệnh Kiểm đập nát.

Đã vậy nàng còn sống làm chi! Hôm nay, chính nàng sẽ giết chết Từ Lệnh Kiểm.

“Bay đâu!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, chạy về phía cửa, đi được vài bước, vì cơn đau trong bụng mà ngã sõng soài dưới đất.

“Đừng phí phạm thời giờ.” Sắc mặt Kỷ Thanh Y tái nhợt, cười lạnh: “Người sợ Mạnh Tĩnh Ngỗ biết đến sự tồn tại của ta, mỗi lần xuất cung đều tìm đủ lý do, còn tìm người có dung mạo na ná người, mặc quần áo của người để thay thế. Vì tránh bị phát hiện, ngay cả cận vệ người cũng để lại cho tên thể thân. Hôm nay chỉ có mình người đến, trong Ngự Xuân viên này, trừ người và ta, không còn một ai khác.”

“Vì ngày hôm nay mà ta phải mất năm tháng lập mưu.” Giờ phút này, trong đôi mắt xinh đẹp của Kỷ Thanh Y là hận ý ngút trời: “Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày chết của người!”

“Người điên rồi!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, không dám tin nhìn nàng: “Hiện nay ta đã là Hoàng đế, qua năm mới ta sẽ thay đổi niên hiệu, đến lúc đó sẽ đại xá thiên hạ, tuyển chọn tú nữ. Người dùng thân phận biểu tiểu thư, bà con xa của Trần gia tiến cung, sau này có thể quang minh chính đại ở cạnh ta, trở thành Hoàng quý phi, hưởng vinh hoa phú quý.”

“Thế thì đã sao?” Kỷ Thanh Y lạnh giọng chất vấn: “Ta cùng lắm chỉ là món đồ chơi trong tay người mà thôi, cùng lắm chỉ là đồ cái lồng giam lớn hơn mà thôi! Ai thềm ở lại cạnh người, ai thềm làm Hoàng quý phi.”

Mấy năm nay, Kỷ Thanh Y chịu bao nhục nhã, cuối cùng lúc này không chịu nổi nữa, nổi hận trong mắt tựa sóng to gió lớn ập lên người Từ Lệnh Kiểm: “Các người giết Thanh Thái, lại còn lừa ta, vẫn muốn bắt ta vâng lời hầu hạ người như trước! Từ Lệnh Kiểm, chỉ tiếc trong tay ta không có thanh đao, không thể băm người thành vạn đoạn, người chết như vậy quả là thoải mái quá.”

“Người cho rằng ta chết, người vẫn có thể sống được ư?” đột nhiên Từ Lệnh Kiểm đứng dậy, đẩy ngã Kỷ Thanh Y, ngồi trên người nàng, bóp cổ nàng: “Người cho rằng ta chết, người cho rằng người và Trần Văn Cẩm có thể như hình với bóng? Người nằm mơ! Trần Văn Cẩm chỉ coi người như hòn đá kê chân, người cho rằng sao ta có thể đắc thủ, nếu không phải Trần Văn Cẩm hạ thuốc người, chẳng lẽ người sẽ ngủ trên giường ta ư? Những năm này, ta móc tim móc phổi với người, coi người như trân bảo, hận không thể móc

tim dằng đến trước mặt người, kết quả người chỉ nhớ đến Trần Văn Cẩm! Đồ tiện nhân, ta chết, người cũng đừng hồng sống sót, cả phủ Bình Dương Hầu đều phải chôn theo ta...”

Giọng nói giận giữ của Từ Lệnh Kiểm ngày càng nhỏ, cuối cùng trở thành những tiếng thở dốc.

Nàng biết, nàng đương nhiên biết. Từ Lệnh Kiểm đáng ra nên ở trong cung, cuối cùng chết tại phủ Bình Dương Hầu, lại còn chết cùng chỗ với nàng, Mạnh Tĩnh Ngọc và Mạnh thái hậu chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định, đến lúc đó những gì Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm làm đều sẽ bị bại lộ, Trần Văn Cẩm và phủ Bình Dương Hầu đều gặp phải tai họa ngập đầu. Nhất là Trần Văn Cẩm, dựa theo tính tình Mạnh Tĩnh Ngọc, nói không chừng sẽ lãng tử xử tử hắn.

Nghĩ đến việc Trần Văn Cẩm sẽ hứng chịu thiên đạo vạn quả, bị hành hạ đến chết, Kỷ Thanh Y cảm thấy dù mình có chết cũng sẽ mỉm cười dưới cửu tuyền.

Bàn tay đang bóp cổ nàng dần lỏng, Từ Lệnh Kiểm nôn ra ngụm máu tươi rồi ngã sang một bên.

Kỷ Thanh Y dùng sức lực còn sót đẩy hắn ra, muốn bỏ đến nơi cách xa hắn. Lúc sống, bị Từ Lệnh Kiểm làm bẩn thân thể, chết rồi, nàng muốn cách hắn thật xa.

Trong bụng lại truyền đến cơn đau buốt, máu tươi chảy ra từ khoe môi nàng, nước mắt làm nhòe hai mắt nàng.

Phụ thân, mẫu thân, con vô dụng, không bảo vệ được Thanh Thái, để hắn bị kẻ xấu hãm hại. Cuối cùng con cũng báo được thù, con xuống dưới tìm hai người đây. Thanh Thái, tỷ tỷ xin lỗi đệ, tỷ tỷ đến với đệ đây.

2. Chương 2: Trường Trị Nha Hoàn

Qua lễ Long Sĩ Đầu mừng 2 tháng 2*, trời xanh gió mát, những cây liễu bắt đầu nhú ra những liếc lá xanh mơn.

*Long Sĩ Đầu: Phong tục truyền thống của TQ, còn được gọi là “lễ cày bừa vụ xuân”, “lễ đồng áng”, “lễ xuân long”, đây là ngày lễ truyền thống dân gian TQ.

Kỷ Thanh Y viết xong con chữ cuối cùng trong lê quý đôn, đọc tr online “Kinh Kim Cương”, đặt bút xuống, xoa bóp cổ tay hơi ê ẩm, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc rèm treo sáng sủa sạch sẽ, gốc ngọc lan cao lớn trong sân đã lên chồi. Mùa xuân đến, mọi vật tràn trề sức sống, nghênh đón cuộc sống mới. Mà Kỷ Thanh Y nàng cũng sống lại một lần.

Kiếp trước nàng thất thân trước hôn nhân, “quyến rũ” biểu ca, để cha mẹ đã mất phải hổ thẹn, khiến đệ đệ còn trẻ không thể góc đầu. Ánh mắt ngoại tổ mẫu nhìn nàng đầy chán ghét và ruồng bỏ, đối xử với nàng cũng mang theo khinh bỉ.

Bề ngoài, nàng là thiếp của biểu ca, sự thực nàng bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm. Sao nàng có thể luân lạc tới bước đường này? Lúc nàng chết, vẫn chưa tròn đôi mươi, Thanh Thái càng thảm hại ơn, chết lúc nào nàng cũng không biết.

Tất cả những chuyện này đều bắt đầu từ lúc nàng ly trà Lê Nguyệt Trường bùng đến, nàng hoa mắt chóng mặt, chỉ còn lại lý trí ít ỏi, mặc cho Từ Lệnh Kiểm tới gần nàng.

Nhớ tới đủ chuyện của kiếp trước, Kỷ Thanh Y rùng mình, đầu ngón tay run rẩy.

Không, không!!

Những chuyện đó đều đã qua, chỉ là cơn ác mộng mà thôi.

Hiện tại những chuyện đó đều chưa xảy ra, nàng mới mười bốn, là Kỷ biểu tiểu thư kiều ngạo, đọc truyện LQ đôn online ngang ngược không thể tha thứ chứ không phải chim hoàng yến bị Từ Lệnh Kiểm nhốt trong khuôn viên tinh xảo.

Kỷ Thanh Y ép bản thân không nhớ tới những chuyện cũ, tầm mắt dõi về trong sân. Nàng làm sai chuyện, bị phạt, bị đưa đến biệt viện Tư Quá. Phải chép Kinh Kim Cương 100 lần mới có thể trở lại kinh thành.

Kiếp trước, nàng ở lại đây hơn năm tháng, mãi đến tháng ba năm nay, Thanh Thái lên cơn sốt, hôn mê gọi tên nàng, ngoại tổ mẫu mới đón nàng về.

Bây giờ đã là đầu tháng hai, cách thời gian nàng hồi kinh còn hơn một tháng. Nếu như nàng có thể chép kinh văn xong sớm thì có thể về sớm hơn, Thanh Thanh cũng không cần chịu khổ vì bệnh tật.

Dưới cây ngọc lan có hai nha hoàn đang ngồi, mặt tròn mắt trướng tên Thái Tâm, còn người có dung mạo xinh xắn, chững chạc tên Tổ Tâm, đều là thị tỳ thiếp thân của nàng.

Tổ Tâm nhìn trời, nói với Thái Tâm: “Tiểu thư đã viết cả buổi sáng rồi, không thể để nàng viết tiếp được, nếu không mai sẽ kêu đau cổ tay.”

“Ừm, vậy ta đi nhắc tiểu thư nghỉ ngơi.” Thái Tâm chạy vào Minh Đường, giọng nói to rõ gọi: “Tiểu thư! Mập, LQuý đôn online Sau đó sải bước đi vào gian phía Đông: “Tiểu thư viết liên tục từ sáng đến trưa, nên nghỉ một lúc.” Vừa nói vừa đi đến bên án kỷ, thấy hôm nay Kỷ Thanh Y viết nhiều hơn thường ngày, liền vui vẻ hô lên: “Viết được nhiều quá.”

Kỷ Thanh Y nheo mắt, liếc nàng. Thái Tâm nhớ đến lời dặn dò của Kỷ Thanh Y mấy hôm trước, liền vội vàng im bặt, dùng tốc độ nhanh nhất cầm hơn nửa chỗ kinh văn đã chép xong giấu đi. Kỷ Thanh Y hài lòng gật đầu. So với Tổ Tâm, Kỷ Thanh Y càng muốn tin tưởng Thái Tâm.

Kiếp trước, những người bên cạnh nàng đều không có kết quả tốt, trừ Tổ Tâm. Nhưng nàng không thể vì chuyện này mà phán quyết Tổ Tâm bất trung với nàng. Vậy nên từ lúc sống lại đến nay, nàng luôn âm thầm quan sát Tổ Tâm, nhưng không thấy có gì mờ ám. Hoặc giả Tổ Tâm trung tâm với nàng, chỉ là nàng nghĩ nhiều. Hoặc là Tổ Tâm nguy trang quá giỏi làm nàng không phát hiện ra điều gì. Cho nên nàng phải nghĩ cách dò xét.

Tổ Tâm bưng điểm tâm đi vào, vui vẻ: “Tiểu thư đói bụng không, đây là đậu phụ vàng nhà bếp mới làm, tuy không thể so với trong phủ, nhưng là đầu bếp Thái phu nhân phái tới, tiểu thư nếm thử xem.”

Tổ Tâm nói xong liền thở dài: “Chờ tiểu thư chép xong “Kinh Kim Cương” là chúng ta có thể trở về kinh thành, không cần chịu khổ nữa.”

Thì ra chép kinh văn là chịu khổ, so với những khổ sở và nhục nhã trong kiếp trước, đây coi là gì?

Kỷ Thanh Y lau tay, cầm một miếng đậu phụ vàng, vừa đưa vào trong miệng không khỏi sững sốt. Lạnh!!

Tổ Tâm tỉ mỉ, những chuyện của tiểu thư là nàng luôn vô cùng ân cần, sao có thể bưng điểm tâm lạnh đến?

Khoan! Nàng không muốn ở biệt viện nên luôn gây chuyện, giở thói hư. Bà tử trong phòng bếp bị nàng đuổi đi không ít. Lý tẩu mới tới có thân thích với Đỗ ma ma, mà hai ngày nữa Đỗ ma ma sẽ tới kiểm tra tiến độ chép kinh của nàng. Đột nhiên, suy nghĩ của Kỷ Thanh Y trở nên rõ ràng.

“Đáng chết, thứ này cũng dám bưng cho ta ăn sao!”

Miếng đậu phụ vàng này nàng chỉ cắn miếng nhỏ, phần còn lại nàng ném vào trong đĩa, sau đó nổi giận ra khỏi phòng. Nàng đến phòng bếp đi một vòng, sau đó nhanh chóng trở lại, rón rén đứng sau cánh cửa phía Tây.

Tổ Tâm đang kéo tay Thái Tâm, nhẹ lời khuyên nàng không nên đi ngăn cản Kỷ Thanh Y: “Trong lòng tiểu thư đang tức giận, bây giờ người đi ngăn nàng càng làm ngọn lửa trong lòng nàng cháy mạnh hơn. Cũng nên để nàng trút ra ngoài, nếu không chịu đựng đến sinh bệnh thì không hay, chờ tiểu thư phát giận xong, người lại đi khuyên nhủ nàng. Trước chúng ta gom lại kinh thư đã chép đã.”

Thoạt nghe những câu chữ này đều là suy nghĩ cho tiểu thư, nhưng ngẫm nghĩ lại đều là những lời nói chứa lòng khích bác. Kỷ Thanh Y thất thần chốc lát, qua nhiên nàng không trách lầm Tổ Tâm, phần đồ cạnh mình chính là nàng!

Sao trước kia nàng không nhìn ra Tổ Tâm rắp tâm hại mình, khắp nơi khích bác mình, đẩy mình vào bất nghĩa? Kỷ Thanh Y cười lạnh, qua khe hở cửa rèm nhìn Thái Tâm. Thái Tâm không nghe lời Tổ Tâm đi thu kinh văn, mặt lộ vẻ do dự, rõ ràng bị Tổ Tâm thuyết phục.

Tổ Tâm thấy Thái Tâm không ra ngoài ngăn cản Kỷ Thanh Y gây chuyện, liền yên lòng buông tay ra, xoay người đi gom kinh văn Kỷ Thanh Y chép. Thấy Kỷ Thanh Y mới viết được ba bốn trang giấy liền nhũn mày thở dài: “Tuy tiểu thư đã rất nỗ lực nhưng tiến độ này vẫn không kịp được, mấy hôm nữa Đỗ ma ma tới kiểm tra, phải làm thế nào bây giờ? Bằng không xé chiều hôm nay chúng ta cùng giúp tiểu thư chép.”

Dáng vẻ thật tâm thật tình suy nghĩ vì Kỷ Thanh Y, đúng là kẻ gian làm như trung thành. Kỷ Thanh Y nhắc chân, đứng ở cửa, đúng lúc Tổ Tâm cau mày ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau.

Tổ Tâm giật mình, sững sốt một lúc mới hỏi: “Tiểu thư về lúc nào vậy? Có phải Lý tẩu làm tiểu thư tức giận không?”

Kỷ Thanh Y đứng ở cửa, thu hết vẻ ngạc nhiên của Tổ Tâm vào đáy mắt. Đúng vậy, lúc này mình không ở phòng bếp gây chuyện mà trở về, đánh nàng ta trở tay không kịp, bảo sao không ngạc nhiên cho được. Kỷ Thanh Y cười lạnh, hơi hếch cằm, nhìn chằm chằm Tổ Tâm.

“Tiểu thư.” Tổ Tâm hơi ngẩn người, sau đó tiến lên cầm tay Kỷ Thanh Y, làm như hòa giải nói: “Lý tẩu tuổi trẻ, lại ý vào mình có họ hàng với Đỗ ma ma, trước giờ không đặt người bình thường trong mắt. Trừ Thái phu nhân và Hầu gia, dù là đại tiểu thư bà ấy cũng chưa từng nhân nhượng. Dù chúng ta có khó chịu thì cũng chỉ chịu mấy tháng này, tiểu thư nhẫn nhịn thêm chút nữa là qua thôi.”

Nhẫn nhịn? Nhẫn nhịn kiểu gì đây? Trước kia Kỷ Thanh Y không biết bộ mặt thật của Tổ Tâm thì thôi, nếu bây giờ đã nhìn rõ, sao nàng còn phải chịu đựng nữa! Nửa tháng này, nàng chịu đủ rồi.

Tổ Tâm vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng “bốp”, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy má trái đau rát. Tổ Tâm ngẩng đầu, không dám tin nhìn Kỷ Thanh Y, ánh mắt nàng lạnh lùng. Ngạc nhiên sao, không ngờ tới đúng không? Đại nha hoàn này, nàng ta nói gì nàng nghe vậy, tín nhiệm nể trọng, kiếp trước đừng nói là đánh nàng ta, dù chỉ một câu nói nặng lời cũng chưa từng.

Tính nàng không tốt, chẳng qua tình thế bất buộc, không thể không nguy trang mình như một con nhím, nếu không các nàng cô nhi ấu ọe, ăn nhờ ở đậu sớm muộn gì cũng bị những người kia ức hiếp đến chết. Gai của nàng luôn chỉ xù ra với người ngoài, với người bên cạnh, nàng rất hòa khí, cũng rất dễ nói chuyện. Song hôm nay nàng đột nhiên khác thường, cho Tổ Tâm một bạt tai thật đau.

Nàng tín nhiệm Tổ Tâm, nể trọng nàng ta, nhưng nàng ta báo đáp nàng như nào? Lừa nàng thông đồng cùng Lê Nguyệt Trùng, giám thị nhất cử nhất động của nàng, báo cho Lê Nguyệt Trùng biết. Kiếp trước nàng thê thảm như vậy, không thể không kể công của Tổ Tâm. Nàng đâu chỉ muốn đánh nàng ta, đến lòng muốn giết cũng có. Không vội, Tổ Tâm, Lê Nguyệt Trùng, Trần Văn Cẩm, Từ Lệnh Kiểm... Từng người một, kiếp này, bọn họ đừng hòng làm tổn thương nàng.

Tổ Tâm bị một cái tát làm cho mộng mị. Xảy ra chuyện gì thế này? Trước giờ tiểu thư có tức giận nhưng chưa từng đánh người. Chẳng lẽ hành động của mình bị lộ? Ý niệm sau cùng làm Tổ Tâm lạnh cả người.

“Tiểu thư!” Tổ Tâm nức nở, quỳ gối bên chân Kỷ Thanh Y: “Là lỗi của nô tỳ, tiểu thư phạt nô tỳ thế nào cũng được, nhưng đừng làm đau tay.” Kỷ Thanh Y nhìn nàng từ trên cao, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng.

Phản ứng đúng là nhanh! Lúc này mà vẫn không quên suy nghĩ cho chủ nhân, đúng là trung tâm thật lòng, tình thâm ý nặng! Nếu không phải nàng từng chết một lần, sợ sẽ bị nàng lừa dối. Nhưng nàng ta quả là nô tỳ tốt, vất óc tìm kế khích bác nàng đi phòng bếp, suy ra cũng chỉ để nàng xúc phạm Lý tẩu, mếch lòng Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân, nàng gây tội với Đỗ ma ma, sao có thể trở về phủ Bình Dương hầu nữa?

“Tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng tiểu thư khó chịu, tiểu thư nói với nô rỳ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng biết mình sai ở đâu.” Tổ Tâm ngẩng đầu, nắm đầu ngón tay đỏ bầm trên má trái quả là làm đau

mắt, ánh mắt hồng hồng, nóng nảy: “Tiểu thư đánh nô tỳ, mắng nô tỳ cũng được, nhưng đừng để bản thân tức giận.”

Chẳng qua chỉ muốn Kỷ Thanh Y nói ra, muốn biết trước mặt Kỷ Thanh Y nàng ta có bại lộ hay không mà thôi.

Kỷ Thanh Y không cho nàng ta như ý, nàng nghiêm mặt, lạnh lùng chỉ ra ngoài: “Ra ngoài quỳ cho ta.”

Tổ Tâm hoảng hốt, nước mắt rơi xuống từng giọt, trước khi đi ra vẫn không quên dập đầu với Kỷ Thanh Y: “Vâng!”

Kỷ Thanh Y nhìn Tổ Tâm sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiên cường quỳ gối trong đình mà không khỏi cười lạnh.

Nàng không trừng trị nổi Lê Nguyệt Trừng, nhưng thủ đoạn chơi đùa Tổ Tâm vẫn cần có. Nô tỳ lừa dối chủ nhân, chết không đáng tiếc!

3. Chương 3: Chủ Tổ Mưu Kế Báo Thù

Trong gian phía Tây, Kỷ Thanh Y ngồi đoan chính trên giường, Thái Tâm bê một chiếc ghế con đến ngồi phía dưới Kỷ Thanh Y.

“Tiểu thư, không ngờ Tổ Tâm là hạng người lòng dạ lang dạ thú.” Thái Tâm tức đến trợn mắt, hai tay nắm chặt: “Tiểu thư đối với nàng ta tốt như vậy, sao nàng ta có thể hãm hại người như vậy? Hừ, cái thứ sói mặt trắng không biết xấu hổ, lúc trước nếu không phải người cho nàng ta bạc, chỉ sợ ca ca nàng ta đã chết vì bệnh tật, chứ làm gì có chuyện đi theo đại quân sự học việc?”

Bị người mình nể trọng nhất hãm hại, Kỷ Thanh Y sao có thể không hận? Nàng tự nói với mình, cơm ăn miệng miêng, thù báo từng bước. LQĐôn Mập, Nàng tới giờ không phải người thông minh, lại lấy yếu địch mạnh, nhất định không thể làm bừa, nhất định phải nhẫn. Nhưng vừa rồi nhìn đáng về đối trá ghê tởm của Tổ Tâm, nàng không nhịn được.

Nếu không phải nghĩ đến sau này cần dùng Tổ Tâm đánh lừa kẻ thù, nàng liền giết nàng ta ngay lập tức. Vốn vô cùng tức giận, lúc này nghe Thái Tâm nói vậy, tức giận trong lòng nàng liền tiêu tán. Nàng cần gì tức giận vì kẻ không liên quan? Tổ Tâm thực chất chỉ là kẻ bị sai sử, nếu ngay cả một con cờ nhỏ cũng có thể làm nàng tức giận, vậy chẳng phải nàng tức giận vô ích?

“Đừng tức giận.” Kỷ Thanh Y vỗ tay Thái Tâm, giọng điệu ôn hòa: “Vì nàng ta không đáng.”

“Sao nô tỳ có thể không tức giận?” Khuôn mặt Thái Tâm tức đến đỏ bừng, cắn răng: “Nô tỳ và nàng ta cùng lớn lên ở nông thôn, đều là bảy tám tuổi đến phủ, sau đó được Thái phu nhân đưa đến cạnh người. Nàng ta xinh đẹp hơn nô tỳ, thông minh hơn nô tỳ, trong lòng nô tỳ vẫn luôn hâm mộ, kính nể nàng ta, coi nàng ta như tỷ tỷ mình mà tín nhiệm, nhưng không thể nào ngờ nàng ta là người như vậy.” Nói xong, vành mắt đỏ bừng, nước mắt tí tách rơi xuống.

Bị người thân cận nhất phản bội, sao có thể không đau lòng? Thái Tâm có tấm lòng trung thành như vậy, nàng vô cùng vui mừng. Kỷ Thanh Y không để ý chủ tớ khác biệt, cầm khăn lau nước mắt cho nàng: đọc truyện LQĐ online, “Hai người các người tình như tỷ muội, hầu hạ ta bao lâu, tuy nàng ta làm chuyện như vậy nhưng ta vẫn quyết định bỏ qua lần này. Thế này đi, người đi bảo nàng ta, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này chúng ta vẫn vui vẻ bên nhau.”

“Như vậy sao được?” Thái Tâm quên cả khóc, đứng phắt dậy: “Nô tỳ không muốn làm việc với hạng nô tỳ lừa dối chủ nhân, tình như tỷ muội gì chứ, nếu nàng ta vẫn nhớ đến chút gì gọi là tình nghĩa tỷ muội thì đã không làm chuyện như vậy.”

Trên má Thái Tâm vẫn vương nước mắt, nàng thấy Kỷ Thanh Y không nói, tưởng nàng mềm lòng liền cảm giận nói: “Tiểu thư, người như Tổ Tâm không thể lưu lại. Nếu không phải tiểu thư thông minh, hiểu được

âm mưu quỷ kế của nàng ta, đuổi Lý tẩu đi, Vậy làm sao ăn nói với bên Đỗ ma ma? Bên Thái phu nhân lại càng biết phải giải thích như nào? Người bên ngoài còn nói tính tình người kiêu căng, bướng bỉnh, không nghe dạy dỗ. Người không thể mềm lòng.”

Kỷ Thanh Y im lặng nghe nàng nói xong, sau đó hỏi nàng: “Ta hiểu ý của người, nhưng các người là nha hoàn thiếp thân của ta, cùng ta nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Người có từng nghĩ tới vì sao Tổ Tâm phải làm như vậy chưa?”

Thái Tâm mờ mịt lắc đầu.

“Có người xúi giục.” Kỷ Thanh Y nói thẳng: “Cho nàng ta tiền, cho nàng ta lợi ích, tự nhiên có thể thu mua nàng ta.”

Thái Tâm càng khó hiểu: “Thu mua nàng ta để hãm hại tiểu thư ư? Ai muốn hãm hại tiểu thư?”

Đúng vậy, nàng mang theo ấu đệ ăn nhờ ở đậu, vốn định chờ chữa khỏi bệnh cho đệ đệ rồi trở về huyện Bảo Ứng, nhưng đâu ngờ trong Hầu phủ có nhiều người tâm địa bất lương, chỉ muốn hại tỷ đệ các nàng.

Thái Tâm đột nhiên nhảy dựng lên: “Nhất định là đại tiểu thư! Chỉ có nàng mới nơi nơi nhìn không vừa mắt tiểu thư, luôn đối nghịch với người.”

“Không phải vậy.” Kỷ Thanh Y cầm tay nàng, thông thả nói: “Người kia là ai, ta đã biết rồi. Nhưng nếu chúng ta giải quyết Tổ Tâm nhất định sẽ giữ dây động rừng, bọn họ sẽ đề phòng. Giữ lại Tổ Tâm mới là tốt nhất.”

Ánh mắt Thái Tâm sáng lên: “Ý của tiểu thư là, trước giả vờ như không biết gì, đánh lừa kẻ thù, thả con sắt bắt con cá rô.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Kỷ Thanh Y hài lòng gật đầu: “Vậy nên người đi gọi Tổ Tâm vào đi, đừng tức giận, phải hòa thuận, giống như lúc trước vậy.”

“Nhưng nô tỳ không chịu nổi.” Thái Tâm tức giận: “Nô tỳ hận không thể đánh nát mặt nàng ta.”

“Không chịu được cũng phải chịu.” Kỷ Thanh Y vỗ tay nàng: “Cạnh ta, có thể dựa vào chỉ có mình người.”

Những lời này làm tinh thần Thái Tâm phấn chấn, nàng lập tức đứng cạnh Kỷ Thanh Y, vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu thư yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ kìm chế, nhất định không để mấy người đó đắc ý.”

Nàng tất nhiên tin tưởng Thái Tâm, kiếp trước Thái Tâm luôn đi theo nàng. Nếu hôm đó nàng mang theo Thái Tâm mà không phải Tổ Tâm, nàng sẽ không thảm hại như vậy. Sẽ không, kiếp này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Kỷ Thanh Y thăm nhủ, vẻ mặt bình tĩnh: “Đi đi, đỡ nàng ta vào.”

Tổ Tâm đi tới, không đợi Kỷ Thanh Y nói chuyện đã quỳ xuống: “Tiểu thư, Tổ Tâm biết sai rồi, nguyện ý chịu phạt.” Quỳ hơn nửa canh giờ, sắc mặt nàng ta tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi.

“Người biết sai thì tốt.” Kỷ Thanh Y hừ lạnh: “Người nói điểm tâm Lý tẩu làm không ngon, nhưng Lý tẩu nói đã làm xong từ lâu, bảo người bưng cho ta, người lại đẩy qua đẩy lại. Người cố ý bưng điểm tâm lạnh lên cho ta là có ý gì?”

Tổ Tâm vốn đã dự tính đến tình huống xấu nhất, còn tìm tiểu nha hoàn vào thành đưa tin cho ca ca mình, bây giờ xem ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

Trái tâm treo lơ lửng của Tổ Tâm rốt cuộc hạ xuống, nước mắt lăn lăn: “Là lỗi của nô tỳ, nghĩ ngày kia Đỗ ma ma sẽ tới kiểm tra, kính văn của tiểu thư còn gần nửa, trong lòng nô tỳ gấp như kiến bò chảo nóng, tối qua liền thức đêm chép kính văn cho tiểu thư, chép đến hơn nửa đêm vẫn không xong. Nô tỳ nghĩ cộng thêm chỗ tiểu thư chép hồi sáng là vừa đủ, nên không dám rời cửa nửa bước, chỉ sợ người khác quấy rầy tiểu thư chép kính.”

Tổ Tâm ngẩng đầu, để lộ đôi mắt đỏ phừng: “Nô tỳ vốn muốn ngồi trông cửa cho tiểu thư, không ngờ vừa ngồi xuống ghế thì buồn ngủ đến không mở nổi mắt. Người trong bếp đến nói với nô tỳ mấy câu, lúc ấy nô

tỳ mệt quá nên không để ý, không ngờ là chuyện đầu phụ vàng. Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, tiểu thư tiếp tục phạt nô tỳ ra ngoài quỹ đi.”

Suy nghĩ giúp Kỷ Thanh Y, dù là tâm địa sắt đá cũng phải mềm lòng

“Tổ Tâm.” Kỷ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên. Trên khuôn mặt nàng không tự giác để lộ vẻ áy náy, khó môi đóng mở hồi lâu mới nói: “Người đối tốt với ta như vậy, sao ta có thể oan ức người, làm người...”

“Là Tổ Tâm sai, tiểu thư không oan ức nô tỳ, người phạt rất đúng.” Giọng Tổ Tâm chợt thấp xuống: “Người bị ám ức như vậy, khó chịu trong lòng, nô tỳ hiểu.”

Kỷ Thanh Y cảm động không biết nói gì, tự mình đỡ Tổ Tâm lên: “Sau này đừng thức đêm như vậy, ngã bệnh thì làm sao bây giờ? Người mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Tổ Tâm không mệt.” Nàng ta lắc đầu: “Nô tỳ hầu hạ tiểu thư ăn cơm trưa, chờ tiểu thư nghỉ trưa, nô tỳ chớp mắt một lúc là được.”

Kỷ Thanh Y cầm chặt tay nàng ta, cam kết: “Tổ Tâm, hôm nay nhất thời nóng lòng trách làm người, người yên tâm, sau này sẽ không vậy nữa.”

Không bao giờ để người lừa dối, không bao giờ để mặc người quyết định mọi việc.

Tổ Tâm vô cùng cảm động: “Tiểu thư chớ có nói vậy, tấm lòng tiểu thư dành cho nô tỳ, nô tỳ đều hiểu.”

Chủ tớ hai người gỡ bỏ hiềm khích trước kia, nói rõ chuyện vừa rồi liền cho qua. Ăn cơm trưa, ngủ một giấc, tỉnh dậy liền sáng khoái tinh thần.

Kỷ Thanh Y ôn hòa dặn dò hai nha hoàn: “Tổ Tâm tiếp tục nghỉ ngơi đi, Thái Tâm mài mực cho ta, ta viết tiếp, hôm nay ta cũng thức đêm, nói không chừng ngày mai có thể viết xong.”

Thái Tâm gật đầu: “Vâng, hôm nay nô tỳ thức đêm cùng tiểu thư, chúng ta nhất định sẽ chép xong kinh văn, mau chóng trở về. Lâu rồi không gặp thiếu gia, không biết có cao hơn không.”

Nhắc tới Thanh Thái, Kỷ Thanh Y không khỏi xót xa, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại. Bên tai truyền đến giọng Tổ Tâm: “Nô tỳ nghỉ ngơi khỏe rồi, tiểu thư viết cả buổi sáng, tay cũng đau, không bằng để Thái Tâm theo tiểu thư lên núi đi dạo.”

Ngủ một giấc, tinh thần Tổ Tâm khôi phục bảy, tám phần: “Nô tỳ viết khá nhanh, kinh văn cứ để nô tỳ chép, nếu không có gì thì chạng vạng sẽ chép xong hết. Ngày kia Đồ ma ma tới, chúng ta có thể cùng về.”

Kỷ Thanh Y do dự, sau đó cười nói: “Được, Thái Tâm, đi lấy đồ đào cây, chúng ta ra sau núi đào cây.” Nàng đi Tổ Tâm mới yên tâm. Đã vậy, nàng cho nàng ta như ý là được.

Tiến Kỷ Thanh Y ra cửa, Tổ Tâm đứng ở cửa, vuốt má mình, ánh mắt dần âm ngoan.

Trương ma ma là ma ma quản sự của Kỷ Thanh Y, thấy Tổ Tâm đứng ở cửa liền chạy lên nói: “Tổ Tâm cô nương, cô nương nên khuyên nhủ tiểu thư, đừng đào mấy cây cỏ lung tung mang về. Cô nương nhìn cả viện gọn gàng xem, tiểu thư bên kia một chậu, bên này một chậu, còn ra thể thống gì.”

Không đợi Tổ Tâm trả lời, bà ta liền cười về hả hê: “Ta quên mất, Tổ Tâm cô nương thất sủng, đâu còn là hồng nhân cạnh tiểu thư nữa. Cô nương coi như không nghe thấy những gì ta nói nhé, chẳng may bị đánh nữa, đừng bảo là ta xúi.” Nói xong liền cười ha ha, bước đi.

Sống lại đã nửa tháng, mỗi ngày Kỷ Thanh Y đều sẽ ra sau núi đào phong lan, sau đó tự mình tưới nước bón phân, chỉ như vậy, lòng nàng mới có thể bình tĩnh lại. Sau núi gió êm, khắp sườn núi đều là ho thơm cỏ lạ, nơi xa còn có trẻ con chơi đùa, cười đùa.

Kỷ Thanh Y tinh thần phấn chấn, vô cùng hi vọng vào tương lai. Chỉ có điều hôm nay hai người tìm nửa ngày cũng không tìm được gốc hoa lan nào. Mãi đến chạng vạng, mặt trời mọc về phía Tây, các nàng đang chuẩn bị đi về thì từ xa trông thấy một bà tử về mặt sợ hãi chạy tới: “Tiểu thư, không xong rồi, không xong rồi, Cẩm y vệ, Cẩm y vệ bao vây viện chúng ta.”

“Bà nói gì?” Lời này không khác gì sấm giữa trời quang, làm Kỷ Thanh Y hoảng hốt. Đây chính là Cẩm y vệ tịch thu tài sản, giết chết cả nhà, khiến vương hầu cũng nơm nớp sợ hãi! Cẩm y vệ tới cửa, nhất định là tin dữ trong tin dữ.

Kiếp trước Bình Dương hầu hành hung Tung Nô, giết mệnh quan triều đình, bị Ngự sử buộc tội, chiếu ngục hạ xuống là do chính tay Cẩm y vệ hạ bút. Nhưng không phải trong lúc này, chuyện kia phải hơn nửa năm sau mới phát sinh. Hơn nữa lúc kiếp trước xảy ra tai biến, Cẩm y vệ chỉ bao vây phủ Bình Dương Hầu đâu có bao vây biệt viện? Chẳng lẽ chuyện nghiêm trọng hơn kiếp trước?

Thanh Thái vẫn đang ở Hầu phủ, hẳn sao rồi? Có thể gặp nguy hiểm gì không? Trái tim Kỷ Thanh Y hư bị ai tóm, treo cao, vẻ mặt hoảng sợ chạy về.

4. Chương 4: Mưu Kế Thất Bại, Bắt Côn Trùng

Từ sau núi đến biệt viện, chỉ trong thoáng chốc ngăn ngụt, trong đầu Kỷ Thanh Y hiện lên đủ loại suy đoán đáng sợ.

Những suy đoán này khiến trái tim nàng như co rúm lại, nếu Thanh Thái thật sự xảy ra chuyện gì, nàng nên làm gì đây?

Khi nàng chạy tới cửa viện, nhìn thấy Cẩm y vệ lạnh lùng tức sát, bỗng nàng bình tĩnh lại. LQđôn mạp, đọc tr, online. Không sai, chuyện đã xảy ra, sợ hãi không giải quyết được gì, Thanh Thái còn đang ở Hầu phủ đợi nàng về, nàng tuyệt không thể ngã xuống lúc này.

Tú Xuân đảo lóe ra thứ ánh sáng lạnh lùng, Kỷ Thanh Y bình tĩnh bước vào sân. Trong sân, nha hoàn bà tử bị hoảng sợ như những chú chim, rúc vào nhau, một phụ nhân quần áo lam lũ, cả người bẩn thỉu bị trời gô trong sân. Vì vậy mà nam tử đứng chấp tay trong sân vô cùng nổi bật, khiến người ta liếc mắt một cái là thấy sự hiện hữu của ông.

“Đại nhân, chủ nhân Trần gia tới.”

Nghe thấy động tĩnh, nam nhân kia xoay người lại, ông độ hơn bốn mươi, cao dong dỏng, nho nhã, ngũ quan tuần tú. Nếu không phải trên người mặc phi ngư phục chính tam phẩm, Kỷ Thanh Y sẽ cảm thấy ông chỉ là tiên sinh dạy học trong học đường.

Nhìn thấy Kỷ Thanh Y, ông hơi sửng sốt, hoặc giả không ngờ nàng nhỏ như vậy. Song sự ngờ vực này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, giây sau đôi tròng mắt kia trở nên vô cùng sắc bén.

Kỷ Thanh Y chỉ thấy ánh mắt ông như kiếm, làm người khác không thể nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu: “Kỷ thị ra mắt Triệu đại nhân, không biết đại nhân tới cửa là có chuyện gì?”

Ông nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y, ánh mắt ngày càng lạnh: “Ngươi và Trần gia Bình Dương hầu có quan hệ như nào? Kỷ Nghiêm là gì của ngươi? Sao ngươi biết Triệu Phủ ta?” Ba vấn đề liên tiếp, vấn đề sau sắc bén hơn vấn đề trước.

:Bình Dương hầu là cậu của tiểu nữ, Kỷ Nghiêm... Là tục danh của tiên phụ.” Đột nhiên nghe thấy tên cha mình từ trong miệng người khác, Kỷ Thanh Y không khỏi đỏ vành mắt, nàng cố gắng hết sức mới có thể nén lệ.

“Lúc trước đại nhân phá án, đã từng từ xa trông thấy một lần, nên nhận ra.”

Trái tim Kỷ Thanh Y đập loạn, đọc truyện LQĐ, hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Sao nàng có thể sơ suất như này, thuận miệng gọi Triệu đại nhân. Triệu Phủ là huynh đệ chơi cùng Hoàng đế từ thời tằm bé*, rất được Hoàng đế tín nhiệm, không ít vương công quý tộc bị thu nhà diệt tộc bởi tay ông.

*Từ này vốn là nhũ huynh (), mình lên baike tra xem nó nghĩa là gì nhưng k thấy nên để tạm như vậy.

Chẳng may lỡ lời, nếu gặp phải chuyện gì, hậu quả không thể tưởng nổi. Triệu Phù trầm mặc một lúc, sau đó chỉ vào phụ nhân bị trói gô, nói: “Người có nhận ra phụ nhân này không?”

Kỷ Thanh Y đi tới trước mặt phụ nhân, nhìn kỹ khuôn mặt bà, sau đó lắc đầu: “Tiểu nữ không biết người này.”

Khuôn mặt Triệu Phù vẫn vẻ lạnh lẽo, hừ lạnh, lời nói ra làm lòng người run sợ: “Chứa chấp trọng phạm, nên gánh tội gì?”

“Sao đại nhân lại nói như vậy?” Kỷ Thanh Y sợ hãi tái mặt, giọng cao hơn vừa rồi mấy phần: “Chúng ta sao có thể...” Lời chưa nói dứt đã thấy phụ nhân bị trói gôn và Trương ma ma quỳ một bên run lẩy bẩy, nàng lập tức hiểu ra.

Trương ma ma tham tiền hám lợi, thấy tiền là sáng mắt, trừ bà ta sẽ cho người ngoài vào ở thì không còn ai to gan như vậy.

“Đại nhân!” Trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo, bất chấp mọi thứ, quỳ xuống trước mặt Triệu thúc: đọc truyện LQuýđôn “Gia nhân tham tiền, là dân nữ quản lý không xong, tất cả tội danh dân nữ xin một mình gánh chịu. Chuyện này không có quan hệ gì với mọi người ở phủ Bình Dương Hầu, mong đại nhân minh giám.”

Rây vào Cẩn y vệ, chuyện không có gì cũng là chuyện to tát. Nếu nàng đứng ra gánh toàn bộ trách nhiệm, có thể bảo vệ phủ Bình Dương Hầu thoát khỏi nạn này, Thái phu nhân sẽ nể mặt nàng, chăm sóc cho Thanh Thái. Nàng chết rồi, Trần Văn Cẩm sẽ không thể dùng Thanh Thái uy hiếp nàng, hắn sẽ được an toàn. Chỉ tiếc nàng chưa kịp gặp Thanh Thái, tỷ đệ hai người liền âm dương xa cách. Trong lòng Kỷ Thanh Y đau nhói, đôi mắt đỏ bừng.

“Chứa chấp trọng phạm là tội chết!” Giọng Triệu Phù vô cùng bình tĩnh, nhưng nghe vào trong tai mọi người đều rung mình. “Nhưng không biết không có tội, phụ nhân này vốn không phải trọng phạm, bị ta bắt được mới là trọng phạm.” Triệu Phù thông thả nói: “Cẩn y vệ tịch biên không ít nhà, nhưng tuyệt không lạm sát kẻ vô tội. Trọng phạm đã bắt được, chuyện này chấm dứt tại đây.”

Triệu Phù sải bước tới cửa, dừng lại lạnh giọng: “Chuyện hôm nay, phạm có người ngoài biết được, các người đã biết hậu quả chưa?”

Mọi người quỳ trong viện, lúc này mới như tỉnh mộng, dập đầu, run rẩy đảm bảo nói: “Tiểu nhân tuyệt không dám ho hé với bên ngoài dù chỉ một chữ.”

Kỷ Thanh Y vẫn quỳ trên đất, không tin được một họa chém đầu chỉ vậy đã kết thúc. Thái Tâm đỡ Kỷ Thanh Y đứng lên: “Tiểu thư, bọn họ đi cả rồi.” Kỷ Thanh Y đứng lên, đang định đi vào thì thấy Triệu Phù vừa đi đã quay lại, trái tim nàng không khỏi thót lên.

Mọi người trong viện lại vội vàng quỳ xuống, Triệu ma ma thì sợ chết ngất.

“Kỷ tiêu thư.” Triệu Phù đi thẳng tới dưới hành lang, sau đó nói: “Văn Y và Giang Đông tiên tử này, tiểu thư mua ở đâu vậy?”

Kỷ Thanh Y sững sốt một lúc mới hiểu ra, ông đang hỏi hai chậu hoa lan đặt dưới hành lang. Hai chậu hoa lan này được nàng đào về từ lâu, đã nở rộ. Bất chợt nàng nhớ đến một chuyện. Mẫu thân Triệu Phù, phu nhân Phụng Thượng thích nhất hoa cỏ, Triệu Phù hỏi đến hoa rất có thể là vì tư chứ không phải vì công. Bảo sao lần này ông quay lại chỉ có một mình, không mang theo người hộ vệ nào.

Kỷ Thanh Y nhẹ lòng, “Không phải mua, là tiểu nữ tự lên núi đào, tìm thấy.”

Ánh mắt Triệu Phù hơi đổi như không tin, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Ông quyền cao chức trọng, không để tâm tình lộ ra ngoài mặt.

“Hai chậu hoa này, có thể bán cho ta không?”

Quả nhiên là vì chuyện riêng, dầu vậy Kỷ Thanh Y cũng không dám xem nhẹ, “Đại nhân vừa mở miệng đã gọi được tên hai chậu hoa này, ắt là người yêu hoa, nếu đại nhân đã thích, tiểu nữ tặng đại nhân hai chậu hoa này, cần chi nói đến mua bán?”

“Hôm nay ta không mang tiền theo người, ta mang hoa đi trước, tiền nhất định sẽ đưa cho người.” Triệu Phù nói dứt lời, liền tự bưng hai chậu hoa lên, rời đi.

“Triệu đại nhân đi thông thả.” Kỷ Thanh Y đứng dưới hành lang, người trong sân vẫn quỳ. Tất cả mọi người đều sợ, sợ Cẩm y vệ trấn phủ la sát mặt lạnh đi rồi quay lại. Không biết qua bao lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Kỷ Thanh Y rung mình, thế này mới ý thức áo đã ướt đầm.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Thanh Y phát hiện bữa sáng phong phú hơn thường ngày rất nhiều. Sau khi ăn sáng xong, Trương ma ma tới, vừa vào cửa, không nói hai lời liền quỳ xuống, khóc nức nở nói lúc trước bản thân u mê làm đủ chuyện sai lầm, sau này tuyệt đối không dám nữa, xin tiểu thư tha cho bà ta lần này, đừng nói với Thái phu nhân.

Kỷ Thanh Y không nói một lời, nghe bà ta kể lẽ nửa ngày mới thông thả nói: “Triệu đại nhân nói chuyện này không được truyền ra ngoài, chẳng lẽ ma ma đã quên?”

Trương ma ma như bừng tỉnh từ giấc mộng, lập tức bò dậy lau nước mắt, liên miệng: “Vâng, vâng, chuyện hôm qua đã qua, không thể truyền ra ngoài. Tiểu thư nghỉ ngơi đi, lão nô lui xuống.”

Kỷ Thanh Y bình tĩnh làm Tổ Tâm cảm thấy ngoài ý muốn. Kỷ Thanh Y không ưa Trương ma ma nhưng không thể làm gì bà ta, đây không phải chuyện ngày một ngày hai. Nghĩ nếu là lúc trước, Kỷ Thanh Y nếu bắt được cơ hội này không chỉ mắng Trương ma ma một trận xối xả, còn có thể mượn cơ hội này la hét đòi trở lại kinh thành, thậm chí tới trước mặt Thái phu nhân kể tội Trương ma ma.

Thái Tâm hừ một tiếng với bóng lưng Trương ma ma, sau đó tức giận nói: “Tiểu thư, Trương ma ma luôn ăn xén tiền tiêu vật hàng tháng trong viện chúng ta, vừa rồi người không nên tha cho bà ta dễ dàng như vậy.”

Kỷ Thanh Y hừ lạnh, kiêu ngạo nói: “Bây giờ chúng ta ở biệt viện, khắp nơi đều là cản trở, chờ trở lại kinh thành, nhất định ta cho bà ta đẹp mặt.”

Thái Tâm nhếch miệng: “Được ạ, chờ chúng ta trở lại kinh thành, tự nhiên có Thái phu nhân phân xử cho tiểu thư.”

“Thái Tâm nói đúng lắm, muốn đứng vững ở Hầu phủ, nhất định phải được ngoại tổ mẫu yêu thích, chỉ cần ngoại tổ mẫu thương ta, những tên nô tài kia có là thái gì.” Kỷ Thanh Y nghiêm mặt: “Lần này trở lại Hầu phủ, ta nhất định phải chăm nói chuyện với ngoại tổ mẫu, dỗ bà thật vui vẻ, như vậy ta có thể trừng trị ác nô Trương ma ma.”

Tổ Tâm cũng cười, đây mới là Kỷ biểu tiểu thư xúc động, tùy hứng. Các nàng cười, Kỷ Thanh Y cũng cười, ngoại tổ mẫu vốn vì nàng là tỷ tỷ của Thanh Thái nên mới quan tâm nàng, nhưng nhiều lần nàng làm ngoại tổ mẫu không vui, nên không thích nàng, thậm chí là ghét, há lại có thể che chở cho nàng như trước? Nhưng nàng không trách ngoại tổ mẫu. Là chính nàng không tốt, luôn tìm đường chết, làm người ta không thích.

Kỷ Thanh Y vắn vẹo hoa văn trên ống tay áo, thâm hạ quyết tâm, kiếp này nàng nhất định mở to hai mắt, không để Lê Nguyệt Trừng lừa.

Lại một ngày trôi qua, Đỗ ma ma đứng hạn tới. Thái Tâm chạy như bay vào, giọng nói vang dội, hưng phấn nói với Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư, Đỗ ma ma tới cửa rồi, đang đi về phía này. Người có muốn tự mình đi đón không?”

“Ta không đi.” Kỷ Thanh Y bĩu môi: “Ta viết xong rồi, sợ gì bà ta? Tổ Tâm, người đi đón đi, ta sắp xếp lại kinh văn lần nữa.”

Lúc trước không chép xong, phải trộn lẫn để vượt qua kiểm tra, Kỷ Thanh Y tỏ ra rất thân thiết với Đỗ ma ma, nhưng Đỗ ma ma thiết diện vô tư, không có chuyện châm chước. Bây giờ nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, sao còn phải đi đón bà ta?

Tổ Tâm đặt xấp giấy Tuyên Thành dày xuống, xoay người đi đón. Kiểu chữ của Tổ Tâm và nàng không giống nhau, người sáng suốt vừa nhìn là biết, Đỗ ma ma lại không phải người mắt mờ vì tuổi già, sao có thể

không nhận ra? Đến lúc đó, trên người nàng lại gánh thêm tội. Chỉ có điều, lần này tính toán của Tổ Tâm đành vô dụng.

Kỷ Thanh Y cười lạnh, rút kinh văn Tổ Tâm chép ra, lấy kinh văn được giấu gộp vào chỗ kinh văn trên tay, thanh thần chờ Đỗ ma ma đến.

5. Chương 5: Gặp Từ Lệnh Sâm

Đỗ ma ma nhìn Kỷ Thanh Y đưa kinh văn tới thì hết sức ngạc nhiên.

Đại khái kiểm tra qua một lần, xác thực toàn bộ đều được viết xong, khuôn mặt vốn nghiêm túc của bà rốt cục cũng dần ra: “Sau nửa tháng, tiến độ của biểu tiểu thư quả thật là nhanh hơn không ít. Nếu viết xong thì hôm nay cũng nên cùng ta trở về đi thôi, Thái phu nhân rất nhớ tiểu thư đấy.”

Khóe miệng Tổ Tâm giật giật, trên mặt thoáng qua chút thất vọng.

Nàng ta không ngờ lần này Đỗ ma ma lại qua loa cho xong như vậy.

Trong lòng Kỷ Thanh Y biết rõ âm thầm cười lạnh nhưng lại giả vờ như không nhìn thấy, để cho Tổ Tâm gói kỹ kinh văn đưa cho Đỗ ma ma.

“Ta cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu cùng Thanh Thái.” Kỷ Thanh Y khẽ nhún người hành lễ với Đỗ ma ma: “Khiến ma ma phải lui tới nhiều lần, người vất vả rồi.”

Đỗ ma ma không ngờ Kỷ Thanh Y sẽ làm lễ như vậy nhất thời liền lấy làm kinh hãi, bà nhìn Kỷ Thanh Y, ánh mắt có chút phức tạp.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế?

Thái phu nhân đã quá thất vọng về nàng rồi, cũng đã quyết định sẽ không quản nàng nữa.

Bộ dáng của nàng xinh đẹp, chỉ cần nhìn bộ Thái phu nhân một chút, Thái phu nhân nhất định sẽ không bạc đãi nàng, ít nhất thì cũng sẽ an bài cho nàng một cuộc hôn nhân tốt.

Chỉ tiếc vị biểu tiểu thư xinh đẹp này lại ngang bướng cố chấp, ngay cả Thái phu nhân cũng không được dạy được nàng cho nên mới cảm thấy chán ghét mà vứt bỏ nàng.

Đỗ ma ma thầm nghĩ, vốn yêu kiều giống như một đóa hoa, rõ ràng con đường phía trước rộng mở, lại tự tay mình hủy hoại, thật là đáng tiếc.

Tổng cộng có hai chiếc xe ngựa, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Kỷ Thanh Y, năm chậu phong lan cũng được mang theo, đoàn người thu dọn thỏa đáng liền theo đường lớn bằng phẳng hướng về Kinh Thành.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc đi còn là mùa đông, thế mà mới một cái chớp mắt, khí trời cũng đã ấm dần rồi.” Tổ Tâm thở dài một hơi nói: “Tiểu thư, lần này trở về, ngài ngàn vạn lần cũng đừng giận đối với đại tiểu thư.....”

Nàng không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới sắc mặt của Kỷ Thanh Y liền trở nên cứng ngắc.

Quả thực là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, người có ý đồ thì chẳng ai bảo là nham hiểm.

Qua một hồi lâu Kỷ Thanh Y mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta tự nhiên sẽ không âm ỉ với nàng ta, nhưng cũng sẽ không tùy ý để người khác đến khi dễ trên đầu ta.”

Tổ Tâm vội nói: “Tiểu thư đừng kích động.....”

“Ta đương nhiên sẽ không kích động!” Giọng nói Kỷ Thanh Y có chút không vui cắt đứt lời nói của Tổ Tâm: “Ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết, không có gì quan trọng hơn là việc nhận được sự yêu quý từ Thái phu nhân, lần này hồi kinh, dĩ nhiên cho Thái phu nhân vui vẻ mới là điều quan trọng nhất, hai người các người lúc nào cũng phải nhắc nhở ta chuyện này. Đặc biệt là Thái Tâm.....”

Kỷ Thanh Y một câu hai nghĩa nói: “Người nhất định không thể để tính tình bị kích động, nhất định phải nhẫn nại.”

Tổ Tâm cùng Thái Tâm nhanh chóng gật đầu đồng ý: “Tiểu thư yên tâm, chúng ta nhớ kỷ, nhất định không rước lấy phiền phức cho tiểu thư.”

Kỷ Thanh Y làm ra vẻ yên tâm, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh xe ngựa liền tiến vào đường lớn.

Đi về phía trước một đoạn, xe ngựa đột nhiên phát ra một tiếng “Kèo kẹt”, theo sát sau đó là tốc độ xe ngựa vốn vững vàng đều đặn bỗng rung lắc kịch liệt khiến ba người ngồi trong xe lệch trái lệch phải, đứng ngồi không yên.

Thái Tâm trước tiên chạy đến ôm lấy Kỷ Thanh Y.

Mà kỷ Thanh Y thì lại nhào tới trên bàn trà bảo vệ năm bồn hoa phong lan còn chưa trở cảnh non, chỉ tiếc lại chậm một bước, hai tay nàng chỉ ôm được bốn bồn.

Trơ mắt nhìn bồn cây còn lại vì không được bảo vệ mà rơi xuống, Kỷ Thanh Y đang đau lòng không thôi, may mắn là có Tổ Tâm nhanh tay ôm được bảo vệ trong ngực.

Kỷ Thanh Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu tặng cho Tổ Tâm một ánh mắt tán thưởng.

Bên ngoài, phu xe “Ôi chao” một tiếng, sau một hồi lão đảo, đừng đưa, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại được.

Cứ nghĩ mọi chuyện xảy ra rất chậm, nhưng thực tế cũng chỉ trong một cái chớp mắt, đợi đến khi xe ngựa dừng hẳn lại, Kỷ Thanh Y thấy Thái Tâm Tổ Tâm đều không sao, lúc này mới cúi đầu nhìn phong lan trong ngực. Năm bồn phong lan, hoàn hảo không chút tổn hại gì.

Rèm xe bị vén lên, sắc mặt Đỗ ma ma khấn trương nhìn một vòng quanh xe: “Biểu tiểu thư, người không sao chứ?”

“Ba người chúng ta đều không có việc gì, ma ma yên tâm.” Kỷ Thanh Y hướng Đỗ ma ma lắc đầu, còn không quên nở một nụ cười nhẹ trấn an bà: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Đỗ ma ma thở phào nhẹ nhõm, đọc một câu khấn Phật, sau đó nói: “Càng xe bị đứt một cái, biểu tiểu thư mang mạng che mặt, sau đó đổi sang xe ngựa của ta đi.”

Vừa mới dứt lời, bà liền hướng Tổ Tâm Thái Tâm lạnh lùng nói: “Hai người các người còn ngần ra làm gì, còn không mau đỡ biểu tiểu thư xuống xe.”

Bà đây là sợ Kỷ Thanh Y không chịu đổi sang xe ngựa dành cho hạ nhân mà nháo lớn trên đường, lúc đó sẽ mất hết mặt mũi của phủ Bình Dương Hầu.

Kỷ Thanh Y đeo mạng che mặt lên liền xuống xe, đi về phía xe ngựa của Đỗ ma ma: “Ta theo ma ma ngồi xe trở về trước, khiến các người phải ở chỗ này chờ rồi, chờ chúng ta về đến nhà, sẽ phái người đón các người.”

Đỗ ma ma vốn tưởng rằng Kỷ Thanh Y sẽ nhất quyết không chịu, ngược lại lại thấy nàng không làm ầm ĩ, nên nào dám có bất mãn gì, nhanh chóng gật đầu: “Biểu tiểu thư đã an bài, tất cả liền theo dặn dò của người mà làm thôi.”

Bà vừa nói, vừa đỡ lấy tay Kỷ Thanh Y, giúp nàng lên xe ngựa.

Chỉ tiếc, chân trước Kỷ Thanh Y mới dẫm lên băng ghế, liền nghe thấy “Kèo kẹt” một tiếng, trong xe ngựa liền sụp xuống, hai bánh xe cũng bị văng ra ngoài.

Không cần phải nói cũng biết, tất nhiên là trục xe đã bị đứt.

Sắc mặt Đỗ ma ma lập tức trở nên xanh mét, tay Kỷ Thanh Y cũng không khỏi nắm chặt thành quả đấm, trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Đang êm đẹp, làm sao mà cả hai chiếc xe ngựa đều bị hỏng? Hơn nữa còn là hỏng ở chỗ mấu chốt.

Không cần phải nói cũng biết là có người cố ý giở trò, mục đích đúng là không muốn để cho nàng trở lại kinh thành.

Thật may là bọn họ dừng lại kịp thời, nếu để trong lúc xe ngựa đang chạy nhanh mà bị đứt trục, hậu quả kia thực sự không dám tưởng tượng.

Có thể trăm phương ngàn kế mưu hại nàng, trừ Lê Nguyệt Trừng ra cũng không còn ai khác.

Lòng dạ cũng thật độc ác a!

Kỷ Thanh Y khẽ nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Tổ Tâm đứng bên cạnh.

Nếu không phải là nàng mật báo, Lê Nguyệt Trừng làm sao có thể biết mình đã chép xong Kinh Kim Cương, làm sao có thể sắp xếp để tạo ra một vở tuồng đặc sắc như vậy.

Vốn còn chưa muốn dứt dây động rừng, nàng tính toán giữ lại Tổ Tâm bên người để che mắt Lê Nguyệt Trừng. Nhưng bây giờ nhìn lại, có rất nhiều chuyện sẽ vượt qua tầm kiểm soát của chính mình.

Thay vì lưu lại một con rắn độc ở bên cạnh, còn không bằng nghĩ ra biện pháp không làm kinh động đến Lê Nguyệt Trừng mà giải quyết luôn Tổ Tâm.

Đúng, phải trừ bỏ Tổ Tâm, lấy lòng ngoại tổ mẫu, khiến cho lão nhân gia đồng ý cho mình tiếp tục cùng Đoàn tẩu học cách trồng hoa, hai chuyện này là hai chuyện quan trọng nhất.

“Biểu tiểu thư, đều là ta làm việc không chu đáo, lúc tới không có kiểm tra kỹ xe ngựa, để cho người phải sợ hãi rồi.” Đỗ ma ma lấy lại bình tĩnh, khẽ nhún người nói: “Để ta dặn dò phu xe cưỡi ngựa vào thành mượn xe ngựa quay lại, người chờ trong chốc lát, ta an bài xong sẽ đỡ người đến đình nghỉ mát bên kia nghỉ ngơi.”

Thái phu nhân còn đang ở trong Hầm phủ không đi đâu, Đỗ ma ma lại chính là tai mắt của Thái phu nhân, cho nên đối với bà nàng hết sức tin tưởng.

Kỷ Thanh Y vội nói: “Ma ma đừng nóng giận, ta hiểu đây là do ta, người chẳng qua cũng là vì bị ta làm liên lụy mà thôi.”

Đỗ ma ma nghe xong cũng không khỏi giật mình trong lòng.

Lúc bà đi, đại tiểu thư Trần Bảo Linh xác thực là có đi tìm bà, dặn bà nhất định không được để cho biểu tiểu thư đục nước béo cò dễ dàng trở lại Kinh Thành.

Nhưng lúc ấy bên cạnh cũng chỉ có bà cùng đại tiểu thư hai người mà thôi.

Thấy bà kinh ngạc, Kỷ Thanh Y lại nói: “Lửa cháy đến cửa thành, cũng chỉ có thể khiến ma ma chịu ủy khuất thôi.”

Thực sự là không thể tin được, ngăn ngừn có nửa tháng, vị biểu tiểu thư này liền giống như trở thành người khác vậy.

Đỗ ma ma trong lúc giật mình lại quên mất phải nói gì rồi, sững sốt trong chốc lát mới phản ứng kịp: “Là ta làm việc không tốt, biểu tiểu thư tuyệt đối đừng nghĩ quá nhiều, không nói tới Thái phu nhân vẫn luôn nhớ người, ngay cả biểu thiếu gia lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm mong người sớm trở về.....”

Kỷ Thanh Y lắc đầu một cái: “Ma ma không cần nói nữa, ta là người như thế nào, trong lòng ta tự nhiên hiểu rõ. Ngày trước đều là ta không đúng, hôm nay nếu thật có chuyện gì ngoài ý, cũng là ta gieo gió gặt bão. Ta chỉ là cảm thấy may mắn khi không có làm tổn thương đến ma ma, nếu không ta thật không còn mặt mũi nào trở về nhìn tổ mẫu nữa.”

Đỗ ma ma còn đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy xa xa một chiếc xe ngựa hết sức xa hoa lộng lẫy đi tới.

Đừng nói là Tổ Tâm Thái Tâm cùng Trương mục Kỷ Thanh Y, mà ngay cả Đỗ ma ma đi theo bên người Thái phu nhân đã mấy chục năm, không biết đã gặp qua bao nhiêu quý nhân nhà cao cửa rộng, xe ngựa xa xỉ hoang phí, nhưng cũng đều bị sự tinh xảo của chiếc xe ngựa này làm cho kinh ngạc.

Hai bên sườn xe được làm từ gỗ lim sơn màu đỏ thẫm, cửa sổ được làm bằng thủy tinh sáng loáng**, bốn góc còn treo bốn chiếc đèn Lưu Ly, dưới đèn còn được khảm những hạt trân châu quý giá.

** Đây là nguyên văn tác giả, ta cũng không hiểu sao ở cổ đại mà đã có cửa thủy tinh

Kéo xe là hai con tuấn mã toàn thân tuyết trắng, cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh.

Trái lại phu xe điều khiển hai con ngựa còn rất trẻ, là thiếu niên trên dưới cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, áo choàng ngoài được làm từ gấm lụa màu xanh ngọc, khuôn mặt anh tuấn, khí chất xuất chúng, không có chỗ nào thua kém so với công tử nhà quyền quý. Phu xe mà đã ưu tú như vậy, không biết người ngồi bên trong xe ngựa sẽ cao quý đến nhường nào?

Triều Đại Tề có quy định, ngoại trừ những người có công lớn với Đại Tề được Hoàng đế ban thưởng ra thì chỉ có người trong hoàng thất mới có tư cách được dùng cử sở thủy tinh.

Nhưng lúc này Đường kim Hoàng thượng còn đang đưa ra những chính sách tiết kiệm, giữ mình liêm khiết, liền ngay cả hoàng hậu cũng dẫn đầu hưởng ứng cắt giảm chi phí trong cung, vậy thì đây là người nào mà lại dám càn rỡ như thế?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt mọi người, Đỗ ma ma vội tiến lên phía trước, đưa ra bái thiếp, kể rõ tình huống của mình, sau mới nói: “Ta sẽ nhanh chóng để cho xe ngựa rời sang bên cạnh, xin chờ trong chốc lát.”

Phu xe nhận lấy thiếp dâng vào bên trong.

Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh từ bên trong truyền ra: “Thì ra là người của phủ Bình Dương Hầu.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y không khỏi giật mình, âm thanh này như thế nào lại quen thuộc thế??

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ xem bên trong là ai, thì một cánh tay từ trong đã vén tấm màn xe mỏng như cánh ve trong trẻo như bầu trời sau cơn mưa ra, tiếp sau đó là một nam tử mặc áo bào tơ lụa màu đen bên trên là những họa tiết hoa văn như bảo thạch.

Trong nháy mắt lúc hần xuất hiện, xung quanh đột nhiên yên tĩnh hẳn lại, tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hần.

Vị công tử chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo đến cực điểm, mặt mày như họa, thân hình cao lớn tuấn tú, anh khí bừng bừng.

Người nọ đứng ở đó, xung quanh giống như bùng sáng, làm cho người ta muốn không chú ý cũng thật khó.

Kỷ Thanh Y như bị sét đánh, lập tức liên nghĩ ngẩn cả người, nửa ngày cũng chưa có lấy lại tinh thần.

Từ Bảo Sinh!

Nàng làm sao có thể gặp Từ Bảo Sinh?

Không, không đúng, Từ Bảo Sinh là tên giả hần dùng ở kiếp trước, là tên hần đã thêu dệt bịa đặt ở trước mặt nàng.

Tên của hần chân chính phải là Từ Lệnh Sâm.

6. Chương 6: Hần Rốt Cuộc Muốn Làm Gì?

Từ Lệnh Sâm, tự Huyền Ngọc, là trưởng tử của Ninh Vương- huynh đệ cùng cha khác mẹ của Hoàng đế.

Từ sớm đã được phong làm Thế tử, thân phận của hần tự nhiên rất cao quý.

Đường Kim hoàng hậu là biểu tỷ ruột thịt của Ninh vương phi- mẫu thân của hần, ở kinh thành, hần hoàn toàn có thể đi ngang*.

****Đi ngang:** ý chỉ hồng hách, hoành hành ngang ngược

Dòng dõi quý tộc tôn quý như thế tất nhiên là không thể chậm tới, cùng với nàng- thân là biểu tiểu thư còn phải sống nhờ ở phủ Bình Dương Hầu vốn là người của hai thế giới.

Nhưng đời trước, bọn họ lại cố tình gặp nhau.

Hắn giống như mèo vờn chuột trên đùi nàng, lừa gạt nàng, nói hắn mặc dù là người kinh thành nhưng song thân* lại sống ở nơi khác, hắn một thân một mình ở kinh thành, rất đáng thương, giống nàng đều không chỗ nương tựa.

***Song thân:** cha mẹ

Nàng lúc ấy tin lời của hắn, bỏ xuống phòng bị đối với hắn, còn thường xuyên an ủi hắn.

Cho đến khi nàng trở lại kinh thành, trong một lần cùng Lê Nguyệt Trừng tham gia tiết trồng cây, nghe có người nói Thế tử Ninh vương tới, nàng mới từ xa xa nhìn thoáng qua.

Chính là một cái nhìn ấy đã để cho nàng biết được thân phận thật sự của hắn, cũng biết được hắn vẫn luôn một mực gạt nàng.

Chỉ có nàng vẫn luôn ngu ngốc, mới nhìn dung mạo khí chất kia mà nhận nhầm là con cháu quan lại tầm thường nào đó.

Có phải cũng vì nàng dần, nàng ngu ngốc mà hắn mới cảm thấy trên đùi nàng rất vui hay không?

Kỷ Thanh Y nhìn đôi mắt mất như mất ngọc của Từ Lệnh Sâm từ tốn nhìn qua tất cả mọi người, lạnh nhạt, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì, lập tức liền tỉnh táo.

Nàng thế nào lại quên, nàng đã sống lại. Trước mắt nàng cùng Từ Lệnh Sâm còn không quen biết nhau.

Nàng cũng không còn là Kỷ Thanh Y bị nhốt ở biệt viện năm đó, hắn cũng không phải là Từ Bảo Sinh khi đó cười lên sẽ để lộ hàm răng trắng bóc, đôi mắt sáng ngời.

Kỷ Thanh Y hiểu được nên vội vàng cúi thấp đầu che dấu biểu tình luống cuống của bản thân.

Đến khi nhìn đến mạng che mặt rũ xuống trước ngực mình, nàng mới đột nhiên nhớ tới mình còn đang mang mạng che mặt, mới vừa rồi có trợn mắt nhìn cũng được, giật mình cũng chẳng sao, Từ Lệnh Sâm đều không nhìn thấy.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mơ hồ lại có chút khó chịu.

Hắn lừa gạt nàng, nàng còn chưa có đòi lại công đạo!

Nhưng trên đời này thực sự có còn công đạo?

Chỉ là tại sao Từ Lệnh Sâm lại tới một mình, sủng vật hắn yêu nhất, Tiểu Hầu Tử Từ Mị Mị tham ăn tại sao lại không thấy?

Hắn không phải thương yêu nhất là con khỉ nhỏ đó sao? Không phải là đi tới chỗ nào cũng mang theo nó sao?

Hắn còn nói đó là nữ nhi của hắn, còn để cho nàng cùng hắn gọi nó là “Mị mị”, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chính là khi con khỉ này chạy loạn, hắn đuổi theo nó nên mới gặp nàng.

Từ Mị Mị mặc dù là con khỉ nhưng lại rất hiểu tính người, không nói đến nó vô cùng thông minh, tay chân còn rất linh hoạt, chạy qua chỉ để lại tàn ảnh.

Nói không chừng hiện tại nó đang trốn ở nơi nào đó len lén nhìn mọi người đấy?

Chờ khi phát hiện ra đồ ăn ngon, hoặc vật gì đó chơi vui, nó sẽ đột nhiên nhảy ra, hù dọa khiến người ta giật mình.

Kỷ Thanh Y đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoàn toàn không biết Đỗ ma ma vội vàng dẫn người ra mắt hành lễ với Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm để cho bọn họ đứng lên, đầu lông mày khẽ nhíu nói ở bên ngoài không cần giữ lễ với hắn, toàn bộ quá trình nàng đều không nhìn thấy.

“Bản Thế tử không gấp coi như xong, nếu đã gấp cũng không thể khoan tay đứng nhìn.” Từ Lệnh Sâm lạnh lùng nói: “Đỗ ma ma mời biểu tiểu thư nhà các người lên xe đi, bản Thế tử cưỡi ngựa tiễn các người trở về.”

Cả Kinh Thành có ai mà không biết Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm là người ngạo mạn khinh thường vạn vật?

Thời điểm hắn nói chuyện, mang theo sự cao quý bẩm sinh không thể nghi ngờ gì chính là ra lệnh cho bọn họ, Đỗ ma ma không cách nào từ chối, chỉ đành phải nhắm mắt mời Kỷ Thanh Y lên xe ngựa.

Kỷ Thanh Y còn đang suy nghĩ chuyện của mình, đời nào biết được chỉ trong một cái chớp mắt nàng lại phải ngồi lên xe ngựa của Từ Lệnh Sâm?

Đỗ ma ma nhỏ giọng gọi hai ba lần, nàng mới phản ứng được.

“Biểu tiểu thư, Thế tử Điện hạ nể mặt Hầu gia giúp chúng ta một lần, chúng ta mau mau lên xe ngựa trở về phủ, đừng chậm trễ Thế tử làm việc.”

Đỗ ma ma thúc giục, trong giọng nói lộ ra chút không vui.

Kỷ Thanh Y nhìn một chút Thái Tâm cùng Tổ Tâm vẫn còn đang ngây ngốc, lúc này mới phản ứng kịp.

Đỗ ma ma nhất định là nghĩ nàng cùng hai nha hoàn giống nhau, đều bị sắc đẹp của Từ Lệnh Sâm mê hoặc đến quên cả trời đất.

Cách một tấm mạng che mặt, Kỷ Thanh Y hung hăng trợn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái.

Nàng thật vất vả mới lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Đỗ ma ma, tất cả đều bị hắn phá hư. Nếu không phải bộ dáng hấn xuất sắc, Đỗ ma ma như thế nào sẽ hiểu nhầm nàng là người lỗ mãng?

Nghĩ như thế, nàng cũng không khách khí, không chỉ có lập tức lên xe, mà còn bảo cả Tổ Tâm Thái Tâm mang theo năm bồn hoa cùng lên xe.

Nàng làm ra bộ dáng đương nhiên phải như thế khiến Đỗ ma ma không khỏi co rút khóe miệng. Định ra tay ngăn lại, nhưng chính chủ là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm còn không nói gì, bà nào có tư cách quá phận ấy?

Từ Lệnh Sâm nhìn người mình nhớ mong hằng đêm lên xe, khóe môi cong cong khẽ cười.

Bước đầu tiên, thành công hoàn mỹ.

Hắn nhất định sẽ để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc.

Xe ngựa hoa lệ, trùng hợp gặp nhau, thiếu niên ánh mắt xuất sắc, nàng nhất định trọn đời khó quên.

Rất tốt, dựa theo kế hoạch, không bao lâu nữa hắn có thể ôm được mỹ nhân về nhà.

Ừ, nói không chừng, giờ phút này nàng còn đang nhìn lên hắn đấy.

Trong đầu nảy ra suy nghĩ này, Từ Lệnh Sâm theo bản năng liền ưỡn thẳng sống lưng, hăng hái chiến đấu.

Chỉ có điều hắn nghĩ hơi nhiều.

Kỷ Thanh Y căn bản cũng không nhìn hắn, chỉ vội vã cuống cuống ôm lấy một chậu phong lan.

Nàng muốn dỗ cho Thái phu nhân vui vẻ, muốn Đoàn tẩu đồng ý để nàng tiếp tục học trồng hoa, mấy bồn hoa này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì không may.

Kỷ Thanh Y lo lắng sẽ còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên nàng liên tục dặn dò Tổ Tâm Thái Tâm: “Hai người các người nhất định phải trông chừng thật cẩn thận hai bồn hoa trước mặt mình, trên đường lắc lư lỡ ta có xảy ra chuyện gì cũng không cần vội vàng, nhưng mấy chậu phong lan này nhất định phải bình yên về đến nhà.”

May mắn chính là chặng đường kế tiếp vô cùng bình an.

Vó ngựa cũng dần chậm lại, xe ngựa liền dừng hẳn trước cửa chính của phủ Bình Dương Hầu.

Đỗ ma ma trước xuống xe ngựa, phân phó Tổ Tâm thái Tâm đỡ Kỷ Thanh Y xuống xe, sau đó liền nhanh chóng đến cảm ơn Từ Lệnh Sâm.

Về mặt Từ Lệnh Sâm trong treo mà lạnh lùng, chẳng nói gì chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Quý tộc Hoàng gia, tự nhiên là có tư cách khinh thường mọi thứ.

Đỗ ma ma vội nói: “Chuyện hôm nay phải đa tạ Thế tử đã ra tay cứu giúp, kính xin Điện hạ chờ trong chốc lát, nô tỳ vào bẩm báo Thái phu nhân để người ra đón tiếp Điện hạ.”

Từ Lệnh Sâm gật đầu nói: “Nếu đã đến cửa mà không vào quả thực là có chút thất lễ rồi, Thái phu nhân tuổi cũng đã cao, ta mặc dù là người trong hoàng thất, nhưng phu nhân ở trước mặt ta vẫn là trưởng bối, huống chi phu nhân Bình Dương Hầu còn là đường cô cô của ta. Không cần kinh động mọi người, ta theo ma ma cùng đi bái kiến Thái phu nhân thôi.”

Đỗ ma ma không khỏi thất kinh.

Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm thân phận cao quý, tính tình kiêu ngạo, đừng nói đến phủ Bình Dương hầu hấn không để vào mắt, ngay cả hoàng đế cũng không dám chỉ tay năm ngón trước mặt hấn, không có cách nào trị hấn.

Ai dám nói hấn không cung kính!

Mặc dù bà muốn mời Ninh Vương Thế tử vào cửa, nhưng kia quả thực chỉ là khách khí mà thôi, ngàn vạn lần không nghĩ tới hấn sẽ vào cửa làm khách.

Đỗ ma ma giống như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng sai người mở ra cửa chính, lại để cho người vội vàng đi bẩm báo cho Thái phu nhân biết.

Kỷ Thanh Y cũng vô cùng sửng sốt.

Đời trước Từ Lệnh Sâm cùng phủ Bình Dương Hầu cơ bản đều không có qua lại, sao hấn lại muốn đi bái kiến Thái phu nhân? Chẳng lẽ là trí nhớ của cô có chút không đúng?

Từ Lệnh Sâm thật giống như không thấy đáng vẻ hốt hoảng như lâm đại địch của Đỗ ma ma, hấn ung dung ngẩng đầu thường thức tám bảng treo trước cửa lớn. Bức hoành phi ngự bút—phủ Bình Dương Hầu, giống như có thể đem mấy chữ kia thành trò đùa rất vui vậy.

Kỷ Thanh Y tránh ở một bên, nửa cúi đầu mím chặt môi.

Từ Lệnh Sâm giống như lơ đãng nhìn thoáng qua nàng một cái, trong lòng liền muốn giận.

Ngàn tính vạn tính, rốt cuộc cũng gặp được nàng, lại không nghĩ đến nàng sẽ mang theo mạng che mặt.

Nếu không phải ngại ở trước mặt mọi người, hấn hận không thể tiến lên một bước xóc cái mạng che mặt ấy lên, nâng mặt nàng lên ngắm nhìn cho thật kỹ.

Không được, hấn nhất định phải thấy nàng, nếu không trò đùa kế tiếp không thể diễn được rồi.

Thật may là hấn còn chưa ra tay.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm rất vui vẻ nhưng trên mặt lại hết sức lạnh lùng.

Mở cửa ra, Đỗ ma ma liền dẫn theo Thế tử Từ Lệnh Sâm vào cửa.

Kỷ Thanh Y rời lại phía sau mấy bước, quy củ đi sau.

Phủ Bình Dương Hầu, rốt cuộc nàng cũng trở về rồi.

Lúc này đây, ám toán của Lê Nguyệt Trùng, sự khi dễ của Trần Văn Cẩm, toàn bộ nàng đều quên hết, nàng chỉ muốn nhanh chóng về viện nhìn Thanh Thái thật kỹ mới được.

Đột nhiên một sinh vật đầy lông lá nhảy tới trước mặt Kỷ Thanh Y, hơn nữa còn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên, đánh rớt cái mạng che mặt của nàng sau đó nhanh chóng bỏ chạy, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Xoạch” một tiếng, âm thanh mạng che mặt rơi xuống trên mặt đất thật rõ ràng, người đi ở phía trước nghe tiếng liền quay đầu lại, tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y tinh tường nhận ra ánh mắt Từ Lệnh Sâm khi nhìn đến nàng có chút kinh ngạc, khuôn mặt vốn không chút biểu cảm cũng nở một nụ cười ôn hòa, hoàn toàn khác với sự ung dung cao ngạo lạnh lùng trước đó, nụ cười này mang theo một phần xấu hổ hồn nhiên giống như thiếu niên mới lớn biết yêu.

Ánh mắt kia quá mức thẳng thắn cùng chuyên chú khiến cho trái tim của Kỷ Thanh Y đập thình thịch, hai má bỗng nóng hừng hực, trong lòng lại cố kìm nén tức giận.

Từ Lệnh Sâm hẳn đây là có ý gì?

Đồ ma ma lấy làm kinh hãi, thấy Tổ Tâm Thái Tâm ở bên người Kỷ Thanh Y đều đang ôm hoa lan, bà liền vội vàng lui về mấy bước, nhặt mạng che mặt lên.

Vốn định đeo lại cho Kỷ Thanh Y, nhưng người cũng đã vào cửa chính, đợi lát nữa kiểu gì cũng phải bái kiến Thế tử Ninh Vương, lúc này mà còn mang mạng che mặt cũng không khỏi có chút buồn cười.

Tay cầm lấy mạng che mặt, bà không khỏi liếc nhìn Kỷ Thanh Y một cái, sau đó nhanh chóng chạy tới sau lưng Từ Lệnh Sâm dẫn hắn vào trong.

Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, dáng người cao ngất tuấn tú, vai rộng hông nhỏ khiến Kỷ Thanh Y hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đồ ma ma tám phần sẽ cho rằng nàng cố tình làm rớt mạng che mặt để thu hút sự chú ý của Từ Lệnh Sâm, mượn cơ hội này để dựa giẫm vào người quyền thế.

Thật đúng là tai bay vạ gió!

Nàng muốn giải thích nhưng ai sẽ tin nàng đây?

Mà người khởi xướng là con khỉ lông ngắn Từ Mị Mị kia chẳng biết đã trốn đến nơi nào rồi.

Muốn trách thì phải trách Từ Lệnh Sâm, nuôi sủng vật nào không nuôi cứ nhất định phải nuôi một con khỉ dưỡng ra tính tình vô pháp vô thiên, còn đặt cho nó một cái tên người nữa.

Tóm lại chính là Từ Lệnh Sâm không đúng.

Nàng cũng biết, phạm là gặp phải Từ Lệnh Sâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt. Hắn chính là khắc tinh mà trời cao phái xuống để trị nàng.

Từ Lệnh Sâm lại không biết mình bị người ta mắng, trong lòng vô cùng đắc ý.

Bước thứ hai, vừa thấy đã yêu, thành công hoàn mỹ.

Nàng nhất định động lòng, nhất định sẽ như con nai chạy loạn, nhất định sẽ xấu hổ.

Nói không chừng buổi tối sẽ vì bệnh tương tư mà không ngủ được đấy.

Coi như có ngủ được cũng nhất định sẽ mơ thấy hắn.

Hắn là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nha, muốn bắt một tiểu cô nương còn chưa có nhiều kinh nghiệm sống chẳng phải là rất dễ dàng sao?

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy hài lòng, trong đầu đã bắt đầu phác thảo chuyện bọn họ thành thân sinh con sau này.

Thái phu nhân đã dẫn theo mọi người đứng chờ, thấy được người liền tiến lên hành lễ.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy đi theo sau lưng Thái phu nhân chính là Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trừng, một thướt tha thanh thuần, một đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, hai người một trái một phải đi theo Thái phu nhân, ngay cả cử chỉ cùng tiết tấu cũng giống nhau đồng nhất, thật giống như tỷ muội ruột thịt.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Nàng cho là Trần Bảo Linh tất nhiên sẽ vẫn giống như trước kia cần răng nghiêng lợi tròn mắt nhìn mình, chỉ tiếc lần này nàng lại nghĩ sai rồi.

Trần Bảo Linh khoác một chiếc áo ngoài màu vàng nhạt, đầu cài trâm ngọc bích, tóc đen mượt như mây, hai mắt sáng như sao, trên mặt còn có chút ửng đỏ nhàn nhạt, cặp mắt kia nhìn về phía Từ Lệnh Sâm mang theo sự ngưỡng mộ cùng yêu say đắm.

Kỷ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên!

Bộ dáng này của Trần Bảo Linh chứng tỏ đã không phải lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, nghiễm nhiên chính là một bộ dáng dễ tình đã cảm sâu.

Chẳng lẽ Trần Bảo Linh sống chết cũng không muốn lập gia đình là vì Từ Lệnh Sâm?

Đây chính là nguyên nhân mà sau khi nàng ta lập gia đình sinh con xong liền buồn bực không lâu mà chết sao?

Kỷ Thanh Y đưa tầm mắt nhìn qua, mới phát hiện đâu chỉ có mình Trần Bảo Linh, ngay cả nha hoàn bà vũ đi theo bên cạnh Thái phu nhân cũng đề lên nhìn Từ Lệnh Sâm.

Bà vú lớn tuổi một chút còn không sao, cháu dâu trẻ tuổi, tiểu thư chưa gả cùng đám nha hoàn đều đỏ mặt, ánh mắt mắt lán thật giống như..... Đám ruồi nặng gập được miếng thịt thối, hận không thể lập tức nhào tới.

Nàng không khỏi hung hăng tròn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái, tên khốn khiếp này, chỉ mới có gương mặt mà đã hại không ít người rồi.

7. Chương 7: Từ Lệnh Sâm Động Lòng

Từ Lệnh Sâm nói mình là văn bồi muốn tới bái kiến Thái phu nhân, Thái phu nhân thì lại không dám nhận, nhanh chóng hành lễ với hắn.

Từ Lệnh Sâm tiến lên trước, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng dậy: “Bình Dương Hầu là rường cột nước nhà, trước đã từng dạy ta cưỡi ngựa bắn cung, ta gọi ông ấy một tiếng” Thầy” thì Thái phu nhân chính là trưởng bối của ta rồi. Về sau thường xuyên qua lại, Thái phu nhân ngàn vạn lần không được khách khí như thế.”

Thái phu nhân đầu tiên là thụ sủng nhược kinh, tiếp đến chân mày liền cau lại.

Về sau muốn thường xuyên qua lại, là có ý gì?

“Điện hạ như vậy ngại chết lão thân rồi.” Trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt lại không mấy may lộ ra chút cảm xúc nào, Thái phu nhân cười nói: “Tuy Điện hạ có lòng quan ái chi ý*, nhưng là lễ thì vẫn không thể bỏ.”

*Quan ái chi ý: ý chỉ yêu thương quan tâm

Vị này chính là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, mặc dù chỉ là Thế tử phiên vương nhưng tương lai vẫn có thể trở thành hoàng đế.

Đương Kim Hoàng Đế tuổi tầm bốn mươi, chỉ sinh một con trai, lại còn bị bệnh thương hàn cướp đi tính mạng.

Mà Hoàng đế thân thể suy yếu, hàng năm phải dùng thuốc, một thời gian tốt lên, một thời gian lại xấu đi, làm cho lòng người thấp thỏm không yên.

Vì vậy mà Hoàng đế để cho ba vị Thế tử phiên vương phụng chiếu vào kinh, đi học tại điện Văn Hoa.

Ba vị Thế tử này đều là người được đề cử để kế vị ngôi vua.

Hắn tự mình tới cửa, Thái phu nhân nào dám chậm trễ, tự mình dẫn hắn đến phòng khách uống trà.

Đoàn người phân chủ khách ngồi xuống, Thái phu nhân sẽ để cho các vị tiểu thư hưởng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm làm lễ.

Trước tiên dĩ nhiên là Trần Bảo Linh.

Nàng là tiểu thư con vợ cả phủ Bình Dương Hầu, mẫu thân là Nam Khang Quận chúa, bàn về thân phận địa vị, ai cũng không sánh được bằng nàng ta.

Đôi con người Trần Bảo Linh trong suốt sáng ngời, hướng về phía Từ Lệnh Sâm kêu một tiếng “Sâm biểu ca”, giọng nói ít đi mấy phần cung kính, nhiều hơn mấy phần thân thiết: “Lần trước gặp biểu ca ở trong cung là ngày 13 tháng 8 năm ngoái, nửa năm nay, Sâm biểu ca tất cả vẫn tốt chứ?”

Kỷ Thanh Y không khỏi ghé mắt.

Trần Bảo Linh tùy tiện thế nhưng lại chủ động quan tâm người khác, còn nói rõ ngày tháng như vậy, xem ra sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại.

Không đúng, Kỷ Thanh Y liếc mắt nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, trong lòng thầm nghĩ, phải là sức mạnh của sắc đẹp mới đúng.

Sắc mặt Thái phu nhân đại biến, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Bảo Linh: “Bảo Linh, làm sao cháu lại không hiểu quy củ như vậy? Đây là Thế tử Ninh Vương!”

Nam Khang Quận chúa cùng Hoàng đế là đường huynh muội, một tiếng “Sâm biểu ca” này của Trần Bảo Linh đích xác là không có lỗi lầm gì, nhưng có ai lại không biết Thế tử Ninh Vương tính khí lớn, tính tình kiêu ngạo, không đặt bất kỳ người nào trong mắt.

Ngộ nhờ hắn trách tội xuống, phủ Bình Dương Hầu làm sao gánh nổi?

Thái phu nhân trợn mắt lườm một cái, song nhanh chóng cùng Từ Lệnh Sâm bồi tội: “Bảo Linh bị chúng ta làm hư rồi, Thế tử ngàn vạn lần đừng để ý.”

“Thái phu nhân quá lo lắng.” Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, vốn là khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo thoát tục bỗng sáng hẳn lên.

Hắn hướng Trần Bảo Linh gật đầu một cái: “Ta tất cả đều tốt, làm phiền biểu muội nhớ kỹ, nghe nói Nam Khang có cô gần đây thân thể không được khỏe, biểu muội nhớ thay ta thăm hỏi một tiếng.”

Hàng mi dài của Trần Bảo Linh run rẩy, đôi tay túm chặt lấy quần áo, kích động đến mặt đỏ rần lên.

Thái phu nhân nhìn một cái liền yên lặng thở dài.

Không thể trách được cháu gái nhà mình không có tiền đồ, chỉ có thể đổ thừa tại Thế tử Ninh Vương quá xuất sắc.

Mặt như bạch ngọc, mày như vẽ lại không nói, nghiêm mặt tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, xinh đẹp lại sắc bén nguy hiểm, làm cho người ta không dám đến gần.

Nhưng khi hắn cười một tiếng, sắc bén kia liền biến mất, có thể khiến người đối diện choáng váng.

Đời này kiến thức của bà cũng không ít, những thiếu niên xinh đẹp lại càng gặp qua không ít, nhưng xuất sắc giống như Thế tử Ninh Vương gặp một lần sẽ không quên thì bà vẫn là lần đầu gặp được.

Đều nói Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử trong vạn người mới có một, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trần Bảo Linh lui trở về chỗ ngồi, đôi má đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, nghiêm nhiên đã trở thành thiếu nữ ngây thơ mới rơi vào lưới tình.

Không biết tại sao, Kỷ Thanh Y lại cảm thấy trong lòng chua chát.

Bộ dạng xinh đẹp còn không biết đường thu liễm lại, khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt!

Nếu không phải là chính hấn phơi mặt khắp nơi ở Trương Dương, ai biết được Thế tử Ninh Vương lại tuần lăng bất phàm?

Nếu không phải là hấn làm xao động từ đại cô nương đến tiểu tức phụ, thiếu nữ trong kinh thành làm sao có thể coi hấn như rể hiền mà chọn?

Bị một đồng ruồi bầu lại trở thành thịt thối, không thấy hổ thẹn thì thôi ngược lại lấy làm vinh hạnh, hừ, thật không biết xấu hổ!

Thái phu nhân lại giới thiệu Lê Nguyệt Trùng nói: “Đây là cháu gái bà con xa bên nhà mẹ đẻ ta.”

Kỷ Thanh Y nhanh chóng nhìn phản ứng của Lê Nguyệt Trùng, sẽ không phải Lê Nguyệt Trùng cũng bị hấn mê hoặc chứ?

Hô hấp của nàng có chút dồn dập, tay cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Lê Nguyệt Trùng đứng lên, nửa cúi đầu, phúc thân làm lễ với Từ Lệnh Sâm: “Lê thị gặp qua Điện hạ.”

Không kiêu ngạo không tự ti, tự nhiên lại thanh thản, hết sức khéo léo.

Từ Lệnh Sâm khẽ gật đầu, Lê Nguyệt Trùng liền lui trở về vị trí của mình, từ đầu tới đuôi cũng không có ngẩng đầu nhìn qua Từ Lệnh Sâm lấy một cái.

Thái phu nhân gật đầu, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm.

Không phải nói hấn từ bà già 80 tuổi đến thiếu nữ 8 tuổi đều ăn sạch sao? Nhưng Lê Nguyệt Trùng lại không bị mê hoặc nha.

Có thể thấy được sức quyến rũ của Từ Lệnh sâm cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cũng không nhất định giống như trong lời đồn.

Kỷ Thanh Y rốt cục cũng hòa nhau được một ván, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Thái phu nhân liền chỉ nàng nói: “Đây là cháu ngoại gái của ta.”

Kỷ Thanh Y cũng lên trước bái kiến, lễ nghi quy củ một chút cũng không tệ, so với Lê Nguyệt Trùng còn xuất sắc hơn mấy phần.

Trong mắt Thái phu nhân chợt lóe, trong lòng âm thầm “ồ” một tiếng, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Kỷ Thanh Y ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, càng không có sự thẹn thùng mà thiếu nữ nên có.

Từ Lệnh Sâm có chút buồn bực.

Phản ứng này không đúng nha!

Vì hôm nay hấn đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Từ cách ăn mặc, đến từng cử chỉ hành động, ngay cả nụ cười cũng đều được chăm chút tỉ mỉ, bảo đảm thể hiện được vẻ đẹp hoàn mỹ xuất sắc nhất của hấn.

Thân phận cao quý, dung mạo xuất sắc, nàng không có lý do gì mà không động lòng a.

Ngày trước nàng rõ ràng là thích nhất nụ cười của hấn, có đến mấy lần còn nhìn hấn cười đến ngây người.

Làm sao một chiêu này bây giờ lại không hữu hiệu?

Từ Lệnh Sâm thế nào cũng không tin được mình đã mất đi sức quyến rũ trong mắt nàng, âm thầm cắn chặt răng.

Trong lúc Kỷ Thanh Y lui về sau, hấn đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ được trong quý phủ có một vị cô có phu quân là tiền khoa Thám Hoa Lang Kỷ Nghiêm, về sau có đến Hà Nam nhậm chức Tri Huyện phủ Khai phong, ở Hoàng Hà lũ lụt vì cứu dân chúng mà hy sinh thân mình. Không biết có quan hệ thế nào cùng vị tiểu thư này?”

Thái phu nhân sững sờ, không ngờ Thế tử Ninh Vương sẽ nhắc tới người này, thở dài một tiếng nói: “Đó là con rể cùng trưởng nữ của ta.”

Từ Lệnh Sâm lập tức cung kính đứng dậy, trình trọng chấp tay một cái đối với Kỷ Thanh y, nói: “Kỷ đại nhân trung thành với Vua, hy sinh vì đất nước, là tấm gương mẫu mực cho bách quan trăm họ. Thánh thượng từng nói: nếu trên triều đình bá quan đều giống như Kỷ Nghiêm, thì đây chính là hy vọng cho quốc thái dân an. Cuộc đời này của ta chưa được gặp qua Kỷ đại nhân chính là nuối tiếc lớn nhất trong đời, trong lòng đã sớm coi Kỷ đại nhân như ân sư, chỉ mong cuộc đời này có thể giống như Kỷ đại nhân tạo phúc cho lê dân bách tính.”

Hắn biết, tiểu nha đầu đời này cánh cánh trong lòng nhất hai chuyện.

Một là đệ đệ Kỷ Thanh Thái bị hủy một chân.

Hai là phụ thân sớm qua đời, bỏ lại bọn họ không nơi nương tựa.

Nếu không thể khiến cho nàng động lòng, ít nhất cũng phải để cho nàng nhớ đến mình.

Mặc dù phương thức vạch trần vết sẹo của người khác có chút hèn hạ vô sỉ, nhưng hắn cũng không còn cách nào.

Ai bảo nàng không nhìn hắn!

Một chiêu vừa thấy đã yêu này không dùng được, vậy chỉ có thể khiến nàng khắc cốt ghi tâm, tóm lại nhất định phải khiến nàng lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Cảm xúc Kỷ Thanh Y lập tức trở nên kích động, đôi mắt cũng hơi đỏ lên.

Đối với cái chết của phụ thân, nàng oán cũng đã oán, hận cũng đã hận, oán phụ thân vì việc nước mà quên việc nhà, hận triều đình để mặc cho lũ lụt tàn phá khiến cho nàng cùng đệ đệ còn nhỏ đã không nhà để về.

Lúc bị oan ức không thể nói, nàng luôn nghĩ nếu như phụ thân còn sống, nhất định có thể che chở cho nàng cùng Thanh Thái, nàng sẽ không đến nỗi khó khăn như vậy.

Ông ấy chết một cách oan uổng vô ích như thế, ai sẽ nhớ tới ông ấy đây?

Nhưng giờ phút này nàng nghe được những lời Từ Lệnh Sâm nói, mây đen trong lòng lập tức tiêu tán không ít.

Phụ thân không có hy sinh oan uổng, ông ấy là vì nước mà hi sinh, vì dân mà hiến thân, ngay cả Hoàng đế cũng chính miệng khen ngợi, bọn họ cũng không quên phụ thân mình.

Phụ thân ở dưới cửu tuyền nếu biết được chuyện này, tất nhiên cũng sẽ hết sức vui mừng.

Nàng đứng ngơ ngác, cũng không có tránh ra, cứ như vậy cúi đầu.

Thái phu nhân kinh hãi, đối với Kỷ Thanh Y quát lớn: “Còn không mau lui ra.”

Sau lại vội vàng xin lỗi Từ Lệnh Sâm: “Cháu ngoại gái của ta còn nhỏ tuổi có chỗ thất lễ mong Điện hạ chớ trách tội.”

Mặc dù biết Thái phu nhân quát Kỷ Thanh Y là vì sợ hắn trách tội, nhưng trong lòng Từ Lệnh Sâm vẫn không nhịn được mà đau lòng, cảm giác này thế nào cũng không vui được.

Nàng sau này sẽ làm vương phi của hắn, cho dù nàng có không tốt chỗ nào, hắn cũng không muốn bắt luận kẻ nào nói nàng một câu không phải.

Đời trước hắn quen biết nàng quá muộn, để cho nàng phải chịu nhiều uất ức. Đời này, vô luận như thế nào cũng phải sớm cưới nàng về nhà mới được.

Hắn cùng Thái phu nhân nói chuyện, giọng nói đã lạnh nhạt hơn rất nhiều: “Kỷ Tiểu Thư mang tấm lòng son, phản ứng này cũng là phản ứng bình thường của một con người, Thái phu nhân không cần khẩn trương, nếu nói là thất lễ cũng là bản Thế tử thất lễ trước.”

“Điện hạ nói đùa.” Thái phu nhân chuyển hướng: “Đây là trà mới nấu, Điện hạ nếm thử một chút xem.”

Từ Lệnh Sâm nhân tiện nâng chung trà lên, chỉ hơi nhấp môi, cử chỉ hết sức ung dung tao nhã.

Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng ngồi bên dưới Thái phu nhân, nghe hai người bọn họ nói chuyện nhà.

Trần Bảo Linh hóng tai nghe, một chữ cũng không muốn bỏ sót.

Thái phu nhân trong lòng có điều kiêng kỵ, cho nên tuyệt không dám buông lỏng.

Đợi đến lúc Từ Lệnh Sâm nói mình đã từng có một đoạn thời gian theo Bình Dương Hầu đến học tập xử lý công vụ ở Bộ Binh, Thái phu nhân không khỏi nghĩ nhiều hơn một chút.

Có không ít quan viên thượng thư mong Hoàng Thượng lập Thái tử.

Bình Dương Hầu là Binh Bộ Thượng Thư, địa vị hết sức quan trọng.

Thế tử Ninh Vương hôm nay tới, chẳng lẽ là muốn lấy lòng lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Cái này không thể được!

Đương Kim Hoàng Đế cai trị nghiêm minh, chỉnh đốn quan trường, cấm quan viên kết thân tham ô kéo bè phái.

Cấm y vệ Triệu Phù đặt cơ sở ngầm ở khắp nơi, nếu Thế tử Ninh Vương thật nói chuyện không nên nói, làm sao biết có thể mang lại tai họa ngập đầu cho phủ Bình Dương hầu hay không?

“Lão thân chỉ là một phụ nhân, không biết đại sự triều đình. Điện hạ phụng mệnh Hoàng Thượng đến Binh Bộ xử lý công vụ, Hầu Gia nhất định hết sức hỗ trợ, tuyệt không dám cô phụ tin tưởng của hoàng thượng.”

Thái phu nhân một câu lại một câu nói đến hoàng ân, đứa ngọc cũng biết bà trung thành với Hoàng đế, những thứ khác nhiều một câu đều không nói.

Từ Lệnh Sâm nghe thấy, trong lòng không khỏi thay mình thở dài một tiếng.

Hắn là vì Kỷ Thanh Y mà đến, vốn muốn mượn cơ hội này cùng phủ Bình Dương Hầu kết thân, về sau có thể đến gần Kỷ Thanh Y, thật không ngờ Thái phu nhân lại hiểu lầm hắn muốn lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Mọi người nói Thái phu nhân phủ Bình Dương Hầu cẩn thận lại không mất khôn khéo, quả nhiên danh bất hư truyền.

Kế hoạch của hắn cực kỳ hoàn hảo, lần đầu tiên gặp mặt hắn ra tay giúp nàng, sau đó đưa nàng về nhà, đối với nàng vừa thấy đã yêu, biểu đạt lòng ái mộ.

Lúc này Trần gia còn chưa tới làm mai cho nàng, cũng không tính toán để nàng gả cho Trần Văn Cẩm, hắn dụ dỗ tiến công, nàng nhất định sẽ để xuống phòng bị trong lòng mà yêu hắn, ngoan ngoãn gả cho hắn, từ đó bọn họ sinh con dưỡng cái, đầu bạc đến già.

Thật không nghĩ đến Thái phu nhân lại cẩn thận như vậy, trông gà hoá cuốc.

Hôm nay xem ra muốn cưới nàng về nhà, con đường vẫn còn rất xa nha.

Phương pháp tốt nhất chính là hắn mau chóng rời đi, khiến Thái phu nhân bỏ đi phòng bị.

Nhưng hắn tới đã tới rồi, còn chưa được cùng nàng đơn phương chung đụng, cứ như vậy mà đi, thật sự là không cam lòng.

Hơn nữa, nàng còn không liếc nhìn hắn một cái, chỉ cúi đầu, để cho trong lòng hắn vội muốn chết.

Lần này, không thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng, hắn quyết không bỏ qua!

Hắn thật giống như lơ đãng, ánh mắt quét qua ba vị tiểu thư như hoa như ngọc bên kia, đứng dậy cáo từ: “Lần này ra ngoài, vốn định thuận đường tới xem một chút Bình Dương Hầu có nhà hay không, nếu Bình Dương Hầu không có ở đây, bản Thế tử xin phép được trở về thôi.”

Nghe thấy hần muốn đi, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đưa tiễn, mấy người Kỷ Thanh Y tự nhiên cũng đi theo.

“Đúng rồi.” Đi tới cửa, Từ lệnh Sâm đột nhiên ngừng bước chân, giống như đột nhiên phát ra cái gì đó, nói: “Ta xem mấy bồn hoa Kỷ tiểu thư trồng không phải vật phàm, chẳng biết tiểu thư có thể bỏ được thứ mình yêu thích mà tặng ta một bồn không?”

Trong nháy mắt, tầm mắt mọi người liền tập trung lên người Kỷ Thanh Y, nàng tự nhiên trở thành tiêu điểm toàn trường...

8. Chương 8: Thế tử Trêu Chọc

Vợ cả của Thái Tổ Hoàng đế là Minh Nguyên Hoàng Hậu rất thích hoa cỏ, vì vậy cứ ba năm một lần sẽ mở hội trồng hoa.

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng yêu làm vườn, thưởng hoa, thi trồng hoa, những bình hoa nổi tiếng có thể bán với giá rất cao.

Các quý nhân cũng thường cử hành đại hội thi trồng hoa, xem hoa nhà ai tốt nhất, cũng coi như đây là một trò giải trí.

Sưu tầm danh hoa dị cỏ cũng giống như sưu tầm tranh chữ cổ, việc này rất thịnh hành ở các thế gia vọng tộc, là một sự kiện vô cùng phong nhã.

Đương Kim Hoàng Đế chịu ảnh hưởng từ phu nhân nhà mình nên cũng mưa dầm thấm đất, hết sức yêu thích hoa, ba vị Thế tử phiên vương lại càng không cần phải nói.

Chỉ cần không đề cập tới chuyện lôi kéo thế lực, Thái phu nhân dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này bà liền cười thay Kỷ Thanh Y đồng ý: “Có thể được Điện Hạ ưu ái, chúng ta vui mừng còn không kịp, nào có lẽ lại không được? Vậy để lão thân cho người mang đến, không biết Điện hạ muốn là muốn bồn hoa nào?”

“Không cần phiền phức như vậy, nếu là hoa Kỷ tiểu thư trồng, vậy liền nhờ Kỷ tiểu thư giới thiệu từng loại hoa cho bản Thế tử biết, sau khi bản Thế tử cân nhắc sẽ lựa chọn sau. Thái phu nhân không cần tiếp ta nữa, ta lựa chọn xong sẽ tự rời đi.” Từ Lệnh Sâm sải bước hướng Kỷ Thanh Y đi tới, không cho phép cự tuyệt nói: “Đi thôi, Kỷ tiểu thư.”

Kỷ Thanh Y mặt không chút thay đổi, trong lòng lại đem Từ lệnh Sâm ra mắng trăm ngàn lần.

Để lại sau lưng Thái phu nhân với ánh mắt sâu xa, Lê Nguyệt Trừng kinh ngạc, Trần Bảo Linh cảm hận tựa như bị ngàn mũi nhọn đâm phải, cố tình nàng ta lại không thể phát tác, chỉ có thể làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Nàng nói quả nhiên không sai, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, mặc kệ là Từ Bảo Sinh hay là Từ Lệnh Sâm, chỉ cần nàng đụng phải hần, tuyệt đối không có chuyện tốt!

Kỷ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm vừa đi vào viện liền nhìn thấy năm bồn hoa lan được đặt ở dưới mái hiên, mắt Kỷ Thanh Y không khỏi sáng lên, bước chân cũng nhanh hơn vừa rồi, nhất thời liền quên mất mà chạy trước Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm nhìn bước chân linh động của nàng, không khỏi nở nụ cười.

Cái vị tiểu thư dài các có quy củ có nề nếp kia mới không phải là Kỷ Thanh Y, tiểu cô nương hoạt bát trước mắt này mới là nha đầu trong ký ức của hần.

Cho nên, sống qua một đời đứng trước mặt nàng, thời điểm nàng gặp hần, không có vui mừng không có si mê, chỉ có trọn tròn hai mắt nhìn hần, xinh xắn giống như một con mèo nhỏ.

Nàng có biết bao đặc biệt, là trời cao vì hần mà chuẩn bị.

Từ Lệnh Sâm đi theo sau lưng Kỷ Thanh Y, từ từ đứng ở bên cạnh nàng: “Mấy bồn hoa này là muội trồng, hình dáng cũng thật xinh đẹp.”

Nói thừa!

Tự tay nàng đào từ trong sơn cốc về, mỗi ngày tưới cây bón phân, tỉ mỉ giống như chăm sóc một đứa bé, còn có thể không đẹp sao?

Cành lá sum xuê, dáng cây thon dài, làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng yêu thích.

Nhưng hần lại giống như một tên cường đạo, tới giành đồ của nàng, thật là đáng ghét.

Kỷ Thanh Y vừa tức giận vừa không muốn, lại chẳng dám nói lời nào không phải.

“Đều ở nơi này, Điện hạ xin tùy ý lựa chọn.”

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, vẫn chưa giải che dấu cảm xúc. Nàng không bỏ được mấy bồn hoa này, lại ngại vì Thái phu nhân dặn dò mà không thể không bỏ những thứ mình yêu thích.

Từ Lệnh sâm vốn cũng định thôi, nhưng vừa nghĩ đây là hoa lan tự tay nàng trồng, trong lòng lại không bỏ được, liền hạ thấp giọng nói: “Mặc dù ta thích phong lan, nhưng cũng không hoàn toàn hiểu hết, muội nói một chút cho ta biết đây là những loại lan nào?”

Giọng nói của hần khàn khàn êm ái, qua tai đánh thẳng vào trong lòng Kỷ Thanh Y, khiến cho đầu nàng chỉ trong chốc lát liền trống rỗng.

Thời điểm Từ Lệnh Kiểm nói với nàng giọng nói cũng chân thành sâu sắc như vậy, tình ý dạt dào, giống như nàng thực sự là bảo bối của hần.

Nhưng người đứng ở bên cạnh nàng không phải là Từ Lệnh Kiểm, mà là Từ Lệnh Sâm, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm!

Hần vẫn vô song toàn, nghiêm nghị lại kiêu ngạo, không đặt bất luận kẻ nào vào trong mắt, để ở trong lòng. Bọn họ hôm nay là lần đầu gặp mặt, hần làm sao có thể giống Từ Lệnh Kiểm?

Ảo giác! Cái này nhất định là ảo giác nàng!

Kỷ Thanh Y cố nén kích động muốn xem sắc mặt của Từ Lệnh Sâm, bình ổn lại tâm trạng nói: “Hai bồn này, một là Xuân Lan, đã bắt đầu đâm chồi rồi, qua một đoạn thời gian nữa sẽ nở hoa. Bồn còn lại là Kiến Lan, hoa nở hương thơm ngát, nếu đặt ở trong phòng, hương thơm sẽ tràn ngập trong không gian. Hai bồn kia cũng là Xuân Lan, chờ hai bồn này nở rồi, bọn chúng cũng sẽ nở hoa.”

Cứ như vậy một chậu rồi lại một chậu nở hoa, đảm bảo mỗi ngày sẽ đều có hoa thơm để ngắm.

“Điện hạ, ngài xem xem mình thích bồn nào?”

Ngày trước gọi hần là Từ Bảo Sinh, không biết lớn nhỏ, bây giờ thì gọi hần là Điện hạ lại có thêm ít nhiều cung kính.

Nhưng hần nghe vào trong tai lại cảm thấy rất dễ nghe, chính là cảm giác thật dễ nghe, thật tuyệt vời.

Còn có bộ dáng nửa cúi đầu bây giờ của nàng, tựa như một con mèo nhỏ, nhìn thì dịu ngoan đáng yêu, nhưng trên thực tế lại chưa từng buông lỏng cảnh giác. Chỉ cần người tiến thêm một bước, nàng sẽ nhanh chóng nhảy ra, trốn ở một bên len lén quan sát người, cho đến không có nguy hiểm mới từ từ tiến lại gần.

Cưới nàng về nhà, mỗi ngày được ở cạnh nàng chính là cả đời này cũng sẽ không có đơn tịch mịch.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm bỗng trở nên khao khát.

“Muội chọn thay ta.” Hần cố ý nhỏ giọng, nói liên tục: “Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích.”

Âm thanh từ từ truyền vào lỗ tai, giống như một chiếc lông vũ lướt qua khiến người ta ngứa ngáy, hần không tin nàng còn có thể thờ ơ được nữa.

Tim Kỷ Thanh Y xác thực là đã lỡ một nhịp.

Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích!

Lời này nói ra từ miệng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

Làm sao có thể?

Đừng nói người này vốn là Từ Lệnh Sâm không phải là Từ Bảo Sinh, ngay cả chính lúc Từ Bảo Sinh thân thiết với nàng cũng sẽ không nói ra những lời này.

Hắn chỉ sẽ nằm úp sấp trên đầu tường cười hì hì nói với nàng: “Tiểu nha đầu, muội ở trong sân nhỏ này không buồn bức sao, ta dẫn muội đi thả diều có được không?”

Khi đó, Từ Mị Mị sẽ ngồi chồm hổm ở đầu tường thay hắn trông chừng, vừa có một chút tiếng động nhỏ nó sẽ vỗ vỗ đầu Từ Lệnh Sâm, thẳng cho đến khi người khác không nhìn thấy mới thôi. Sau một lúc không còn ai, hắn lại bò lên, cười đùa cợt nhả bảo Từ Mị Mị cầm trái cây ném nàng, cho đến khi nàng đồng ý mới thôi.

Rõ ràng cùng là một người, sao tính tình lại khác nhau vậy chứ?

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng không ngờ Từ Lệnh Sâm lại dùng ánh mắt nóng bỏng quang minh chính đại nhìn nàng.

Nàng nhìn thấy nụ cười trên môi hắn, trong mắt cũng không hề che giấu sự yêu thích cùng thưởng thức.

“Oanh” một tiếng, Kỷ Thanh Y cảm giác hai gò má của nàng như đang hừng hực bốc cháy, tiếng tim đập thình thịch như đang đánh trống.

“Điện hạ thật biết nói đùa!” Kỷ Thanh Y vội vàng lui về phía sau một bước, vội vàng quay đầu nhìn lại Thái Tâm Tố Tâm, hai người bọn họ đứng cách nơi này mười bước, cúi đầu đằng hoàng đứng.

Nghĩ đến giọng nói rất nhỏ vừa rồi của Từ Lệnh Sâm, bọn họ sẽ không thể nào nghe được, lúc này Kỷ Thanh Y mới thoảng yên tâm, cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng Từ Lệnh Sâm nữa, bàn tay chỉ vào một bồn hoa đẹp nhất: “Điện hạ vẫn nên mang bồn Kiến lan này đi thôi.”

Từ lúc đỏ mặt khi nghe thấy hắn nói chuyện, cho đến lúc ngây ngốc hoảng hốt quay đầu nhìn nha hoàn, rồi lại khôi phục bình tĩnh cúi thấp đầu, một chuỗi động tác làm liền mạch, tựa như con mèo nhỏ khi bị kinh sợ, phản ứng vừa nhanh nhẹn lại vừa đáng yêu.

Hai má nàng hồng hồng, thẹn thùng không dám ngẩng đầu, từ cần cổ thon dài, cho đến lỗ tai xinh xắn, chiếc cằm thon gọn cũng dần ửng hồng.

Tựa như đóa hoa hải đường nở rộ, xinh đẹp không nói nên lời.

Hắn thật muốn ôm nàng vào trong ngực, hảo hảo yêu thương nàng một phen.

Bọn họ hôm nay là lần đầu thấy mặt, để cho nàng biết hắn đối với nàng vừa thấy đã yêu, chỉ nên dừng lại ở việc thổ lộ lòng ái mộ thôi, tiến thêm bước nữa chính là càn rỡ, nói không chừng lại dọa sợ tiểu nha đầu của hắn đấy!

Từ Lệnh Sâm hít vào một hơi thật sâu, đè xuống ý tưởng còn đang rục rịch trong đầu lại.

“Tốt.” Hắn sờ sờ phiến lá xanh ngát mỏng manh của chậu Kiến Lan, nói: “Kỷ tiểu thư đã bỏ được thứ yêu thích mà nhường cho ta, ta vô cùng cảm kích. Ta nhất định sẽ chăm sóc bảo vệ nó, đặt nó ở đầu phòng, dụng tâm tưới nước, chờ cho đến một ngày hoa nở hương thơm đầy phòng.”

Thâm ý trong lời nói kia, Kỷ Thanh Y không dám ngẫm nghĩ, trong lòng thầm mắng một tiếng đáng chết, khế nhún người: “Cung tiễn Điện hạ.”

“Hoa ta mang đi, mấy ngày nữa, ta sẽ trở lại.”

Từ Lệnh Sâm đi rồi, trái tim Kỷ Thanh Y vẫn còn đập tình thịch không thôi.

Từ Lệnh Sâm đây là..... Tội cùng là có ý gì?

Còn không đợi nàng cẩn thận suy nghĩ lại thâm ý trong lời nói của Từ Lệnh Sâm, Lê Nguyệt Trừng cũng đã tìm tới cửa.

“Thanh Y, cuối cùng thì muội cũng trở lại nha.” Lê Nguyệt Trừng quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt giống như nhìn xem nàng có rớt đi miếng thịt nào hay không vậy.

“Trong khoảng thời gian muội không ở đây, ta ngày ngày cầu thần bái phật, vừa có cơ hội liền đến cầu tình bên người cô tổ mẫu, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng không uổng phí những cái đập đầu kia của tỷ, muội đã trở lại, tỷ muội chúng ta về sau lại có thể ở một chỗ rồi.”

Trong giọng nói chân thành đều là sự ân cần cùng tha thiết.

Chính là một phần ân cần này đã khiến cho Kỷ Thanh Y như móc tim móc phổi ra mà đối đãi với nàng ta, không hề phòng bị, cuối cùng thì rơi vào bẫy của nàng ta.

Kỷ Thanh Y nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong phòng, cánh cửa đánh” rầm’ một cái, gạt Lê Nguyệt Trừng ở bên ngoài.

Giọng nói của Thái Tâm vọng ra bên ngoài đuổi người: “Trừng cô nương hãy trở về đi, đại tiểu thư mới là tỷ muội tốt của ngài, tiểu thư nhà chúng ta không trào cao nổi.”

“Thanh Y.” Lê Nguyệt Trừng đứng ở trước cửa, cách rèm che nói tiếng xin lỗi với Kỷ Thanh Y: “Ta biết rõ muội bị uất ức, ta cũng biết rõ muội không có đẩy Bảo Linh xuống nước, nhưng tình huống lúc đó muội cũng nhìn thấy, Quận chúa nổi trận lôi đình, cô tổ mẫu hết sức tức giận. Không phải là ta không muốn giúp muội, mà là nếu ta giúp muội, Quận chúa nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng ta cũng sẽ bắt ta đến biệt viện, đến lúc đó, hai chúng ta đều đi hết, ai sẽ tới chăm sóc Thanh Thái, ai sẽ thay chúng ta lo lắng chu toàn đây?”

“Cho nên người liền làm con rùa đen rứt đầu! Người liền để mặc ta bị đưa ra ngoài!” Kỷ Thanh Y xóc rèm, thất vọng cùng tức giận nhìn chằm chằm Lê Nguyệt Trừng: “Người có biết mấy tháng nay ta trải qua như thế nào không? Ta ngày ngày mong đợi Hắc phủ phái xe ngựa tới đón ta, ngày ngày mong đợi người sẽ đến thăm ta, nhưng người ngay cả mặt cũng không lộ. Người biết rõ là ta bị oan, ta không có đẩy Trần Bảo Linh xuống nước, nhưng người lại khoanh tay đứng nhìn! Lê Nguyệt Trừng, người làm ta quá thất vọng, người không xứng làm tỷ muội tốt của ta, ta cũng sẽ không tin tưởng người thêm nữa.”

Nàng nói xong, đôi mắt cũng đã đỏ.

Cuộc đời giống như một trò hề để con người ta phô diễn kỹ xảo của mình.

Kỷ Thanh Y nên vọng động, nên ngu ngốc như vậy, mới có thể thấy được sự hài lòng trong mắt Lê Nguyệt Trừng.

“Thanh Y!” Lê Nguyệt Trừng khẩn trương, kéo ống tay áo của nàng nói: “Ta đã nói với muội rồi, không phải là ta không giúp muội, mà là.....”

Nàng đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: “Ta thấy được là Bảo Linh tự mình nhảy xuống, nàng ta sắp tâm muốn hại muội. Lúc ấy ta có nói mười câu cũng không bằng Bảo Linh nói một câu a. Quận chúa là mẫu thân của nàng, cô tổ mẫu là tổ mẫu của nàng, hai chúng ta đều là ăn nhờ ở đậu, ai sẽ tin đây?”

Nàng ta có chút nóng nảy: “Nhiều năm như vậy, chúng ta ở Trần gia sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào nhau, nếu như muội không còn thân thiết với ta nữa, vậy thì vừa đúng như mong muốn của Trần Bảo Linh rồi.”

Mí mắt Kỷ Thanh Y không khỏi run lên.

9. Chương 9: Nàng Thay Đổi

Tháng mười năm ngoái Kỷ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh xảy ra tranh chấp, Trần Bảo Linh vô ý ngã vào ao nước. Mặc dù rất nhanh đã được cứu lên, nhưng thời tiết rét lạnh, Trần Bảo Linh bắt đầu sốt cao.

Câu đầu tiên sau khi Trần Bảo Linh tỉnh lại nói: Kỷ Thanh Y đẩy nàng ta xuống nước.

Lúc ấy bên cạnh không có người khác, trừ nha hoàn cũng chỉ có một mình Lê Nguyệt Trừng đứng bên khuyên can.

Kỷ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trừng sống nhờ tại Hầu phủ, không có nói đến chuyện có phải tử muội tốt hay không, nàng biết Lê Nguyệt Trừng nhất định sẽ làm chứng cho mình, rửa sạch oan uổng cho cửa nàng.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ đến, một người giống như trưởng tử trong nhà lúc nào cũng che chở chăm sóc bảo vệ nàng- Lê Nguyệt Trừng thế nhưng lại áp úng, chỉ nói là nàng ta không thấy gì cả.

Như thế chẳng khác nào đã khẳng định chuyện nàng đẩy Trần Bảo Linh xuống nước là sự thật.

Ngay trong đêm đó nàng bị đưa ra khỏi Kinh Thành đến biệt viện, một lần đi chính là mấy tháng liền.

Đời trước nàng vẫn cho rằng Trần Bảo Linh thực sự vô ý trượt chân ngã xuống xong đổ tội cho nàng, bây giờ ngẫm lại, Trần Bảo Linh có lẽ thật sự đã bị người ta đẩy xuống, chỉ là người kia không phải là nàng, mà là Lê Nguyệt Trừng.

Trong lòng suy nghĩ đã thiên biến vạn hóa, ngoài mặt nàng lại trờm mặt: “Sao nàng ta lại xấu xa như vậy?”

Sau đó vừa lo lắng vừa hỏi Lê Nguyệt Trừng: “Lúc ta không có ở đây, nàng có bắt nạt tử muội không?”

“Không có.” Lê Nguyệt Trừng lắc đầu nói: “Muội biết, ta trốn nàng ta khắp nơi, nàng ta cũng không gây khó dễ gì cho ta được.”

“Vậy thì tốt.” Lời vừa ra khỏi miệng, Kỷ Thanh Y bỗng ý thức được mình đã tha thứ cho nàng ta nên không khỏi hừ một tiếng ngồi vào trên ghế.

Lê Nguyệt Trừng liền cười, tiến lên kéo lấy tay nàng: “Thanh Y, chúng ta là tử muội còn xa lạ vậy sao? Tử muội nói lời xin lỗi với muội, là lỗi của tử muội, muội đây tha thứ cho ta một lần có được không?”

“Vậy sau này ta cùng Trần Bảo Linh gây gỗ, tử muội nhất định phải đứng về phía ta!” Kỷ Thanh Y tức giận, không nhận được cam kết nhất quyết không bỏ qua.

Lê Nguyệt Trừng nói: “Được, ta bảo đảm ta về sau sẽ luôn đứng về phía muội.”

Nàng ta nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nghiêm mặt nói: “Tử muội nói với muội một chuyện, muội ngàn vạn lần ** đừng nóng giận.”

“Chuyện gì?” Kỷ Thanh Y vừa ngẩng đầu, đôi con ngươi hắc bạch phân minh trong sáng, long lanh nhìn nàng ta, một đôi mắt thực đẹp.

Bàn tay Lê Nguyệt Trừng nắm lấy tay Kỷ Thanh Y không khỏi liền chặt hơn mấy phần: “Thời điểm muội không ở đây, Bảo Linh nàng ta.....”

“Tiểu thư!” Tổ Tâm đột nhiên đi tới, vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch: “Thiếu gia..... Không thấy thiếu gia, bọn họ nói về sau thiếu gia sẽ không ở cùng chúng ta nữa.”

Kỷ Thanh Y lập tức đứng lên, nắm lại tay Lê Nguyệt Trừng, khẩn trương nói: “Có phải Trần Bảo Linh lại giở trò quỷ hay không?”

Lê Nguyệt Trừng bị nắm tới đau, liền nhẹ nhàng kéo tay ra, lại phát hiện nàng ta căn bản là rút không nổi, chỉ có thể nhịn đau nói: “Muội đừng có gấp, từ từ cùng cô tổ mẫu nói chuyện, lão nhân gia là người thấu tình đạt lý lại hết sức thương yêu muội cùng Thanh Thái, nhất định sẽ không để cho các người tách ra.”

“Trần Bảo Linh, ta với ngươi thế sẽ không đội trời chung!” Kỷ Thanh Y hất tay Lê Nguyệt Trừng ra, trầm mặt chạy ra khỏi viện.

Phía sau truyền đến giọng nói sột ruột của Lê Nguyệt Trùng: “Thanh Y, muội đừng có gấp, chờ ta một chút, ai ui.....”

Kỷ Thanh Y vội vàng dừng bước lại, liền nhìn thấy Lê Nguyệt Trùng ngồi chồm hổm trên mặt đất che phần cổ chân của mình, mặt sung huyết đỏ bừng.

“Tỷ bị làm sao vậy, trẹo chân rồi hả?” Kỷ Thanh Y chạy nhanh trở lại muốn xem chân của nàng ta.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lê Nguyệt Trùng ôm lấy phần cổ chân có chút sưng, gắng gượng nói: “Ta không sao, muội đỡ ta, hai chúng ta cùng đi gặp cô tổ mẫu.”

“Dáng vẻ này của tỷ còn đòi đi đâu? Tự ta đi được.” Kỷ Thanh Y nói với nha hoàn của Lê Nguyệt Trùng: “Họa Mi, Hỉ Thước, hai người các ngươi còn không mau đỡ tiểu thư nhà các ngươi về, nhanh đi mời đại phu tới xem một chút.”

“Chân ta không có chuyện gì đâu.” Nàng ta nói xong, sắc mặt càng thêm đỏ hơn.

Kỷ Thanh Y cắt đứt lời của nàng ta, nói: “Trần Bảo Linh chết tiệt, nếu không phải vì nàng ta, chân của tỷ cũng sẽ không bị trẹo. Chính ta chịu khổ ở biệt viện thì cũng thôi đi, nhưng chân của tỷ không thể bị trẹo được.”

Nói xong lời nói liền lửa giận ngút trời thẳng bước mà đi.

Lê Nguyệt Trùng được Họa Mi, Hỉ Thước đỡ, chậm rãi trở về viện của mình.

.....

Bên trong An Vinh viện, Thái phu nhân nghe Đỗ ma ma nói xong những chuyện ngày hôm nay không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chuyện ngày hôm nay, đích thực là bà trông gà hoá cuốc rồi.

“Thế tử Ninh Vương mặc dù cũng là ứng cử viên hàng đầu cho ngôi vua, nhưng tính tình hấn cao ngạo, làm việc nhìn như không có quy tắc, thực tế lại rất chuẩn mực, một giọt nước cũng không lọt làm cho người ta không bắt được nhược điểm. Ngày trước nhiều người muốn đầu quân cho hắn, hắn đều không để ý đến, không có lý gì trong lúc mấu chốt như thế này hắn lại cao giọng muốn mượn sức người. Chuyện ngày hôm nay, đơn giản chỉ là một sự trùng hợp.”

Sau khi kết luận xong chuyện này, Thái phu nhân mới đem ý nghĩ chuyển dời lên việc xe ngựa: “Nha đầu Bảo Linh này, thật là càng lớn càng không phải phép rồi!”

“Đại tiểu thư cũng là uất ức trong lòng.....”

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không vui cắt đứt lời bà: “Nếu không phải nó chủ động khiêu khích, Thanh Y cũng sẽ không cãi vã với nó. Nó rơi xuống nước, nhưng Thanh Y cũng đã nhận được sự trừng phạt thích đáng. Nó thân là dòng chính nữ của Hầu phủ, là nữ hài tử duy nhất của Trần gia chúng ta, không nói đến việc làm vẻ vang cho Trần gia chúng ta thì thôi, ngược lại khắp nơi gây rắc rối, với cái bộ dáng này của nó, ta làm sao dám để nó ra cửa lớn đây!”

“Chỉ là một cây làm chẳng nên non, tính tình Thanh Y cũng bướng bỉnh, nghe người nói lúc này có lẽ cũng ngoan ngoãn rồi nhưng làm sao biết sau này nó có gây họa không. Chuyện ở cửa làm rách mạng che mặt, rốt cuộc có phải vô tình hay không không ai biết được. Thế tử Ninh Vương khi ra khỏi viện của nó có ôm theo một chậu phong lan, vạn nhất nó lại nảy sinh ra cái tâm tư gì không tốt thì không hay rồi. Lúc nào người đến Xuân Hòa viện đánh tiếng cho nó biết, mấy ngày nay cũng chú ý nhiều một chút. Nhà chúng ta đã gặp phải một truyện cười rồi, cũng đừng tạo thêm truyện cười khác nữa.”

Lúc đầu Đỗ ma ma nghe Thái phu nhân nói còn tưởng rằng Thái phu nhân thiên vị Kỷ Thanh Y, nhưng sau khi nghe hết liền hiểu. Thái phu nhân vẫn là giống với trước đây, trong mắt có đẹp, trong lòng có tốt cũng được, miễn cho tương lai Hầu phủ an ổn, cái gì cũng không quan trọng.

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ, chuyện tình của Biểu thiếu gia lúc nào thì nên nói với Biểu tiểu thư ạ?”

“Không cần phải nói!” Thái phu nhân nói: “Nó trở lại sân nhỏ không thấy Thanh Thái, tất nhiên sẽ tới hưng sư vấn tội.”

Thái phu nhân vừa mới dứt lời, rèm cửa chính liền bị nhấc lên, nha hoàn đứng ở cửa xin chỉ thị: “Thái phu nhân, biểu tiểu thư tới.”

Thái phu nhân ném cho Đỗ ma ma một ánh mắt quả nhiên là thế, trên mặt lạnh nhạt nói: “Cho nàng vào đi. Sau phải người gọi Bảo Linh tới đây.”

Có một hai đứa cháu mà không khiến bà bớt lo. Bà chỉ có một đứa cháu gái, học ai không học chỉ học được cái tính hung hăng càn quấy ngang ngạnh của mẫu thân nó.

Đứa cháu ngoại gái này lại càng khiến người ta không bớt lo. Bà cũng là thương tiếc tiểu cô nương, đau thay nàng mấy phần, nhưng không ngờ nàng lại ỷ sủng mà kiêu không nói, cho tới bây giờ cũng không biết cảm ơn, không bằng cả Thanh Thái mới chín tuổi.

Ngày trước nghĩ tới dung mạo của nàng cũng được, chăm sóc tốt, người ngoài sẽ khen nàng một tiếng nói không chừng còn có thể mang đến cho phủ Bình Dương Hầu một mối thông gia tốt. Bây giờ xem ra, nàng không gây rắc rối cho Trần gia thì bà đã cảm tạ Phật tổ rồi.

Rốt cuộc trên người cũng không có chảy xuôi huyết mạch của bà, không phải ruột thịt, chính là không giống nhau.

Sau khi việc này kết thúc, sẽ để cho nàng đến ở trong Tỏi Thiên viện đi, từ đó về sau mắt không thấy, tâm không phiền, đối với đứa cháu gái ngoại này, bà coi như cũng đã hết lòng giúp đỡ rồi.

“Ngoại tổ mẫu, Thanh Y biết sai rồi. Chuyện lần trước là con không đúng, con không nên cãi nhau với Bảo Linh, chộc ngoại tổ mẫu đau lòng tức giận. Về sau con sẽ sửa lại, quyết sẽ không cãi nhau với tỷ muội nữa, xin ngoại tổ mẫu tha thứ cho con một lần.”

Kỷ Thanh Y vừa vào cửa liền cung kính hành đại lễ với Thái phu nhân, sau đó vẫn quỳ như vậy không ngẩng đầu, chờ Thái phu nhân trả lời.

Trong giây lát, cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Không âm ỉ không nháo loạn, không chất vấn, cũng không có khóc lóc, mà là chủ động nhận lỗi lầm, đây thực sự là Kỷ Thanh Y của ngày trước sao?

Hơn nữa liên tưởng đến biểu hiện hôm nay của nàng, Thái phu nhân thế này mới ý thức được những lời mà Đỗ ma ma báo cáo nhanh cho bà không phải chỉ là những gì giả tạo nhìn thấy bên ngoài, có lẽ cháu gái ngoại vốn không có huyết thống với bà thực sự đã biết hối hận về những sai lầm trước kia.

Vốn định kêu nàng đứng dậy nhưng lời đến khóe miệng Thái phu nhân lại sửa lại: “Biết lỗi rồi là tốt, lần này ta liền tha thứ cho ngươi. Chỉ là tính tình ngươi quá vọng động, Thanh Thái tuổi còn nhỏ, hẳn không hiểu được phân biệt thị phi, ở cùng ngươi sợ nhờ lại học được cái tính nóng nảy của ngươi cũng không tốt. Cho nên, ta quyết định để cho hẳn chuyển ra ngoại viện ở.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Thái phu nhân không chớp nhìn chăm chăm Kỷ Thanh Y, không muốn bỏ qua bất cứ phản ứng nào của nàng.

Trong lòng Kỷ Thanh Y bỗng sững lại, quả nhiên vẫn thế, sống lại một đời nhưng nàng vẫn phải tách khỏi Thanh Thái.

Nếu là đời trước nàng sẽ làm thế nào?

Nàng sẽ lựa giận ngút trời, giận tím mặt chất vấn ngoại tổ mẫu tại sao lại làm như vậy, nói ngoại tổ mẫu cố ý chia cắt tỷ đệ hai người, nói Thái phu nhân thiên vị.

Có lẽ còn có thể có những lời nói khó nghe hơn nữa, nàng cũng không nhớ rõ.

Khi đó trong mắt ngoại tổ mẫu chỉ có thất vọng cùng tức giận, nàng nhớ rất rõ ràng.

Trừ thất vọng cùng tức giận, nàng còn nhận ra được sự ghét bỏ cùng trách cứ của Đỗ ma ma, sự khinh bỉ trong mắt những người khác, những ánh mắt kia không hề che giấu, như dao nhọn chém xuống người nàng, đâm thật sâu vào lòng tự trọng của nàng.

Nàng hoàn toàn chọc giận ngoại tổ mẫu, nàng bị đưa đến biệt viện, cho đến khi sắp cập kê mới được trở về.

Không ngờ mới trở về ngắn ngủi chỉ có một tháng, nàng liền bị một tách trà của Lê Nguyệt Trừng làm hại.

Đời này đương nhiên nàng sẽ không mắc những lỗi lầm như thế nữa.

“Ngoại tổ mẫu.” Kỷ Thanh Y ngẩng đầu, trên mặt không che giấu được sự xấu hổ, nói: “Cháu cũng biết rõ tính tình của mình không tốt, về sau cháu đều sẽ sửa.”

“Cháu cũng biết nam hài tử sau khi học vỡ lòng đều phải ra ngoại viện ở, bởi vì Thanh Thái cùng người khác không giống nhau, cho nên hiện tại cũng đã chín tuổi nhưng vẫn còn ở trong viện cùng cháu, việc này đích thực là cực kỳ bất tiện. Ngài nói rất đúng, không thể để cho Thanh Thái học thói xấu của cháu, cháu mặc dù thương yêu Thanh Thái, nhưng cũng không thể bắt đệ ấy ở trong này suốt được, đây không phải là thương yêu đệ ấy mà là hại đệ ấy.”

“Nếu không phải ngoại tổ mẫu đón cháu cùng Thanh Thái vào kinh, tỷ đệ chúng ta hôm nay còn không biết thành cái dạng gì rồi. Ngoại tổ mẫu thương cháu, thương Thanh Thái, cháu đều biết.”

Đôi mắt Kỷ Thanh Y có chút hồng hồng: “Cháu chỉ là đột nhiên phải rời khỏi Thanh Thái, trong lòng không bỏ được, cũng sợ Thanh Thái ở một mình ngoại viện sẽ không quen. Cháu muốn về sau có thể thường xuyên đi thăm Thanh Thái, không biết ngoại tổ mẫu có thể đồng ý hay không?”

10. Chương 10: Kiêng Ky

Từ sau khi lão gia qua đời, Trần gia không biết đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió, đều là Thái phu nhân cùng con trai Bình Dương hầu ngăn cơn sóng dữ, thay đổi Càn Khôn.

Tính tình Thái phu nhân cứng cỏi nhưng bà không phải là người không hiểu đạo lý.

Nghe Kỷ Thanh Y nói như vậy, bà biết nàng thực sự đã thay đổi, trong lòng Thái phu nhân cũng sinh thêm mấy phần vui mừng: “. Phụ mẫu ngươi dưới tuổi vàng cũng vui mừng thay vì sự thay đổi này của ngươi.”

“Thanh Thái chỉ là ra ngoài viện ở thôi, cũng không phải cách chúng ta ngàn vạn dặm. Ngươi muốn đi thăm Thanh Thái thì cứ đi. Chính là chỉ buổi tối Thanh Thái mới ở ngoại viện, ban ngày vẫn có thể ở trong viện như trước đây.”

“ Cảm ơn ngoại tổ mẫu.”

Lấy lui làm tiền lại đạt tới mục đích. Trong lòng Kỷ Thanh Y rất là vui vẻ, khóe mắt đuôi mày đều là sự nhẹ nhõm.

Trong lòng Thái phu nhân không khỏi than thầm một tiếng, tuổi tuy còn nhỏ, tính tình tuy có nóng nảy nhưng Thanh Thái vẫn là nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, điểm này cũng coi như rất đáng quý.

“Đứng lên đi.” Thái phu nhân nói: “Về sau không thể tái phạm lỗi lớn như thế nữa, nếu không ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Kỷ Thanh Y qua được ải thứ nhất, trong lòng âm thầm tự cổ vũ cho mình cố lên.

Đúng, chính là như vậy, so với việc ứng phó cùng tên súc sinh Từ Lệnh Kiểm kia thì việc lấy lòng Thái phu nhân đơn giản hơn rất nhiều.

Không lâu sau, Đỗ ma ma liền đưa Trần Bảo Linh vào.

Trần Bảo Linh nhú chân mày lại: “Kỷ Thanh Y, ngươi lại đang nói xấu gì ta trước mặt tổ mẫu rồi hả?”

Kỷ Thanh Y thế nhưng lại không đối chọi gay gắt với Trần Bảo Linh như trước kia mà nhìn nàng ta khẽ nhún người: “ Gặp lại thấy tỷ thân thể khỏe mạnh, vui vẻ ta liền an tâm rồi. Bảo Linh, ngày trước đều là ta không phải, không nên tranh giành với tỷ, về sau ta sẽ thay đổi, cũng hi vọng tỷ người lớn không chấp nhặt với người nhỏ như ta, tha thứ ta cho ta lần này.”

Trần Bảo Linh thất kinh, giống như không quen biết Kỷ Thanh Y, đánh giá nàng từ trên xuống dưới như đang suy tính một phen.

“Ta làm sao dám giận người, ta chỉ có một cái mạng, lúc ấy rất không dễ dàng gì mới vớt về.”

Nói xong liền quay mặt đi, không thèm nhìn tới Kỷ Thanh Y.

“Ta biết rõ Bảo Linh tỷ sẽ không tin ta, về sau đành phiền tỷ xem biểu hiện của ta thôi.” Kỷ Thanh Y ngược lại lại rất tự nhiên thanh thản.

Trần Bảo Linh liền thiếu kiên nhẫn: “ Làm bộ làm tịch!”

“Bảo Linh, người còn muốn hồ nháo tới khi nào!” Thái phu nhân nghiêm mặt nói: “Người rơi xuống nước vốn là ngoài ý muốn, Thanh Y cũng đã nhận trừng phạt rồi, lần này cũng là thật lòng xin lỗi người, người cũng nên lấy ra phong thái của dòng chính nữ Hầu phủ đi, nữ hài tử Trần gia chúng ta không nên càn quấy như vậy.”

“Vâng” Mặc dù trong lòng Trần Bảo Linh rất ảm ức, nhưng nhìn thấy Kỷ Thanh Y gầy đi một vòng lớn, nghiễm nhiên là ở tại biệt viện cũng không dễ chịu gì, lại nghĩ tới Thanh Thái tự mình nói xin lỗi với nàng, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp, liền nói: “Bản tiểu thư người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho người một lần.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y buông lỏng, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành: “Đa tạ tỷ người lớn không chấp nhặt người nhỏ.”

Cái mũi Trần Bảo Linh như dài ra*, kiêu ngạo nói: “Ta vốn lòng dạ rộng rãi mà.”

*Phồng mũi, tự đắc

Ra cửa, Kỷ Thanh Y liền cười.

Kiếp trước nàng sống trong nỗi phẫn nộ, trừ gây gỗ ra thì chưa bao giờ hòa nhã mà nói chuyện với Trần Bảo Linh. Bây giờ nhìn lại, tính tình của nàng ta so với nàng đời trước còn thẳng thắn hơn nhiều.

Nàng đến ngoại viện.

Trong sân rất yên tĩnh, đâu đó văng vẳng tiếng đọc sách mạnh mẽ, rõ ràng.

Kỷ Thanh Y khẽ khoát tay với những hạ nhân hành lễ, tìm được âm thanh của Thanh Thái.

Quả nhiên là hần đang cao giọng đọc bài, bên cạnh còn có một tiên sinh tuổi tầm 30.

Hốc mắt Kỷ Thanh Y lập tức trở nên ướt át.

Sau khi chết đi sống lại, mang theo áy náy gặp được Thanh Thái, cảm giác này thật tốt.

Nàng đứng ở phía trước cửa sổ, si ngốc nhìn Thanh Thái, nhìn thế nào cũng không đủ.

Tiên sinh đột nhiên ho khan một tiếng, Thanh Thái xoay người lại, thấy Kỷ Thanh Y, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là dụi dụi mắt, nơi đáy mắt đều là vui mừng không dám tin: “Tỷ tỷ!”

Hắn lập tức đứng lên, hắn nghĩ muốn chạy lại, đáng tiếc một chân không thể di động, có chút nóng nảy.

Kỷ Thanh Y nhin không được, hoàn toàn quên mất tiên sinh vẫn còn ở đây đã sải bước chạy vào, ôm lấy Thanh Thái.

Hai tỷ đệ xa cách đã mấy tháng giờ mới gặp lại, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói.

Tiên sinh đứng ở cửa một hồi, mặc cho tỷ đệ bọn họ nói chuyện, đợi hết một nén nhang, mới dạo bước đi vào.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng cho đệ.” Thanh Thái hít mũi một cái, cất giọng ồm ồm nói: “Chính đệ ở ngoại viện rất tốt, ngoại tổ mẫu còn cố ý mời tiên sinh cho đệ, tiên sinh học thức tốt, đệ theo ngài ấy học được rất nhiều thứ.”

Thiếu niên 9 tuổi còn mang theo nét mập mạp của trẻ con, ánh mắt nhìn nàng vừa đen vừa tròn thật giống như hạt bồ đào(nho).

Kỷ Thanh Y nhìn Thanh Thái, không khỏi nở nụ cười.

Thanh Thái còn sống, thật tốt.

Trước khi chết chính tay nàng đã đâm chết kẻ thù, đời này nàng cũng không dám cầu gì xa vời, chỉ cầu có thể sớm ngày thoát khỏi phủ Bình Dương Hầu, cùng Thanh Thái sống qua một đời bình an.

“Tỷ tỷ, đệ là nói thật, đệ cái gì cũng không thiếu, tỷ ngàn vạn lần ** đừng đi tìm ngoại tổ mẫu.”

Thanh Thái có chút gấp gáp, bĩu môi, muốn khóc lại cố chịu đựng: “Nếu tỷ lại chộc ngoại tổ mẫu tức giận, bà nhất định sẽ bắt tỷ đến biệt viện chịu khổ. Tỷ tỷ, đệ không muốn tách khỏi tỷ đâu.”

Đạo lý đơn giản như vậy, Thanh Thái còn biết rõ, nhưng cố tình nàng lại không hiểu.

“Là tỷ tỷ không tốt.” Kỷ Thanh Y sờ đầu hấn một cái: “Đệ yên tâm, tỷ sẽ không chộc giận ngoại tổ mẫu nữa đâu, hai chúng ta về sau cũng không tách ra nữa.”

Kỷ Thanh Thái hiển nhiên không tin: “Có thật không? Tỷ không gạt đệ chứ?”

“Thật, tỷ tỷ nói được là làm được.” Kỷ Thanh Y nói: “Tỷ đã ra ngoài một lát rồi, bây giờ trở về, ngày mai lại đến thăm đệ.”

Thấy trong mắt Thanh Thái có chút không nỡ, Kỷ Thanh Y bèn cầm khăn lau nước mắt cho hấn, lại dùng tay khe khẽ phất phất trên bả vai không có mấy hạt bụi của hấn: “Nếu đệ ngoan ngoãn, mỗi ngày chúng ta đều có thể gặp nhau.”

“Được.”

Kỷ Thanh Thái nghĩ tới mặc dù không thể ở cùng chỗ, nhưng mỗi ngày đều có thể gặp nhau dù sao cũng hơn lúc trước mấy tháng không được gặp nhau.

Hấn khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Kỷ Thanh Y: “Buổi chiều giờ Dậu một khắc đệ sẽ đi thỉnh an ngoại tổ mẫu, tỷ tỷ cũng đi đi.”

Như vậy tỷ đệ bọn họ lại có thể gặp mặt, hơn nữa còn là quang minh chính đại gặp mặt.

Đệ đệ của nàng lại thông minh như vậy.

Trên mặt Kỷ Thanh Y là nụ cười tươi tắn, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất đau.

Lần này, nàng sẽ dốc hết toàn lực, dù có mất mạng cũng phải chữa khỏi chân cho Thanh Thái, để cho hấn có thể giống như người bình thường tham gia khoa cử, ra làm quan, thêm bạn thêm bè, cưỡi ngựa xem hoa. Mà không phải là cả đời chỉ có thể ở trong nhà, thỉnh thoảng ra ngoài một lần lại còn phải cần vú già dùng kiệu nâng, chỉ có thể hăm mộ nhìn người khác đi lại tự do, hoạt động thoải mái.

Kỷ Thanh Y lấy lại bình tĩnh, hướng về phía tiên sinh thi lễ, sau đó liền xoay người rời đi.

Nàng chưa có vội trở về viện của mình, mà là đi thăm Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng ngồi ở trên giường, Hỉ Thước đang cầm khăn ẩm lau cổ chân cho nàng ta.

Giả bộ cũng thật giống a, người không biết chân tướng, còn tưởng rằng nàng ta thật bị trật chân đấy.

“Sao lại đi lâu vậy? Cô tổ mẫu nói thế nào? Bà ấy có để cho muội cùng Thanh Thái ở chung một chỗ không?”

Lê Nguyệt Trùng một mặt vừa nói, một mặt liền giùng giàng muốn xuống giường, một tay còn hướng về phía Thanh Y, muốn kéo nàng lại.

Kỷ Thanh Y làm bộ như không để ý thấy, hậm hực xoay người ngồi xuống ghế: “Không có, về sau Thanh Thái sẽ ở ngoại viện, sẽ không ở lại trong viện nữa.”

Lê Nguyệt Trừng vươn tay ra nhưng lại chụp hụt, bầu không khí có chút xấu hổ, nàng ta cũng không để ý chút nào thu tay lại.

“Qua một tháng nữa chính là sinh nhật của cô tổ mẫu rồi, Quận chúa đã sớm vì Bảo Linh mà chuẩn bị một khối ngọc bội, để cho nàng ta làm thọ lễ đưa cho cô tổ mẫu rồi.”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Y một cái, thấy nàng chỉ cúi đầu dùng ngón tay loay hoay tua lua, hết sức nghiêm túc.

Ánh mắt Lê Nguyệt chợt lóe: “Thanh Y, muội không muốn biết ngọc bội kia như thế nào sao?”

“Ta muốn biết a.” Kỷ Thanh Y ngẩng đầu nhìn nàng ta: “Nhưng Trần Bảo Linh cùng ta đối chọi gay gắt, nhất định sẽ không cho ta xem. Nàng ta cho tỷ nhìn sao?”

Lê Nguyệt Trừng lắc đầu một cái: “Không có, nàng ta che chở như bảo bối, không để cho ai nhìn thấy, nghe nói là sản phẩm độc nhất của Trần Bảo Các, là miếng ngọc còn lại của một đại sư điêu khắc đã qua đời, Giá Trị Liên Thành.”

Kỷ Thanh Y nói: “Đã như vậy, mấy ngày nữa chúng ta cũng đi Trần Bảo Các xem một chút đi, lần này ngoại tổ mẫu làm thọ lớn, ta nhất định phải đưa một cái cho ra dáng lễ vật mới được, nói không chừng lão nhân gia bà vui mừng sẽ để cho Thanh Thái trở lại đấy.”

Bàn tay Lê Nguyệt Trừng nắm chặt, trong mắt lóe lên một tia ác độc.

Tổ Tâm nói không sai, Kỷ Thanh Y xác thực đã thay đổi, biết kiềm chế xúc động, biết dỗ Thái phu nhân vui vẻ.

Cái này làm sao có thể?

Rõ ràng là nàng ta tới trước, rõ ràng là nàng ta cùng Bảo Linh chơi rất thân, nhưng từ lúc Kỷ Thanh Y tới liền đoạt đi tình thương yêu của Thái phu nhân, tình bằng hữu của Trần Bảo Linh.

Mấy năm này nàng ta hao tổn tâm cơ bày mưu tính kế mới có thể để cho tình hình chuyển biến tốt hơn, nhưng Kỷ Thanh Y lại chạy tới giành đồ của nàng ta.

Thái phu nhân không thích nàng ta, nàng ta cũng sẽ bị đưa về, trở thành dã nha đầu thôn quê, bị mẹ kế ngược đãi.

Ai cũng không thể ngăn trở nàng tiếp tục lưu lại Hầu phủ, Kỷ Thanh Y- mối tai họa này nhất định phải loại bỏ.

Lê Nguyệt Trừng vui vẻ nói: “Vậy thì cứ như thế đi, qua hai ngày nữa ta sẽ nói với cô tổ mẫu, nói là muốn ra ngoài, như vậy thì có thể cho lão nhân gia một kinh hỷ rồi.”

Kỷ Thanh Y đang muốn nói chuyện liền nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng quát đầy tức giận của Trần Bảo Linh: “Kỷ Thanh Y, ngươi đi ra đây cho ta! Đi ra, ngươi làm sao có thể hèn hạ như vậy? Lại dám ở trước mặt tổ mẫu nói xấu ta, sau lưng ta đâm một dao, ngươi có bản lĩnh thì ra ngoài này, chúng ta hảo tính sổ một chút!”

Kỷ Thanh Y “Vọt” từ trên ghế đứng dậy.

“Thanh Y đừng đi ra!” Lê Nguyệt Trừng như lâm đại địch: “Muội không đầu lại Bảo Linh đâu, nàng ta là dòng chính nữ Hầu phủ, chúng ta là kẻ ăn nhờ ở đậu không thể so với nàng ta. Thời điểm chúng ta cùng Đoàn tẩu học trồng hoa, nàng ta còn hay không cẩn thận làm tay bị đâm.....”

Trong lòng Kỷ Thanh Y cười lạnh.

Nhắc nhở nàng như vậy cũng chỉ để cho nàng đi dả kích vết thương trên tay Trần Bảo Linh thôi. Sau đó thì sao, nàng lại gây họa.

Đáng thương nàng đòi trước thiếu hụt tình yêu thương, đặc biệt quý trọng sự quan tâm của người khác, cho nên nàng mới bị Lê Nguyệt Trừng quay vòng vòng.

“Nguyệt Trừng, tỷ nói cái gì vậy? Ta cũng không nói muốn cùng Bảo Linh cãi nhau nha.” Kỷ Thanh Y trợn to hai mắt, trên mặt không có bất kỳ tức giận nào, chỉ có không hiểu nhìn Lê Nguyệt Trừng.

Lê Nguyệt Trừng hiển nhiên là sưng sốt một chút, khóe miệng khép mở, trên mặt thoáng qua một chút bối rối.

“Muội không đi ra ngoài là tốt rồi, tỷ thật sợ muội không nhịn được.....”

“Làm sao lại không nhịn được!” Kỷ Thanh Y nói: “Ta đã quyết định phải nhịn, vì để có thể ở chung một chỗ với Thanh Thái, khó hơn nữa ta cũng sẽ nhịn, huống chi Trần Bảo Linh muốn mắng thì cứ mắng, muốn chửi thì cứ chửi, dù sao ta cũng không mất một sợi lông nào. Ngoại tổ mẫu mà biết có khi lại còn khen ta hiểu đạo lý đây. Ngày trước không phải là tỷ cũng làm như thế sao? Lúc trước sao tỷ lại không nhắc ta học theo tỷ?”

Trong lòng Lê Nguyệt Trừng giật mình không thôi, đang suy nghĩ nên mở miệng giải thích như thế nào thì Kỷ Thanh Y đã đi ra ngoài rồi.

Trong mắt Lê Nguyệt Trừng đầy kinh ngạc, mặc kệ nàng ta có thừa nhận hay không, Kỷ Thanh Y thực sự là đã thay đổi rồi, ít nhất là không giống ngày trước dễ dàng bị nàng khích bác như vậy.

Cho nên, nàng ta lại càng không thể lưu lại một mối tai họa này bên cạnh mình nữa.

11. Chương 11: Biểu Ca Đê Tiện

Trong sân, mấy vú già vây quanh Trần Bảo Linh thành một đoàn, ôm ôm, kéo kéo rồi lại khuyên bảo.

Trần Bảo Linh giơ đôi tay quơ loạn xạ thật giống như con ruồi đuổi không chịu đi thực phiền toái.

Chạy nửa ngày, lại bị vú già canh cửa càng kéo càng xa, nàng ta tức giận hỏn hển rống to: “Kỷ Thanh Y! Ta quá hiểu người rồi, có bản lĩnh thì chớ làm con rùa đen rụt đầu!”

Kỷ Thanh Y sải bước đi ra ngoài.

Trần Bảo Linh nhìn thấy lại càng thêm tức giận: “Người cuối cùng cũng đã đi ra nha, ta còn tưởng người sẽ tránh ta cả đời đây.”

Kỷ Thanh Y nhàn nhạt nhìn nàng ta: “Ta đi ra rồi thì người có thể thế nào?”

Trần Bảo Linh nhất thời ghen một ngum, lập tức lại nổi trận lôi đình: “Người làm bộ làm tịch cho ai xem! Người nhìn xem cái khuôn mặt giả mù mưa sa này của mình, thật khiến cho người ta ghê tởm. Trừ biết lấy lòng tổ mẫu ra, người còn có thể làm gì? Trước mặt một vẻ, sau lưng một vẻ, người muốn tìm ta kiểm chuyện thì quang minh chính đại mà làm, đừng có lén lút lút lút như con chuột cống, làm như vậy chỉ khiến cho ta thêm khinh thường người thôi!”

“Ta biết từ trước tới nay người chưa từng để ta vào trong mắt.” Kỷ Thanh Y trái lại không có tức giận, chỉ hơi nhướn mày hỏi: “Người nói ta tổ cáo bậy, có chứng cứ gì?”

Trần Bảo Linh giận dữ: “Không phải người thì là ai? Xe ngựa trên đường người trở về có vấn đề, người liền đổ thừa lên người ta. Tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, tại sao có thể tin tưởng lời nói của người chứ!”

“Đúng nha! Ngoại tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, ta ăn nói bậy bạ, lão nhân gia bà làm sao có thể tin tưởng ta chứ?”

Trần Bảo Linh nhất thời có chút sững sờ.

“Đó là bởi vì người người đều biết ta và người không hợp nhau, nếu ta xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị hoài nghi chính là người.” Kỷ Thanh Y tiếp tục nói: “Trên đường ta về, xe ngựa xác thực là bị hỏng, nhưng ta không có nghi ngờ người, càng không có ở trước mặt tổ mẫu nói xấu người cái gì cả.”

Trần Bảo Linh cười lạnh: “Người cho rằng ta sẽ tin người?”

“Đây không phải là vấn đề tin hay không tin, mà sự thật chính là như thế. Mặc dù tính tình người không tốt lại khiến người ta chán ghét, nhưng người tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, bởi vì nếu làm thì hung thủ đã quá rõ ràng rồi, không phải sao?”

Kỷ Thanh Y nói xong xoay người rời đi, cũng không thèm coi sắc mặt của Trần Bảo Linh.

“Này! Người đây là có ý gì!”

Trần Bảo Linh đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng, cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ý chính là ngày đó người rơi xuống nước không phải là do ta làm, mà xe ngựa lần này xảy ra vấn đề, cũng không phải là do người làm.” Nàng cười nói: “Người chán ghét ta, ta cũng vậy chán ghét người, nhưng chúng ta đều không phải là dạng người dám làm mà không dám nhận, nếu ta thực muốn đẩy người xuống nước, có gì mà không dám nhận? Nếu người thực sự làm hỏng xe ngựa, chẳng nhẽ người lại không dám nhận sao?”

“Ừ, thật đúng là như vậy.” Trần Bảo Linh gật đầu một cái, lại nói: “Ta sao có thể tin tưởng người.”

“Ta nói không phải để người tin tưởng ta.” Kỷ Thanh Y đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: “Người ghé tai lại đây, ta có lời muốn nói cho người biết.”

Trần Bảo Linh vội vàng dán tai qua, liền nghe được Kỷ Thanh Y nói: “Thực ra thì ta rất ghét người, nhưng vì không muốn để ngoại tổ mẫu tức giận nên cố ý làm bộ muốn hòa giải với người, người đừng kéo cánh tay của ta, người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta thật sự làm hòa rồi đây!”

“Người.....” Trần Bảo Linh vô cùng tức giận, hung hăng bấm xuống trên cánh tay Kỷ Thanh Y một cái.

“Đại tiểu thư, người ở đây làm cái gì!” Sắc mặt Đỗ ma ma âm trầm đứng ở ven đường: “Chuyện này không có quan hệ với biểu tiểu thư, là ta nói cho Thái phu nhân biết, nếu tiểu thư có tức giận gì thì hướng về phía bà già này mà nói.”

Trần Bảo Linh không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vừa mới nhéo Kỷ Thanh Y một cái liền bị người ta bắt quả tang, cố tình Đỗ ma ma lại là người bên cạnh Thái phu nhân, nàng thật là có trăm miệng cũng không thể bào chữa cho mình.

“Ma ma, người đừng tức giận, Bảo Linh cùng ta đùa giỡn đấy thôi.” Kỷ Thanh Y đột nhiên kéo lấy cánh tay Trần Bảo Linh, thân mật nói: “Nguyệt Trừng bị trật chân, chúng ta vừa mới vào thăm Nguyệt Trừng ra. Đúng rồi, ma ma, người đây là muốn đi đâu?”

Nói xong, ở nơi Đỗ ma ma không nhìn thấy, nàng nhéo Trần Bảo Linh một cái.

Trần Bảo Linh ăn đau hít một ngụm khí lạnh, lại nhin đau, toét miệng cười: “Đúng nha, ma ma, ta vừa lúc đi theo Thanh Y nha.”

Trong lòng Đỗ ma ma có nghi ngờ, nhưng cũng không tra cứu, dù sao Thái phu nhân cũng nói, không cầu họ thật lòng đối xử với nhau, chỉ cần mặt ngoài vẫn luôn giữ hòa khí là được.

“Ta đi ngoại viện thay Thái phu nhân làm ít chuyện. Sẽ không quấy rầy hai vị tiểu thư nữa.”

Đỗ ma ma vừa đi, Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y liền lấy tốc độ nhanh nhất tách ra, Trần Bảo Linh nhin không được, trợn mắt lườm Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y giả bộ giật mình, hướng về phía sau lưng Trần Bảo Linh nói: “Đỗ ma ma, ngài tại sao lại trở về rồi?”

Trần Bảo Linh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy đến bên cạnh Kỷ Thanh Y, thân thiết khoác lên cánh tay của nàng, lại phát hiện ra sau lưng rỗng tuếch, nơi đó nào còn bóng dáng của Đỗ ma ma.

Kỷ Thanh Y cười ha ha.

Trần Bảo Linh xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, co cẳng chạy, chạy chừng mười bước, lại quay đầu trở lại, căn rằng nghiêng lợi nói: “Người cứ đắc ý đi, ta còn chưa tha thứ cho người đâu!”

Nhìn bước chân chật vật của nàng ta, Kỷ Thanh Y không khỏi bật cười lần nữa.

Nàng không trông cậy vào việc có thể cùng Trần Bảo Linh làm tỷ muội tốt, chỉ cần Trần Bảo Linh không cùng nàng âm ỉ, Thái phu nhân cũng sẽ không ghét nàng.

Sống lại lâu như vậy rồi, hôm nay là ngày sáng khoái nhất của nàng.

Nàng tin sau này cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Mấy ngày sau, Kỷ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trừng ước hẹn cùng nhau ra cửa, không ngờ Trương mục lại dám nói trên tay không có tiền.

Kỷ Thanh Y muốn xem sổ sách của Xuân Hòa viện, Trương mục tuyệt không sợ hãi, cười lạnh nói: “Tiểu thư, ta mặc dù là quản sự trong viện của ngài, nhưng ta là người hầu của Trần gia, không phải người hầu của Kỷ gia, tự nhiên sẽ nghe lệnh của Thái phu nhân. Ngài muốn xem sổ sách, ta cũng không cản, nhưng người phải đi báo với Thái phu nhân một tiếng, chỉ cần Thái phu nhân đồng ý, ta không nói hai lời liền lấy sổ sách ra.”

Kỷ Thanh Y nhất thời kích động, muốn đi tìm Thái phu nhân lại bị Lê Nguyệt Trừng ngăn lại: “Thanh Y, nếu là sổ sách thì không thành vấn đề, đến lúc đó nếu Trương mục nháo lớn, muội làm sao có thể bàn giao với tổ mẫu?”

Nàng ta đoán chắc Kỷ Thanh Y sẽ chọn dàn xếp ổn thỏa.

“Thôi, thôi!” Kỷ Thanh Y ngồi ở trên ghế than thở: “Dù sao cũng còn một tháng nữa thời gian còn dài, ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp vậy, chắc chắn có thể nghĩ cách khác. Nguyệt Trừng, hôm nay tỷ ra ngoài một mình đi, ta thực sự không còn tâm trạng nào cả.”

“Đừng nóng giận, Thành Nam mới mở một quán bán điểm tâm, là hương vị Giang Nam, không giống với mùi vị của chúng ta bên này đâu, muội là người phương nam, chắc chắn sẽ thích, tỷ sẽ mang về cho muội một hộp.”

Buồn bực trong lòng Kỷ Thanh Y giảm đi không ít, đẩy Lê Nguyệt Trừng ra cửa: “ Cũng vẫn là tỷ tốt với ta nhất, vậy tỷ mau đi đi, đi sớm về sớm a.”

Xế chiều hôm đó, Kỷ Thanh Y vừa đi thăm Thanh Thái trở lại, Thái Tâm liền chào đón nói: “Tiểu thư, tiểu thư, Nhị gia tới.”

Kỷ Thanh Y nghe thấy, đột nhiên biến sắc: “Hắn tới làm cái gì?”

Thái Tâm tròn to hai mắt, Kỷ Thanh Y thế này mới ý thức được giọng nói của mình có chút gay gắt.

Ở phủ Bình Dương Hầu, có thể được gọi là Nhị gia, chỉ có một người, đó chính là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm là thư đồng theo hầu của Từ Lệnh Kiểm, là chó săn của hắn.

Nếu không phải Trần Văn Cẩm dẫn Từ Lệnh Kiểm tới phủ Bình Dương Hầu, nàng làm sao có thể gặp gỡ Từ Lệnh Kiểm?

Nếu không phải Trần Văn Cẩm an bài cùng che giấu, Từ Lệnh Kiểm làm sao có thể hết lần này đến lần khác khi nhục nàng?

Bên ngoài nàng là thiếp thất của Trần Văn Cẩm, trên thực tế nàng lại bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm.

Nghĩ tới chuyện cũ, Kỷ Thanh Y liền tức giận đến toàn thân phát run.

Nàng đã quyết định muốn quên đi quá khứ, sống cho thật tốt, tại sao Trần Văn Cẩm vẫn không muốn buông tha cho nàng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thái Tâm nhìn sắc mặt Kỷ Thanh Y trắng bệch, hai mắt sợ sệt, hết sức lo lắng.

“Ta không sao.” Kỷ Thanh Y hít sâu một hơi để cho chính mình tỉnh táo rồi mới vào viện.

Trần Văn Cẩm ngồi ở trên ghế cùng Tổ Tâm nói chuyện, Tổ Tâm cúi đầu, chỉ có thời điểm trả lời Trần Văn Cẩm mới ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Mười sáu tuổi cơ thể Trần Văn Cẩm nhỏ gầy, thanh tú văn nhã, ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng dịu dàng, ôn hòa lễ độ, là một thiếu niên tuấn tú.

Trong lòng Kỷ Thanh Y vừa động.

Tổ Tâm không có ra ngoài canh cửa mà ở trong nhà, chẳng lẽ là có ý đối với Trần Văn Cẩm?

Nàng dè nặng bước chân cố ý kinh động hai người trong phòng.

Nét mặt Tổ Tâm có chút bối rối, rất nhanh liền bình tĩnh lại.

“Thanh Y! Muội trở lại rồi à.” Trần Văn Cẩm từ trên ghế đứng lên, trên mặt nở nụ cười: “Ta vốn cho là phải tháng sau muội mới trở về đây, không ngờ muội lại về nhanh như vậy. Mấy ngày trước ta cố ý sai người mang điều cho muội muội đã nhận được chưa?”

Thời điểm hắn nói chuyện, mắt nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y, hết sức chuyên chú. Giọng nói rất ân cần, giống như một ca ca hết lòng yêu thương muội muội.

Kỷ Thanh Y hận không thể nhào tới xé rách lớp nguy trang của hắn, để cho người ta nhìn rõ hắn là một con sói đói lột cừu như thế nào.

Thấy Kỷ Thanh Y không nói lời nào, trong mắt như có hận ý, Trần Văn Cẩm hơi nhíu chân mày: “Thanh Y, muội làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế?”

“Không có gì.” Kỷ Thanh Y rũ mắt xuống, vẻ mặt ảm ức: “Nhị biểu ca, người là đến tìm Thanh Thái sao? Hắn đã dời đến ngoại viện rồi.”

Thì ra là tức giận vì chuyện của Thanh Thái.

Trần Văn Cẩm thở dài một hơi: “Ta là cố ý tới tìm muội. Nghe nói muội không có tiền mua thọ lễ cho tổ mẫu, lại ở trong nhà không được đi đâu, ta sợ muội vì không vui mà sinh buồn bực.”

Hắn nói xong liền đưa qua một cái túi tiền thêu trúc xanh.

Kỷ Thanh Y không nhận lấy, ngược lại lùi về phía sau một bước: “Nhị biểu ca, ta cũng đã 14 rồi, huynh đi vào sân viện của muội bị người ta nhìn thấy cũng sẽ không tốt.”

Trong lòng Trần Văn Cẩm lộp bộp một tiếng.

Đi ra ngoài mấy tháng, Kỷ Thanh Y cũng đã thay đổi thật lớn, thể nhưng lại lạnh nhạt với hắn.

Như vậy thì tháng sau hắn làm sao có thể để nàng đến hẹn gặp Thế tử Chu vương đây?

“Là ta không đúng.” Trần Văn Cẩm cũng không miễn cưỡng, chỉ xin lỗi cười một tiếng, giọng nói so với vừa rồi còn nhu hòa hơn rất nhiều: “Quên mất muội đã là một đại cô nương, nhưng mà ở trong mắt ta, Thanh Y vĩnh viễn đều là tiểu biểu muội hay khóc nhè ngày ấy. Tiền ta không cho muội nữa, nhưng nếu muội có thiếu cái gì, cần gì, cứ nói với ta. Hai người chúng ta..... Thôi, thôi, muội còn nhỏ, đợi sang năm muội cập kê rồi lại nói.”

Cảm giác ghê tởm trào dâng trong lòng Kỷ Thanh Y, Trần Văn Cẩm chính là như vậy, thời điểm lợi dụng người khác, hắn sẽ nói chuyện nhỏ nhẹ, tình ý triền miên.

Chỉ là, nàng đã sai rồi, đời trước nàng cũng không có thích Trần Văn Cẩm, đời này sẽ càng không để cho hắn lừa nữa.

“Ừ.” Kỷ Thanh Y gật đầu một cái, đối với Tổ Tâm nói: “Người tiễn Nhị biểu ca ra ngoài đi.”

Trần Văn Cẩm nhíu mày, chờ ra khỏi viện của Kỷ Thanh Y, sắc mặt liền trầm xuống.

Một năm trước, hắn trở thành trở thành người hầu bên cạnh Thế tử Chu vương, trong lòng có chút ảo não.

Dù sao trong ba vị Thế tử, thanh danh của Thế tử Chu Vương cũng là không tốt nhất.

Sau hẳn lại phát hiện, vị Thế tử Chu Vương này cũng không đơn giản, hoàn cảnh cùng tính cách đều tương tự như mình, hẳn cũng chắc chắn, về sau người lên ngôi vị Hoàng đế nhất định sẽ là Thế tử Chu Vương.

Nhưng Thế tử Chu Vương đối đãi với hẳn như người bình thường, không hề coi hẳn như người của mình.

Cho đến có một ngày, trong lúc vô tình hẳn phát hiện ra trong thư phòng của Thế tử Từ Lệnh Kiểm có một bức họa, trên bức họa kia vẽ một nữ tử xinh đẹp tuổi tầm mười sáu, bức họa có chút cũ rách, hiển nhiên là do chủ nhân của nó thường hay mở ra nhìn.

Mặt trên Thế tử Chu Vương còn đề thơ, một mảnh ái mộ khó quên tình, hơn nữa còn viết tên nữ tử kia là Trình Khanh Khanh.

Hẳn bắt đầu vận dụng tất cả thế lực của mình đi thăm dò thân phận của Trình Khanh Khanh, chờ hẳn tra được kết quả, hẳn liền hưng phấn không kiềm chế được.

Làm hẳn kích động nhất chính là, dung mạo của nữ tử kia tương tự với biểu muội sống nhờ trong phủ nhà mình.

Hẳn biết, cơ hội để lấy lòng Thế tử Chu Vương, trở thành tâm phúc của hẳn(Thế tử Chu Vương) đã đến rồi.

12. Chương 12: Đào Hổ

Mặc dù Kỷ Thanh Y còn nhỏ, nhưng hẳn không nhận được mà muốn lợi dụng nàng để đầu cơ kiếm lợi.

Vì vậy một năm trước hẳn đã im lặng đến gần Kỷ Thanh Y, quan tâm nàng, che chở cho nàng.

Kỷ Thanh Y quả nhiên không cô phụ sự kỳ vọng của hẳn, cả người giống như cành liễu mùa xuân, gặp gió liền phấp phới.

Nàng càng lớn càng giống người kia, không, so với nữ nhân trên bức họa kia còn xinh đẹp hơn.

Hẳn len lén tìm người vẽ Kỷ Thanh Y, làm bộ như trong lúc lơ đãng để cho Thế tử Chu Vương nhìn thấy, Thế tử Chu Vương quả nhiên động lòng, còn mở miệng hỏi thăm tình huống của Kỷ Thanh Y.

Cho nên hẳn liền thuận thế muốn mời Thế tử Chu Vương tới tham dự tiệc sinh thần của Thái phu nhân, Thế tử Chu Vương đồng ý, cũng vào thời gian này cực kỳ coi trọng hẳn.

Mất thấy chỉ còn một bước cuối cùng, không ngờ bên này Kỷ Thanh Y lại xảy ra chuyện.

Kỷ Thanh Y không mắc câu, vở diễn này tháng sau còn hát làm sao được?

“Nhị gia, tiểu thư nhà chúng ta thật ra rất quan tâm Nhị gia, chỉ là sợ bị người ta nói xấu cho nên mới phải nói như vậy, Nhị gia ngài ngàn vạn lần đừng tức giận.”

Trần Văn Cẩm quay đầu, thấy Tổ Tâm đoan trang xinh đẹp, vẻ mặt xấu hổ, khóe miệng liền gợi lên ý cười phong lưu phóng khoáng.

Chỉ cần mua chuộc người bên cạnh Kỷ Thanh Y, còn lo không có cơ hội đến gần nàng sao? Coi như không được tâm Kỷ Thanh Y, hẳn cũng phải giam được Kỷ Thanh Y trong lòng bàn tay.

Hẳn âm giọng nói: “Ngày trước ta chỉ cảm thấy dung mạo người xinh đẹp, không ngờ tính tình cũng hiểu lòng người như vậy, bên cạnh Thanh Y có người, thật đúng là phúc khí của nàng.”

Nhưng phàm là người đều có lòng ích kỷ, Tổ Tâm cũng không ngoại lệ.

Nàng ta đầu quân cho Lê Nguyệt Trùng, một mặt bởi vì bị Lê Nguyệt Trùng bắt được cái chuôi, mặt khác lại vì Lê Nguyệt Trùng hứa cho nàng ta một tiền đồ sáng lạn.

Nhưng kia có tốt đến mấy cũng là ký thác trên người người khác, không bền chắc. Là người thì vẫn phải nắm chắc số mệnh của mình trong lòng bàn tay thì mới yên tâm.

Nàng ta có thể tiếp tục làm việc cho Lê Nguyệt Trùng, nhưng chuyện này không thể cản trở nàng ta leo lên cái cây to trước mặt.

“Nhị gia cũng đừng khen nô tỳ, nô tỳ nhận không nổi.” Tổ Tâm hơi nghiêng mặt, bộ dáng mềm mại yêu kiều không chịu được.

Tổ Tâm mặc dù mi thanh mục tú, đặt trong một rừng mỹ nhân ở Hầu phủ thì cũng không tính là gì. Nhưng thật không ngờ cái dáng vẻ cúi đầu thẹn thùng này còn có thể mang theo cả chút phong tình lãng lợ.

Trần Văn Cẩm càng nhìn càng vừa mắt, giọng nói cũng càng thêm dịu dàng: “Gia bảo người tốt, thì chính là người tốt. Hà bao bên hông là người tự làm sao? Thật đẹp mắt, lúc nào thì làm cho gia một cái?”

Trong lòng Tổ Tâm hân hoan vui sướng, nhưng mà trên mặt lại cố kìm nén: “Mấy vị tỷ tỷ trong phòng Nhị gia, nữ công gia chánh đều là những lựa chọn tốt nhất, đồ ở trên người Nhị gia sao có thể để cho Tổ Tâm chuẩn bị được?”

“Gia nói người được là được rồi.” Khóe miệng Trần Văn Cẩm.....mang theo ý cười, tình ý triền miên: “Thế nào, người không tin gia?”

“Không phải.....” Tổ Tâm gặp nam nhân, ngoại trừ ca ca của nàng ta ra, thì chính là quân sự, làm sao mà chịu nổi sự trêu đùa của Trần Văn Cẩm, vì thế không khỏi cảm thấy chân như nhũn ra.

Trần Văn Cẩm liền thừa dịp đỡ lấy cánh tay của nàng ta: “Nàng làm hà bao, ta ngày ngày mang theo bên người, nàng còn không hài lòng sao?”

Cảnh tượng bên này bị Thái Tâm nhìn thấy không sót chút nào, nàng tức giận đến sôi máu nhưng phải cố chịu đựng, chạy về nói đầu đuôi ngọn ngành cho Kỷ Thanh Y nghe.

Kỷ Thanh Y nghe xong giận quá hóa cười.

Đã như vậy thì cũng tốt thôi, lần này, đừng nói là Lê Nguyệt Trùng, chính là Thiên Vương lão tử cũng không giữ được Tổ Tâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh liền đến trước sinh nhật của Thái phu nhân một ngày, Trần Văn Cẩm đã thu thập Tổ Tâm đến ngoan ngoãn dễ bảo, mà Kỷ Thanh Y vẫn còn chưa có chuẩn bị xong thọ lễ.

Buổi chiều hôm ấy, Hỉ Thước tới.

Nàng ta là đại nha hoàn bên người Lê Nguyệt Trùng, tiếng nói chưa tới tiếng cười đã đến trước: “Biểu tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta biết người còn chưa có chuẩn bị thọ lễ nên cố ý bảo nô tỳ mang cho người cái này.”

Bên trong hộp gỗ tử đàn là một con hạc bằng ngọc, vật kia bất quá cũng chỉ to bằng nắm tay nhỏ, nhưng đường cong thanh thoát, chạm trổ tinh tế. Cả người tỏa ra ánh sáng màu nâu nhạt, miệng ngậm cổ Linh Chi, thần thái tao nhã, đôi mắt linh động; Tiên Hạc giữa đầu như đang gọi bầy, mào chim đỏ tươi ướt át, đôi cánh trắng như tuyết dang rộng giống như tùy thời có thể cất cánh bay đi.

Cái quý nhất ở đây chính là, con hạc này được điêu khắc từ một khối ngọc thạch hoàn chỉnh nhưng lại có thể xuất hiện nhiều màu sắc khác nhau, từ phẩm chất cho đến cách điêu khắc đều là bậc nhất, người bình thường sao có thể chạm vào?

Cả Trần gia, sợ rằng chỉ có Nam Khang Quận chúa cái vị trong hoàng thất kia mới có bản lĩnh lớn như vậy.

Khó trách Lê Nguyệt Trùng nói nó có giá trị liên thành, khó trách Trần Bảo Linh muốn che giấu.

Tổ Tâm thấy Kỷ Thanh Y nhìn đến ngậy người liền đưa tay nhận lấy hộp gỗ: “Như thế thì tốt rồi, tiểu thư nhà chúng ta đang lo.....”

“Ngọc này ta không thể nhận.” Kỷ Thanh Y đột nhiên nói, bàn tay vốn vươn ra của Tổ Tâm liền khựng lại giữa không trung.

Tổ Tâm vội vàng khuyên: “Tiểu thư, đây là một phần tâm ý của Trùng cô nương, hơn nữa chúng ta thực sự chưa có thọ lễ đưa cho Thái phu nhân.”

“Ta không thể cướp đoạt vật này nợ của Nguyệt Trùng được.” Thái độ Kỷ Thanh Y rất kiên quyết: “Ta nói không cần là không cần, Hỉ Thước người mang về đi.”

Hỉ Thước thấy nàng như thế cũng chỉ có thể cầm đồ về.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Thanh Y than thở đứng ngồi không yên.

Tổ Tâm biết nàng là vì thọ lễ ngày mai mà lo lắng, liền nói: “Tiểu thư, nếu Trùng cô nương đã tốt bụng như vậy, người nên thu lễ mới đúng. Trùng cô nương nhất định cũng đã chuẩn bị xong thọ lễ của nàng ấy, nàng ấy trước giờ vẫn luôn là một người đáng tin cậy.”

Kỷ Thanh Y không lên tiếng, Tổ Tâm liền nói: “Như vậy đi, để nô tỳ sai người báo cho Hỉ Thước một tin, để cho nàng ta sáng sớm mai mang vật kia tới, có được không ạ?”

“Được rồi.” Kỷ Thanh Y bị nàng ta thuyết phục: “Trừ cách đó ra cũng không còn biện pháp nào khác, đành để sau bồi thường cho Nguyệt Trùng vậy.”

“Chính là buổi chiều Hỉ Thước vừa tới một chuyến, sáng sớm ngày mai lại mang tới nữa cũng dễ khiến người ta chú ý, nếu để cho Trương mục nhìn thấy nói ra ngoài, như vậy thật bất kính với tổ mẫu rồi. Người cho người hẹn Hỉ Thước, ngày mai để cho nàng ta mang đồ đến sau vườn hoa đi.”

Tổ Tâm cười nói vâng: “Tiểu thư, nô tỳ liền để người đi báo tin cho Hỉ Thước, bây giờ thì người có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.”

Một đêm yên bình trôi qua.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh thần của Thái phu nhân, nên mọi người trong Xuân Hòa Viện thức dậy rất sớm, Kỷ Thanh Y cũng không ngoại lệ, không ngờ Tổ Tâm lại ngã bệnh.

Kỷ Thanh Y biết nàng ta đây là không muốn đi, sợ xảy ra chuyện phiền phức sẽ bị liên lụy.

Lê Nguyệt Trùng đoán chắc Thái phu nhân dù trong lòng có chán ghét nàng cũng ngại mất thể diện mà không ném nàng ra khỏi Hầu phủ, nhất định sẽ để cho nha hoàn bên cạnh nàng gánh trách nhiệm.

Mà Thái Tâm tham gia vào chuyện này, cho dù nhẹ thì cũng sẽ bị đánh một trận, nặng thì bị đuổi ra khỏi phủ.

Nàng làm ra vẻ cái gì cũng không biết, tự mình đi thăm Tổ Tâm, bảo cho ả ta nghỉ ngơi, giao chuyện lấy đồ sau vườn hoa cho Thái Tâm.

Sau đó Kỷ Thanh Y liền ôm một gói đồ nhỏ, vội vàng theo sau Thái Tâm ra khỏi cửa, lén lén lút lút đi đến sau vườn hoa.

Nha hoàn Tiểu Đông mới tới nhìn thấy liền vội vã đi tới phòng chính báo cáo nhất cử nhất động của Kỷ Thanh Y cho Đỗ ma ma biết.

Tiểu Đông là bà con xa của Đỗ ma ma, là tai mắt Đỗ ma ma phái đến bên cạnh Kỷ Thanh Y.

Kể từ sau khi Kỷ Thanh Y trở về tuy có hỏi cải sửa chữa lỗi lầm, nhưng Thái phu nhân vẫn sẽ không tin nàng, sẽ để cho Đỗ ma ma chú ý nhiều một chút, đề phòng Kỷ Thanh Y lại làm ra cái yêu sách gì.

Đỗ ma ma giật mình: “Người nhìn rõ chứ?”

“Nô tỳ thấy rất rõ.” Sắc mặt Tiểu Đông trắng bệch: “Là một bọc nhỏ, không phải quá nặng nhưng nô tỳ còn nhìn thấy một đoạn của cái xềng.”

Nếu mang theo xềng nhất định là muốn chôn đồ, che che giấu giấu người khác như vậy rất có thể chính là yểm trấn thuật**.

<*yểm trấn=“” thuật:=“” ki=“” mi=“” để=“” nguyên=“” từ=“” hán=“” việt=“” vì=“” không=“” biết=“” nó=“” là=“” thuật=“” gì=“” các=“” bạn=“” có=“” thể=“” hiểu=“” nôm=“” na=“” là=“” mấy=“” cái=“” thuật=“” nguyên=“” rửa=“” gì=“” đó=“”>>

Đỗ ma ma nghĩ tới dáng vẻ xinh đẹp của Kỷ Thanh Y không khỏi lạnh run một cái, người này sao có thể ác độc như thế?

Bà không dám giấu diếm liền vào nhà trong, đem đầu đuôi ngọn ngành báo cho Thái phu nhân biết.

Thái phu nhân dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn liền cười lạnh nói: “Ta nói nó sao có thể đột nhiên tha đổi tâm tính, thì ra là có lòng dạ như vậy!”

Hôm nay là sinh thần của bà, vào ngày sinh thần của mình mà bị Yểm Trấn thuật, xác thực là hiệu quả gấp bội.

“Thái phu nhân, có muốn nô tỳ dẫn người đi bắt tiểu thư lại không?”

“Không cần.” Giọng nói Thái phu nhân rất bình thản nhưng trong mắt bà giờ chỉ còn ý lạnh: “Đồ lang tâm cầu phế như vậy còn không đáng để Trần gia giống trống khua chiêng. Người tự mình đi đi, lạng lẽ không nên kinh động tới người khác, theo sau bắt nó giam lại, chờ qua ngày hôm nay ta sẽ đích thân xử lý nó.”

Đỗ ma ma biết Thái phu nhân lúc này vô cùng tức giận, không dám chậm trễ, theo lời đi tới sau vườn hoa.

Đưa mắt nhìn qua nào còn bóng dáng của Kỷ Thanh Y.

Bà không chút do dự đi sâu vào trong rừng đào.

Bà biết muốn dùng Yểm Trấn thuật, rừng đào chính là chỗ tốt nhất.

Ở một chỗ sâu trong rừng đào, Kỷ Thanh Y quả nhiên đang đào một cái hố chuẩn bị chôn đồ xuống.

Bà không biến sắc đến gần, mắt thấy ước chừng chỉ còn 10 bước nữa, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói truyền đến từ bên ngoài rừng đào, Hỉ Thuộc cùng Thái Tâm đang nắm tay nói chuyện.

“Hỉ Thuộc tỷ tỷ, con hạc ngọc này cũng tốn rất nhiều tiền đi?”

Hỉ Thuộc nở nụ cười thân thiết: “Cơ hồ là xài hết tiền tiết kiệm của tiểu thư nhà chúng ta đấy. Nhưng là muội cũng biết, tiểu thư nhà chúng ta cùng biểu tiểu thư nhà muội tình như tỷ muội ruột thịt, đừng nói chỉ là một con hạc ngọc, cho dù có là đồ đắt thế nào thì cũng không tiếc.”

“Vậy muội thay tiểu thư nhà muội cảm ơn Trừng cô nương, cũng cảm ơn Hỉ Thuộc tỷ tỷ đã phải vất vả đi chuyển này.”

Thái Tâm nâng hạc ngọc trên tay tặc lưỡi khen ngợi: “Xinh đẹp như vậy, Thái phu nhân nhất định sẽ rất thích.”

Đỗ ma ma cũng nhìn thấy dưới ánh nắng sớm, tượng ngọc đặc biệt tinh xảo chói mắt.

Hỉ Thuộc thúc giục: “Coi chừng đừng để ngã hư đấy, chúng ta trở về thôi.”

“Được.”

Hai người thì thâm to nhỏ, tiếng nói dần khuất xa.

Lúc này Đỗ ma ma mới đi về phía Kỷ Thanh Y: “Biểu tiểu thư, người ở đây là muốn làm gì?”

Kỷ Thanh Y sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương kêu một tiếng “Đỗ ma ma”, sau đó đem bọc nhỏ giấu phía sau lưng.

“Ta..... Ta không làm gì cả.”

Đỗ ma ma nhìn thấy rõ ràng, giọng nói bỗng nhiên trở nên hết sức sắc bén: “Biểu tiểu thư, trong bọc kia là vật gì?”

Kỷ Thanh Y giống như càng thêm khẩn trương hơn: “Không có gì, ma ma, cũng chỉ là một chút đồ bẩn không dùng nữa, ma ma đừng xem kéo lại làm bẩn mắt ma ma.”

“Dem bọc kia ra đây!” Đỗ ma ma vươn tay về phía Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y cắn cắn môi, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, đưa cái bọc cho Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma mở cái bọc ra vừa nhìn thấy không khỏi kêu lên: “Đai nguyệt sự*! Đây là cho ai dùng?”

<*đai nguyệt=“” sự=“” đai=“” khái=“” là=“” giống=“” cái=“” bvs=“” của=“” mình=“” đây=“” ạ=“”>>

Về mặt Kỷ Thanh Y cũng sắp biến thành màu đỏ tía, giọng nói rất nhỏ: “Là ta dùng.”

Kinh ngạc trong mắt Đỗ ma ma càng sâu: “Tiểu thư có nguyệt sự rồi hả? Chuyện lúc nào?”

Tiểu thư thế gia vọng tộc có nguyệt sự là chuyện rất lớn, điều này nói rõ tiểu thư đã trưởng thành, có thể đàm hôn luận giá.

“Hai tháng trước là lần đầu tiên.” Kỷ Thanh Y không được tự nhiên nói: “Thái Tâm đã dạy ta dùng vật này như thế nào rồi, ta biết rất rõ vật này rất bẩn, sợ bị người bắt gặp nên mới len lén mang đi chôn, không ngờ lại bị ma ma bắt gặp. Ma ma đừng chê cười ta.”

Lúc nói chuyện, trên mặt đều là vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Đỗ ma ma liền cười khê nhún người với Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư của tôi ơi, người giờ đã thành đại cô nương rồi đây, đây là đại hỷ sự, ma ma vui mừng thay người còn không kịp, làm sao lại cười người.”

“Nếu người còn thẹn thùng thì nên để bọn nha hoàn xử lý cũng được, làm sao lại để tự mình đi làm chứ?”

Kỷ Thanh Y giải thích: “Tổ Tâm bị bệnh, Thái Tâm lại giúp ta chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, Xuân Hòa viện coi như cũng chỉ có ta là rảnh nhất, ma ma đừng trách họ.”

“Trương mục đâu? Bà ta cũng mặc kệ tiểu thư sao?”

“Đừng nhắc tới Trương mục nữa.” Kỷ Thanh Y bắt đắc dĩ khoát khoát tay: “Ta căn bản là không sai khiến được bà ấy, lúc ta gặp nguyệt sự lần đầu sau khi trở lại đây, ta còn tưởng rằng mình mắc bệnh nan y không chữa được, nếu không phải là Tổ Tâm cùng Thái Tâm nói cho ta, ta còn không biết là chuyện gì đang xảy ra đâu.”

Đỗ ma ma nghe thấy chân mày liền nhăn lại, lặng lẽ nói: “Biểu tiểu thư tôn quý, ngài mau đứng sang một bên đi.”

Đỗ ma ma ngồi chồm hổm xuống, cầm cái xẻng vừa chôn đai nguyệt sự, vừa cùng nàng nói những việc cần chú ý khi nguyệt sự đến, sau đó hai người chia tay ở cửa sau vườn hoa.

Thái phu nhân biết được chuyện này, vừa tức giận vừa buồn cười, mắng: “Chuyện này cũng đâu phải chuyện mất mặt gì đâu, nó giấu cũng thật kỹ nha. Có điều Trương mục đây cũng thật vô trách nhiệm, để cho bà ta làm quản sự trong viện mà tiểu thư gặp chuyện lớn thế này cũng không biết. Đợi hai ngày nữa rảnh rồi, người tốt nhất nên hỏi rõ ràng một chút xem là xảy ra chuyện gì.”

Mọi chuyện cứ như thế mà qua.

Mặc dù không phải là thọ lớn, không có tiệc chiêu đãi tân khách, nhưng Thái phu nhân dù sao cũng là lão tổ tông phủ Bình Dương Hầu, bọn hạ nhân tự nhiên cũng không dám chậm trễ.

Sau khi dùng qua điểm tâm, quản gia liền sắp xếp cho bọn hạ nhân trong sân dập đầu sau đó dâng thọ lễ cho Thái phu nhân.

Mới vừa trở lại trong nhà, Đỗ ma ma liền nói: “Thái phu nhân, đại tiểu thư, biểu tiểu thư cùng Trùng cô nương đều tới, đang chờ ở cửa.”

Có thể là vừa gặp chuyện vui, tinh thần sáng khoái, Thái phu nhân liền cười nói: “Để cho các nàng vào hết đi.”

13. Chương 13: Là Ai Ăn Trộm

Ba tiểu cô nương cùng nhau tiến vào chúc thọ Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh thiên chân linh động(hồn nhiên khéo léo), Lê Nguyệt Trùng tú nhược chi lan(thanh tú tao nhã như hoa lan), Kỷ Thanh Y kiều mỹ thanh thuần(vừa xinh đẹp yêu kiều lại đơn thuần đáng yêu), ba người đứng chung một chỗ, thật giống như xuân hoa thu nguyệt(cảnh đẹp như hoa nở ngày xuân, như trăng tròn ngày thu), mỗi người một phong thái riêng.

Rất rõ ràng, vẻ đẹp của Kỷ Thanh Y áp đảo cả Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng, nàng vừa giống như nụ hoa đào kiều mỹ lại thêm nét đẹp của hoa hồng diễm lệ, làm cho người ta vừa nhìn liền không rời mắt được.

Ba người cùng nhau quỳ xuống dập đầu, chúc Thái phu nhân Tùng Hạc Trường Xuân(sống lâu như cây tùng), Xuân Thu không già(năm tháng đều không già).

Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y cũng không đối chọi gay gắt giống như ngày trước nữa, Thái phu nhân rất là vui mừng, cười ha hả khen các nàng là đứa bé ngoan, để cho các nàng đứng dậy.

Sau khi các nàng đứng dậy liền đem thọ lễ chuẩn bị xong đưa cho Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh là cháu gái ruột đứng hàng đầu, lễ vật của nàng là hai trái đào mừng thọ, quả đào ước chừng chỉ bằng nắm đấm trẻ con, đỏ tươi đẹp đẽ.

Thái phu nhân liền cười: “Mùa này thế nhưng lại tìm được đào, thật có lòng.”

Thật ra thì bà chẳng hề thích đứa cháu gái này, nhưng giờ phút này lại nhận ra được điều đáng quý ở Trần Bảo Linh.

Đỗ ma ma nhận đào mừng thọ tới, kinh ngạc nói: “Thái phu nhân, đào mừng thọ này được làm từ ngọc thạch.”

Mọi người vừa nhìn thấy đồ thật thì rối rít khen ngợi Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh vốn làm mất con hạc bằng ngọc giống như thế này, trong lòng cũng rất khó chịu, bây giờ lại được nghe mọi người tán dương, trên mặt dần xuất hiện nụ cười.

Lễ vật Lê Nguyệt Trùng đưa tới là một đôi giày tự mình làm, mặc dù không phải đặc biệt cao quý nhưng lại thẳng ở tám lòng chân thành.

Kỷ Thanh Y mở hộp gỗ tử đàn ra, con hạc bằng ngọc quý liền lộ ra, óng ánh trong suốt, vô cùng đẹp mắt. “Ngoại tổ mẫu.....”

Kỷ Thanh Y vừa mới mở miệng, Trần Bảo Linh liền giận đến nhảy dựng lên: “Kỷ Thanh Y, không ngờ ngươi lại vô liêm sỉ như vậy, ngay cả chuyện trộm đồ cũng làm được.”

Sự phẫn nộ trong lòng như tuân trào, ngón tay cơ hồ muốn đâm vào trên mặt Kỷ Thanh Y.

“Bảo Linh, ngọc này là đồ của tỷ sao?” Vẻ mặt Kỷ Thanh Y mờ mịt hoang mang.

Trần Bảo Linh lại càng thêm tức giận: “Sao lại không phải của ta? Đây vốn là thọ lễ ta chuẩn bị cho tổ mẫu, lại bị ngươi trộm mất. Ngươi nói đi, là ngươi trộm đồ của ta lúc nào? Nếu không phải trước đó ta đã chuẩn bị xong thọ lễ thì hôm nay liền bị bêu xấu rồi, làm sao ngươi có thể xấu xa như vậy, khắp nơi đều nhắm vào ta!”

“Ta không có vào viện của tỷ, càng không có trộm đồ của tỷ, ngọc này là Nguyệt Trùng đưa cho ta.” Kỷ Thanh Y lớn tiếng đáp lại, quay đầu nhìn Lê Nguyệt Trùng: “Nguyệt Trùng, tỷ nói cho mọi người biết đi, ngọc này là tỷ bỏ tiền mua, là tỷ đưa cho ta.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh cũng không ngoại lệ.

Lê Nguyệt Trùng lấy làm kinh hãi, giống như bị làm cho khiếp sợ, thậm chí không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước: “Thanh Y muội đây là nói nhăng nói cuội gì đó, tỷ không có đưa ngọc cho muội. Tỷ đã mấy ngày không bước chân ra khỏi viện để làm giấy cho tổ mẫu, chưa từng đi chỗ của muội nha.”

Trên mặt Kỷ Thanh Y thoáng qua chút bối rối: “Không phải vậy, Nguyệt Trùng, là tỷ nói muội chưa kịp chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, sợ ngoại tổ mẫu tức giận nên cố ý tặng ngọc này cho muội, là Hỷ Thước, là Hỷ Thước tự mình đưa tới.....”

“Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ mà người còn dám cãi láo!” Trần Bảo Linh lửa giận ngút trời đi tới trước mặt Kỷ Thanh Y, một tay đoạt lại ngọc, tay còn lại giơ lên hất chiếc hộp tử đàn trong tay Kỷ Thanh Y xuống.

“A a a!”

Cũng bởi vì nàng ta dùng quá nhiều sức khiến cho hộp gỗ tử đàn liền đụng phải cằm Kỷ Thanh Y, Kỷ Thanh Y đứng ngây tại chỗ ôm lấy cằm mình. Mặc dù nàng biết Trần Bảo Linh sẽ tức giận, nhưng không ngờ nàng ta sẽ động thủ, trên cằm liền truyền đến một trận đau rất.

Trần Bảo Linh đầu tiên là hoảng hốt, sau đó liền héch mặt cười lạnh: “Làm bộ làm tịch.”

Lê Nguyệt Trùng ngược lại lại chạy đến bên cạnh, hết sức lo lắng: “Thanh Y, muội sao thế? Bị thương có nặng không? Bảo Linh, tỷ xuống tay cũng quá ác rồi, coi như Thanh Y có thật cầm đồ của tỷ thì tỷ cũng không nên ra tay như vậy.”

Nàng ta nói xong liền muốn nhìn xem vết thương trên cằm Kỷ Thanh Y.

“Không khiến tỷ giả bộ tốt bụng!” Kỷ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trùng ra, oán hận trừng mắt nhìn nàng ta: “Người hãm hại ta.”

“Ta không có.....” Lê Nguyệt Trùng nước mắt cứ như mưa ào ào tuôn rơi, giọng nói mang theo uất ức bị thương: “Thanh Y, làm sao muội có thể nghi ngờ ta chứ.....”

Trần Bảo Linh liền kéo Lê Nguyệt Trùng đến bên cạnh: “Nguyệt Trùng, muội cùng nàng ta nói nhiều làm gì, Kỷ Thanh Y hạng người không biết tốt xấu như thế, cho dù muội có đối xử tốt với nàng ta cũng chỉ uống công thôi.”

“Đủ rồi!” Thái phu nhân này giờ vẫn không nói gì đột nhiên trầm giọng quát một tiếng.

Mấy tiểu cô nương trước cười đùa nói giỡn với nhau thì cũng thôi, thế nhưng hôm nay lại làm ra chuyện lớn như thế. Cũng đều lớn rồi mà sao tâm trí lại chẳng lớn được tí nào vậy.

Thái phu nhân nhìn Trần Bảo Linh, giọng nói bình thường đều đều khiến cho người ta không nhìn ra vui buồn: “Bảo Linh, cháu có chứng cứ gì chứng minh đây là ngọc của cháu?”

“Ngọc này là vật hai tháng trước cháu theo mẫu thân tới Trân Bảo Các chọn, tổ mẫu có thể phái người đến Trân Bảo Các hỏi thăm, nha hoàn thân cận bên người cháu cũng biết. Cháu còn có chứng từ của Trân Bảo Các, quản sự trong viện cháu có thể lấy ra cho người nhìn.” Trần Bảo Linh vàng thật không sợ lửa hùng hồn nhìn Thanh Y: “Tóm lại, vật này đích xác là cháu cùng với mẫu thân đi chọn, vốn là tính hôm nay tặng cho tổ mẫu, ai ngờ tối ngày hôm qua liền không thấy. Hôm nay lại biến thành đồ của Kỷ Thanh Y, không phải nàng ta trộm thì còn là ai?”

Về mặt Lê Nguyệt Trùng sốt ruột, tranh thủ thời gian giải thích: “Ngoại tổ mẫu, ta tin tưởng Thanh Y không có lòng.....”

“Ta không có hỏi cháu, cháu không cần chen miệng vào, đợi lát nữa sẽ cho cháu nói.” Thái phu nhân không khách khí chút nào ngắt lời của Lê Nguyệt Trùng, sau đó hỏi Kỷ Thanh Y: “Ngọc này cháu từ đâu mà có được?”

Ánh mắt Kỷ Thanh Y nhìn chằm chằm vào Lê Nguyệt Trùng, nàng cũng biết Lê Nguyệt Trùng sẽ không thừa nhận, đời trước nàng chính là bị vu oan như vậy.

Lúc ấy nàng không biết gì chỉ biết lớn tiếng cãi lại.

Lê Nguyệt Trùng lúc ấy tất nhiên là cực kỳ vui mừng hả hê đi, giống như nàng giờ phút này vậy.

Thế nhưng đời này, nàng sẽ không cho Lê Nguyệt Trùng có cơ hội làm tổn thương mình nữa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân: “Lê Nguyệt Trùng đưa cho cháu.”

“Là nó tự tay giao cho cháu?”

“Không phải.” Kỷ Thanh Y lắc đầu một cái: “Là Hỷ Thước tối hôm qua đưa cho cháu, cháu không nhận. Sáng sớm hôm nay nàng ta lại giao cho Thái Tâm ở phía sau vườn hoa.”

Nàng lấy tay xuống, trên cằm hiện ra một vết bầm tím, bởi vì da thịt nàng vốn trắng nõn, vết bầm tím này nhìn qua lại càng thêm rõ ràng làm cho người ta nảy sinh cảm giác tiếc hận giống như nhìn thấy vết trên miếng ngọc trong suốt xinh đẹp.

Thái phu nhân ngừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Nói cách khác, cháu cũng không phải tự tay nhận đồ từ Hỷ Thước, mà là nha hoàn Thái Tâm nhận đồ thay, đúng không?”

Trái tim Kỷ Thanh Y run lên.

Đời trước chính là vì vậy mà tội danh liền rơi xuống trên đầu Thái Tâm. Thái Tâm bị đánh 20 đại bản, mặc dù nàng đã dùng hết tất cả tiền chữa bệnh cho Thái Tâm, nhưng người còn sống, gân mạch ở chân tay lại đứt hết, cả đời cũng không thể đi được.

Nàng không chỉ muốn mình sống thật tốt mà còn muốn bảo vệ cả Thái Tâm nữa.

“Đúng vậy.” Giọng nói của Kỷ Thanh Y cực kỳ thấp.

“Hỷ Thước, ngọc này người từ đâu mà có? Vì sao lại đưa cho biểu tiểu thư?”

Mọi người cho là Thái phu nhân trước tiên sẽ hỏi Thái Tâm, không nghĩ tới bà bỏ qua Thái Tâm, trực tiếp hỏi Hỷ Thước.

Hỷ Thước không chút hoang mang, tiến lên phía trước nói: “Thái phu nhân, nô tỳ cũng chưa từng nhìn thấy miếng ngọc nào cả, cũng không có đưa cho biểu tiểu thư.”

“Người nói láo!” Ánh mắt Kỷ Thanh Y như tia lửa điện nhìn chằm chằm nàng ta: “Chiều hôm qua người tự mình đến viện của ta, ta không có nhận đồ, cả Thái Tâm cùng Tố Tâm đều nhìn thấy. Bởi vì ta vẫn chưa chuẩn bị được thọ lễ sợ ngoại tổ mẫu mất hứng, cho nên bèn để Tố Tâm hẹn người buổi sáng hôm nay ở sau vườn hoa nhỏ gặp mặt, chính tay người giao đồ cho Thái Tâm.”

“Biểu tiểu thư, ngài tại sao lại có thể vu oan cho nô tỳ chứ?” Hỷ Thước kinh hô một tiếng: “Chiều hôm qua nô tỳ thật sự phải đi qua chỗ người, nhưng mà nô tỳ lại không có mang theo cái gì mà ngọc thạch nha, là biểu tiểu thư muốn nô tỳ qua hỏi xem người đã chuẩn bị xong thọ lễ chưa, khi đó người còn chính miệng nói là đã chuẩn bị xong. Về phần người nói nô tỳ sáng sớm nay tự tay đưa đồ cho Thái Tâm lại càng hoàn toàn là bịa đặt, xin người không cần vu oan cho nô tỳ. Nô tỳ mặc dù chỉ là nô bộc, nhưng cũng biết người nào làm người đó chịu, không thể vu oan cho người tốt, người làm biểu tiểu thư, tại sao ngay cả điều này cũng không hiểu?”

Kỷ Thanh Y giận quá thành cười, ép sát nhìn nàng ta: “Người dám bảo đảm buổi sáng hôm nay người không có đến sau vườn hoa gặp mặt Thái Tâm? Người biết trước mặt người là Thái phu nhân? Người biết nói láo sẽ có hậu quả gì chứ?”

Ánh mắt nàng quá mức bức người, Hỷ Thước có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn còn kiên cường chống đỡ: “Nô tỳ vốn là không có đi, cái này thì có gì mà không dám đảm bảo!”

Kỷ Thanh Y liền không nói lời nào nữa, lùi sang một bên.

Thái phu nhân vuốt vuốt trán: “Người tới, kéo Hỷ Thước đi xuống, đánh 20 đại bản.”

“Vâng” Đồ ma ma nhanh chóng kêu mấy ma ma tới lôi Hỷ Thước đi.

“Thái phu nhân, ngài không thể như vậy.....” Hỷ Thước còn chưa kêu xong miệng đã bị bịt lại, chỉ chốc lát bên ngoài liền truyền đến từng trận âm thanh của roi quất xuống da thịt người.

Lê Nguyệt Trừng ngẩng đầu, không dám tin nhìn Thái phu nhân, tại sao có thể như vậy? Bị đánh không phải nên là Thái Tâm sao? Làm sao sẽ biến thành người bên cạnh nàng?

Trần Bảo Linh ban đầu cũng rất kinh ngạc sau mới phản ứng lại bất mãn nói: “Tổ mẫu, đây rõ ràng là Kỷ Thanh Y trộm đồ vu oan cho Hỷ Thước, ngài tại sao lại đánh Hỷ Thước, đây cũng quá bất công rồi.”

“Đại tiểu thư, sáng sớm hôm nay nô tỳ có đi ra sau vườn hoa ngắt hoa cho Thái phu nhân, vừa đứng nhìn thấy Hỉ Thước giao đồ cho Thái Tâm, còn nói là Trùng cô nương sai nàng ta làm.” Đồ ma ma thấy Trần Bảo Linh vọng động không khỏi âm thầm lắc đầu một cái, tâm tính thế này khó trách Thái phu nhân không thích nàng.

Nói xong bà liền trầm giọng hỏi Lê Nguyệt Trùng: “Trùng cô nương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Một cổ lạnh lẽo giống như con rắn nhỏ không ngừng bò lên quần lấy sống lưng Lê Nguyệt Trùng, từ lúc vào Hầu phủ tới nay, nàng ta còn chưa bao giờ trải qua khủng hoảng như bây giờ.

“Là lỗi của ta, đều tại ta bình thường quá cứng chiều Hỉ Thước mới để cho nàng ta tùy hứng làm ra chuyện sai lầm như vậy.” Lê Nguyệt Trùng gắt gao cắn chặt răng, vẻ mặt đầy áy náy quỳ gối trước mặt Thái phu nhân: “Cô tổ mẫu, là cháu quản giáo không nghiêm, chuyện ngày hôm nay, đều là lỗi của cháu. Cháu ngày trước chỉ cảm thấy nàng ta không sợ người lạ, lại hoạt bát cởi mở, bình thường cũng cứng chiều nàng ta thêm mấy phần, thỉnh thoảng có làm chuyện quá quắt cũng không so đo tính toán với nàng ta, vụn vụn không ngờ nàng sẽ làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy. Ngài..... Ngài trách phạt ta đi, Nguyệt Trùng không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài nữa, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với Thanh Y.”

Trần Bảo Linh oán giận nói: “Nguyệt Trùng, người cũng thật là, sao lại nuôi không một tên trộm trong viện thế, thật may là hôm nay bị tổ mẫu bắt được, bằng không thì không biết ả ta còn gây ra chuyện lớn gì nữa đây.”

“Là lỗi của ta.” Lê Nguyệt Trùng áy náy, nước mắt cũng lăn chã tuôn rơi: “Bảo Linh tỷ dạy phải, ta nhất định sẽ nhớ lấy chuyện ngày hôm nay làm bài học kinh nghiệm để răn dạy người trong viện cho thật tốt.”

Đồ ma ma thấy thế nhủ mảy: “Trùng cô nương, nếu là không phải là lỗi của người, mọi người cũng không oan uổng cho người, người đây là khóc cái gì vậy? Hôm nay là sinh thần của Thái phu nhân, người khóc như vậy cũng không khỏi mang chút điểm xấu.”

Sắc mặt của Lê Nguyệt Trùng không khỏi cứng đờ: “Ta..... Ta.....”

“Nguyệt Trùng nhất gan, ma ma người cũng không phải là không biết.” Trần Bảo Linh thay nàng ta nói chuyện: “Muội ấy từ trước đến giờ đều mềm lòng lại thiện lương, xảy ra chuyện như vậy trong lòng tất nhiên cũng áy náy.”

Có áy náy cũng không nên khóc nha.

Thái phu nhân nhìn Lê Nguyệt Trùng một chút, lại nhìn sang Kỷ Thanh Y, thấy nàng yên lặng đứng ở nơi đó, biểu tình ôn hòa, bình bình thản thản, thậm chí có mấy phần giống với dáng vẻ của nữ nhi Trần Uyển khi còn bé, trong lòng bà không khỏi mềm nhũn.

Cùng phải chịu uất ức như nhau nhưng đứa nhỏ này một chút cũng không khóc.

So sánh hai người với nhau mới thấy Lê Nguyệt Trùng quả thật làm cho người ta không khỏi thất vọng, đúng là ra ngoài một thời gian liền không còn giống như trước nữa. Tính tình Kỷ Thanh Y mặc dù nóng nảy, nhưng phụ thân nàng dù sao cũng là tiến sĩ hai bảng, tuy không phải do Uyển nhi thân sinh, nhưng lại do Uyển nhi nuôi lớn, dẫu sao thì đứa bé do Uyển nhi nuôi lớn cũng không đến nỗi nào?

Thái phu nhân nói: “Nguyệt Trùng quản giáo không nghiêm, khiến Thanh Y vô cớ bị vu oan; Bảo Linh tùy hứng kích động ra tay đã thương người khác, các người tất cả đều nhận lỗi với Thanh Y đi.”

Ngày trước bị trừng phạt, bị bắt nói lời xin lỗi đều là Kỷ Thanh Y, hôm nay đổi thành Lê Nguyệt Trùng, mức chênh lệch này có thể so sánh như nước sông với nước biển, trong lòng nàng ta không khỏi cảm thấy run rẩy.

14. Chương 14: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim

“Cô tổ mẫu dạy phải.” Lê Nguyệt Trùng dập đầu với Thái phu nhân, sau đó đứng dậy áy náy nhìn Kỷ Thanh Y: “Thanh Y, là tỷ không quản tốt nha hoàn bên mình khiến muội chịu oan ức, muội có thể tha thứ cho tỷ không?”

Kỷ Thanh Y nói: “Không liên quan tới tỷ, đều là nha đầu Hỉ Thước kia to gan lớn mật, tỷ cũng chỉ là người bị hại.”

Tuy nói như thế nhưng trong giọng nói cùng vẻ mặt đã không còn sự thân thiết như ngày xưa nữa rồi.

Lê Nguyệt Trùng làm như không nhìn thấy cười rộ lên, một bên kéo tay Kỷ Thanh Y: “Ta biết ngay Thanh Y là người thiên lương nhân hậu thể mà, chắc chắn sẽ không vì người ngoài mà lạnh nhạt với ta đâu.”

Kỷ Thanh Y hết cách với nàng ta, lầm bầm nói: “Một lần này thôi, lần tới ta sẽ không tha thứ cho tỷ nữa.”

Lê Nguyệt Trùng biết nàng thật sự đã bớt giận vì vậy cũng hoàn toàn yên tâm: “Bảo Linh, tỷ cũng mau nói xin lỗi Thanh Y đi.”

Trần Bảo Linh nhần nhần nhí nhí đi tới, lớn tiếng nói: “Chuyện ngày hôm nay là ta không đúng, không nên chưa biết rõ sự tình đã trách cứ người. Chỉ là, cũng tại người quá ngu ngốc, người ta cho người cái gì người cũng nhận không sợ bị lừa sao.”

Ánh mắt của nàng ta cố gắng né tránh không dám nhìn vào vết thương trên cằm của Kỷ Thanh Y, sau đó nghiêng đầu nhét miếng ngọc kia vào ngực nàng, nói: “Chuyện này cũng bởi vì nó mà ra nên ta tặng vật này cho người, coi như là an ủi người đi.”

Kỷ Thanh Y vội vàng đẩy lại: “Đây là đồ của người mà, ta không thể nhận.”

“Nếu ta đã nói là cho người thì người cứ cầm đi.” Trần Bảo Linh nóng nảy: “Thế nào, người xem thường ta?”

“Không phải coi thường người, ngọc này vốn là thọ lễ người đưa cho ngoại tổ mẫu, giờ người lại đưa cho ta thế chẳng phải là không cung kính với ngoại tổ mẫu sao?” Kỷ Thanh Y cũng không muốn ôm củ khoai lang nóng bỏng tay này: “Hơn nữa, ta mới mười bốn, ngọc này không hợp với tuổi của ta, ta không thể dùng được.”

Trần Bảo Linh mắt to trừng mắt nhỏ nói với nàng: “Người chính là xem thường ta!”

Lúc nói chuyện, ánh mắt rơi vào vết thương trên cằm nàng, khí thế liền nhụt đi không ít.

“Hai vị tiểu thư nghe nô tỳ nói một câu có được không?” Đỗ ma ma cười híp mắt nói: “Sao lại không đưa vật này cho Thái phu nhân, sau đó Thái phu nhân sẽ đưa hai quả đào mừng thọ cho Kỷ tiểu thư?”

Như vậy vừa cho thấy tấm lòng hiếu thảo đối với Thái phu nhân, đồng thời cũng coi như bồi thường cho Kỷ Thanh Y.

Quả thật là không thể thích hợp hơn, Đỗ ma ma thật không hổ là người bên cạnh Thái phu nhân lâu nhất.

Thái phu nhân gật một cái nói: “Cứ như vậy đi, hơn nữa đào mừng thọ này cũng thật tinh xảo đáng yêu, Thanh Y có thể đặt ở đầu giường thưởng thức.”

Cái kết này ngược lại tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng trong mắt, trong lòng Lê Nguyệt Trùng lại chính là giận đến run người, không duyên không cớ tổn thất một cánh tay đắc lực, lại còn để Kỷ Thanh Y chiếm được lợi.

Thật may là, nàng còn có chiêu thứ hai. Hiện tại Thái phu nhân càng thấy Kỷ Thanh Y tốt đẹp, đợi lát nữa sẽ càng cảm thấy nàng ta là kẻ dối trá.

Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài loáng thoáng thấy một bóng dáng màu xanh lục bích chậm rãi tiến vào.

Là Tổ Tâm, nàng ta vẫn còn chưa khỏe, sắc mặt có chút tái nhợt khiến người ta có cảm giác thương tiếc.

“Tổ Tâm, sao ngươi lại tới đây?” Trong lòng Kỷ Thanh Y hiểu rõ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ giật mình: “Không phải ta đã bảo ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt sao?”

“Tiểu thư, chuyện cho tới bây giờ ngươi còn muốn nhin sao?” Tổ Tâm trên mặt thoáng qua một chút kiên nghị: “Nếu không phải là Trương mục khinh người quá đáng, người như thế nào lại không có tiền chuẩn bị thọ lễ cho Thái phu nhân, như thế nào lại bị người ta oan uổng?”

Nói xong, nàng ta vù một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Thái phu nhân: “Thái phu nhân, chuyện ngày hôm nay tuy rằng là Hỉ Thước tự chủ trương, nhưng trên thực tế đầu sỏ gây nên lại là Trương mục. Bà ấy quản lý tiền bạc, khấu trừ tiền tiêu vật hàng tháng, tiểu thư hoàn toàn bắt đắc dĩ mới có thể nhận ngọc Hỉ Thước đưa tới, xin Thái phu nhân làm chủ cho tiểu thư.”

Kỷ Thanh Y không nói gì, chỉ lui về phía sau hai bước.

Nếu Tổ Tâm đã “Trung thành” như thế, nàng cũng nên thành toàn cho một “Mảnh tâm ý” này thôi.

Vốn là Thái phu nhân đã có mấy phần bất mãn đối với Trương mục, lúc này lại nghe được những lời Tổ Tâm nói, bất mãn kia hoàn toàn không thể nhịn được nữa.

Kỷ Thanh Y tuy không được sủng ái nhưng dù sao cũng là biểu tiểu thư Trần gia, bà cũng biết người dưới có kẻ bằng mặt không bằng lòng nhưng thật không nghĩ đến bọn họ lại to gan đến mức này.

Thái phu nhân không đợi xong tiệc mừng thọ đã trầm giọng nói: “Gọi Trương mục tới đây.”

Trương mục biết có chuyện xảy ra nên vừa vào cửa đã kêu oan: “Thái phu nhân oan uổng quá, nô tỳ làm sao lại dám khấu trừ tiền tiêu vật của tiểu thư chứ, là Tổ Tâm con nha đầu này tung tin đồn nhảm hất hết lên người nô tỳ. Sổ sách của Xuân Hòa viện nô tỳ cũng đã mang đến, mỗi một khoản tiền đều được ghi lại rõ ràng.”

“Nô tỳ biết chắc chắn là Thái phu nhân sẽ không tin nên lúc tới nô tỳ đã mang theo sổ sách đến đây, Thái phu nhân hiện tại liền có thể kiểm tra. Nếu Thái phu nhân tra ra nô tỳ có vấn đề, nô tỳ cam tâm chịu phạt không oán không giận.”

Trước kia lúc Kỷ Thanh Y hỏi bà ta lấy tiền, bà ta đã đoán được sẽ có một ngày như thế nên đã sớm đem sổ sách làm lại cho sạch sẽ. Có chỗ để dựa vào, bà ta đương nhiên rất bình thản.

Xuân Hòa viện chỉ có vài người như thế, Kỷ Thanh Y mỗi tháng nhận được 3 lượng bạc tiền tiêu vật, nên nói đến sổ sách thì cũng chỉ có mấy trang giấy như vậy thôi.

Đỗ ma ma lật nhìn một lần, quả nhiên không có vấn đề gì, liền hướng Thái phu nhân gật đầu một cái.

Tổ Tâm này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lại nói chen vào: “Thái phu nhân, Trương mục biết ngài sẽ kiểm tra cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Chỉ nhìn mấy mục đấy đương nhiên là không nhìn ra vấn đề gì, vấn đề chính là ở thứ tự đều là giả. Tiểu thư bảo bà ấy mua cái gì, rõ ràng là chỉ cần 1 xâu tiền nhưng bà ấy lại nói thành 5 xâu tiền. Tiểu thư muốn mua một hộp phấn 2 lượng, bà ấy sẽ mua hai hộp một lượng mang về. Ma ma nếu không tin có thể cầm sổ sách đến phòng tiểu thư đối chiếu với đồ dùng trong phòng, bảo đảm là không giống nhau.”

Trương mục vừa nghe thấy liền nóng nảy: “Thái phu nhân, ngài đừng có nghe Tổ Tâm nói bậy, nàng ta.... Nàng ta đột nhiên đã chạy tới tố cáo nô tỳ chắc chắn là có tư tâm.....”

Thái độ của Tổ Tâm vô cùng kịch liệt: “Nô tỳ không thẹn với lương tâm, không biết Trương mục nói vậy là có ý gì.”

“Hay cho một câu không thẹn với lương tâm, người dám nói người không thẹn với lương tâm?” Trương mục cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Người thay tiểu thư chép kinh văn, bị ta phát hiện rồi sợ Thái phu nhân biết được sẽ trách tội tiểu thư, cho nên mới trăm phương ngàn kế bới móc lỗi lầm của ta, muốn đuổi ta đi. Tổ Tâm, người dám ở ngay trước mặt Thái phu nhân nói người không có thay tiểu thư chép kinh văn?”

Lời này vừa nói ra, mỗi người đều có một vẻ mặt khác nhau.

Sắc mặt Đỗ ma ma đại biến.

Đi biệt viện kiểm tra tiến độ chép kinh văn của Kỷ tiểu thư là nhiệm vụ mà Thái phu nhân giao cho bà, nếu thật như Trương mục nói, đó chính tội bà chưa tận sức làm việc.

Bà theo bản năng nhìn chăm chăm Tổ Tâm, muốn nhìn ra xem nàng ta sẽ trả lời thế nào.

Ánh mắt Tổ Tâm né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Trương mục, cũng không dám dùng thái độ cứng rắn vừa rồi đối chấp với Trương mục nữa, chỉ hốt hoảng nhìn Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y nửa cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ngoại tổ mẫu, Trương mục vu oan cho cháu, cháu không hề để Tổ Tâm chép kinh văn giúp mình.”

Khóe miệng Tổ Tâm hấp háy muốn nói lại thôi.

Đỗ ma ma thở phào nhẹ nhõm nhưng Trương mục lại không phục: “Có hay không không phải chỉ dựa vào những gì chúng ta nói, dù sao kinh văn là Đỗ ma ma thu, không bằng để Đỗ ma ma lấy ra cho mọi người cũng xem.”

“Trương mục!” Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói, ánh mắt sắc bén nhìn bà ta: “Bà là quản sự trong viện của ta lại khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng của ta, những chuyện này ta đều nhìn, nhưng bà lại bởi vì có xích mích với Tổ Tâm mà vu oan cho ta, thật sự là để cho ta không nhìn được nữa. Nếu như Đỗ ma ma lấy kinh văn ra, tất cả đều do ta chép, bà sẽ như thế nào?”

Kỷ Thanh Y càng như thế, Trương mục lại càng cảm thấy nàng miệng hùm gan sứa nên bà ta cứng cổ nói: “Nếu thật là ta oan uống tiểu thư, ta cam nguyện chịu phạt.”

Giọng điệu Kỷ Thanh Y hết sức bình lặng: “Được, ta chờ!”

Thái phu nhân lúc này mới mở miệng, nói: “Đỗ ma ma, đi lấy quyển kinh văn biểu tiểu thư chép ra đây, ta muốn tự mình kiểm tra.”

Đỗ ma ma cầm kinh, giao cho Thái phu nhân, Thái phu nhân từ mình nhìn từ đầu tới cuối.

“Tất cả đều là Thanh Y tự mình sao chép, không hề có bút tích của người khác.” Thái phu nhân nhìn vào mắt Trương mục, nói: “Người khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng của chủ tử không nói, lại còn dám vu oan cho chủ tử của mình! Ai cho người lá gan lớn như vậy?”

Trương mục như bị sét đánh, thanh âm ben nhọt kêu lên: “Cái này không thể nào, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm thay biểu tiểu thư chép kinh, là nô tỳ tận mắt thấy.”

Đỗ ma ma hướng về phía cửa ra hiệu, lập tức có người đi lên hướng về phía Trương mục cho bà ta hai cái tát.

Trương mục bị đánh có chút choáng váng, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Thái phu nhân lúc này mới cười lạnh nói: “Ý của ngươi là ta cùng biểu tiểu thư thông đồng với nhau vu oan cho ngươi?”

“Còn không mau lôi kẻ dối trên gạt dưới không coi ai ra cái gì này xuống!” Thái phu nhân tức giận quát lên một tiếng: “Không cần đánh bà ta, trực tiếp đưa đến phủ Thuận Thiên với tội trộm cắp.”

Nếu bị đánh hèn, dầu gì còn có thể có một con đường sống. Nhưng nếu như bị đưa đến phủ Thuận Thiên, vậy cũng chỉ có một con đường chết, Thái phu nhân dùng một chiêu này quả thật không thể ác hơn.

“Thái phu nhân tha mạng, Thái phu nhân tha mạng.....” Chuyện cho tới bây giờ, Trương mục đều không cam tâm, chỉ lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Nô tỳ cùng biểu tiểu thư không thù không oán, làm sao lại dám vu oan cho nàng ấy? Là nô tỳ không ưa đáng về lắng lơ quyền rũ Nhị gia của Tổ Tâm. Thái phu nhân, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm đưa đồ cho Nhị gia, hình như là một cái hà bao, Nhị gia cũng cho Tổ Tâm cái gì đó.....”

Tất cả mọi người đều thất kinh, sắc mặt Tổ Tâm tái nhợt, run lấy bầy.

Sắc mặt Thái phu nhân xoạt một cái liền lạnh đến âm độ, còn chưa kịp mở miệng hỏi, trưởng tôn Trần Văn Việt cùng ngoại tôn Kỷ Thanh Thái đã cùng nhau tiến vào.

“Tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương cùng phụ thân đều đến chúc thọ ngài.”

Thái phu nhân nghe nói con trai đã trở lại, trong lòng vô cùng cao hứng, bởi vì Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm cũng tới cho nên không dám chậm trễ, vội nói: “Kéo Trương mục cùng Tổ Tâm xuống, các người tốt nhất là canh chừng cho cẩn thận, nếu để chạy thoát một người, ta nhất định sẽ không tha cho các người.”

Tầm mắt Trần Văn Việt liền rơi vào trên người Kỷ Thanh Y, trong mắt mang theo ý tứ hỏi thăm.

Kỷ Thanh Y cảm thấy trong lòng ấm áp, chậm rãi lắc đầu một cái.

Cả Trần gia, người thật lòng đối tốt với nàng, cũng chỉ có Việt biểu ca.

Trần Văn Việt lúc này mới yên tâm, giao Kỷ Thanh Thái cho Kỷ Thanh Y, sau đó đi ra đón tiếp Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

“Tỷ tỷ, người không sao chứ?” Trong đôi mắt to tròn của Thanh Thái đều là quan tâm lo lắng, bàn tay nắm chặt lấy tay Kỷ Thanh Y.

“Tỷ không sao, đừng lo lắng.” Kỷ Thanh Y sờ đầu hấn một cái.

Lê Nguyệt Trừng đứng ở bên cạnh Kỷ Thanh Y, nhẹ nhàng cầm tay của nàng an ủi: “Thanh Y, muội đừng lo lắng, chờ cô tổ mẫu bớt giận, chúng ta lại đi cầu xin lão nhân gia người, Tổ Tâm nhất định có thể trở về.”

“Nhưng ta lại không muốn cho Tổ Tâm trở về.” Kỷ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trừng ra, ánh mắt nhìn thẳng nàng ta gần từng chữ một: “Nàng ta có hôm nay, ta vô cùng vui vẻ.”

Lê Nguyệt Trừng kinh ngạc, lại nhìn Kỷ Thanh Y một cái, Kỷ Thanh Y liền cười đáp lại.

Nụ cười kia thể nhưng xa lạ còn mang theo một chút gì đó như đã sáng tỏ.

Thì ra Kỷ Thanh Y cũng biết, thì ra nàng ta vẫn luôn giả trừ ăn thịt hổ, thì ra nàng ta lại đem chính mình xoay vòng vòng đùa giỡn.

Lê Nguyệt Trừng giận đến phát run, phải một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thanh Y muội muội, người thật đúng là thật kiên nhẫn, thế nhưng có thể nhịn tới hôm nay.”

Kỷ Thanh Y cười híp mắt: “Nguyệt Trừng tỷ tỷ khách khí rồi, so với người ta vẫn còn kém xa a.”

Lê Nguyệt Trừng nhìn chằm chằm nàng: “Người đừng có vội đắc ý, ta cũng chỉ nhất thời sơ suất thôi. Hơn nữa, cũng chỉ là hai con cò, mất thì mất có đáng gì?”

Kỷ Thanh Y lắc đầu: “Ta không có đắc ý nha. Không chỉ tiền được một Hỉ Thước, còn đem cả Trương mục cùng Tổ Tâm trừ bỏ. Ta là cao hứng, là vui vẻ nha, cảm ơn một mũi tên này của người đã bắn hạ ba con chim, vì ta mà dọn sạch chướng ngại.”

“Như thế, sau này ta cũng không xuống tay lưu tình nữa.” Lê Nguyệt Trừng cười nhạt một tiếng: “Người cũng đừng trách ta không khách khí.”

“Người từ khi nào thì khách khí qua với ta?” Kỷ Thanh Y thản nhiên cười đáp: “Không có gì mà lưu tình hay không lưu tình, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của mình thôi.”

15. Chương 15: Thế Tử Chúc Thọ (thượng)

Kỷ Thanh Thái dùng đôi mắt đen nhánh đảo giữa hai người Kỷ Thanh Y và Lê nguyệt Trừng.

Đợi cho đến khi Lê Nguyệt Trừng đi chỗ khác, hấn mới nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ với Trừng tỷ tỷ cãi nhau sao?”

Mới vừa rồi hai người các nàng vẫn cười híp mắt, giọng nói cũng không lớn lắm, thế nhưng Thanh Thái lại có thể từ đôi ba lời trong đó mà tìm ra được manh mối, điều này làm nàng rất vui mừng.

“Ừ” Kỷ Thanh Y không kiên dè nói: “Bọn tỷ cãi nhau rất khắc khẩu, về sau cũng sẽ không lui tới nữa. Cho nên, đệ phải cẩn thận năng ta, trừ tỷ ra, về sau lời nói của ai cũng không được tin tưởng, nghe không?”

“Đệ hiểu rồi.” Thanh Thái học dáng vẻ vừa rồi của Kỷ Thanh Y cười nói: “Cứ cho là chúng ta cãi nhau cũng không thể rạch mặt nhau, nếu không ngoại tổ mẫu sẽ không vui, chúng ta cũng sẽ bị miệng lưỡi người đời chỉ trích. Cho nên dù là cãi nhau cũng phải cãi trong tiếng cười. Giống như bây giờ vậy, tiên sinh nói, cái này gọi là không để cho người ta nắm đằng đuôi.”

“Đệ thật thông minh!” Kỷ Thanh Y thấy hần cười híp mắt, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt trắng trắng, hai bên má phúng phính còn có thêm hai cái lúm đồng tiền, liền vui vẻ hôn ‘bẹp’ một cái lên mặt hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thái hơi đỏ lên, bất mãn lâu bầu nói: “Tỷ tỷ, đệ cũng đã đi theo tiên sinh đọc sách, là người lớn rồi.”

“Chẳng lẽ đệ lớn rồi thì không phải là đệ đệ của tỷ sao?” Kỷ Thanh Y giả bộ đau lòng: “Đệ trưởng thành, cũng không cần tỷ tỷ nữa, ngay cả hôn một cái cũng không cho, đệ trước kia không phải như thế.”

Kỷ Thanh Thái nóng nảy: “Không phải không phải, đệ vĩnh viễn đều là Thanh Thái của tỷ, chỉ mong là lúc tỷ hôn đệ không để người ta nhìn thấy thôi.”

Hần chột dạ nhìn xung quanh một cái: “Đệ chỉ sợ là bị người khác nhìn thấy nói đệ còn chưa lớn, hơn nữa, đợi lát nữa Thế tử Điện hạ tới, nếu hần nhìn thấy chẳng phải sẽ chê cười đệ sao.”

Cái này thì có liên quan gì đến Từ Lệnh Sâm?

Kỷ Thanh Y không khỏi sửng sốt.

“Thế tử Điện hạ Ninh Vương văn võ song toàn, phong thái tuyệt diệu, lên ngựa có thể đánh giặc, xuống ngựa có thể làm thơ, nam tử hán là phải như thế!” Kỷ Thanh Thái đỉnh đạc vỗ lồng ngực nói: “Đệ sau này phải làm người giống như Điện Hạ mới được.”

Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử, là chàng rể tốt trong lòng các thiên kim tiểu thư Kinh Thành.

Nhưng danh tiếng của hần chân chính được lan truyền rộng rãi cũng là năm 16 tuổi ấy hần đã làm hai chuyện.

Một là dùng tên giả Từ Ngọc tham gia kỳ thi khảo. Sau đó tham gia kỳ thi đình nhưng bị Hoàng thượng phát hiện nên không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng bài thi đình ngày đó của hần vẫn được chọn lưu vào tập >, và trở thành tác phẩm kinh điển trong lòng các sĩ tử Kinh thành, mà lần đó quan chủ khảo cũng đánh giá năng lực của hần cực cao, nói hần không chỉ dừng lại ở Thâm Hoa, mà còn có cái tài làm Trạng Nguyên.

Chuyện thứ hai mà nói lại càng như huyền thoại, mùa thu năm đó, Thát- Đát* xâm phạm lãnh thổ, hần chủ động yêu cầu ra trận giết địch. Bởi vì chủ soái sợ hần không đảm đương nổi, nên trong lúc hai quân đối đầu với nhau đã an bài cho hần ở trong thành an dân, nói trắng ra là muốn hần ngoan ngoãn ở bên trong chờ, không cần phải ra ngoài. Không ngờ hần chỉ dẫn theo hai mươi kỵ binh, đánh bất ngờ từ phía sau Thát- Đát, không chỉ đốt sạch lương thảo của kẻ địch mà còn bắt giữ được Vương phi cùng tiểu Vương tử, ép Thát- Đát không thể không cúi đầu cầu hòa.

<* thát=“” đất(=“” tác=“” ta):=“” thời=“” xưa,=“” dân=“” tộc=“” hán=“” gọi=“” dân=“” du=“” mục=“” phương=“” bắc=“” là=“” tác-ta,=“” thời=“” minh=“” chỉ=“” người=“” phía=“” đông=“” mông=“” cổ,=“” phía=“” đông=“” bắc=“” nội=“” mông=“” và=“” nước=“” mông=“” cổ=“” ngày=“” nay.=“”>>

Lúc đấy hần liền một trận thành danh, danh tiếng vang vọng khắp Đại Tề. Không chỉ có làm cho thiếu nữ quý tộc điên cuồng, mà còn khiến cho vô số nam tử trong thiên hạ lấy hần làm tấm gương sáng, hay trong các thế gia vọng tộc, lúc răn dạy đệ tử các trưởng lão cũng sẽ mở đầu bằng câu: “Sao người lại không học được một chút của Thế tử Ninh Vương nhà người ta thế.”

Mặc dù Kỷ Thanh Y có bất mãn với Từ Lệnh Sâm, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, hần tài hoa văn nhã, võ nghệ cao cường.

Nàng cho rằng mơ ước lớn nhất của Thanh thái là có thể chữa khỏi bệnh ở chân, bây giờ nhìn lại, xem ra là nàng còn chưa đủ hiểu đệ đệ của mình. Nàng giống như gà mái, đem hán giấu ở sau lưng mà bảo vệ, lại không biết hán không phải là (chim)sẻ nhà, mà là Hùng Ưng muốn sải cánh bay cao.

Nàng xoa xoa đầu Thanh Thái, dịu dàng nói: “Một ngày nào đó, đệ cũng sẽ lợi hại giống như hán. Không, đệ còn có thể lợi hại hơn hán.”

Đời trước cho đến lúc nàng chết, Thanh Thái cũng không thể chữa khỏi chân.

Nàng xoay mặt lau đi giọt nước nơi khóe mắt, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Thanh Thái.

Bên tai truyền tới giọng nói hưng phấn của Thanh Thái: “Tỷ tỷ, tỷ xem, đó có phải là Thế tử Điện hạ không? Hán thật anh tuấn, giống y đúc như trong tưởng tượng của đệ!”

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu liền nhìn thì thấy Bình Dương Hầu Trần Ung, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt cùng đi vào.

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt đi cách phía sau nửa bước, ba người cùng nhau tiến vào.

Trần Ung thân là võ tướng, tự nhiên là cao lớn uy mãnh khí thế bất phàm, Trần Văn Việt cũng không kém phần oai hùng tuấn lãng, là nhân tài trong nhân tài, hai người đặt ở trong đám người, thì chính là vô cùng xuất chúng nổi bật, tướng mạo hay tài năng đều là trong ngàn người cũng không có được một người. Nhưng lúc này lại bị Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm lấn áp.

Không phải bọn họ không xuất sắc, mà là Từ Lệnh Sâm quá mức ưu tú.

Hán khoác áo choàng tơ lụa viền áo thanh trúc màu đen, điềm tĩnh tự nhiên, ngọc thụ lâm phong. Hán giống như viên Minh Châu tỏa sáng giữa đồng gạch ngói đá vụn, đã nhìn một lần sẽ không thể bỏ qua được sự tồn tại của hán.

Ba người cùng nhau đi vào, Kỷ Thanh Y đột nhiên sinh ra cảm giác như đang đứng giữa tâm bão.

Từ Lệnh Sâm trước làm báỉ thọ* đối với Thái phu nhân, sau đó dâng lên thọ lễ là bức Ma Cô hiển thọ đồ do danh sĩ tiền triều đích thân họa.

*Báỉ thọ: lễ báỉ lạy trong ngày mừng thọ

“Cũng chỉ là bữa tiệc thọ linh tinh thôi, làm sao dám kinh động tới Thế tử Điện hạ.” Thái phu nhân cười ha ha, nói: “Mau, mời ngồi.”

Bà là người được chúc thọ, hơn nữa hôm nay Bình Dương Hầu Trần Ung cũng ở đây, có hán ra mặt chào hỏi Từ Lệnh Sâm, cho nên Thái phu nhân cũng thả lỏng hơn lần trước một chút.

Từ Lệnh Sâm ngồi xuống, trên mặt đều là vân đạm phong khinh, nhưng bàn tay đặt sau lưng lại nắm thành quả đấm.

Vết thương trên cằm nàng là từ đâu mà có?

Tầm mắt của hán có chút nóng đến bức người, không hề kiêng dè gì mà quan sát Kỷ Thanh Y, ánh mắt thật giống như lưỡi kiếm sắc bén muốn xuyên thủng nàng.

Kỷ Thanh Y vội vàng cúi đầu, trong lòng lại không nhịn được mà đem Từ Lệnh sâm ra mắng một trận.

Đồ vô sỉ, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà nhìn chăm chăm nàng, hán không biết xấu hổ, nhưng nàng thì biết đấy.

“Vị này tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, cũng là thiếu gia trong phủ sao?”

“Đây là đứa nhỏ mồ côi của xá muội.” Tình cảm của Trần Ung cùng muội muội Trần Uyển vốn rất tốt, cho nên ánh mắt rơi xuống trên người Thanh Thái cũng nhiều hơn mấy phần nhu tình: “Chân của hán không được tiện cho lắm nên rất ít ra ngoài.”

Kỷ Thanh Y giờ mới hiểu, thì ra vừa rồi Từ Lệnh Sâm là nhìn Thanh Thái.

Thanh Thái bắt lấy tay Kỷ Thanh Y, ý muốn nàng đỡ hấn đứng dậy làm lễ với Từ Lệnh Sâm, trên mặt Từ Lệnh Sâm liền lộ ra vẻ ân cần: “Kỷ tiểu công tử cứ ngồi đi, không cần đứng lên làm lễ. Kỷ đại nhân vì nước hi sinh, con của ông ấy cũng nên nhận được hậu đãi.”

Thế nhưng Kỷ Thanh Thái vẫn cứ nhất quyết đứng dậy, làm một cái lễ hướng về phía Từ Lệnh Sâm: “Phụ thân vì nước hi sinh, đó là vì bách tính muôn dân, mà không phải vì hy vọng đời sau của mình có thể nhận được hậu đãi. Ta thân là con trai duy nhất phụ thân, dù là đi đứng bất tiện, cũng không dám coi thường quy củ của triều đình, lại càng không dám làm mất mặt gia phụ.”

Tuổi hấn không lớn, nhưng giọng nói lại vang dội, từng lời từng câu đều rõ ràng, nói chuyện có lý có (cần)cứ, trong lúc nhất thời đều khiến người trong phòng phải nhìn hấn.

Đừng nói là Thái phu nhân, ngay cả Trần Ung cũng phải âm thầm gật đầu.

“Quả nhiên là hổ phụ không sinh khuyển tử.” Từ Lệnh sâm khen ngợi một câu, sau đó liền duỗi tay kéo hấn đến bên cạnh mình ngồi xuống, hỏi hấn mấy tuổi rồi, tên gọi là gì, đang học sách gì, nghe thấy hấn trả lời lần lượt từng câu hỏi trước sau theo thứ tự, liền tiện tay tháo một khối ngọc bội tỳ hưu trên người xuống tặng cho hấn làm lễ gặp mặt.

“Rất tốt, đệ đi theo tiên sinh đọc sách cho tốt, mấy năm nữa Đại tề ta nhất định sẽ có thêm một nhân tài làm trụ cột nước nhà.”

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, người này thiên tư thông minh, văn võ song toàn, từ trước đến giờ vốn luôn cậy tài khinh người, không đem người bình thường đặt vào trong mắt, nhưng lại hết lần này đến lần khác tán dương Kỷ Thanh Thái, khiến Thái phu nhân thêm có vài phần thụ sủng nhược kinh: “Đứa bé này còn nhỏ tuổi, làm sao có thể nhận nổi sự tán dương của Điện hạ?”

Thái phu nhân còn chưa nói xong, thanh âm của Kỷ Thanh thái liền vang lên: “Điện hạ, ta nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, lấy Điện hạ làm gương, văn có thể an bang, võ có thể định quốc, tốt binh sĩ*.”

<*văn có=“” thể=“” trăn=“” an=“” lòng=“” dân,=“” võ=“” có=“” thể=“” giữ=“” nước,=“” bình=“” ổn=“” binh=“” sĩ=“”>>

Kỷ Thanh Thái mặc dù đã cực lực áp chế, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa đều là kích động, ánh mắt nhìn Từ Lệnh Sâm sùng bái có thừa.

Trần Ung là võ tướng, nghe Kỷ Thanh Thái nói như vậy, cũng không khỏi khen ngợi một tiếng: “Không hổ là con trai của Kỷ Nghiêm, trên người chảy xuôi dòng máu của trăn gia ta, nam tử hán đại trượng phu phải lập trí như vậy!”

“Nếu đệ thích đọc sách, chỗ của ta có mấy quyển không lưu hành bên ngoài nữa, trở về ta sẽ bảo người đưa tới cho đệ.” Từ Lệnh Sâm xoa đầu Kỷ Thanh Thái, động tác vô cùng thân thiết gần gũi.

Trẻ mặt Kỷ Thanh Thái đều là vui vẻ hưởng thụ, giống như chú chó nhỏ được chủ nhân vuốt ve, chỉ kém là chưa có vẫy đuôi thôi.

Không ngờ đệ đệ ruột thịt của nàng lại bị Từ Lệnh Sâm mê hoặc, ở trước mặt nàng còn nghiêm mặt giả bộ đại nhân, thế nhưng lúc đối mặt với Từ Lệnh Sâm, ánh mắt liền phát sáng, hoàn toàn là bộ dáng thoải mái người cần người cứ lấy. Đây mà là Kỷ Thanh Thái vẫn coi nàng là trời sao?

Kỷ Thanh Y cảm thấy đệ đệ của mình cũng sắp bị Từ Lệnh Sâm đoạt mất rồi, quả thật là tức muốn chết.

Tên khốn này, giành hoa lan của nàng coi như xong, hôm nay đến đệ đệ của nàng cũng không tha.

Hấn tám phần là cố ý, nàng tuyệt không để cho hấn được như ý.

Đồ ma ma đi vào bẩm báo, nói thọ yến đã chuẩn bị xong, hỏi là muốn tổ chức tại phòng khách hay là ở bên cạnh vũ đài.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ, Thái phu nhân đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra thì một vật nhỏ đầy lông lá đã đi vào, đằng sau còn có hai nha hoàn hết sức lo sợ đuổi theo: “Thái phu nhân, con khỉ này không biết là từ đâu tới, tui nô tỳ không ngăn được.”

“Là ta mang tới, hù dọa các vị rồi.”

Con khỉ nhỏ từ từ chạy đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm, nó khoác một cái áo lưới may bằng tơ vàng có đính ngọc trai, áo cộc tay quần đỏ, trên đầu cài một cái trâm hoa màu hồng nhạt, chân không mang giày, ngoan ngoãn đứng ở bên chân Từ Lệnh Sâm, một tay bám lấy vạt áo của hắn, đôi mắt to ngập nước hết nhìn đồng lại nhìn tây, vô cùng dễ thương.

Từ Lệnh sâm một tay nắm thành quyền đặt bên môi khê ho một tiếng: “Nó rất ngoan, sẽ không tấn công người khác.”

Thái phu nhân khoát tay với hai nha hoàn kia, ý bảo họ lui ra ngoài: “Người tới, mang ghế ngồi tới cho Minh Mị Huyện Chủ.”

Sớm đã nghe nói Thế tử Ninh Vương có nuôi một vật sủng, không chỉ lấy tên người đặt cho nó, coi nó như nữ nhi trong nhà mà nuôi dưỡng, mà còn thỉnh cầu Hoàng thượng phong hào cho nó, bà vốn cho đó là truyện cười thiên hạ, không ngờ hôm nay lại đúng phải.

Nha hoàn mang một cái ghế nho nhỏ tới bên người Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm vỗ vỗ cái ghế, Từ Mị Mị liền ngoan ngoãn ngồi lên, bộ dạng thật giống như một cô nương e lệ.

Từ sau khi nó vào cửa, tầm mắt mọi người đều ở đây đều dừng trên người nó, Kỷ Thanh Thái tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy qua vật nhỏ nào đáng yêu như vậy, rất muốn sờ sờ nó nhưng lại sợ lưu lại ấn tượng không tốt cho Từ Lệnh Sâm, nên không thể làm gì khác hơn là giương mắt nhìn.

Ngay cả Trần Bảo Linh vốn luôn nhìn chằm chằm Từ lệnh Sâm cũng không ngoại lệ, thậm chí nàng ta còn kêu thành tiếng: “Sao nó có thể thông minh thế!”

Kỷ Thanh Y oán thầm, vật nhỏ này nào chỉ có thông minh, căn bản là không thể coi nó như một con khỉ bình thường được.

Từ Lệnh Sâm cong môi cười: “Mị Mị, chúc thọ Thái phu nhân.”

Từ Mị Mị liền thành thật đứng lên, chắp tay hướng về phía Thái phu nhân thở dài một hơi, bộ dáng thật ngây thơ ngốc nghếch.

Thái phu nhân đầu tiên là kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó mới nhớ tới con khỉ nhỏ này là Huyện Chủ nên vội nói: “Huyện chủ ngoan ngoãn lễ phép như vậy thật ngại chết lão thân rồi. Mau lấy trái cây cho Huyện Chủ ăn.”

Hai mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, lập tức đem một ít quả khô trên bàn đưa cho Từ Mị Mị, muốn dụ dỗ nó đi đến bên cạnh mình, Từ Mị Mị vẫn là bị thức ăn dụ dỗ, đưa móng vuốt qua bắt lấy trái cây ở trong đĩa.

Kỷ Thanh Thái cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, liền học bộ dáng Từ Lệnh Sâm sờ đầu Từ Mị Mị.

Thái phu nhân ho khan một tiếng: “Thanh Thái, không được vô lễ với Huyện Chủ.”

Thế tử Ninh Vương sở dĩ muốn Hoàng Thượng phong con khỉ nhỏ này là Huyện chủ là vì có người chỉ xem nó như khỉ con mà không thể tôn kính với nó.

“Không sao.” Từ Lệnh Sâm nhẹ giọng nói: “Mấy đứa nhỏ cũng nên chơi cùng nhau.”

Mấy đứa nhỏ chơi cùng nhau.....

Thái phu nhân cùng Trần Ung, Trần Văn Việt đều khê giật nhẹ khóe miệng, những người khác thì lại say sưa nhìn xem Từ Mị Mị ăn cái gì.

Rèm cửa vừa động, Đỗ ma ma lớn tiếng nói: “Hầu Gia, Thái phu nhân, Nhị gia dẫn theo Thế tử điện hạ Chu Vương tới chúc thọ Thái phu nhân.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y vốn vừa bình lặng được một chút liền nổi lên song gió, Từ Lệnh Kiểm tới.

16. Chương 16: Thế Tử Chúc Thọ (hạ)

Kỷ Thanh Y cũng không phải là không khản trương, sao Từ Lệnh Kiểm lại tới đây chứ?.

Đời trước nàng gặp Từ Lệnh Kiểm, thế nhưng là ở hơn nửa năm sau mà khi đó Thái phu nhân bệnh nặng, Thanh Thái không có ai chăm sóc, Lê Nguyệt Trừng tiếp quản việc nhà, liền làm chủ đón nàng trở về chăm sóc Thanh Thái.

Đó cũng là lúc nàng nhìn thấy Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm đối với nàng vừa thấy đã yêu, đứng tại chỗ ngây người, tay nắm lấy ống tay áo của nàng gọi: "Thanh Thanh". Nàng sợ hết hồn, liền nhanh chóng bỏ chạy, sau đó còn oán giận Trần Văn Cẩm dẫn theo nam nhân bên ngoài vào mà không thêm nói trước một tiếng.

Ngay lúc đó phản ứng của Trần Văn Cẩm có chút kỳ quái, không chỉ không tức giận, còn nói nàng được Thế tử Chu Vương coi trọng là may mắn của nàng, hại nàng tức giận đến muốn chết, một tay đẩy Trần Văn Cẩm ra ngoài cửa, hung hăng đóng cửa lại.

Trần Văn Cẩm lúc này mới ăn nói khép nép, nhỏ giọng chịu tội với nàng, sau đó còn ở trước mặt nàng luôn lời nói tốt cho Từ Lệnh Kiểm.

Lúc ấy nàng cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, hoàn toàn không biết Trần Văn Cẩm bụng dạ khó lường, càng sẽ không nghĩ tới Trần Văn Cẩm khi đó đã quyết định coi nàng như lễ vật mà dâng tặng.

Nhưng nàng làm sao mới tránh được đây?

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Trần Văn Việt đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón Từ Lệnh Kiểm, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập chung ở ngoài cửa, bao gồm cả Từ Lệnh Sâm, chỉ có Thanh Thái vẫn ngồi trên đũa cùng Từ Mị Mị.

Ý nghĩ trong đầu Kỷ Thanh Y chợt lóe, đột nhiên nhìn về phía Từ Mị Mị ngoắc ngoắc tay, chờ đến lúc Từ Mị Mị nhìn về phía nàng, nàng liền đưa tay chỉ đóa hoa lụa cắm trên đầu, khoe miệng nở nụ cười khích lệ nó lao tới.

Con người Từ Mị Mị sáng lên, không chút do dự liền nhảy xổ tới, nhào lên trên vai Kỷ Thanh Y, đôi móng vuốt đầy lông lá vỗ về phía đóa hoa kia.

Kỷ Thanh Y thét lên một tiếng đầy kinh hãi, thời điểm mọi người chú ý tới, nàng đã té lăn trên mặt đất, Từ Mị Mị còn đang đứng trên ngực nàng, móng vuốt lắc tới lắc lui trên đầu nàng.

Từ Lệnh Sâm đứng phắt dậy, tức giận quát lớn: "Từ Mị Mị, lui ra!"

Mọi người nhìn thấy sắc mặt hắc tối sầm lại, trong đôi mắt chất chứa sự ẩn nhẫn cùng lửa giận bắn về phía Từ Mị Mị.

Đừng nói là Từ Mị Mị, ngay cả Thái phu nhân cũng sợ hết hồn, không ngờ Thế tử nhà Ninh Vương tức giận lên lại dọa người như vậy.

Từ Mị Mị lập tức ngậm hoa lụa trở lại trên ghế nhỏ ngồi xuống, một chút cử động cũng không dám.

"Tỷ tỷ, tỷ bị sao vậy?" Thanh Thái vô cùng lo lắng, trong đôi mắt thật to cũng đã phủ một tầng sương mù.

Kỷ Thanh Y được Thái Tâm đỡ dậy, nửa cúi đầu nói: "Thanh Thái đừng lo lắng, tỷ không sao."

Thái phu nhân liền nói: "Thái Tâm mau đỡ tiểu thư nhà ngươi về nghỉ ngơi, nếu trên người có vết thương thì phải nhanh chóng đi mời đại phu đến."

Kỷ Thanh Y cũng cảm nhận được ánh mắt dõi theo của người nào đó, cho đến khi nàng bước chân ra khỏi cửa, ánh mắt này mới biến mất.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng tránh được một kiếp nạn, không cần phải gặp mặt Từ Lệnh Kiểm.

Chỉ tội Từ Mị Mị, nó thích nhất thức ăn ngon cùng châm hoa lụa xinh đẹp, lần này khiến nó gánh tội thay, chịu uất ức rồi.

Từ Lệnh Sâm coi nó như tâm can bảo bối, mặc dù sẽ không làm nó bị tổn thương, nhưng sợ rằng vẫn sẽ có sự trừng phạt nho nhỏ. Nàng vẫn nên xin lỗi nó thì hơn, về sau nếu có cơ hội sẽ bồi thường cho nó vậy.

Từ Mị Mị sợ sệt nhìn Từ Lệnh Sâm, nhưng Từ Lệnh Sâm lại không thèm nhìn nó, khiến cho nó càng trở nên đáng thương hơn.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy mà đau lòng, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt khiến cho người ta sợ hãi của Từ Lệnh Sâm, lời đến khóe miệng lại phải nuốt xuống. Trống ngực đập thình thịch, chỉ cảm thấy Từ Lệnh Sâm thật xa lạ, cùng với người trong trí nhớ của nàng trước kia thật khác nhau.

Trần Văn Cẩm cùng Từ Lệnh Kiểm đến, nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, hai người bọn họ đều cảm thấy kinh hãi, liền liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Từ Lệnh Kiểm tiến lên, nụ cười sáng lạn, cất giọng thân thiết: “Không ngờ Sâm ca cũng tới, sớm biết đệ liền cùng huynh kết bạn đi cùng rồi.”

“Cũng chỉ là ý định nhất thời thôi.” Thái độ Từ Lệnh Sâm có chút kiêu căng ngạo mạn.

Từ Lệnh Kiểm cũng không lấy làm khó xử, không chút để ý.

Ở bên này chúc thọ, thì ở bên kia vũ đài cũng đã chuẩn bị xong thọ yến, mọi người liền dời bước về phía vũ đài, vừa nghe ca hát, vừa dùng bữa.

Bầu không khí vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, Trần Văn Cẩm liền hỏi Thái phu nhân: “Tổ mẫu, sao lại không thấy Thanh Y đâu?”

Thái phu nhân khẽ cau mày, trong lòng Trần Văn Cẩm cũng giật thót, sẽ không gây ra rắc rối gì chứ.

“Là Mị Mị thất lễ, khiến Kỷ tiểu thư bị kinh sợ.” Từ Lệnh Sâm lạnh nhạt nói: “Ta đã trừng phạt nó rồi.”

Trần Văn Cẩm cuối cùng biết vì sao Thái phu nhân lại cau mày, Từ Lệnh Sâm vốn là người bao che khuyết điểm, không mở bình thì ai biết trong bình có gì, khó trách hẳn lại không vui.

Nhưng vậy cũng không khỏi quá không cho người ta thể diện đi, mới vừa rồi còn nâng ly cạn chén, chớp mắt một cái liền thay đổi sắc mặt.

Trần Văn Cẩm lại tuyệt không cảm thấy khó chịu, trái lại hòa nhã nói: “Minh Mị Huyện Chủ vốn có tiếng là nhu thuận khéo léo, đến Hoàng thượng cùng nương nương cũng từng khen ngợi qua, sao hôm nay có thể vô cớ thất lễ được? Chỉ sợ rằng biểu muội nhà ta bú dưỡng bình, lại chọc Minh Mị Huyện Chủ trước đây.”

Từ Lệnh Sâm nghe thấy những lời này đột nhiên nở nụ cười.

Trần Văn Cẩm tự cho là mình nói đúng, nâng chén hướng về phía Từ Lệnh Sâm: “Biểu muội nhà ta vốn vô tâm vô tính, kính mong Điện Hạ đừng trách móc.”

Từ Lệnh Sâm giơ ly rượu lên, uống cạn một hơi, coi như là nhận lễ bồi tội của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tự cho mình là ngọc thụ lâm phong, không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lại không ngờ tới chân mày Thái phu nhân càng thêm nhíu chặt. Ngày trước chỉ cảm thấy thứ tôn** hào hoa phong nhã, hôm nay không chỉ cảm thấy hẳn không có chút cốt khí nào, lại còn có chút tự cho mình là thông minh, vậy mà hoàn toàn không nhìn ra trong nụ cười của Thế tử Ninh vương còn có thêm vài phần trên tước, thật giống như đang nhìn tôm tép nhai nhép.

** Thứ tôn: cháu trai thứ.

Sắc mặt Trần Ung thì lại càng lạnh hơn.

Khi Trần Văn Cẩm ý thức được bầu không khí có gì đó không đúng, bản thân có thể đã nói sai điều gì thì cũng đã quá muộn rồi.

Thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm vẫn không nói lời nào đột nhiên đứng dậy, ánh mắt hần mơ hồ, lưng la lung lay có chút đứng không vững: “Thái phu nhân, Bình Dương hầu, Sâm ca, tửu lượng của ta thực sự không tốt, nếu còn tiếp tục uống nữa, chỉ sợ là bêu xấu rồi.”

Trần Văn Cẩm vội vàng đỡ Từ Lệnh Kiểm đi về phía phòng khách nghỉ ngơi, chờ cho đến khi bước chân vào phòng khách Từ Lệnh Kiểm liền đẩy Trần Văn Cẩm ra, sắc mặt hần lạnh lùng, nào có nửa phần say rượu?

Trần Văn Cẩm biết hần đây là đang tức giận, liền tranh thủ thời gian giải thích: “Điện hạ, ta cũng không ngờ rằng biểu muội Thanh Y sẽ bị súc sinh kia làm cho bị thương.”

“Ta là giận việc người nói quá nhiều!”

“Điện hạ không phải là nghĩ cách châm ngòi ly gián Từ Lệnh Sâm cùng Thế tử Tần vương Từ Lệnh Hạo để hai người họ tranh chấp hay sao? Chung quy lại chúng ta vẫn nên đặt quan hệ tốt với một bên, mới vừa rồi.....”

“Từ Lệnh Sâm là ai? Sao lại có thể bị đôi ba lời nói khích bác của người mà bị chia rẽ được! Người cho rằng tâm tư nhỏ mọn kia của người, Từ Lệnh Sâm không nhìn ra được?” Ánh mắt của Từ Lệnh Kiểm sắc bén, sắc mặt đen lại: “Văn võ cả triều có ai lại không biết hần giống như một hạt Lưu ly xinh đẹp lại trơn bóng, không một ai có thể bắt được sai lầm của hần. Chớ nói gì đến ta và người, chính là Thế tử Tần vương vừa thấy hần, cũng phải nể ba phần, người nghĩ gì mà lại ở trước mặt hần khoa chân múa tay? Chẳng lẽ người đã quên, tháng trước vừa mới xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này Từ Lệnh Kiểm cùng bộ dáng ngọc thụ lâm phong ở trước mặt người ngoài hoàn toàn khác nhau một trời một vực, khuôn mặt trở nên đầy tức giận.

Năm mới đi qua, trong triều vẫn luôn nghị luận chuyện lập Thái tử.

Một vài quan viên liền lao vào đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nhằm lập công cùng lấy lòng, Từ Lệnh Sâm chỉ cười híp mắt đón nhận. Chân trước kêu người ta viết văn thư xin nường nhờ, chân sau liền đem văn thư tới trước mặt Hoàng đế. Mấy vị quan viên liền bị khiển trách, đáng hạ cấp thì liền hạ cấp, miễn được thì liền miễn, như vậy liền không có ai dám đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nữa. Hoàng đế lại còn tán dương hần, tâm tính thuần lương, là một vị thần tử, một vị Thế tử cũng là một vị quan mẫu mực.

Mới vừa rồi có một vị Ngự sử tố cáo Từ Lệnh Sâm đi lại trên đường dùng xe ngựa quá mức xa hoa, cùng với việc Thánh Thượng yêu cầu mọi người phải sống liêm khiết đều không phù hợp. Không ngờ Từ Lệnh Sâm liền cùng vị Ngự Sử kia phân trần thanh minh, không chỉ nói xe ngựa của mình chẳng những không vượt quá quy chế, phù hợp với yêu cầu của triều đình, mà miệng còn không ngừng mắng to vị Ngự sử này mua danh chuộc tội, chỉ biết vu oan cho người khác, lại còn mặc cho vị huynh trưởng ở địa phương khác làm sang làm bậy.

Lại nói vị huynh trưởng kia, lên nha môn thì xiêm áo cũ nát, về đến nhà thì lại tó thành đàn, bày phòng tiểu thiếp, hơn nữa còn rất biết cách kiếm tiền. Mọi người nếu muốn đi kiện tụng, chỉ cần trước đó tặng lễ cho đám tiểu thiếp là được.

Kết quả là, Từ Lệnh Sâm cũng không có nói dối, vị Ngự sử kia liền hồ thẹn không thôi, vị trí Huyện lệnh của vị Huynh trưởng họ cũng bị bãi nhiệm, tịch thu gia sản.

Trải qua hai chuyện này, trong triều liền không có người nào dám tùy ý khiêu khích Từ Lệnh Sâm nữa. Đến nỗi Hoàng đế giao cho hần xử lý những chuyện tồi tệ, hần đều có thể làm một cách nhanh chóng lại còn tỏ ra thích thú, nhiều lần lấy được sự khích lệ của Hoàng đế bệ hạ.

Cả người Trần Văn Cẩm không khỏi đỏ mặt lạnh: “Điện hạ, không phải là ta đã rước lấy phiền phức cho ngài đấy chứ?”

Hần sợ Từ Lệnh Sâm sẽ không buông tha cho hần.

“Bây giờ mới biết sợ hãi, không phải vừa rồi còn rất thông dong đỉnh đạc sao?” Từ Lệnh Kiểm hừ lạnh một tiếng nói: “Yên tâm đi, bây giờ hần còn đang bận xử lý chuyện binh lính, còn cùng Bình Dương hầu lui tới, nên hần sẽ chưa làm gì người đâu. Chỉ có điều, người cũng nên thu bớt lại tâm tư của mình đi, bằng không, chỉ sợ chính ta cũng không gánh nổi cho người đâu.”

Trần Văn Cẩm biết mình đã tránh được một kiếp nạn, liền thở phào nhẹ nhõm.

Lần này hấn mạo hiểm đi một bước, ở Trần gia ẩn núp nhiều năm như vậy, vậy mà chỉ một lần sơ ý của ngày hôm nay thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn. Chuyện này coi như là một bài học, về sau sẽ không tái phạm khinh địch thêm nữa.

Bên kia, Từ Lệnh Sâm cũng rời khỏi chỗ ngồi, hấn lấy lý do để cho Từ Mị Mị đi nhận lỗi với Kỷ Thanh Y, liền mang theo Thanh Thái đi đến Xuân Hòa viện.

“Tỷ tỷ, tỷ có bị thương không, bị thương ở đâu?” Thanh Thái đi đứng bất tiện, một tay chống gậy, vừa thấy Kỷ Thanh Y liền nhào vào ngực nàng, gậy cũng vất sang một bên.

“Tỷ không sao, đệ đừng lo lắng.”

Kỷ Thanh Thái xác thực tỷ tỷ của mình không có chuyện gì, lúc này mới chớp mắt, thu lại nước mắt, hít cái mũi.

“Ngoan!” Trong Kỷ Thanh Y lòng vô cùng tự trách, bàn tay xoa xoa đầu hấn.

Từ Lệnh Sâm cũng hoàn toàn yên tâm, thả Từ Mị Mị ra để cho nó tiến lên bồi tội với Kỷ Thanh Y. Kỷ Thanh Y cũng sờ đầu Từ Mị Mị, Từ Mị Mị vẫn giống như ngày trước, ngoan ngoãn để mặc cho nàng sờ. Kỷ Thanh Thái cũng đưa tay ra sờ, thấy Từ Mị Mị không có chạy trốn, lúc này mới nhìn Kỷ Thanh Y nở nụ cười.

“Thanh Thái, Mị Mị đói bụng, đệ dẫn nó ra bên ngoài ăn điểm tâm đi.” Từ Lệnh Sâm nói: “Cho nó ăn mấy lần, nó liền quen với đệ thôi.”

Ánh mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, quả nhiên rất nghe lời mang theo Từ Mị Mị đi ra ngoài.

Thái Tâm vẫn đứng đấy không nhúc nhích, ánh mắt Từ Lệnh Sâm đảo qua, dọa nàng bị sợ đến hai chân nhũn ra, nhưng vẫn cố đứng vững.

Kỷ Thanh Y biết, nếu Từ Lệnh Sâm đã muốn cái gì, thì cho dù Thái Tâm có đứng ở đây cũng không làm được gì cả, vì thế nàng liền để cho Thái Tâm đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng liền trở nên an tĩnh, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Từ Lệnh Sâm đứng yên không lên tiếng, nhưng đôi mắt kia lại hóa thành bàn tay vô hình, mơn trớn mái tóc Kỷ Thanh Y, lưu luyến ở trên mặt nàng rất lâu, cuối cùng dừng lại ở vết tím bầm trên cằm nàng: “Đây là có chuyện gì? Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Giọng nói hấn hết sức dịu dàng, mang theo vài phần đau lòng đến chính hấn cũng không nhận ra được.

Kỷ Thanh Y cảm thấy được một cỗ cảm giác tê dại từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến cho nàng suýt nữa đứng không vững.

17. Chương 17: Xử Trí

Hơi thở của Kỷ Thanh Y không khỏi hơi chậm lại.

Nàng đây là mắc bệnh gì vậy? Thế nào mà vừa thấy Từ Lệnh Sâm, toàn thân nàng đều thấy không thích hợp.

Lần trước gặp mặt còn không quá rõ ràng, nhưng lúc này đây cũng không khỏi quá rõ rồi đi.

Trong đầu nàng rối bời, trong lúc nhất thời liền nghĩ không ra manh mối gì.

“Không cần thận bị đụng, nhìn có chút dọa người, thật ra thì cũng không đau.” Nàng hít sâu một hơi, để cho bản thân hết sức tỉnh táo lại: “Minh Mị huyện chủ hoạt bát đáng yêu muốn cùng ta chơi đùa, là ta nhất gan bị giật mình, Điện hạ không nên trách nó.”

“Ừ, ta mặc dù thích nó, lại lo lắng cho nàng hơn, thật may là nàng không có việc gì, bằng không ta nhất định phải phạt nó thật nặng mới được.” Từ Lệnh Sâm ngừng một chút nói: “Nàng tốt nhất phải biết tự chăm sóc mình, nếu có bất trắc gì, chính nàng không quan tâm, nhưng người quan tâm nàng lại thấy khó chịu.”

Ngụ ý trong lời nói của hắn, Kỷ Thanh Y lại chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu, nàng nhún mắt nói: “Đa tạ điện hạ dạy bảo, cung tiền Điện hạ.”

Thật là người không có lương tâm.

Từ Lệnh Sâm giận đến xoay người rời đi, đi tới cửa thấy Kỷ Thanh Thái cùng Từ Mị Mị đang chơi đùa, không khỏi liền bật cười.

Nàng mới mười bốn, vẫn là đứa trẻ, hắn hơn nàng năm tuổi, vốn nên nhường nàng. Trước kia chuyện có lớn hắn cũng không tức giận, thế nào vừa gặp phải nàng trong đầu liền mờ mịt đây.

Từ Lệnh Sâm kiêu ngạo, nhưng kia là đối với người ngoài, ở trước mặt nàng, một chút kiêu ngạo cũng không có.

Cho dù như thế, hắn nhìn thấy trong mắt Kỷ Thanh Y lóe lên tia kinh ngạc thì trong lòng vẫn có chút buồn phiền.

Người nào động trước tâm người đó liền thua, hắn nhất định là bại dưới tay của nàng, nhất định khiến cho nàng chê cười.

Niềm kiêu ngạo của hắn đã sớm một đi không trở lại, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, lúc hắn chạy đuổi theo nàng, khi hắn bò lên đầu tường nháy mắt làm mất quý chỉ để chọc cho nàng cười.

Hắn từ trong ngực móc ra một cái túi tiền nho nhỏ, đưa cho Kỷ Thanh Y.

Chớ nói Kỷ Thanh Y không phải mười bốn tuổi thật, cứ coi như nàng không có sống lại nàng cũng biết nhận lấy vật này có ý nghĩ như thế nào.

Nàng lập tức cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, nhìn chằm chằm Từ Lệnh Sâm hồi lâu, ghen ra một câu: “Ngài.....Ngài đây là có ý gì?”

Từ Lệnh Sâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, lời nói cũng không lưu loát, biết nàng đây là tức giận, chỉ sợ nàng giận đến ngắt đi, liền vội nhỏ giọng nói: “Không phải là ta lấy, mà là Từ Mị Mị thích màu sắc rực rỡ, lần trước sau khi ta về nhà, mới phát hiện ra nó lấy trộm hoa của nàng. Hôm nay nó nhào tới nàng cũng không phải là muốn thương tổn nàng, mà là yêu thích cái hoa lụa trên đầu nàng.”

“Nàng đừng tức giận, đây dĩ nhiên không tốt là lỗi của phụ thân, là ta không nuôi dạy nó cho thật tốt.” Từ Lệnh Sâm giống như là đang dỗ đứa nhỏ: “Nàng mở ra nhìn một chút, có phải là đồ gì đó của nàng hay không?”

Mặt của Kỷ Thanh Y lại càng đỏ hơn, nàng cho là hắn muốn..... Thì ra là nàng nghĩ nhiều rồi.

Nàng mở túi tiền ra, thấy bên trong là một chuỗi trâm hoa, một đóa hoa lụa, còn có một túi giấy gói kẹo nho nhỏ, cái túi được bọc kín, chỉ lộ ra một đoạn que ngắn.

Trong lòng nàng nghi ngờ, liền xé giấy bọc này ra, thì thấy là một đồ chơi có hình dáng tiểu cô nương được làm bằng đường, nàng hoàn toàn ngây dại.

Đồ chơi được làm bằng đường tạo hình tiểu cô nương mặt mày cong cong, rõ ràng là hình dáng của nàng, chỉ là có chút hơi tan, có lẽ là do hắn đặt ở trong ngực quá lâu.

Trong lòng nàng bỗng cảm thấy vừa chua xót lại có chút ngọt chút chất, các loại tư vị đan xem lẫn nhau, không hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Nàng thực sự rất thích đồ chơi làm bằng đường.

Nhưng cũng không phải là thích ăn, chỉ là ngày trước lúc bị nhốt ở trong biệt viện, mỗi lần Từ Lệnh Sâm đến thăm nàng, cũng sẽ mang theo những đồ chơi mới lạ đến cho nàng, nói cho nàng biết thế giới ở bên ngoài. Dần dà, nàng liền đặc biệt chờ mong hắn đến.

Có lúc, thậm chí nàng nghĩ, nếu như Từ Lệnh Sâm không ra chiến trường, nếu như hắn không trúng tên độc mà chết, lúc nàng bị Từ Lệnh Kiểm cùng Trần Văn Cẩm bắt nạt, hắn có thể đưa tay ra cứu nàng không.

Hắn nhất định sẽ.

Cho dù hắn có che dấu thân phận thật trước mặt nàng, cho dù hắn chỉ coi nàng như công cụ giết thời gian lúc nhàn chán, với tính tình của hắn, hắn nhất định sẽ không để mặc cho người khác bắt nạt nàng.

Nhưng trên đời này vốn không có nếu như, hắn đã chết sau khi đại thắng trên chiến trường, đã chết trước khi được phong làm thái tử.

Có lẽ, nàng nên nghĩ cách để cảnh báo cho hắn trước, để cho hắn không cần giống như đời trước rất nhanh liền ngã xuống.

Từ Lệnh Sâm lại giống như đang hiến vật quý, cười nói: “Ta ở trên đường, trong lúc vô tình nhìn thấy, thấy đồ chơi làm bằng đường này có mấy phần giống với nàng, nghĩ tới nàng nhất định sẽ thích nên đã mua cho nàng.”

Tên lường gạt! Lại lừa nàng!

Rõ ràng là hắn cố ý miêu tả diện mạo của nàng cho người bán đồ chơi làm bằng đường, người ta mới có thể nặn ra được.

Đời trước hắn cứ như thế trêu chọc nàng, nàng mới có thể từng bước từng bước đắm chìm, cho nên lúc biết được hắn lừa nàng, nàng mới có thể tức giận như vậy.

Nước mắt của nàng rất nhanh liền rơi xuống, vội vàng xoay người đi, không muốn để ý tới hắn.

Nhìn bóng lưng của nàng, Từ Lệnh Sâm cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Kiếp trước, tiểu nha đầu rất thích đồ chơi làm bằng đường, hắn thích nhất bộ dáng của nàng lúc nhận được đồ chơi làm bằng đường kia, ánh mắt lấp lánh giống như những vì sao trên trời, khiến cho trái tim hắn tan chảy.

Có lẽ, là xấu hổ thôi.

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy đúng như vậy, chuyến này đi hắn đã đạt được mục đích, trong lòng cảm thấy mỹ mãn liền rời đi.

Tiến bước Từ Lệnh Sâm cùng Từ Lệnh Kiểm, Thái phu nhân trở về An Vinh viện, hỏi Đỗ ma ma.

“Đã hỏi rõ rồi, là đại tiểu thư trong phòng Hạ Hà muốn khoe khoang liền lấy ngọc ra cho Hỉ Thước xem, không ngờ lúc đại tiểu thư trở lại, phát hiện ra ngọc đã không còn. Hạ Hà bị dọa sợ, liền nhanh chóng để cho người đi truyền tin, Hỉ Thước vốn định mang về, lại sợ bị đại tiểu thư trách tội, nên liền nghĩ ra kế độc ác giả họa cho biểu tiểu thư.”

“Ừ.” Thái phu nhân gật đầu một cái: “Nói như vậy, Hạ Hà này cũng không thể giữ lại, hôm nay có thể cầm ngọc mang ra ngoài, ngày mai cũng có thể cầm đồ gì đó bên người tiểu thư mang ra ngoài.”

“Vâng” Đỗ ma ma nói: “Đã xử lý qua, Hỉ Thước là mua được từ bên ngoài nên cũng bán rồi, Hạ Hà là người ở trong nhà, đánh cho một trận xong đã trả lại cho cha mẹ nàng.”

“Từ trước đến giờ người làm việc vẫn luôn ổn thỏa.” Thái phu nhân lại hỏi: “ Chuyện của Tổ Tâm đã hỏi rõ?”

Đỗ ma ma biết, so với các vị tiểu thư, Thái phu nhân càng quan tâm hai vị gia trong nhà hơn, bà nói chuyện so với vừa rồi cũng cẩn thận rất nhiều: “Tổ Tâm không phải vu cáo, Trương mục đích thực là dùng hàng giả, cắt xén tiền tiêu hàng tháng của biểu tiểu thư.”

Sắc mặt Thái phu nhân thâm trầm như nước: “Vây giữa Nhị gia cùng Tổ Tâm rốt cuộc có cái gì hay không?”

Đỗ ma ma nuốt nước miếng một cái mới nói: “Tổ Tâm đã không còn tấm thân xử nữ, túi tiền Nhị gia mang bên hông, bên ngoài thêu trúc xanh, bên trong là uyên ương nghịch nước, xác thực là Tổ Tâm thêu. Mà ở

trong phòng Tổ Tâm nô tỳ cũng tìm được vài món đồ quý, đối chiếu với sổ sách ở trong nhà kho, đúng là đồ trong phòng Nhị gia.”

“Có lẽ Nhị gia chỉ là nhất thời mê muội thôi, dù sao Tổ Tâm này làm một tiểu thiếp đáng chấp xác thực cũng không tệ.”

Bà chỉ nói đầu, cũng không nói kết quả.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Một đứa nha hoàn thì đáng cái gì, nếu hần muốn thì quang minh chính đại lấy đi, ta có bắt bẻ hần sao? Ta là giận hần không hiểu quy củ, làm việc không ngay thẳng, nhúng chàm nha hoàn bên người biểu muội, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, thể diện của phủ Bình Dương Hầu chúng ta có còn không? Ngày trước nhìn thấy cách làm người của hần cũng được, còn là người hầu đọc bên cạnh thế tử Chu Vương, bây giờ xem ra, hần cùng với mẫu thân của hần giống nhau, quả thật là không có đầu óc!”

Lời này nói rất nặng, Đỗ ma ma cũng không dám nói tiếp.

“Trương mục làm nô bộc đã nhiều đời, phạm phải sai lầm cũng không lớn, đánh một trận rồi đưa đến thôn trang làm kẻ khuôn vác đi. Tổ Tâm thì trực tiếp đánh chết!” Thái phu nhân gảy mấy hạt Phật châu trong tay, chậm rãi nói: “Bảo mọi việc với Hầu gia đi.”

Chuyện trong nhà, Thái phu nhân đã xử lý tốt, còn chuyện gia môn, từ trước đến nay bà rất ít khi nhúng tay vào.

Đây cũng là quy củ trong nhà.

Trần Văn Cẩm còn không biết sự việc đã bại lộ, tiễn Từ Lệnh Kiểm về phủ Chu Vương, gần tối hần mới về đến viện của mình.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy đại ca Trần Văn Việt tay cầm một cây gậy làm bằng hợp kim, đứng ở trong sân chờ hần.

Bước chân hần hơi dừng lại, nâng lên khuôn mặt tươi cười, đi nhanh đến: “Đại ca, huynh đến lúc nào thế sao không vào trong nhà ngồi?”

Vừa mới dứt lời, Trần Văn Việt liền quất cây gậy về phía trước, sau đó cũng nghiêng người tiến lên công kích Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tiếp được gậy này, theo bản năng liền cản xuống, không vui nói: “Đại ca, huynh đây là đang làm cái gì?”

“Đệ làm ra chuyện sai lầm, ta đây thân là đại ca, hôm nay sẽ thay phụ thân giáo huấn đệ.”

Trần Văn Việt mặt mày sa sầm lại, giọng nói lạnh lùng, trong lúc nói chuyện tay cũng không dừng, chỉ trong giây lát đã xuất ra vài chiêu.

Trần Văn Cẩm ăn phải chiêu bị đau liền phản nộ nói: “Đệ đã làm sai điều gì? Cũng chỉ là nói thêm vài lời trước mặt Thế tử Ninh Vương mà thôi, đệ còn không phải là sợ phủ Bình Dương Hầu bị Thế tử Ninh Vương trách tội sao!”

Mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng Trần Văn Việt vẫn rất yêu thương Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh, đối với bọn họ đều không có một chút tâm tư của người ngoài. Mặt ngoài Trần Văn Cẩm đối với vị đại ca này cũng không phải kính nể cùng lệ thuộc, nhưng những lúc mà hai huynh đệ đối chọi gay gắt với nhau như hôm nay cũng không nhiều.

“Xem ra đệ còn không biết mình sai ở chỗ nào!” Sắc mặt Trần Văn Việt càng lạnh hơn, trầm giọng nói: “Trong nhà nhiều nha hoàn như vậy, đệ lại cố tình đi quyến rũ nha hoàn bên cạnh biểu muội Thanh Y, phụ thân từ nhỏ đã dạy chúng ta làm người phải luôn bộc trực thẳng thắn, còn mời tiên sinh về dạy Quân Tử Chi Đạo cho đệ, nhưng thật không ngờ đệ lại làm ra chuyện như thế. Hôm nay ta phải thay phụ thân giáo huấn đệ mới được.”

Coi như có bất mãn đối với người đệ đệ này thì hần vẫn quang minh lỗi lạc như trước, không chỉ có không có cầm binh khí, mà còn chấp một tay sau lưng, chỉ dùng một tay để công kích hần.

Trần Văn Cẩm biết chuyện này không thể nói được, lại nhìn thấy Trần Văn Việt khinh thường mình, liền nắm chặt lấy cây gậy, dấy mắt thoáng qua một tia sáng lạnh.

Bình thường mặc dù mặt ngoài hắn vẫn kính nể với đại ca có thêm, nhưng giờ phút này lại không nhịn được mà để lộ ra cảm xúc chân thật nhất trong lòng mình.

“Đại ca, đã vậy thì ta không khách khí nữa.”

Trần Văn Cẩm gầm lên một tiếng, giơ cây gậy trong tay lên, hướng về phía Trần Văn Việt đánh xuống. Bước chân Trần Văn Việt linh động tránh né, nhẹ nhàng nghiêng người, thoát khỏi cây gậy, thoáng cái đã tiến tới trước mặt Trần Văn Cẩm, một tay đặt lên vai Trần Văn Cẩm dùng sức một cái, đồng thời chân cũng hướng về phía bắp chân Trần Văn Cẩm đá một cái.

Trần Văn Cẩm sụp người xuống, một chân quỳ trên mặt đất.

Trong lòng hắn sinh ra phần hận, nhưng vẫn ném cây gậy ra xa, không đợi Trần Văn Việt mở miệng, trên mặt đã xuất hiện vẻ hối lỗi: “Đại ca, đệ sai rồi.”

Tựa như khi còn bé mỗi lần làm sai.

Trần Văn Việt lạnh lùng nói: “Phụ thân chỉ có hai nhi tử, huynh đệ hai người chúng ta đáng ra càng không thể thua kém bất kỳ ai khác. Lúc ta còn nhỏ không có mẫu thân, là cô nuôi ta lớn khôn, Thanh Y cùng Thanh Thái trong mắt ta cũng giống đệ cùng Bảo Linh. Nếu đã có ta ở đây, ta tuyệt đối không cho phép ai bắt nạt muội ấy.”

“Đại ca.....” Trần Văn Cẩm càng thêm hổ thẹn nói: “Đệ sao có thể bắt nạt Thanh Y chứ, đệ cùng muội ấy giống như thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, đồ muội ấy vui vẻ còn không kịp nữa là, nhưng muội ấy vẫn luôn đối xử với đệ rất lạnh nhạt. Đệ cũng chỉ nhất thời hồ đồ mới thế.”

Trần Văn Việt thở dài một cái, đưa tay ra kéo Trần Văn Cẩm lên, ý vị sâu xa nói: “Nếu như đệ thật sự thích biểu muội Thanh Y thì hãy thẳng thắn nói với tổ mẫu, nếu tổ mẫu đồng ý, biểu muội Thanh Y cũng nguyện ý, phụ thân cùng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản. Thủ đoạn hèn hạ xấu xa như vậy không được dùng lại một lần nữa.”

“Dạ, đại ca, đệ nhớ rồi.”

Trần Văn Việt lại nói: “Lần này đại ca thay đệ nhận tội với phụ thân, nếu có lần sau nữa, đừng nói là phụ thân, ngay cả chính ta cũng không dễ dàng tha thứ cho đệ.” Nói xong câu cuối cùng, giọng nói cũng mang theo mấy phần sắc bén.

Trần Văn Cẩm lạnh cả tim, nhưng nhiều hơn vẫn là oán độc. Chờ Trần Văn Việt đi rồi, hắn đứng ở trong sân cười lạnh, Nê Bồ Tát sang sông, tự thân còn khó bảo toàn, lại còn nghĩ đến việc uy hiếp hắn. Chờ hắn đoạt được quyền, nắm trọn cả phủ Bình Dương Hầu trong tay, để xem lúc đó còn ai có thể cản hắn!

Ngày hôm sau, người của phủ Ninh Vương đến, nói là theo ý của Thế tử tặng Thanh Thái vài quyển sách, còn nói là Minh Mị huyện chủ không hiểu chuyện, hù dọa Kỷ biểu tiểu thư, nên tặng nàng hai gốc nhân sâm, hai hộp băng phiến, coi như là quà tạ tội cho Kỷ tiểu thư.

Trần Bảo Linh cho là Từ Lệnh Sâm tự mình đến đây nên rất hào hứng chạy đến viện Thái phu nhân, thế nhưng người tới lại chỉ là một ma ma, trên mặt liền không giấu nổi thất vọng. sau khi biết Từ Lệnh Sâm còn tặng cho Kỷ Thanh Y cái gì đó, trong lòng lại càng thêm chua chát, chỉ hận lúc ấy người bị Từ Mị Mị dụng ngữ không phải là mình.

Tiến mama phủ Ninh Vương về, Thái phu nhân liền giống như tùy ý hỏi Kỷ Thanh Y: “Cháu thấy Thế tử Ninh Vương thế nào?”

Trong lòng Kỷ Thanh Y thoáng có chút chững lại, biết Thái phu nhân là sợ nàng bị Từ Lệnh Sâm làm cho lóa mắt, sinh ra tâm tư không nên có.

Nàng bình thản nói: “Ngoại tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương là rồng trong biển người, là hậu duệ quý tộc Thiên hoàng, là mỹ nam tử người người đều thích, mà cháu cũng hiểu được đạo lý không dám trèo cao. Chớ nói đến việc ngài ấy không để ý đến cháu, chính là ngài ấy có coi trọng cháu, cũng tuyệt đối không có khả năng

lấy cháu làm chính phi. Mà cháu thì tuyệt đối không muốn làm thiếp của người khác, lại càng không muốn đứa nhỏ mình sinh ra phải gọi người khác là nương.”

Đời trước nàng đã nhận được bài học đắt giá, nàng tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

“Cháu mới mười bốn, bây giờ nói chuyện hôn sự còn hơi sớm. Cháu đã đồng ý sẽ chăm sóc cho Thanh Thái thật tốt, một ngày đôi chân của Thanh Thái chưa được chữa khỏi, thì cháu sẽ không lấy chồng.”

Thái phu nhân chăm chú nhìn vào đôi mắt của nàng, thấy tâm ý của nàng tuyệt đối không phải là giả vờ, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm: “Cháu hiểu chuyện như thế, ta nhất định sẽ tìm cho cháu một mối hôn sự tốt, không nói đến giàu có nhưng ít nhất cũng sẽ xứng đôi với cháu. Thanh Thái là ngoại tôn của ta, ta lại càng không bạc đãi nó.”

Kỷ Thanh Y muốn nghe nhất chính là câu này, chỉ cần Thái phu nhân nguyện ý che chở, cuộc sống của tỷ muội bọn họ ở Hầu gia cũng sẽ khá hơn trước. Mặc dù cây to này không lâu sau cũng sẽ ngã xuống, nhưng trước đó nàng cũng sẽ cố gắng tìm được cách thoát khỏi Hầu phủ.

Kỷ Thanh Y để nhân sâm lại cho Thái phu nhân, còn mình chỉ mang theo hai hộp băng phiến trở về viện của mình.

Lúc mở hai hộp băng phiến ra nàng liền giật mình, nhanh chóng đậy hộp lại, kiểm có sai Thái Tâm đi chỗ khác, lúc này mới cẩn thận mở chiếc hộp thượng phẩm kia ra.

Một hộp là băng phiến, hộp còn lại đầy ắp những món đồ chơi bằng đường. Trong hộp còn viết một hàng chữ nhỏ: Nếu như nàng thích, ta ngày ngày đưa tới cho nàng được không?

Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt mình như phát sốt, người này thật xem nàng như cái gì thế, chẳng nhẽ nàng trong lòng hẳn chính là một kẻ tham ăn như vậy sao? Chẳng lẽ hẳn cho rằng chỉ bằng hộp đồ chơi nho nhỏ làm bằng đường này là có thể khiến nàng động lòng sao??

18. Chương 18: Cẩm Hoa

Đảo mắt lại qua mấy ngày, Kỷ Thanh Y đi thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân thấy nàng cùng Thái Tâm mỗi người ôm một chậu hoa lan, liền hỏi: “Đây là hoa lan cháu trồng?”

Hoa lan cùng các loại hoa khác không giống nhau, không có thời điểm nở hoa, không gọi là hoa lan, chỉ có thể gọi là phong lan. Có vài loại phong lan cho đến lúc khô héo cũng không nở được lấy một nụ hoa, chỉ có thể mang phận làm cỏ. Những loại phong lan sau khi nở hoa mới được gọi là hoa lan, mỗi loại lan cũng phải căn cứ vào hình dáng đóa hoa để quyết định chủng loại.

Lúc đầu Thái phu nhân cũng chỉ nghĩ là Kỷ Thanh Y mang về mấy bồn hoa đại, thật không ngờ nó lại có thể nở ra hoa.

“Vâng” Kỷ Thanh Y mỉm cười gật đầu: “Vốn là định lấy nó làm thọ lễ cho ngoại tổ mẫu, ai ngờ trái chờ phải chờ cũng không thấy nó nở, sáng sớm hôm nay cháu xem thì nó đã nở hoa. Hiện tại đưa cho ngoại tổ mẫu, hi vọng lão nhân gia người khỏe mạnh trường thọ, trẻ mãi không già.”

Thái phu nhân là người yêu hoa nên thấy rất vui vẻ, sai nha hoàn đặt một cái bàn trong phòng, sau đó đặt hoa lan lên trên, lại để Đỗ mama đi lấy kính lão, lúc này mới chăm chú quan sát chậu hoa.

Hai gốc hoa lan thanh nhã điểm tĩnh, hương hoa lan tỏa, chỉ cần nhìn cũng đã khiến cho con người ta thoải mái rồi.

Thái phu nhân không khỏi”Ồ” lên một tiếng: “Cư nhiên là Hán Cung Thu Nguyệt cùng Phi Thiên Tiên Tử*.”

** Đây là tên hai loại hoa lan, Ki mi cũng không biết

Đây là hai loại lan nổi tiếng trong các loại hoa lan, đừng nói là đặt ở trong nhà, ngay cả mang đi tặng người ta cũng vô cùng hãnh diện.

Thái phu nhân càng thêm cao hứng: “Đem hai bồn hoa này đặt vào trong phòng của ta, chờ đến mùa thu, ta sẽ tự mình chia gốc, sang năm chúng ta sẽ có thêm nhiều hoa lan để ngắm.”

Kỷ Thanh Y thấy Thái phu nhân vui vẻ thì tảng đá trong lòng cũng buông xuống, tự mình đỡ Thái phu nhân trở lại phòng trong, sau đó nhu thuận khéo léo nói: “Ngoại tổ mẫu, cháu muốn đi theo Cố nương tử tiếp tục học cắm hoa, người có thể giúp cháu nói tốt vài câu trước mặt Cố nương tử được không?”

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng đều yêu hoa, cứ ba năm một lần cả nước lại từng bừng tham gia hội cắm hoa.

Nam nhân thì thông qua con đường làm quan để thay đổi xuất thân, còn nữ nhân thì thông qua tài nghệ cắm hoa để thay đổi vận mệnh. Những thiếu nữ có tài cắm hoa xuất sắc sẽ được người ta theo đuổi, ở trong nhà cũng không cần xem thái độ của bề trên, việc hôn sự của bản thân thì có quyền được lên tiếng, thậm chí có thể tiến vào Tư Uyển phủ Nội Vụ làm nữ quan. Từ đó về sau có thể làm chủ được vận mệnh của bản thân mình.

Dựa theo kiếp trước, tương lai chỉ trong một năm, phủ Bình Dương Hầu sẽ xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất, Bình Dương hầu bị bỏ tù, Thái phu nhân bệnh nặng liệt giường, Trần Văn Việt chết trận trên sa trường, phủ Bình Dương Hầu cuối cùng rơi vào trong tay Trần Văn Cẩm.

Trước đó, nàng nhất định phải thạo được một nghề mới có thể có tiền có nhà rời khỏi Trần gia. Mà cắm hoa là con đường duy nhất nàng nhất định phải đi.

“Nếu cháu muốn tiếp tục học cắm hoa, đây đương nhiên là chuyện tốt, ta sẽ nói một tiếng với Cố nương tử.” Thái phu nhân nói: “ Nhưng chỉ có ta ra mặt thì không được, cháu cũng phải tự mình cố gắng thuyết phục Cố nương tử nhận cháu. Ta nhớ không nhầm thì Cố nương tử cũng rất thích lan, sao cháu không tặng cho bà ấy một chậu?”

“Dạ, đa tạ ngoại tổ mẫu đã chỉ bảo, cháu sẽ mang đi.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy chủ ý này cũng rất được, trở về nàng sẽ mang một chậu lan đã nở hoa đưa cho Cố nương tử.

Cố nương tử nhìn thấy hoa lan đương nhiên rất vui vẻ, cả đời nàng đều tiếp xúc với hoa cỏ, liếc mắt liền nhìn ra đây là một loại lan rất nổi tiếng- Ngọc Hồ Điệp.

“Đây là ai mang tới? Một gốc lan đẹp nhường này sao có thể dùng cái chậu thô như thế được, thật là phí của trời.” Cố nương tử dùng tay khẽ vuốt cánh hoa kia, hương thơm dịu nhẹ của hoa lan như có như không lượn lờ quanh quẩn trước mũi bà.

“Là biểu tiểu thư.” Nha hoàn hầu hạ Cố nương tử trả lời.

Cố nương tử sững sờ: “Biểu tiểu thư? Biểu tiểu thư nào?”

“Chính là Kỷ biểu tiểu thư khuê danh gọi là Thanh Y.” Nha hoàn bị bà hỏi bỗng cảm thấy bất ngờ, trên dưới Trần gia không phải chỉ có một vị biểu tiểu thư sao?

Không đúng, ngày trước khi Kỷ biểu tiểu thư chưa tới, mọi người chỉ gọi mỗi Trùng cô nương là biểu tiểu thư, sau Thái phu nhân lại sợ hai vị biểu tiểu thư gọi sẽ lẫn lộn, nên bảo mọi người đổi cách gọi, một người gọi là Trùng cô nương, một người gọi là biểu tiểu thư.

Cố nương tử nhướn cao mày: “Người không có nhìn lầm chứ, là Kỷ biểu tiểu thư mà không phải là Trùng cô nương sao?”

Đây chính là một loại lan rất nổi tiếng, nếu mua ở bên ngoài giá cả vô cùng đắt đỏ. Còn nếu là tự mình nuôi thì vô cùng hao tâm tốn sức. Kỷ Thanh Y làm sao có thể trồng được một gốc lan tốt như thế này.

“Không nhìn lầm, là Kỷ biểu tiểu thư tự mình đưa tới, nô tỳ còn mời nàng ấy vào trong nhà ngồi, nói người rất nhanh sẽ đến. Nàng ấy nói còn có việc, tặng hoa xong liền rời đi.” Nha hoàn cười nói: “Kỷ biểu tiểu thư biết ngài thích hoa lan nên đã cố ý tặng cho ngài, thật là một người có lòng.”

“Ta hỏi người một câu, sao người lại nói nhiều thế.” Sắc mặt Cố nương tử lập tức chìm xuống.

Nàng tổng cộng dạy ba học trò, thích nhất chính là Lê Nguyệt Trùng. Đứa nhỏ này không chỉ có phần khéo léo cùng thiên phú trong việc cắm hoa, mà còn hết sức chịu khó, mặc kệ bà có sắp xếp cho Lê Nguyệt Trùng nhiều giờ học hơn nữa, nàng ấy vẫn luôn hoàn thành mọi việc.

Học trò vừa nghe lời lại thông minh như thế, có tiên sinh (thầy dạy học) nào lại không thích?

Về phần hai người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y, một là cây kim, một là cái râu, ở trước mặt bà liên giống như hai con gà trội lúc nào cũng đấu đá nhau, căn bản là không đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Thu năm vừa rồi, chiếc bình sứ thanh hoa của bà bị đánh vỡ, sau nhiều lần tra xét, hiềm nghi cuối cùng rơi vào trên người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y. Hai người còn đùn đẩy cho nhau, lằng mọ chửi rửa nhau, Kỷ Thanh Y còn bị nghi ngờ là đẩy Trần Bảo Linh vào trong hồ, làm hại Trần Bảo Linh mất đi nửa cái mạng.

Sau Kỷ Thanh Y bị đưa đi, Trần Bảo Linh cũng biết nghe lời cố gắng hơn, trong lớp cũng không quấy rối, điều này làm cho bà càng thêm khẳng định bình hoa là do Kỷ Thanh Y làm vỡ. Hại người còn dám làm thì nàng ta còn cái gì không dám làm?

Người như vậy tặng hoa cho bà sẽ làm bẩn thanh danh của bà.

“Mang hoa này đi.” Cố nương tử ghét bỏ nói.

Cố nương tử bình thường rất dễ nói chuyện, đột nhiên lại sa sầm mặt mày khiến nha hoàn bị dọa không nhẹ: “Nương tử, mang đi đâu ạ?”

“Nơi nào cũng có thể, chỉ cần là nơi ta không nhìn thấy là được.”

Buổi chiều, Thái phu nhân mời Cố nương tử qua, cố ý hỏi thăm ý tứ của bà nói muốn để Kỷ Thanh Y tiếp tục theo học.

Sắc mặt Cố nương tử thật không được tốt cho lắm, trong lòng càng thêm cười lạnh.

Vô sự mà ân cần, không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Bà cũng biết Kỷ biểu tiểu thư không yên lòng, nàng ta muốn quay trở về học, chẳng lẽ lại không thể tự mình ra mặt mà còn phải mời Thái phu nhân tới áp chế mình, rõ ràng không có đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Cố nương tử bà còn muốn lưu truyền danh tiếng cho đời sau, nếu dạy ra đệ tử như vậy, đi ra ngoài chẳng phải là sẽ làm cho bà muối mặt sao? Bà tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Hầu Gia bỏ ra nhiều tiền mời ta tới phủ, dạy các tiểu thư tài cắm hoa là trách nhiệm của ta, ta không nên từ chối, nặng bên này nhẹ bên kia.” Cố nương tử không che giấu chán ghét của mình đối với Kỷ Thanh Y: “Chỉ là kỷ biểu tiểu thư luôn ở trong lớp học làm loạn, có nàng ta ở đấy, đại tiểu thư chỉ lo cãi nhau với nàng ta, thật sự là không có cách nào có thể tập chung học cắm hoa được.”

Vai vế Cố nương tử cũng giống như bậc cha chú trong nhà, tính tình thần thần cương trực, không chịu vì miếng cơm mà khom lưng cúi người. Bình Dương hầu Trần Ung chính là coi trọng cái cốt khí trong con người bà nên mới cố gắng mời bà về phủ dạy học.

Thái phu nhân không dám làm mất mặt mũi Bình Dương hầu, cho nên mới nể bà.

“Thì ra là Cố nương tử lo lắng điều này, vậy bây giờ người có thể yên tâm được rồi.” Về mặt Thái phu nhân hết sức ôn hoà nói: “Ngày trước hai nha đầu này ở cùng một chỗ, không hiểu chuyện, tự nhiên sẽ có cãi vã tranh chấp với nhau. Tách ra mấy tháng mới hiểu được kể ra đối phương cũng là người tốt, Kỷ Thanh Y vừa trở về, Bảo Linh cùng với nàng liền bắt tay giảng hòa, nói cười ríu rít. Trẻ nhỏ mà cũng cần phải trưởng thành, chúng ta làm trưởng bối, cũng nên cho bọn chúng ít cơ hội.”

Cố nương tử đương nhiên là không hài lòng, nhưng Thái phu nhân cũng đã nói đến nước này rồi, bà biết nếu mình còn cự tuyệt nữa thì có vẻ không tốt cho lắm.

Nhưng nếu để cho bà cứ như vậy mà thu nhận con sâu làm rầu nồi canh Kỷ Thanh Y này thì bà rất không cam lòng.

Bà ngừng một chút mới nói: “Tài nghệ cắm hoa của Kỷ biểu tiểu thư cũng... không được tốt lắm, hơn nữa lại mất đi nửa năm học nghệ, không chắc có thể theo kịp hay không.”

Trên mặt Thái phu nhân liền có chút nặng nề, Cố nương tử nói đúng lắm, học viện nữ tử Phương Hoa cứ 10 năm lại chiêu sinh một lần, nếu bởi vì Kỷ Thanh Y mà làm trễ nải việc nhập học của Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng thì thật là mất nhiều hơn được.

Cố nương tử thấy Thái phu nhân dao động, liền cười nói: “Ta ngược lại có một chủ ý, không bằng trước cứ để cho Kỷ biểu tiểu thư cùng hai vị tiểu thư trong phủ tranh tài, cho dù tài nghệ của Kỷ biểu tiểu thư không thể thắng, nhưng chỉ cần không kém quá nhiều thì vẫn có thể tiếp tục cùng hai vị tiểu thư học tập. Nếu là chênh lệch quá lớn vậy thì phải khiến Kỷ biểu tiểu thư lùi lại một năm, chờ cho năm nay hai vị tiểu thư thi vào học viện Phương Hoa xong, ta sẽ tự mình giảng bài cho Kỷ biểu tiểu thư.”

Nói thì nói thế nhưng chủ ý trong lòng đã định, chờ đến tháng 10 Lê Nguyệt Trùng cùng Trần Bảo Linh nhập học, bà sẽ lập tức rời đi. Tóm lại, tuyệt không thể cho hạng người như Kỷ Thanh Y làm bẩn thanh danh của bà được.

Thái phu nhân cảm thấy cũng được, liền đem lời này nói lại cho ba vị tiểu thư, bảo các nàng hai ngày này đều không cần tới đây thính an, lấy “Xuân” làm chủ đề, cắm một bình hoa, hai ngày sau đưa đến An Vinh viện, đích thân do Thái phu nhân cùng Cố nương tử đánh giá chấm điểm.

Lê Nguyệt Trùng nghe được tin này xong liền cung kính tiến Đồ ma ma, xoay người lại liền nở nụ cười.

Cố nương tử không thích Kỷ Thanh Y, rõ ràng là không muốn dạy cho Kỷ Thanh Y, cho nên tìm cơ hội này tới chặn miệng Thái phu nhân.

Trong ba người các nàng kỹ thuật cắm hoa của nàng đương nhiên là tốt nhất, mà Kỷ Thanh Y căn bản chỉ là hiểu được một chút da lông. Mấy tháng này nàng đã tiến bộ rất nhiều, mà Kỷ Thanh Y một chút cũng không học, tình huống kéo dài như thế, Kỷ Thanh Y nhất định sẽ bại trận thê thảm.

Ngày trước Kỷ Thanh Y cái gì cũng không hiểu, tuy dễ dàng đùa bỡn nàng ta nhưng không hề có cảm giác thành tựu. Hôm nay bọn họ đã trở mặt, lần này, nàng nhất định phải hung hăng giẫm Kỷ Thanh Y ở dưới chân, nàng không thể chờ đợi được mà muốn nhìn cảnh Kỷ Thanh Y không cam lòng nhưng vẫn phải cúi đầu nhận thua, nhất định sẽ rất là đặc sắc.

Lê Nguyệt Trùng hẹn Trần Bảo Linh đi nhà kính chọn hoa, Lê Nguyệt Trùng chọn mười mấy loại, Trần Bảo Linh bị nàng ta giật dây cũng chọn hơn 20 mấy loại.

Thành phẩm làm ra có thể chỉ cần mấy loại hoa, nhưng chọn nhiều mới có thể phối hợp tạo ra được nhiều thành phẩm tốt, đạo lý này hai người đương nhiên đều biết.

Lê Nguyệt Trùng nhìn trong phòng hoa không còn dư lại mấy loại, trong lòng thấy vô cùng hài lòng.

Nàng gọi Trần Bảo Linh tới mục đích cũng chính là vì muốn cho Kỷ Thanh Y không có hoa để dùng.

Hai người vừa nói vừa cười ra khỏi nhà kính trồng hoa, ở cửa ngõ ba chia tay, Lê Nguyệt Trùng cười nói: “Bảo Linh, tỷ choáng đầu rồi sao, ngay cả đường về cũng đi nhầm.”

“Ta sao có thể không biết đường về, ta đây là đi tới Xuân Hòa Viện, mang hoa đã chọn được phân cho Thanh Y một nửa.” Trần Bảo Linh nói: “Chẳng lẽ muội không thấy mỗi loại hoa ta đều chọn hai phần sao?”

Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Nụ cười trên môi Lê Nguyệt Trùng lập tức cứng đờ.

19. Chương 19: Thi Đấu

Kiếp trước Kỷ Thanh Y bị Từ Lệnh Kiểm giam cầm ở trong viện, không được ra cửa, trò duy nhất có thể tiêu khiển chính là trồng các loại hoa cỏ, xem cắm hoa,.

Nàng cảm thấy kỹ thuật của mình không phải rất tốt, nếu so tài với Lê Nguyệt Trừng thì khả năng thắng không lớn, nhưng nếu như cố gắng vẫn có thể đánh ngang tay với Trần Bảo Linh.

Nàng cũng không cần thắng, chỉ cần có thể hòa một ván với Trần Bảo Linh, tiếp tục đi theo Cố nương tử học cắm hoa, như thế nàng đã rất vui rồi.

Đây là lần đầu tiên cắm hoa sau khi nàng sống lại, chuyện liên quan đến tương lai của nàng, đương nhiên nàng rất coi trọng.

Thái Tâm cũng không tích cực cho lắm, sáng sớm liền chuẩn bị một cái bàn, dọn dụng cụ lên bàn, tưới hoa xong liền chờ Kỷ Thanh Y bắt tay vào làm.

Nhưng Kỷ Thanh Y cũng không vội bắt đầu ngay, nàng chỉ cúi đầu suy tư hoặc nhìn ra nơi xa ngẩn người.

Bộ dáng này của nàng khiến Thái Tâm sốt ruột đến quay mòng mòng.

Trong ấn tượng của nàng, tiểu thư nhà mình chắc chắn sẽ không thể cắm hoa, ngày trước đi học cũng không bao giờ nghiêm túc lắng nghe, nếu lần này thất bại, chẳng phải sẽ khiến Thái phu nhân thất vọng sao.

Nháy mắt, thời gian một ngày đã trôi qua, Thái Tâm nhìn trên bàn vẫn trống không, dao dùng để cắt hoa vẫn không nhúc nhích.

Nàng muốn thúc giục Kỷ Thanh Y nhanh lên một chút nhưng lại không dám cắt ngang mạch suy nghĩ của tiểu thư, đợi đến trưa ngày hôm sau, cuối cùng thì Kỷ Thanh Y cũng bắt tay vào làm.

Trước tiên nàng vào trong phòng bếp nhỏ chọn lựa một hồi, cuối cùng lại chọn ra một chiếc bình nhỏ, đường kính không rộng hơn chiếc bát để ăn cháo hàng ngày làm bình cắm hoa.

Thái Tâm thấy thế trong lòng liền lo lắng không thôi: “Tiểu thư, đại tiểu thư cắm hoa đều dùng lọ hoa màu hồng phấn, bình hoa màu xanh cỏ, dầu gì cũng là bình gốm mới tinh, tiểu thư, cái bình này rất bình thường, vừa cũ lại vừa xấu, cho dù người ta nhìn thấy cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn nó, hay là chúng ta đổi bình khác đi.”

Kỷ Thanh Y liền cười, nói: “Muội cảm thấy nó bình thường là được rồi, cái ta muốn chính là hiệu quả này.”

Nàng từ từ chọn một nhánh hoa sơn tra trong đám hoa đỏ tươi, dùng dao nhanh chóng cắt cành chính lá, tỉa bớt những nhánh hoa dư thừa, chỉ để lại một đóa hoa sơn tra mới nở hơn phân nửa, để dành ra một nhánh hoa, sau đó cắm vào bình. Cắm vào bình rồi nàng lại dùng dao cắt nhánh hoa để cố định.

Cành hoa thứ hai nàng chọn là một nhánh hoa đào rất dài, từ đầu tới cuối không có lấy một đóa hoa, trên cành hoa (bề ngang) chỉ nhỉnh bằng chiếc đũa có đến hai mươi nụ hoa, những nụ hoa lớn nhỏ không giống nhau nằm rải rác trên cành hoa trong thật đáng yêu.

Nàng dùng dao xén hoa cắt bớt đi những nụ hoa dư thừa, cắt cành chính hoa cho đến khi phù hợp với chiều dài của bình hoa, sau đó cắm vào bên cạnh nhánh hoa sơn tra.

Cả quá trình không tốn thời gian bằng một bữa cơm, Thái Tâm xem mà ca than không thôi: “Tiểu thư, từ khi nào mà người lại quen thuộc cắm hoa như vậy, bình hoa này trông thật thích mắt. Lần thi đấu này, người nhất định giành chiến thắng.”

Kỷ Thanh Y cũng không tin: “Muội còn chưa nhìn thấy tác phẩm của người khác, làm sao lại dám chắc chắn?”

“Trước kia nô tỳ có xem qua đại tiểu thư cùng Trừng cô nương cắm hoa, trông ra cũng không có đẹp mắt bằng bình hoa này của người.” Thái Tâm chắc chắn nói: “Tóm lại vẫn là bình hoa của tiểu thư đẹp nhất.”

“Được rồi, hi vọng có thể mượn lời chúc của muội, hôm nay ta có thể ra trận đại thắng, có thể thuận lợi theo Cố nương tử học cắm hoa.”

Theo ước định trước đó, Kỷ Thanh Y dùng cái màn chắn cẩn thận che lại tác phẩm của mình, giao cho Đỗ ma ma.

Dùng qua cơm tối, Kỷ Thanh Y, Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh đều đến phòng khách chờ Thái phu nhân cũng Cố nương tử.

Đỗ ma ma lấy cái màn chắn che ra, bày tác phẩm của ba người xếp thành một hàng trên bàn giữa phòng khách.

Một giỏ hoa, một bình hoa thường và một bình hoa sứ.

Nhất thời Trần Bảo Linh liền có chút choáng váng.

Ban đầu nàng cảm thấy giỏ hoa của mình làm cũng khá tốt, nhưng đến khi đặt chung với hai tác phẩm còn lại liền kém hơn rất nhiều.

Mặc dù nàng không biết hai bình hoa dư lại này cái nào là của Kỷ Thanh Y, cái nào là của Lê Nguyệt Trùng, nhưng nàng cũng hiểu được giỏ hoa của mình tuyệt đối sẽ thấp điểm hơn.

Không bằng Lê Nguyệt Trùng nàng cũng chấp nhận, nhưng ngay cả Kỷ Thanh Y mà cũng không bằng thì thật là tức chết người ta.

Không đúng, ngày trước Kỷ Thanh Y không học cắm hoa, lại bỏ qua bao nhiêu bài giảng, nàng ta làm sao có thể làm ra tác phẩm tốt như vậy? Nhất định là nàng ta sợ Cố nương tử không thu nhận, cho nên cầu xin Lê Nguyệt Trùng giúp một tay.

Tại sao có thể thấp hèn như thế chứ? Một cho nàng còn sợ Kỷ Thanh Y không đủ hoa để dùng, cố ý đưa cho nàng một phần. Thật đúng là làm nàng thất vọng.

Trần Bảo Linh tức giận trợn mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái.

Theo quy định, bọn họ bây giờ còn chưa thể nói chuyện với nhau.

Kỷ Thanh Y cũng ở đây âm thầm quan sát, trừ bình hoa sơn tra của nàng, còn có một bình hoa mai và một giỏ Mầu Đơn.

Chính bản thân nàng cũng cảm thấy, nàng cắm hoa lấy sơn tra làm chủ đạo vẫn tốt hơn hai tác phẩm còn lại. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng nàng, Cố nương tử có thích hay không, nàng không dám khẳng định.

Dù sao việc thưởng thức cắm hoa cũng liên quan rất lớn tới sự yêu thích của người chấm.

Thái phu nhân cùng Cố nương tử cùng nhau tới, vừa thấy trên bàn bày ra ba tác phẩm, Thái phu nhân liền cười.

Chủ đề của bà là “xuân”, chỉ cần không lạc đề, cho dù tác phẩm có kém một chút, cũng không cần lo lắng. Bây giờ nhìn thấy ba tác phẩm đều đúng chủ đề so với tưởng tượng của bà còn tốt hơn.

Lão nhân gia bà đây yên tâm rồi, nhưng tâm tình của Cố nương tử lại rất phức tạp.

Nàng đi vào nhìn thấy đầu tiên là bình hoa sơn tra đỏ au kia, vô cùng đẹp mắt. Đối với đồ đệ yêu quý Lê Nguyệt Trùng làm ra tác phẩm như vậy khiến bà rất vui.

Bình hoa mai này chắc hẳn là tác phẩm của Trần Bảo Linh rồi, coi như cũng biết tròn méo, tiến bộ hơn trước nhiều rồi.

Kém nhất chính là cái giỏ hoa kia, không phải quá lịch sự tao nhã, nhưng lại nói rõ chủ đề nhất. Bà không ngờ, Kỷ Thanh Y lại may mắn như vậy, vượt xa tưởng tượng của bà. Nói như vậy thì con sâu làm rầu nồi canh Kỷ Thanh Y này, bà không muốn nhận cũng phải nhận.

Thái phu nhân làm bộ như không thấy sắc mặt của Cố nương tử, cười híp mắt nói: “Cố nương tử, ba tác phẩm này bà vẫn nên chấm điểm đi thôi.”

Cố nương tử đầu tiên là phê bình giỏ hoa trước.

Chính giữ giỏ hoa đặt một đóa hoa mẫu đơn cực lớn, phối hợp với bích đào (một loại hoa đào, cánh hoa dày màu trắng hoặc hồng phấn) bên cạnh, hồng hạnh, liên kiều, hải đường, tạo ra một cảnh xuân trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp rạng rỡ.

“Cả giỏ hoa này dùng quá nhiều hoa, không đủ lịch sự tao nhã.” Giọng nói Cố nương Tử cứng nhắc, lời ít mà ý nhiều nói: “Nhưng chủ đề rõ ràng, chủ thứ cũng rạch ròi khiến cho người ta vừa nhìn liền biết là cảnh xuân phơi phới. Phù hợp yêu cầu, nhưng chỉ có thể ở mức trung bình.”

Như vậy Kỷ Thanh Y coi như qua cửa.

Thái phu nhân đối với Kỷ Thanh Y cười gật đầu, hoàn toàn không thấy sắc mặt căng thẳng của Trần Bảo Linh đứng bên cạnh.

“Bình hoa mai này so với giỏ hoa vừa rồi thì tao nhã hơn nhiều.”

Theo lời Cố nương tử nói, tầm mắt của mọi người liền rơi vào bình hoa mai bên cạnh. Đặc biệt là Lê Nguyệt Trừng, trong lòng nàng ta vô cùng đắc ý vì bình hoa này là tác phẩm của nàng ta.

Bình gốm màu xám tro, hết sức mộc mạc giản dị, hai cành hoa mai màu hồng nhạt từ miệng bình vươn ra hai hướng trái phải, phần đuôi cuối hợp lại với nhau, hỗ trợ tôn nhau, khá đẹp. Cành mai ở giữa miệng bình được quấn lấy bởi hai bông hoa đỗ quỳen tươi tắn đang nở lộ.

“Hoa mai sơ gầy trăm tĩnh, hoa đỗ quỳen màu sắc tươi mới, một nóng một lạnh một động một tĩnh phối hợp rất tốt, hoa mai không cùng trăm hoa tranh xuân, nhưng lại không sợ lạnh, không cúi đầu trước thiên hạ.”

Cố nương tử đảo mắt nhìn ba vị tiểu thư, ân cần dạy bảo: “Phải nhớ kỹ: xuân còn, cỏ cùng (hoa) mai nở trước, trắng tròn, không viện tuyết chưa tan.”

Ba vị tiểu thư gật đầu đồng ý.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lê Nguyệt Trừng bất giác liền nắm thành quyền, lại bại bởi Trần Bảo Linh, nàng ta rất không cam lòng.

Cuối cùng, chỉ còn lại bình hoa sơn tra kia thôi.

Bình sứ màu xám tro mộc mạc hơi cũ, bên trong là một đóa sơn tra nở hơn phân nửa, một cành đào tươi non sắp lại, trên cành hoa là năm sáu nụ hoa mới nhú, nằm giữa những chiếc lá non xanh mơn mớn trông thật đáng yêu.

Hoa hồng cũng chỉ mới nở một nửa, lá hơi ngả vàng nhạt, từ giữa nhánh hoa là những trời non mới nhú, khiến cho người ta nhìn một cái liền biết là xuân về, vạn vật như sống lại.

Cố nương tử rất hài lòng, bắt tri bất giác giọng nói liền ôn hòa hơn rất nhiều: “Không chọn hoa nở rộ, mà chọn hoa mới nở hơn phân nửa, bên cạnh là những nụ hoa e ấp, cũng không kết hợp với những loại hoa khác, làm cho người ta có một loại cảm giác như xuân chỉ dừng lại tại đây, ý tưởng cùng suy nghĩ thật khéo.”

“Người nhìn thấy sẽ không nhận được mà thâm nghĩ, đợi đến lúc hoa nở đầy cành, khắp đất trời sẽ tràn ngập hương thơm hoa cỏ...”

Cố nương tử nói một câu, nụ cười trên mặt Kỷ Thanh Y liền sâu thêm một phần. Thái tâm đứng ở sau lưng Kỷ Thanh Y càng thêm tự hào nắm chặt vai nàng. Chủ tớ hai người, đều thấy được hy vọng trước mắt.

Đây là tác phẩm do học trò bà yêu thương nhất làm ra, hơn nữa bà cũng rất thích bình hoa này cho nên không ngớt lời ca ngợi.

“Bình hoa đơn giản mộc mạc, không có giọng khách lần át giọng chủ< ý=” chỉ=” bình=” hoa=” không=” quá=” sắc=” sợ=” làm=” mờ=” đi=” vẽ=” đẹp=” của=” hoa=”>, làm cho người ta xem nhẹ sự tồn tại của nó, cũng không quá đổi lu mờ để màu sắc diễm lệ đồ tươi của đóa hoa kia che khuất. Cả tác phẩm đơn giản lại mới mẻ, lời ít ý nhiều, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng hết được, ý tưởng cùng hình thức đều là thượng đẳng.”

Nói xong, trên mặt Cố nương tử còn mang theo mấy phần ý cười: “Trùng cô nương, con đến nói cho mọi người biết ý tưởng lúc con thiết kế bình hoa này đi.”

Bà chắc chắn tác phẩm tốt nhất này là do đồ đệ yêu quý nhất của bà làm ra.

Lê Nguyệt Trùng sững sờ xiết chặt cái khăn trong tay đứng dậy.

Cổ nương tử khích lệ lại mong đợi nhìn nàng ta.

Sắc mặt Lê Nguyệt Trùng cứng nhắc nhìn Cổ nương tử: “Tiên sinh.....”

“Cổ nương tử, người nghĩ sai rồi!” Thái Tâm đứng ở sau lưng Kỷ Thanh Y, lập tức tiết lộ chân tướng: “Bình hoa sớm tra này là do tiểu thư nhà nô tỳ làm, không phải là tác phẩm của Trùng cô nương.”

Giọng nàng mạch lạc, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng, mỗi người ở đây đều nghe rõ.

Trong nháy mắt tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Kỷ Thanh Y, người kinh ngạc cũng có, người không tin cũng có, Trần Bảo Linh quay đầu nhìn Kỷ Thanh Y, hung hăng lườm nàng một cái.

Cổ nương tử càng thêm sững sờ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đợi đến lúc phản ứng kịp, bà không nhịn được mà thốt lên một câu “Điều này làm sao có thể?” Sau đó tay nâng bình sứ lên, từ dưới bình sứ rút ra một tờ giấy, bên trên giấy viết rõ ba chữ Kỷ Thanh Y, lúc này bà mới hiểu vừa nãy bản thân không hề nghe nhầm.

Nhưng vì sao! Kỷ Thanh Y làm sao có thể tạo lên một tác phẩm tuyệt vời như vậy, bà tuyệt đối không tin.

Nhất định là ăn gian.

Nàng ta lại dám ăn gian!

Người như nàng ta có gì mà không dám!

Cổ nương tử cười lạnh mấy tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y: “Biểu tiểu thư, mời nói một chút, người làm sao nghĩ ra ý tưởng cắm bình hoa này?”

Ánh mắt Cổ nương tử sắc lẹm như dao, không hề ôn hòa tán dương như vừa rồi, vui sướng trong lòng Kỷ Thanh Y lập tức biến mất.

Nàng biết, Cổ nương tử căn bản không tin đây là tác phẩm của nàng.

Cổ nương tử có tin hay không, đó là chuyện của Cổ nương tử, nàng chỉ cần làm tốt việc mình phải làm là được.

“Nghĩ tới thì làm luôn thôi, trong lúc bắt chợt ý tưởng lóe lên trong đầu, không có tại sao lại như vậy.” Kỷ Thanh Y không nhanh không chậm nói: “Ngoại tổ mẫu cho đề là xuân, ta nghĩ xuân mang đến chính là những đóa hoa nở rộ, cành lá đâm chồi nảy lộc.”

Cổ nương tử hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường: “Thì ra là như vậy.”

Nói cũng giống như chưa nói vậy.

“Chính là như thế.” Kỷ Thanh Y nửa cúi đầu, cung kính hỏi: “Vậy ta đã thông qua bài kiểm tra rồi chứ? Ngày mai có thể tiếp tục theo người học cắm hoa?”

“Không được!” Cổ nương tử cự tuyệt.

Kỷ Thanh Y bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cổ nương tử.

20. Chương 20: Nói Láo

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu quá đột ngột, ánh mắt chính trực giống như có thể đâm vào lòng người.

Cổ nương tử lại càng thêm bất mãn với nàng.

Bà biết Kỷ Thanh Y giả vờ cung kính, bà cũng biết nàng là loại người để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Cổ nương tử lạnh nhạt nói: “Ngày mai ta muốn đi chợ hoa chọn một ít hoa cho nên không thể dạy các vị tiểu thư, từ giờ Kỷ biểu tiểu thư có thể quay lại lớp học.”

Nói xong, bà xoay người rời đi.

“Tiên sinh.” Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói: “Ta cắm hoa dựa vào linh cảm, ý tưởng của ta dựa vào một câu thơ của Đỗ Phủ, (ý là: cành lá đua nhau đâm chồi nảy lộc Hoa cỏ thi nhau khoe sắc), tiên sinh có hài lòng với câu trả lời của ta không?”

Cổ nương tử cứng người, không thềm để ý cứ thế đi ra ngoài.

Ánh mắt Thái phu nhân phức tạp nhìn Kỷ Thanh Y, hồi lâu mới nói: “Mặc dù đã qua bài kiểm tra, nhưng Cổ nương tử là người cao ngạo tự đắc, ghét nhất là bị người lừa gạt, về sau lên lớp, nhất định phải khiếm tốn, chớ có chọc giận bà ấy.”

“Thái phu nhân, đây thật sự là do tiểu thư nhà nô tỳ làm.....” Thái Tâm vội vàng giải thích thay Kỷ Thanh Y.

“Tốt lắm, ta biết rồi.” Thái phu nhân không cho là đúng khoát khoát tay, vịn Đỗ ma ma rời đi.

Lúc Trần Bảo Linh đi qua Kỷ Thanh Y cũng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc nàng.

Nàng(Trần Bảo Linh) cảm thấy tại sao Kỷ Thanh Y có thể như vậy ngu ngốc thế, cho dù muốn ăn gian cũng không nên trắng trợn vậy chứ. Chẳng lẽ mình đối với nàng không đủ tốt? Tại sao nàng ta nhờ Nguyệt Trùng giúp đỡ mà không nhờ mình? Thật là uổng phí tâm tư nàng mấy ngày nay vẫn đối tốt với nàng ta.

Trái lại Lê Nguyệt Trùng lại đứng lại, cười nói: “Ta không thắng mà thắng, người không thua mà lại thua. Kỷ Thanh Y, người muốn thắng ta, kiếp sau đi.”

Thái Tâm tròn mắt nhìn Lê Nguyệt Trùng: “Vô sỉ!”

Lê Nguyệt Trùng không hề tức giận, nở nụ cười rời đi. Cổ nương tử trước khi đi còn ra hiệu có lời muốn nói với nàng ta, nàng ta phải đi qua đó thôi.

“Tiểu thư, họ thật quá mức, hoa này là người tự mình cắm, ngay cả Thái phu nhân cũng không tin.” Ánh mắt Thái Tâm đỏ lên: “Tại sao có thể bắt nạt người khác như vậy!”

“Không sao.” Kỷ Thanh Y vỗ bả vai của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Họ cũng không phải là cố ý vu oan cho ta, đây đều là hiểu lầm. Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người, sau này họ sẽ tự biết đã trách nhầm ta.”

Nàng càng không thềm để ý, Thái Tâm lại càng cảm thấy uất ức, thậm chí không nhịn được mà khóc lên.

Kỷ Thanh Y nói hết lời mới đỡ được nàng.

Mục tiêu cuối cùng của nàng là tiếp tục theo Cổ nương tử học cắm hoa, đợi đến tháng mười năm nay tham gia cuộc thi vào học viện nữ sinh Phương Hoa, trở thành một thành viên trong đó, đợi nàng tìm được một chỗ đứng vững chắc trong Phương Hoa, cũng chính là lúc nàng rời khỏi phủ Bình Dương Hầu.

Có thể đạt mục tiêu là được, những thứ khác cũng không cần quá để ý. Về phần Thái phu nhân bên kia càng không phải lo lắng, chờ nàng vào học viện, làm mấy tác phẩm xuất sắc nổi danh bên ngoài, Thái phu nhân sẽ tự hiểu.

Còn câu nói vừa rồi của Lê Nguyệt Trùng quả thực là một sai lầm, kiếp trước nàng thua trong tay Lê Nguyệt Trùng, đời này nàng tuyệt đối sẽ không thua cuộc.

“Con thật hồ đồ!”

Trong giọng nói Cổ nương tử khó có thể che giấu nổi thất vọng: “Con cũng thật mềm lòng, đối xử tốt với người khác là một ưu điểm của con. Nhưng con cũng phải biết ranh giới cuối cùng khi giúp đỡ người khác,

cho dù có muốn giúp cũng phải xem đối phương là ai! Kỹ biểu tiểu thư không đáng để con giúp đỡ. Nếu nàng ta có thể hiểu chuyện bằng một nửa con thì ta cũng sẽ không cự tuyệt nàng ta.”

“Nàng ta cho dù có nâng lên cũng không nổi, là gỗ mục không thể dẻo, cho nên ta mới không quan tâm. Con giúp nàng ta coi như là dung túng cho tính tình không tốt của nàng ta, nàng ta sẽ không thể biết khuyết điểm của mình ở đâu, làm sai chuyện sẽ không nhận được hình phạt thích đáng, vĩnh viễn cũng sẽ không trưởng thành nổi. Chẳng lẽ con có thể đi theo sau nàng ta cả đời, lúc nào cũng theo nàng ta dọn dẹp cục diện rối rắm sao? Nguyệt Trùng con khiến ta quá thất vọng!”

Nửa câu sau, Cố nương tử không hề gọi Trùng cô nương mà gọi thẳng nữ danh của nàng ta.

“Sư phụ.” Lê Nguyệt Trùng cúi đầu, giọng nói đầy áy náy: “Thật ra thì Thanh Y cũng không phải xấu, tính tình muội ấy chỉ là quá dễ xúc động. Con biết giúp muội ấy không nguyên tắc là không tốt cho muội ấy, nhưng muội ấy cầu xin con, con thật sự không đành lòng cự tuyệt. Dù sao..... Dù sao muội ấy cũng giống con, đều mang phận ăn nhờ ở đậu.”

Cố nương tử thấy nàng ta như thế, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: “Cùng là ăn nhờ ở đậu, cùng theo ta học cắm hoa, ta sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia? Còn không phải là bởi vì con khéo léo hiểu chuyện, mà nàng ta lại kích động tùy hứng. Ta cũng không phải kẻ không hiểu đạo lý, con giúp nàng ta, ta sao có thể ngăn cản, ta là giận con đem những cái tốt nhất cho nàng ta.”

“Con nói muốn giúp nàng ta, sao lại không suy nghĩ một chút, đây là cơ hội đặc biệt ta cố ý giúp con thể hiện trước mặt Thái phu nhân. Chẳng lẽ con không biết là nên đưa hoa mai cho nàng ta giữ lại hoa sơn tra cho mình?”

Lê Nguyệt Trùng nhỏ giọng lấp bắp nói: “Muội ấy nói thích hoa sơn tra hơn, con liền tặng cho muội ấy, lúc ấy con cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Nếu con biết nỗi khổ tâm của sư phụ, nói gì cũng sẽ không nhường hoa sơn tra lại cho muội ấy.”

“Con đấy!” Cố nương tử bực tức nói: “Con chính là quá tốt bụng cho nên mới bị Kỹ Thanh Y bắt nạt. Con là tỷ muội tốt với nàng ta, nàng ta lại lấy con làm đá kê chân.”

Người như vậy chính là tùy hứng, phẩm hạnh bại hoại, bụng dạ khó lường.

Đáng hận là nàng ta có Thái phu nhân làm chỗ dựa, bà không thể không nhận cái tai họa ngầm này làm đồ đệ, thanh danh một đời của bà, chỉ sợ sẽ mất ở trong tay nàng ta.

Lê Nguyệt Trùng vừa ngưỡng chừng vừa lúng túng: “Sư phụ, con biết sai rồi. Về sau con sẽ không hồ đồ như thế nữa, người phạt con đi, đừng vì con mà tức giận hại thân thể.”

Lê Nguyệt Trùng nói thế khiến Cố nương tử mềm lòng, căn bản bà cũng không có ý định trách phạt nàng, dạy dỗ nàng cũng hoàn toàn là vì yêu thương nàng, sao có thể lỡ phạt nàng ta đây.

“Nếu con thực sự muốn ta không tức giận thì về sau đừng làm như thế nữa.” Cố nương tử nói: “Đi một ngày đằng, học một sàng khôn, lần này ta không tức giận, con không cần quá buồn. Mau trở về đi, sớm mai qua theo ta đi chợ hoa, ta dạy con cách chọn hoa.”

“Dạ, cảm ơn sư phụ dạy bảo.”

Lê Nguyệt Trùng nhẹ bước rời khỏi phòng của Cố nương tử, thấy trong góc viện để một chậu phong lan, liền hỏi nha hoàn bên người Cố nương tử: “Chậu lan này sao lại để đây?”

Nha hoàn cười khổ, nói: “Là biểu tiểu thư đưa tới, nương tử không thích, nô tỳ lại không biết để đâu. Trực tiếp ném ra ngoài bị người ta thấy được cũng không tiện.”

Lê Nguyệt Trùng nhìn chằm chằm chậu lan một hồi nói: “Chậu hoa xinh đẹp như thế mà thật đáng tiếc, sao người không để vào phòng mình, dù sao sư phụ cũng không cần.”

Ánh mắt nha hoàn sáng lên: “Nô tỳ còn đang lo không có cách nào, Trùng cô nương coi như giúp nô tỳ một chuyện lớn rồi.”

“Đây nào có coi là chuyện gì lớn.” Lê Nguyệt Trùng cười đến hòa ái: “Ta thật không dám nhận.”

Trên đường trở về, Lê Nguyệt Trùng đi rất chậm.

Mặc dù hôm nay nàng toàn thắng Kỷ Thanh Y, người khác có thể không hiểu, nhưng nàng lại rất rõ ràng, Kỷ Thanh Y cầm bình sơn tra kia thật sự rất cao tay.

Mặc kệ Kỷ Thanh Y là do đánh bại đánh hạ mà làm được hay là có cao nhân chỉ điểm cũng tốt, tóm lại chuyện này vẫn khiến nàng ta thấy nguy hiểm.

Kỷ Thanh Y đã không còn là Kỷ Thanh Y trước kia, tính tình thay đổi rất nhiều, làm sao có thể biết được nàng ta đến lớp có học thêm được cái gì hay không?

Nàng tuyệt không cho phép tồn tại một cái uy hiếp lớn bên cạnh mình.

Ánh mắt nàng ta dần trở nên độc ác, nếu Kỷ Thanh Y dựa vào mấy bông hoa lan này mà có thể trở mình, vậy thì nàng cũng sẽ dùng hoa lan để khiến cho nàng ta trở lại như trước kia, để cho nàng ta phải đến biệt viện, vĩnh viễn không thể trở về.

Trở lại trong viện, Lê Nguyệt Trùng nhanh chóng viết một phong thư, nói với Họa Mi: “Đem lá thư này cho Phúc Quý ở cổng trong, để cho hắn đưa thư cho ca ca ta. Người đưa thư xong lập tức trở lại không cần chờ hồi âm.”

Ngày hôm sau, khí trời trong trẻo nắng ráo, Kỷ Thanh Y ướm thời gian, trước khi Kỷ Thanh Thái kết thúc bài giảng liền đến ngoại viện.

Tiên sinh đang giảng Luận Ngữ cho Kỷ Thanh Thái, đang nói đến “Quân tử trở thành người tốt, không thành người xấu. Tiểu nhân ngược lại.” Kỷ Thanh Thái ngồi đó lặp lại những lời tiên sinh vừa nói. Tiên sinh rất hài lòng, cười gật đầu: “Ngày mai nghỉ cuối tuần, viết một trang chữ, hôm sau ta muốn kiểm tra.”

“Tạ ơn tiên sinh hôm nay đã giảng giải.” Kỷ Thanh Thái đi đứng bất tiện, trả lời câu hỏi có thể ngồi, nhưng kết thúc bài học thì không dám ngồi, hắn chống gậy đứng lên: “Tiên sinh về ạ.”

Tiên sinh đi tới cửa gật đầu với Kỷ Thanh Y một cái, rồi rời đi.

Kỷ Thanh Y nhìn có chút hâm mộ, tiên sinh đối xử rất hòa nhã, rất tốt với Thanh Thái. Ít nhất là tốt hơn so với Cố nương tử đối xử với mình. Điều này cũng là do Thanh Thái khiến người ta yêu thích.

Nàng cười đi vào, cao giọng gọi Thanh Thái.

Thanh Thái mừng rỡ quay đầu lại: “Tỷ tỷ, chúng ta đi chơi thả diều sao?”

Đây là lời hứa mấy ngày trước Kỷ Thanh Y đã đồng ý với hắn, hắn vẫn nhớ đấy.

“Ừ.” Kỷ Thanh Y sờ sờ đầu hắn.

Thanh Thái cười đến thấy răng không thấy mắt: “Vậy thì tốt quá, cuối cùng cũng có thể đi thả diều rồi.”

Bởi vì đi đứng bất tiện, người khác cảm thấy thấy là chuyện bình thường, nhưng Thanh Thái lại khác. Kỷ Thanh Y cảm thấy đau lòng, ý niệm muốn chữa khỏi chân cho hắn lại càng thêm kiên định.

Nàng thay hắn sắp xếp sách vở trên bàn, sau đó sai người đỡ hắn lên kiệu đi đến sau vườn hoa.

Kỷ Thanh Y cùng Thái Tâm chặt vật cả ngày, cuối cùng thì diều cũng có thể bay lên.

Thanh Thái ngẩng cao đầu, hai mắt to cũng sắp híp thành một đường.

Kỷ Thanh Y đưa diều cho hắn thả, dạy cho hắn biết làm sao để diều bay cao hơn.

Thái Tâm đột nhiên nói: “Tiểu thư, người xem, người chạy tới kia có phải là Lưu Ly tỷ tỷ không?”

Kỷ Thanh Y quay đầu lại thấy quả nhiên là Lưu Ly, nàng để Thái Tâm coi Thanh Thái, tự mình chạy qua nghênh đón.

Lưu Ly là đại nha hoàn trong sân Thái phu nhân, bình thường sẽ không chạy ngược chạy xuôi, có thể khiến cho nàng ấy chạy lại đây tất phải có chuyện lớn.

Quả nhiên, sắc mặt Lưu Ly căng thẳng, âm thanh cứng nhắc nói: “Biểu tiểu thư, Cố nương tử nói sẽ không dạy người học cắm hoa. Bà ấy nói rất nhiều lời với Thái phu nhân, Thái phu nhân rất không vui, sai nô tỳ qua mời người sang nói chuyện.”

Lưu Ly nghĩ tới vẻ giận dữ của Thái phu nhân, trong lòng vẫn còn sợ hãi, Thái phu nhân đã rất lâu không có tức giận như vậy.

Kỷ Thanh Y nghe xong không nói gì chỉ mím môi.

Không ngờ nàng mất nhiều công sức thế nhưng mọi chuyện vẫn không có chuyển biến gì.

“Được, cảm ơn Lưu Ly tỷ tỷ báo cho ta biết.”

Kỷ Thanh Y bình tĩnh cũng giúp Lưu Ly tỉnh táo hơn, nàng im lặng đi theo sau lưng Kỷ Thanh Y, hai người cùng nhau tới An Vinh viện.

Trần Bảo Linh đứng ở cửa, nháy mắt với Kỷ Thanh Y: “Này này, Kỷ Thanh Y, người lại gây họa gì thế? Tổ mẫu rất tức giận đến mức không cho người khác đi vào.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y vốn đã phiền, thấy bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn của nàng ấy lại càng thêm phiền, lập tức nổi dóa: “Không liên quan tới người, sang một bên chơi đi.”

“Hừ! Không nói ta cũng biết, người đắc tội với Cố nương tử, bà ấy có chết cũng không muốn người quay về lớn học.” Trần Bảo Linh bĩu môi, không cam long vạch trần: “Nếu như người xin ta cắm hoa giùm, Cố nương tử sẽ không hoài nghi, đến lúc đó người vừa có thể tiến vào lớn học, lại không đắc tội với Cố nương tử không phải tốt sao? Nhưng người cố tình đi nhờ Nguyệt Trùng, uống công ta đối tốt với người như vậy! Người lại lòng lang dạ sói, đáng đời Cố nương tử không thích người, ta cũng không thích người.”

Trần Bảo Linh khề nhếch cằm, giận dữ như đứa trẻ.

Kỷ Thanh Y cảm thấy dáng vẻ này của nàng ấy, giống y đúc Thanh Thái khi còn bé, so với Lê Nguyệt Trùng thì Trần Bảo Linh chính là thiên sứ rồi.

Nàng đột nhiên vươn tay ra vuốt tóc Trần Bảo Linh: “Tỷ thật không thích ta? Nhưng ta rất thích tỷ nha, cũng rất muốn chơi với tỷ, tỷ nhất định phải thích ta, nếu không ta sẽ rất đau lòng.”

Trần Bảo Linh Nhất đẩy đẩy bàn tay của nàng ra, đỏ mặt trừng mắt chỉ vào Kỷ Thanh Y: “Người..... Người..... Người vờ rối tóc của ta rồi!”

Kỷ Thanh Y khề mỉm cười, sải bước tiến vào phòng khách của Thái phu nhân.

Coi như không thể cùng Cố nương tử học cắm hoa, nhưng ít nhất nàng cũng thêm được một người bạn, cảm giác này cũng không tồi.

< từ=“” đây=“” hai=“” tỷ=“” thành=“” bạn=“” thân=“” nên=“” mình=“” đổi=“” xưng=“” hô=“” nhé!=“”>

21. Chương 21: Hãm Hại

Edit: QR2

Beta: quynhbach1997

Vừa bước vào cửa, Kỷ Thanh Y đã cảm thấy bầu không khí vô cùng ngột ngạt, Thái phu nhân ngồi ngay ngắn tại chủ vị, Cố Nương tử ngồi ở vị trí khách quý, Lê Nguyệt Trùng ngồi dưới Thái phu nhân.

Trên bàn trong phòng khách có để bốn chậu lan, do chính tay nàng nuôi trồng.

Trong nháy mắt lúc nàng bước vào, ba người cùng lúc ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng kèm theo ý tứ đánh giá kỹ càng.

Theo bản năng Kỷ Thanh Y cảm thấy không thoải mái, đây là muốn gì? Tam đường hội thẩm sao? Đặc biệt có cả Lê Nguyệt Trùng ở đây, chuyện này có quan hệ gì với nàng ta?

Mặt Thái phu nhân trầm như nước, giọng nói lạnh như đá: “Người đã biết lỗi chưa?”

Biết lỗi? Nàng đã làm sai chuyện gì?

“Ngoại tổ mẫu, ngày hôm qua thật sự chính tay con tự cắm hoa.” Sóng lưng Kỷ Thanh Y thẳng tắp, cũng không sợ bất kì ai: “Con có thể làm lại một lần nữa hoặc là người ra đề một lần nữa, cho người đi theo con, xem kết quả là con tự làm hay không.”

“Chuyện này và chuyện hôm qua không liên quan đến nhau.” Thái phu nhân chỉ vào mấy chậu hoa lan nói: “Rốt cuộc hoa này từ đâu mà người có, người còn không mau khai thật ra?”

Kỷ Thanh Y nghe vậy sững sờ, không chút do dự nói: “Là con đào lên từ sơn cốc phía sau biệt viện ạ.”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói vang dội của nha hoàn: “Thưa Thái phu nhân, thế tử đến.”

Thái phu nhân hỏi Đỗ ma ma: “Người đi hỏi thế tử đến có chuyện gì?”

Đỗ ma ma nhận lệnh ra ngoài, chốc lát đã trở về: “Thế tử nói biểu tiểu thư còn nhỏ, nếu có thật sự làm sai chuyện gì, mong người nể mặt cô thái thái không so đo với nàng.”

Thái phu nhân kiêng kị nhất là không phân biệt trong ngoài, nghe vậy cũng thấy không vui: “Người đi nói cho thế tử biết, đây là chuyện trong nhà, không có liên quan gì đến hần, hần không nên nhúng tay vào.”

Đỗ ma ma rời đi.

Thái phu nhân lại nghĩ đến trường tồn trước giờ luôn hiểu chuyện, vậy mà lại cầu tình vì Kỷ Thanh Y, lúc nói chuyện với Kỷ Thanh Y lại thêm mấy phần không vui: “Ta hỏi người một lần nữa, rốt cuộc người từ đâu mà có được mấy chậu hoa lan này? Là người khác đưa cho người, hay là người nhặt được ở chỗ nào? Chỉ cần người nói thật, ta sẽ không trách người.”

Kỷ Thanh Y lắc đầu, giọng nói so với lúc nãy càng kiên định hơn, vang dội hơn: “Ngoại tổ mẫu, hoa lan này là do tự tay cháu đào được trong núi rồi tự mình nuôi dưỡng.”

“Kỷ biểu tiểu thư, người đào tổng cộng năm bồn phong lan, trừ một bồn bị Ninh Vương thế tử cầm đi, còn dư lại bốn bồn, tất cả đều nở hoa, tất cả còn lại đều là Xuân Lan nổi tiếng.”

Cổ nương tử lạnh lùng liếc Kỷ Thanh Y một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt, giống như nhìn lâu sẽ làm bẩn mắt bà ta.

“Đừng nói là người, ngay cả người cao tay trong nghề cực hoa nở cũng không có tỉ lệ chính xác cao như vậy. Nếu người như người cũng có thể đào hoa lan trong sơn cốc ra, vậy những cửa hàng bán hoa kia đều sắp chết đói hết rồi.”

Thời điểm hoa lan chưa nở, chính là một cây cỏ. Có rất nhiều chậu lan vĩnh viễn không nở hoa, cũng có nhiều chậu lan nở ra trở nên nổi tiếng.

Cho nên mới sinh ra nghề kinh doanh cực hoa.

Cái gọi là cực hoa chính là có những người nhất định tiêu tiền mua những chậu hoa phong lan không có sức hút, nếu như hoa lan nở ra, là danh phẩm, vậy thì có thể tăng giá trị, bán ra giá cao, kiếm được một số tiền lớn.

Nếu như hoa lan vĩnh viễn không nở hoa, vậy sẽ phải bồi thường tiền.

Nói trắng ra, đạo lí cũng giống như đánh bạc.

Cổ nương tử rõ ràng không tin lời nói của Kỷ Thanh Y.

Giọng nói bà ta tràn đầy giễu cợt khiến Kỷ Thanh Y không nhận được mà cười lạnh: “Cổ nương tử, ý bà là sao? Có lời gì muốn nói bà không thể nói rõ ràng hơn được sao?”

Cố nương tử không ngờ nàng lại đột nhiên phản bác, trong lòng càng thêm xác định Kỷ Thanh Y đang chột dạ.

Bà ta hừ lạnh khinh thường: “Căn bản hoa lan này không phải do người trồng, mà là do người trộm.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy đột nhiên biến sắc, giọng nàng nâng cao: “Cố nương tử, bà không thích ta, không muốn thu ta làm đồ đệ thì cứ nói thẳng. Đầu tiên là hôm trước, bà ra đề làm khó ta, sau đó hôm nay lại không có căn cứ vu oan cho ta, đến cuối cùng là bà có ý gì?”

Nàng cũng vô cùng tức giận, không ngờ Cố nương tử lại là người không thể nói lý, lúc trước chần vãn nàng gian lận thi cử, bây giờ lại vu oan nàng trộm hoa.

Nàng biết Cố nương tử nhìn nàng không vừa mắt, thật không ngờ Cố nương tử lại nghĩ nàng xấu xa tệ hại đến không chịu nổi như thế. Coi như bà không thích nàng cũng không thể suy đoán vô căn cứ như thế, đây là khinh người quá đáng.

Cố nương tử quang minh chính đại nghiêm nghị nói: “Ta từ thuở nhỏ đã kế thừa lời dạy bảo, đọc thuộc thi thư, làm người trong sạch, xử sự công bằng, mặc dù không dám nói mình là nữ trung quân tử cao thượng bao nhiêu, nhưng chuyện gây khó khăn hay vu oan giá họa cho người khác ta cung kính thường làm.”

“Cũng bởi bà không tin tưởng ta có khả năng phân biệt hoa lan, cho nên nói những chậu hoa lan này là do ta trộm, như thế không phải là vu oan hay sao?” Kỷ Thanh Y ngay cả một chút tôn trọng với bà ta cũng không còn, giọng nói cũng không khiêm nhường như vừa nãy: “Cố nương tử, bà là người thanh liêm, gia đạo sa sút, không giàu có lắm, đây là điều mọi người đều biết, ta cũng không thể coi đó là nguyên do để hoài nghi ngọc bội bà đang đeo trên người là đồ ăn cắp được đúng không?”

“Người thật vô lễ!” Cố nương tử giận tím mặt.

Bà đã sớm đoán được Kỷ Thanh Y có thể như vậy, làm sai cũng không biết đường hối cải, còn vô lễ như vậy, chống đối sự phụ. Thật đúng là giang sơn dễ đổi, bùn nhão vĩnh viễn cũng chỉ là bùn nhão*.

< *câu=“” này=“” tương=“” tự=“” câu=“” tục=“” ngữ=“” “giang=“” sơn=“” dễ=“” đổi,=“” bản=“” tính=“” khó=“” đời”.=“”>

“Thanh Y, làm sao muội có thể nói chuyện với sự phụ như vậy? Còn không mau nhận sai với sự phụ.” Lê Nguyệt Trừng đứng lên, dịu dàng khuyên nhủ: “Cô tổ mẫu và sự phụ đều không phải hà khắc với muội, chỉ cần muội thừa nhận sai lầm, hối cải làm người, đảm bảo về sau không cầm đồ của người khác, tỷ tin tưởng mọi người sẽ tha thứ cho muội.”

“Tỷ đừng nói nữa.” Kỷ Thanh Y không khách khí ngắt lời nàng ta: “Vốn dĩ ta không cầm đồ của người khác. Không có ai bị mất đồ, không có chứng cứ, cũng chỉ bởi vì Cố nương tử không tin tưởng khả năng phân biệt hoa lan của ta, lại đặt điều nói xấu ta trộm cắp, ta không phục.”

“Ngoại tổ mẫu, thật sự con không ăn trộm, xin người hãy tin tưởng con.”

Lúc này Thái phu nhân cũng đã bình tĩnh lại, bà biết Cố nương tử có thành kiến với Kỷ Thanh Y, vốn dĩ bà hiểu rõ Cố nương tử, bà cảm thấy bà ta cũng sẽ không làm chuyện vu khống hãm hại như vậy.

Nhưng Kỷ Thanh Y không sợ hãi lúc nào, vẻ mặt thản nhiên, cũng không giống như giả vờ.

Thái phu nhân cân nhắc một lúc rồi nói: “Cố nương tử, người thấy sao?”

Cố nương tử cảm thấy khó tin và thất vọng, bà không ngờ trong lúc mấu chốt này, Thái phu nhân vẫn tin tưởng Kỷ Thanh Y.

“Thái phu nhân, nếu ta dám đến trước mặt người nói chuyện này thì nhất định là có chứng cứ.” Cố nương tử nói: “Người mất đồ đang chờ ở cửa số hai, làm phiền Đồ ma ma kêu một tiểu nha hoàn đi gọi người tới.”

.....

Sự tình phải nói đến buổi sáng ngày hôm nay, Lê Nguyệt Trừng và Cố nương tử đến cửa hàng hoa để mua hoa.

Cố nương tử làm việc kĩ lưỡng, kĩ năng chọn hoa cũng rất tốt, bà ta đến cửa hàng hoa vừa chọn hoa vừa chỉ dạy Lê Nguyệt Trùng.

“A.” Đột nhiên Lê Nguyệt Trùng hỏi ông chủ cửa hàng hoa: “Sao hôm nay hoa lan lại ít đi vậy, có ai nhanh chân đến mua trước rồi sao?”

“Nếu thật là có người mua cũng tốt.” Mặt mày lão bản cửa hàng hoa ủ ê, nói: “Là bị người khác trộm mất. Tháng trước là đại thọ của nhạc phụ, ta đưa nương tử về nhà mẹ đẻ, hôm đó trở về, ta phát hiện mất năm bồn hoa lan. Bốn bồn Xuân Lan, một bồn Kiến Lan, tất cả đều là danh phẩm. Ta bỏ ra giá cao mới mua được phân gốc của nhà người ta, chăm sóc thật lâu, mất thời gian hoa nở không còn xa, có thể bán giá cao, lại bị người ta trộm mất. Haiz, năm nay đúng là năm hạn bất lợi mà!”

“Coi như là phá tài tiêu tai đi, thật may cũng chỉ mất năm bồn hoa lan, những thứ hoa khác không bị mất.” Lê Nguyệt Trùng vừa nói lại đột nhiên ngừng lại: “Là bốn bồn Xuân Lan và một chậu Kiến Lan sao?”

Ông chủ nói: “Đúng vậy. Tổng cộng có năm chậu, không chỉ có Hán Cung Thu Nguyệt, Phi Thiên Tiên Tử còn có Ngọc Hồ Điệp, tất cả là đều là tâm huyết của ta!”

Ánh mắt Lê Nguyệt Trùng đảo qua, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cố nương tử đang muốn hỏi Lê Nguyệt Trùng có phải khó chịu ở đâu không, đột nhiên phát hiện chậu hoa mà Kỉ Thanh Y đưa cho mình chính là Ngọc Hồ Điệp, trong lòng chợt hồi hộp.

Bà ta không nói gì, chỉ đảo mắt nhìn một vòng xung quanh căn phòng, thấy chậu hoa trong phòng đều là chậu đất thô nhất... Cùng một kiểu với chậu hoa Ngọc Hồ Điệp mà Kỉ Thanh Y đưa tới, trong lòng chợt hiểu rõ.

Cầm hoa ra khỏi cửa hàng, Cố nương tử liền nghiêm nghị hỏi Lê Nguyệt Trùng: “Nguyệt Trùng, có phải con biết người trộm hoa là ai không?”

Lê Nguyệt Trùng dường như cũng thấp thỏm, lo lắng: “Sư phụ, một tháng trước lúc Thanh Y vừa trở lại từ biệt viện, mang theo vừa đúng năm chậu hoa lan. Nàng tặng hai chậu cho cô tớ mẫu đúng là Hán Cung Thu Nguyệt và Phi Thiên tiên tử...”

Đột nhiên Lê Nguyệt Trùng vội vàng nói: “Con tin tưởng chuyện này chỉ là trùng hợp. Sư phụ, mặc dù Thanh Y bướng bỉnh nhưng tuyệt đối không phải là kẻ trộm.”

Khóe miệng Cố nương tử mấp máy: “Nhưng nàng ta còn đưa cho ta một chậu Ngọc Hồ Điệp.”

Lê Nguyệt Trùng vô cùng kinh ngạc, không dám tin nói: “Sư phụ, chắc người nghĩ sai rồi, Thanh Y, muội ấy không phải là người như thế đâu.”

Cố nương tử tức giận nói: “Nếu như con còn coi ta là sư phụ, thì không cần nói đỡ cho nàng ta. Nếu nàng ta không phải là đồ đệ của ta thì thôi, đã là đồ đệ của ta rồi, ta tuyệt đối không thờ ơ được.”

Lê Nguyệt Trùng giật mình: “Sư phụ, người định đi về bẩm báo lại cho Thái phu nhân sao? Vậy thanh danh của Thanh Y thì sẽ ra sao? Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, sau này làm sao Thanh Y có thể làm người?”

“Nếu nàng ta có tự trọng, quan tâm đến thanh danh của mình, nhất định sẽ không làm ra chuyện bại hoại đạo đức thế này.” Cố nương tử cả giận nói: “Người như thế, nhất định phải cho nàng ta một bài học, nếu không sau này có cái gì mà nàng ta không dám làm nữa.”

Ý Cố nương tử đã quyết, liền nói với ông chủ: “Người theo ta đến phủ Bình Dương Hầu, người mất hoa bị tổn thất, ta thay người tìm về.”

Buổi tối hôm trước, ông chủ đã được ca ca của Lê Nguyệt Trùng là Lê Nguyệt Vinh dặn dò, đương nhiên liên tục đồng ý.

Lúc này khi ông chủ đi đến, Kỉ Thanh Y chợt nhíu mày.

Nàng không nghĩ đến lại thật sự có người bị mất của, cũng không nghĩ đến người mất của lại là ông chủ của cửa hàng hoa chuyên cung cấp hoa cho phủ Bình Dương Hầu.

Chuyện làm nàng ngạc nhiên hơn vẫn còn ở phía sau, ông chủ không chỉ nói đúng số lượng chậu hoa nàng có, thậm chí cả loại hoa cũng nói rõ ràng.

Nếu không phải nàng biết rõ chân tướng, nàng khẳng định cũng hoài nghi chính mình là kẻ trộm.

Tại sao lại như vậy?

Cổ nương tử trời sinh tính tình cao ngạo, cũng sẽ không vì mấy bồn hoa mà nghi ngờ mình, cũng sẽ không chủ động bày bày vu khống hãm hại người khác.

Không đúng, ngay từ đầu nàng đã sai lầm rồi.

Đây không phải là do Cổ nương tử không ưa nàng nên bắn tên không đích* mà là có người đào hố, trăm phương nghìn kế đối phó với nàng.

<* bắn=" tên=" không=" đích:= " lời=" nói=" hành=" động=" không=" mục=" đích=" rõ=" ràng,=" không=" sát=" thực=" tế.= ">

Trừ Lê Nguyệt Trừng sẽ không còn ai khác, chỉ có nàng ta mới có thể tâm tâm niệm niệm muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Lê Nguyệt Trừng.

Trong mắt Lê Nguyệt Trừng là sự hả hê không hề che giấu, rốt cuộc người cũng hiểu rõ, không tính quá ngu nhưng tiếc là đã quá muộn.

22. Chương 22: Trong Sạch

Editor: quynhbach1997

Cổ nương tử nhìn Thái phu nhân nói: “Không phải ta cố ý vu oan hãm hại Kỷ biểu tiểu thư mà là sự tình thật sự quá khéo, Kỷ biểu tiểu thư lại không thể nói ra lai lịch của mấy bồn hoa kia, thật khiến người ta không thể không nghi ngờ.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo, giọng nói có chút khàn: “Ông xác định ông bị mất 5 bồn hoa này?”

Ông chủ cửa hàng hoa không chút do dự, nói: “Vâng, không nhiều không ít, vừa đúng 5 bồn.”

Nàng mang trở về 5 bồn phong lan, Tổ Tâm cùng Trương mục đều bị phái ra ngoài, biết nàng lấy phong lan chỉ có Thái Tâm, nhưng Thái Tâm là nha hoàn bên người nàng, Thái Tâm nói, Thái phu nhân nhất định không tin.

Có thể làm chứng cho nàng, chỉ có một người, đó chính là Cẩm y vệ Trần phủ Triệu Phù.

Nhưng chuyện này đó Triệu Phù đã dặn dò qua, không cho phép nhắc tới với người ngoài, nói cách khác, 5 bồn hoa lan này, không phải nàng trộm, cũng thành nàng trộm rồi.

Kỷ Thanh Y đột nhiên cảm thấy mất mát cùng mơ hồ chưa từng thấy, nàng trùng sinh, làm nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn không thể thay đổi kết cục sao? Vậy ông trời để nàng trùng sinh làm gì, là muốn để nàng nếm trải cảm giác bất công tủi nhục một lần nữa sao?

Thanh âm Cổ nương tử có chút không tốt vang lên: “Hiện tại đã hối hận, sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc trước còn làm. Nếu người sớm nhận lỗi, ta cũng sẽ không làm khó người như vậy.”

Thái phu nhân cũng cực kỳ tức giận: “Thanh Y, lúc trước người không hiểu chuyện, ta đều tha thứ cho người, không nghĩ tới người vẫn hồ đồ như vậy. Người có biết không, nếu việc này mà truyền ra ngoài, ngay cả phủ Bình Dương Hầu chúng ta cũng mất sạch mặt mũi.”

“Thái phu nhân.” Mành cửa được vén lên, Lưu Ly xông vào: “Thế tử cho người tới chuyển lời.”

“Để cho hần chờ.” Thái phu nhân tức giận nói: “Có chuyện gì muốn nói cũng phải chờ ta xử lý xong mọi chuyện rồi hẵng nói.”

Giọng nói Lưu Ly so với vừa rồi gấp hơn mấy phần: “Thái phu nhân, không đợi được, thế tử nói Cẩm y vệ Trần phủ Triệu đại nhân phái người đến nói có việc cầu kiến Thái phu nhân, lập tức sẽ đến An Vinh viện rồi.”

Thái phu nhân chấn động, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên: “Người không nghe nhầm chứ? Thật sự là Cẩm y vệ đến đây sao?”

Bà xanh cả mặt, giọng nói cao hơn mấy phân, mắt không chớp nhìn Lưu Ly.

Cẩm y vệ nghe lệnh Hoàng đế có thể bắt bất cứ kẻ nào. Mười mấy năm trước, chính là Cẩm y vệ xông vào phủ Bình Dương Hầu, niêm phong Trần gia, bắt Bình Dương Hầu Trần Ung vào ngục.

Thái phu nhân dùng hết trăm phương nghìn kế, phải dùng tính mạng con dâu Lâm thị mới có thể xoay chuyển càn khôn kéo được một mạng về. Sau đó, phủ Bình Dương Hầu lại phải trải qua mười mấy năm mới có được như ngày hôm nay.

Chuyện cũ rành rành trước mắt, Thái phu nhân mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy trong lòng run sợ không thôi.

Sắc mặt Lưu Ly đỏ bừng, thần sắc kích động: “Thái phu nhân, thế tử chỉ nói là Triệu đại nhân phái người tới, cái khác nô tỳ cũng không rõ lắm.”

Không nghĩ tới đã nhiều năm trôi qua, Cẩm y vệ lại tới lần nữa, bây giờ, phủ Bình Dương Hầu còn có thể vượt qua khó khăn này lần nữa sao? Hầu gia thì sao? Có phải đã gặp chuyện gì bất trắc rồi không?

Trong lòng Thái phu nhân hốt hoảng, thân thể không thể khống chế được mà lung lay vài lần.

Sắc mặt Đỗ ma ma trắng bệch, nhất thời không có chú ý đến bà, Kỷ Thanh Y khẩn trương tiến lên đỡ lấy một tay Thái phu nhân.

“Ngoại tổ mẫu, người trước đừng có gấp, dù có chuyện gì cũng phải chờ tới khi nhìn thấy Việt biểu ca cùng người tới rồi hẵng nói.” Kỷ Thanh Y chống đỡ cánh tay Thái phu nhân, trầm giọng nói: “Người cũng đã tới, chúng ta không thể tự loạn đầu trận được.”

Giọng nói trầm ổn của Kỷ Thanh Y đã trấn an lòng Thái phu nhân, bà liếc mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái, hít sâu một hơi, sau đó nói: “Người nói rất đúng, ta nhất định phải chống đỡ.”

“Đỗ ma ma, dẫn ông ta ra ngoài, trước an bài chỗ ở hạ nhân. Người đi nói cho quản sự mỗi viện, không được phép, cấm xuất môn, im lặng ở nguyên trong viện của mình.”

Sau khi dặn dò xong, lúc này bà mới nói với Lê Nguyệt Trừng cùng Cố nương tử: “Các người cùng Thanh Y tránh vào sau bình phong một chút.”

Lê Nguyệt Trừng đã sớm hoảng sợ muốn chết, run rẩy không ngừng, Cố nương tử tuy kiên cường chống đỡ nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, hai chân như nhũn ra.

So với bọn họ, Kỷ Thanh Y lại càng trở nên bình tĩnh.

Kỷ Thanh Y cũng không phải không sợ hãi, nàng chỉ là cảm thấy Cẩm y vệ nếu muốn xét nhà thì đã như lang như hổ xông tới, tuyệt sẽ không giống như khách tới nhà còn thông báo cho chủ nhân một tiếng. Hơn nữa vừa rồi Lưu Ly cũng nói, người ta tới cửa bái kiến Thái phu nhân, càng không có nói là tới để khám nhà.

Trần Văn Việt cùng một phụ nhân hơn 40 tuổi bước vào.

Thái phu nhân không khỏi ngạc nhiên, không phải Cẩm y vệ sao? Như thế nào lại là một phụ nhân?

Phụ nhân kia quỳ gối hành lễ: “Kim thị bái kiến Thái phu nhân.”

Trần Văn Việt mở miệng nói: “Tổ mẫu, đây là Kim ma ma nhà Triệu đại nhân, phụng mệnh Triệu đại nhân, đặc biệt tới bái kiến tổ mẫu.”

Sắc mặt Trần Văn Việt bình tĩnh, giọng điệu ôn hòa, thái độ ung dung, không chút e ngại khấn trương, Thái phu nhân thấy vậy trong lòng cũng từ từ buông lỏng một chút

“Kim ma ma mời ngồi.” Thái phu nhân vẫn không dám quá thả lỏng, mở miệng hỏi: “Không biết Kim ma ma hôm nay tới đây là có chuyện gì?”

Kim ma ma khiêm tốn, khéo nói: “Nô tỳ phụng mệnh đại nhân nhà ta đưa ngân lượng còn thiếu đến đồng thời muốn mời biểu tiểu thư quý phủ qua phủ, chỉ điểm một chút cho hạ nhân nhà chúng ta xem phải chăm dưỡng hai bồn hoa kia thế nào mới tốt.”

Kỷ Thanh Y chính lúc đang nhìn ra ngoài, bàn tay đặt trên bình phong nắm chặt.

Hai bồn hoa kia của nàng rốt cục cũng không tặng không, oan ức của nàng có thể được rửa sạch rồi.

Thái phu nhân kinh ngạc, nói: “Kim ma ma, nhà chúng ta cũng không cho bên đại nhân mượn bạc, chuyện có phải có chút nhầm lẫn không?”

Kim ma ma vốn là sùng sốt, tiếp theo liền hé miệng cười nói: “Là nô tỳ đường đột tới nên đã không nói rõ với Thái phu nhân. Hơn một tháng trước, Thái phu nhân nhà chúng ta mừng thọ, đại nhân nhà chúng ta mua hai bồn hoa phong lan trong tay Kỷ biểu tiểu thư để làm thọ lễ...”

Thanh âm Kim ma ma không lớn không nhỏ, mấy người đứng sau bình phong vừa lúc nghe không sót một chữ nào.

Cổ nương tử liền ngậy ngấn cả người, hồi lâu đều chưa lấy lại tinh thần.

Kỷ Thanh Y nuôi hoa lan bán cho Cẩm y vệ Trần phủ Triệu Phù!

Này... Điều này sao có thể?

Nhưng Triệu Phù là ai, đường đường là Cẩm y vệ làm sao có thể nhầm lẫn?

Nếu không không nhầm lẫn, vậy số lượng bồn hoa lan Kỷ Thanh Y nuôi không trùng với số bồn bị mất của ông chủ tiệm hoa, nói cách khác, Kỷ Thanh Y căn bản không có trộm hoa.

Là bà ta oan uổng Kỷ Thanh Y!

Vừa rồi bà ta luôn mồm chỉ trích Kỷ Thanh Y, còn nói năng hung hờn đầy lý lẽ, thật đúng là cố tình gây sự, vô cùng muối mặt.

Cổ nương tử cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Từ sau khi thành danh, bà ta vẫn luôn làm gương sáng cho người khác, sao lại có thể làm ra loại chuyện mất mặt như thế.

Tại sao có thể như vậy? Một thay bà vẫn nói chính mình công chính liêm minh, không oan uổng cho bất cứ kẻ nào, nhưng sự thực lại chứng minh bà ta đã sai rồi, chính bà lại đổ oan cho người tốt, sau này bà còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa?

Kỷ Thanh Y sẽ nghĩ như thế nào? Nàng tất nhiên sẽ hận bà đến chết.

Thần sắc Cổ nương tử phức tạp nhìn Kỷ Thanh Y, chỉ thấy nàng kẻ sát bình phong, theo khe hở nhìn ra ngoài, từ đầu tới cuối liền không chú ý tới sự tồn tại của bà ta.

Bà ta ngơ ngác ngồi lại trên ghế, rất lâu sau cũng không nói gì.

Bên ngoài, Kim ma ma vẫn không hề nhắc đến chuyện Triệu Phù đến biệt viện để bắt người, giọng nói nhẹ nhàng chỉ kể lại chuyện Triệu Phù mua lại 2 bồn phong lan chỗ biểu tiểu thư: “Lúc ấy đại nhân nhà ta không mang nhiều bạc bên người nên đã nói với biểu tiểu thư quý phủ cách ngày sẽ mang bạc qua, về sau lại vì có việc nên mới phải kéo dài đến tận hôm nay. Hôm nay nhờ có Thái phu nhân nhà chúng ta nhắc đến, đại nhân mới đột nhiên nhớ tới việc này, ngài ấy còn nói mình đã không giữ lời, chỉ sợ đã bị tiểu cô nương chê cười, hiện giờ xem ra, biểu tiểu thư căn bản không để việc này trong lòng, thật là đại nhân nhà chúng ta đã suy nghĩ nhiều rồi.”

“Thì ra là như vậy.” Thái phu nhân nghe xong, bỗng có cảm giác nở mày nở mặt, cười nói: “Cháu gái ngoại này nhà ta bình thường thích lấy dưỡng hoa trồng cỏ làm thú vui, cũng thích học người xưa tặng hoa cho người yêu hoa. Hầu phủ chúng ta cũng chưa nhắc qua, ngày đó Thế tử Ninh vương lấy từ chỗ nàng một chậu lan sau đó mang quà đến coi như đền đáp công ơn nàng chăm sóc. Nhưng đồ người ta đã yêu thích nàng không hề lấy một phân tiền nào cả. Hoa lan của nàng được Triệu đại nhân yêu thích chính là chuyện nàng vô cùng cao hứng, tiền này chúng ta sẽ không nhận, nàng cũng sẽ không thu.”

Kim ma ma nghe xong, không khỏi hé miệng nở nụ cười: “Khó trách Thái phu nhân nhà chúng ta lại nói Triệu đại nhân lấy tiền đi mua hoa lan thật quá thô tục, lão nhân gia người nói: người có thể dưỡng ra một chậu hoa lan xuất sắc như vậy, tâm tư nhất định rất tinh tế, lịch sự tao nhã, mang tiền đi mua quả thực là mạo phạm tới nàng.”

Mẫu thân Triệu Phù cũng không phải là người ngoài, bà là nữ mẫu của Hoàng đế, được phong làm “Phụng Thượng* phu nhân”, là một trong những nữ nhân tôn quý nhất Đại Tề. Bà là người lập ra Học viện nữ tử Phương Hoa, Hoàng đế khen bà tài đức vẹn toàn, là nữ tử thiên hạ, là tấm gương cho các quý phu nhân.

<*phụng thượng:=“” phụng=“” dưỡng=“” hoàng=“” thượng=“”>

Kỷ Thanh Y có thể nhận được một câu khen ngợi của bà, về sau ra ngoài người ta đều phải dùng ánh mắt tôn kính ngược nhìn nàng.

Thái phu nhân càng cao hứng, khiêm tốn nói: “Phụng Thượng phu nhân quá cất nhắc nàng rồi, tính tình tiểu hài tử đều dễ thay đổi, tất nhiên sẽ rất kiêu ngạo.”

“Thái phu nhân, nô tỳ hôm nay thứ nhất là đưa bạc tới, thứ hai vẫn còn một chuyện quan trọng cần bẩm báo.” Kim ma ma nghiêm mặt nói: “Biểu tiểu thư tặng bồn hoa lan kia đã nhiều ngày qua không biết tại sao lại đột nhiên héo rũ, ta phụng mệnh Thái phu nhân muốn mời biểu tiểu thư đến trong phủ chúng ta chỉ điểm một chút, không biết có thể hay không?”

Phủ Bình Dương Hầu hiển quý, Trần Ung quyền cao chức trọng, nhưng ai có thể bảo đảm Hoàng đế không còn nhớ tới sự việc mười mấy năm trước chứ, bà đã phải hao sức chín trâu hai hổ mới cứu được Trần Ung từ trong ngục ra, nếu Hoàng đế lại nhắc tới chuyện xưa, Trần gia chỉ sợ sẽ không được yên như vậy.

Hoàng đế từ nhỏ để tang mẹ, cho nên coi Phụng Thượng phu nhân như thân mẫu. Chỉ cần không phải kẻ gốc đều biết phải làm thân với Phụng Thượng phu nhân.

Thái phu nhân quyết định thật nhanh nói: “Cháu gái ngoại này nhà yêu yêu nhất là hoa lan, để cho nàng đi chăm sóc hoa lan, nàng nhất định một nghìn một vạn lần nguyện ý. Ta để nàng cùng ma ma đi một chuyến, nàng sẽ toàn lực trợ giúp, hi vọng là không quá muộn.”

“Đa tạ Thái phu nhân.”

Kỷ Thanh Y đi ra từ sau bình phong, sau khi gặp Kim ma ma, liền đi Triệu phủ.

Trần Văn Việt tiễn các nàng ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, tầm mắt Lê Nguyệt Trừng cũng chưa từng rời khỏi Kỷ Thanh Y. Mặt nàng ta xanh mét, hai mắt ác độc, mãi đến khi Kỷ Thanh Y đi rồi, nàng ta mới rũ mắt xuống, không ngừng cười lạnh.

Bây giờ vận khí Kỷ Thanh Y quá tốt, tốt đến mức khiến người ta không thể tin được, tốt đến mức khiến nàng ta phải ghen tị.

Tiếp đó nàng ta sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Trần Văn Việt: “Tổ mẫu, lúc Thanh Y lên xe ngựa có nói, thỉnh người điều tra ông chủ tiệm hoa kia thật tốt, trả lại sự trong sạch cho muội ấy.”

Hai chân Lê Nguyệt Trừng mềm nhũn, quỳ ngồi xuống đất.

23. Chương 23: Công Bằng

Edit: QR2

Beta: quynhbach1997

Kỷ Thanh Y hai tay không đi đến Triệu Phủ, lúc về hai tay đều mang theo quà tặng và hai chậu sơn trà, nàng cũng không có giấu riêng mà giao tất cả cho Thái phu nhân.

Phụng Thượng phu nhân rất yêu hoa, nếu có thể tặng hoa sơn trà cho Kỷ Thanh Y chứng tỏ Kỷ Thanh Y đã lọt vào mắt xanh của bà.

Thái phu nhân rất vui mừng, cũng không cần quà tặng và hoa sơn trà: “Nếu Phụng Thượng phu nhân đã đưa cho con, tốt nhất con cứ giữ lại.”

Lúc hai người đang nói chuyện, Trần Văn Việt vừa trở lại từ phủ Thuận Thiên.

Bởi vì lão bản tiệm hoa là lương dân, không phải là nô bộc của Hầu phủ, Bình Dương Hầu phủ cũng không có quyền tra hỏi xử lý, Trần Văn Việt liền đưa người đến phủ Thuận Thiên.

Nghĩ đến chuyện vừa nhìn thấy tại phủ Thuận Thiên, trong lòng Trần Văn Việt cố nén tức giận: “Tổ mẫu, đã tra hỏi rõ, chỉ điểm chuyện này cho lão bản đó không ai khác chính là Lê Nguyệt Vinh.”

Ba chữ Lê Nguyệt Vinh, dường như là hấn căn răng nghiến lợi mà nói. Lê Nguyệt Vinh là người hầu của hấn, lại làm chuyện như vậy sau lưng hấn, làm sao mà hấn không tức giận được cơ chứ.

Căn bản hấn không dám ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Y.

“Nguyệt Vinh?” Thái phu nhân nhíu chân mày, hiển nhiên có chút giật mình.

Năm đó, bà không đành lòng nhìn huynh muội Lê thị chịu cảnh mẹ kế ức hiếp, mà bên cạnh Trần Văn Việt lại cần một người hầu cùng tuổi, cháu gái Trần Bảo Linh cũng thiếu một tiểu tỷ muội nên đã dẫn theo huynh muội bọn họ đến kinh thành.

Những năm gần đây, Bình Dương Hầu phủ đối đãi với huynh muội bọn họ không tệ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của bà liền trầm xuống: “Đồ ma ma, đi gọi hai huynh muội Lê Nguyệt Vinh và Lê Nguyệt Trùng đến đây.”

Bà quay lại nhìn Kỷ Thanh Y, giọng nói thốt thức lại có mấy phần áy náy nói: “Con là đứa bé ngoan, hôm nay con sẽ không bị uất ức vô ích, ta nhất định trả lại công bằng cho con.”

Trần Văn Việt cũng tự trách nói: “Thanh Y, chuyện này là do huynh không quản lý tốt người bên cạnh, muội yên tâm, một lần giáo huấn như vậy là đủ, sẽ không bao giờ có lần sau nữa.”

Lúc xảy ra chuyện, Kỷ Thanh Y cũng không cảm thấy tủi thân, chỉ thầm nghĩ mình không giỏi bằng người nên bị người tính kế mà thôi.

Nhưng giờ phút này nghe những lời của Thái phu nhân và Trần Văn Việt nói, đột nhiên nàng cảm thấy hốc mắt ê ẩm.

Thì ra không phải nàng không cảm thấy tủi thân mà là trong tiềm thức của nàng, tất cả mọi người đều không thích nàng nên sẽ không có ai quan tâm nàng cho nên nàng không có tư cách tủi thân.

Trần Văn Việt thấy đôi mắt muội muội đỏ hoe nhưng lại không nói lời nào, nhớ đến bộ dáng không coi ai ra gì của muội muội lúc trước, biết là muội muội vô cùng tủi thân, đôi tay nắm chặt thành quyền, trong lòng hạ quyết tâm.

Không lâu sau, Lê Nguyệt Vinh và Lê Nguyệt Trùng đã đến.

“Cô tổ mẫu, Việt biểu ca.” Lê Nguyệt Vinh xấu hổ: “Ta là bị ma ám quỷ nhập, làm chuyện sai lầm, người nào làm người đó nhận, xin cô tổ mẫu trách phạt.”

“Người đáng bị phạt.”

Sắc mặt Thái phu nhân nghiêm nghị, giọng nói lạnh tan giống như hàn băng trên trời: “Trần gia ta nuôi người ăn uống thật tốt, không ngờ lại nuôi thành một con bạch nhãn lang, người nói đi, rốt cuộc Trần gia có lỗi với người chỗ nào, người lại ác tâm phá hư thanh danh nữ hài của Trần gia ta?”

Thái phu nhân vừa nói lời này xong, Lê Nguyệt Vinh liền biến sắc.

Huynh muội bọn họ là người nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, là Thái phu nhân nhận bọn họ đến Bình Dương Hầu phủ, những năm nay, bà luôn đối xử rất tốt với bọn họ.

Tốt đến nỗi làm cho hẳn quên rằng bọn họ cũng chỉ là họ hàng xa của Thái phu nhân, tốt đến nỗi làm hẳn quên rằng mình không phải là một thiếu gia đích thực, quên rằng huynh muội bọn họ cũng chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu.

“Thái phu nhân...” Hẳn cũng không dám gọi cô tổ mẫu nữa, giọng nói bi thương hồi hận: “Là ta phụ sự thương yêu của người, làm ra chuyện mất trí như vậy, thật phụ công bồi dưỡng của người, cũng thật xin lỗi Thanh Y biểu muội.”

Đột nhiên Lê Nguyệt Vinh vén áo, quỳ xuống, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Có lỗi thì nên bị phạt, Thanh Vinh không còn gì để nói.”

“Không đúng, cô tổ mẫu,...” Lê Nguyệt Trừng đã quỳ gối bên chân Thái phu nhân, áy náy nước mắt nói: “Là lỗi của con, bởi vì Thanh Y đã đoạt đi bình hoa sơn trà con cấm, sự phụ trách phạt con... Trong lòng con cảm thấy uất ức cho nên kể khổ, oán trách với đại ca. Đại ca yêu thương con, nhất thời xúc động nên làm ra chuyện sai lầm thế này/”

“Thanh Y muội muội.” Đột nhiên Lê Nguyệt Trừng ngẩng đầu, khóc lóc cầu xin Kỷ Thanh Y: “Muội tha thứ cho đại ca của tỷ được không? Huynh ấy thật sự không cố ý...”

Kỷ Thanh Y nghe nàng ta nói như vậy, thầm cười lạnh. Nếu là nàng trước đây, nhất định sẽ nhào tới xé miệng Lê Nguyệt Trừng, nhưng lúc này nàng nhìn bộ dạng thương xót của Lê Nguyệt Trừng, lời nói đến miệng lại nuốt xuống. Lúc này người nào gây sự sẽ không có phong độ, người biết giả bộ, bộ ta không biết sao?

Đột nhiên nàng đưa khăn che kín khuôn mặt, đôi vai run run cũng không nói thêm gì nữa.

Lê Nguyệt Trừng có vẻ gấp gáp: “Thanh Y muội muội, nếu không phải là muội đoạt lấy bình hoa sơn trà của tỷ...”

“Nguyệt Trừng, câm miệng.” Đột nhiên Lê Nguyệt Vinh quát lớn: “Sai lầm chính là sai lầm, nên gánh chịu hậu quả, muội không được kiếm cớ vì sai lầm của chính mình.”

Lê Nguyệt Trừng nghẹn ngào lắc đầu, mặc cho nước mắt chảy đầy mặt: “Là muội không đúng, không nên nói lung tung trước mặt đại ca. Đại ca cũng là bất bình thay muội, mới có thể làm những chuyện như vậy. Cô tổ mẫu, người muốn trách phạt thì trách phạt con đi, không nên trách đại ca của con.”

Thái phu nhân nhìn hai huynh muội họ tình thâm nhưng vẫn giữ yên lặng.

Đôi mắt sắc bén của bà nhìn huynh muội Lê thị, một lát sau, quay đầu hỏi trưởng tôn Trần Văn Việt: “Nguyệt Vinh là người hầu của con, con xem nên xử trí thế nào?”

Ý tứ làm muốn giao chuyện này cho Trần Văn Việt rồi.

Trong lòng huynh muội Lê thị buông lỏng, rớt rít nhìn về phía Trần Văn Việt.

Trần Văn Việt và Lê Nguyệt Vinh ăn chung ngủ chung, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm so với huynh đệ ruột thịt cũng không kém là bao.

Năm ngoái Trần Văn Việt vào Kim Ngô Vệ, làm huân vệ ngự tiền tứ phẩm, vẫn luôn nhớ đến tiền đồ của Lê Nguyệt Vinh, đã hẹn hẳn mùa thu năm nay sẽ giúp hẳn một tay, để hẳn lấy được thành tích tốt. Nếu như không vào được Kim Ngô Vệ cũng có thể vào ngũ quân doanh hoặc ba ngàn doanh cũng vô cùng tốt.

Chuyện này cũng nhận được sự ngầm cho phép của Bình Dương Hầu Trần Ung.

Trần gia ít dần ông, hẳn lại là cánh tay đắc lực của Trần Văn Việt, Lê Nguyệt Vinh cảm thấy tất nhiên Trần Văn Việt sẽ nâng lên cao rồi nhẹ nhàng buông xuống (nghĩa là xử lý nhẹ nhàng).

Sắc mặt Trần Văn Việt đóng băng nói: “Xét cho cùng chuyện này liên quan đến việc oán hận khi bình xét cắm hoa.”

Lê Nguyệt Trùng nghe vậy, trong lòng vui vẻ, quả nhiên là định đẩy chuyện này lên người Kỷ Thanh Y, sau đó nhẹ nhàng bỏ qua.

“Thanh Y, ta hỏi muội, muội có đoạt bình hoa của Nguyệt Trùng không?”

Kỷ Thanh Y khẽ lắc đầu: “Không có, Việt biểu ca, bình hoa sơn trà kia là do muội tự cắm.”

“Được.” Trần Văn Việt cười: “Chỉ cần muội không làm chuyện sai lầm, huynh nhất định không để muội chịu uất ức.”

“Nguyệt Trùng, tại sao muội lại vu oan cho Thanh Y?” Giọng nói Trần Văn Việt lạnh nhạt lại lộ ra mấy phần không thể nghi ngờ: “Mau nói xin lỗi với Thanh Y.”

Lê Nguyệt Trùng bị đánh trở tay không kịp, khóe mắt rưng rưng nhìn Trần Văn Việt: “Việt biểu ca...”

Lê Nguyệt Vinh không ngờ Trần Văn Việt vậy mà lại nói như thế, lúc này phản bác lại: “Văn Việt, sao người lại tin lời nói một phía của Thanh Y, như vậy thật thiên vị, không công bằng với Nguyệt Trùng!”

“Sao?” Đột nhiên Trần Văn Việt cười lớn: “Nguyệt Trùng trước mặt người khóc lóc kể lể, người không phân biệt trắng đen đã hãm hại Thanh Y, các người gọi chuyện này là huynh muội tình thâm. Ta nghe lời Thanh Y nói, cho nàng chỗ dựa, lại bị kêu là thiên vị. Nguyệt Vinh, người bao che muội muội của người, chẳng lẽ không cho ta che chở muội muội của mình?”

“Ta không có ý đó.” Lê Nguyệt Vinh khẽ mím môi: “Thanh Y cướp lọ hoa Nguyệt Trùng cắm là chuyện mọi người đều biết.”

“Người nào nhìn thấy? Có chứng cứ không? Người nói mọi người là ai?” Đột nhiên Trần Văn Việt cao giọng, tức giận nói: “Muội muội của ta huệ chất lan tâm, vô cùng thông minh, có thể phân biệt lan nhận biết lan, có thể đào ra danh phẩm Xuân Lan từ trong sơn cốc, có thể được Phụng Thượng phu nhân tán thưởng, một chậu hoa nho nhỏ làm sao có thể làm khó nàng?”

“Cũng vì các người không tận mắt nhìn thấy cho nên nghi ngờ nàng cướp hoa của Nguyệt Trùng, quả thật là tức cười!”

“Lúc đầu hai huynh muội các người liên hợp vu oan hãm hại nàng trộm hoa, hãm hại nàng thêm một tội danh nữa thì cũng đâu coi là gì?”

“Nếu không phải người Triệu gia tới, hôm nay Thanh Y sẽ phải chịu phạt, mang tội danh kẻ cắp suốt cuộc đời. Các người thật độc ác!”

Giọng nói Trần Văn Việt to rõ, Thái phu nhân nghe cũng âm thầm gật đầu.

Huynh muội Lê thị là người nhà mẹ đẻ của bà cũng tốt, nhưng bà xem trọng nhất chính là danh tiếng của Hầu phủ.

Trưởng tôn bảo vệ người trong nhà, không vì đối phương là người hầu của nó mà dây dưa dài dòng, điểm này rất đáng quý.

Lê Nguyệt Vinh cảm nhận được lửa giận của Trần Văn Việt, trong lòng lo sợ, giọng nói có chút chột dạ: “Văn Việt, ta sai rồi, ta cũng chỉ muốn dạy Thanh Y biểu muội một bài học mà thôi, những lời người nói sau đó, tuyệt đối là không có.”

“Muội muội của ta, cần người giáo huấn sao?” Trần Văn Việt cười lạnh: “Chúng ta là thân thích, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, người ở tạm nhà chúng ta cũng quá lâu rồi. Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn, chúng ta cũng không dám làm trẻ nãi người nữa. Nguyệt Vinh, đây cũng là lúc người nên ra ngoài phần đầu vì tiền đồ của mình rồi.”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Lê Nguyệt Vinh trắng bệch, Lê Nguyệt Trùng xụi lơ trên mặt đất.

Đây là có ý muốn đuổi huynh muội bọn họ đi rồi.

Vốn là mấy tháng nữa, Trần Văn Việt sẽ dẫn theo Lê Nguyệt Vinh tham gia cuộc thi sân bắn của hoàng thất rồi tiến cử hẳn.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không còn nữa.

Xong rồi, xong rồi.

Trong đầu Lê Nguyệt Vinh chỉ còn một suy nghĩ duy nhất.

Cuộc sống cầm y ngọc thực không còn, tiền đồ như gấm cũng biến mất.

Lê Nguyệt Trừng đã khóc đến không thở nổi, chỉ ôm chân của Thái phu nhân khóc lóc cầu xin: “Cô tổ mẫu, con sai rồi, Nguyệt Trừng biết sai rồi, con thật không nên nói sự tình trong nhà cho đại ca biết, con cũng thật sự không có suy nghĩ muốn hại Thanh Y, con thật sự không có...”

Nàng không thể đi, nàng còn chưa gả cho Cẩm biểu ca, nàng không cam tâm, nàng tuyệt đối không cam tâm.

Nước mắt Kỷ Thanh Y cũng rơi đầy mặt, thì ra đây chính là cảm giác được mọi người thương yêu.

Trần Văn Việt sờ đầu của nàng, cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng: “Nha đầu ngốc, có huynh ở đây rồi, sau này bất cứ ai cũng không khi dễ muội được.”

Việt biểu ca không biết, đây chính là nước mắt vui mừng.

Đời trước, Lê Nguyệt Trừng có thể gây sóng gió trong Bình Dương Hầu phủ, một mặt ỷ vào sự thương yêu của Thái phu nhân, mặt khác ỷ vào việc nàng có một người ca ca tốt.

Đầu tiên dưới sự giúp đỡ của Bình Dương hầu phủ Lê Nguyệt Vinh vào ngũ quân doanh, sau lại ra chiến trường với Việt biểu ca, Việt biểu ca chết trận sa trường, Lê Nguyệt Vinh lại vinh quang trở về, tuổi còn trẻ đã là quan Đô Đốc tứ phẩm chỉ huy toàn bộ ngũ quân doanh, tiền đồ vô lượng.

Chuyện hôm nay, Lê Nguyệt Trừng bị xử trí thế nào không quan trọng, quan trọng là Lê Nguyệt Vinh.

Đánh rần đánh dập đầu, giống như đầu nàng chính là đệ đệ Thanh Thái, Lê Nguyệt Vinh chính là mệnh của Lê Nguyệt Trừng, tiền đồ của Lê Nguyệt Vinh bị phá hỏng, Lê Nguyệt Trừng cũng không có kết quả tốt.

Đối với Lê Nguyệt Trừng mà nói, bởi vì nàng ta hủy đi tiền đồ của ca ca, sự hối hận và áy náy sẽ làm nàng ta cả đời khó quên.

24. Chương 24: Thổ Lộ Tình Cảm

Editor: quynhbach1997

Huynh muội Lê thị đầu chịu cứ như vậy rời khỏi Hầu phủ, đương nhiên sẽ tóm lấy cơ hội cuối cùng cầu xin Thái phu nhân..

Thái phu nhân lại chậm chạp không mở miệng, chính là đang âm thầm suy xét ở trong lòng.

Kỷ Thanh Y cũng được, Lê Nguyệt Trừng cũng được, bà giữ tại bên người, nói cho cùng vẫn là hy vọng các nàng về sau có tiền đồ, có thể mang đến điều có lợi cho phủ Bình Dương Hầu.

Bà nuông chiều các nàng, mời tiên sinh dạy các nàng nhận biết mặt chữ, cầm hoa, dạy lễ nghi, chỉ vì để các nàng có thể gả cho gia đình tốt, giữ cho phủ Bình Dương Hầu những mối thông gia tốt.

Nhưng Kỷ Thanh Y lại không giống Lê Nguyệt Trừng.

Kỷ Thanh Y là tỷ tỷ của Thanh Thái, mà Thanh Thái là huyết mạch duy nhất của tiểu nữ nhi Uyển Nương. Bà hi vọng Kỷ Thanh Y có thể gả cho nhà tốt, bảo vệ được Thanh Thái.

Cho nên, dù cho Kỷ Thanh Y có nhiều lần gây rắc rối, bà vẫn luôn bao dung tha thứ. Nhưng kỷ Thanh Y để cho bà quá thất vọng, bà cảm thấy Kỷ Thanh Y chỉ biết mang đến phiền toái cho Thanh Thái mà không có năng lực bảo vệ cho Thanh Thái.

Không nghĩ tới Kỷ Thanh Y từ biệt viện trở về lại tiến bộ không ít.

Vài lần giao tranh đã để cho bà thấy rõ, Kỷ Thanh Y không hề chỉ có một mặt kích động lỗ mãng mà Lê Nguyệt Trừng cũng không phải ngoan thuận dịu hiền như vậy.

Có thể thấy được mọi người đều từ trong nghịch cảnh lớn lên.

Huynh muội Lê thị vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, liên tiếp làm ra những chuyện gây tổn hại đến thanh danh của Trần gia, quả thực là có ý đồ xấu.

Lê Nguyệt Vinh thật sự không thể lưu lại, nhưng Lê Nguyệt Trừng vẫn có thể lưu lại làm đá mài đao, có nàng ở đây, Kỷ Thanh Y sẽ trưởng thành nhanh hơn.

Thái phu nhân quyết định chủ ý, liền nói: “Văn Việt, sự tình này là do Nguyệt Vinh tự biên tự diễn, Nguyệt Trừng kỳ thật không biết chuyện.”

Bà vuốt ve mái tóc Nguyệt Trừng, thở dài một tiếng: “Nguyệt Vinh rời khỏi phủ Bình Dương Hầu, Nguyệt Trừng giam cầm một tháng.”

Trần Văn Việt không có trả lời, mà hỏi Kỷ Thanh Y: “Muội cảm thấy được không?”

Kỷ Thanh Y hiểu, Lê Nguyệt Trừng là người Thái phu nhân tận mắt nhìn lớn lên, đừng nói là người, cho dù là con chó con mèo dưỡng mấy năm cũng phải có tình cảm.

Biết thời biết thế đuổi Lê Nguyệt Vinh, lưu lại Lê Nguyệt Trừng không chỉ đạt được mục đích của mình mà còn lưu lại cho Thái phu nhân một ấn tượng tốt, nàng có sao lại không làm?

Kỷ Thanh Y cung kính nói: “Muội nghe ngoại tổ mẫu.”

Nếu huynh muội Lê thị thật sự thông minh, nên bỏ Lê Nguyệt Trừng, bảo vệ tiền đồ cho Lê Nguyệt Vinh. Chỉ tiếc, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Thái phu nhân liền cho Kỷ Thanh Y một ánh mắt tán thưởng.

Thái phu nhân đẩy Lê Nguyệt Trừng ra: “Đồ ma ma, đưa Trừng cô nương về viện giam lại.”

Lê Nguyệt Vinh lại quỳ nói: “Tạ Thái phu nhân, Nguyệt Vinh dập đầu với ngài, lão nhân gia nhất định phải bảo trọng thân thể, Nguyệt Vinh phải đi rồi.”

Lê Nguyệt Vinh đi rồi, Thái phu nhân trầm mặc ngồi một lúc, sau đó dùng giọng nói nhu hòa hơn rất nhiều nói với Kỷ Thanh Y: “Qua năm mới con lại cao hơn rất nhiều, xiêm y trên người cũng đã có chút chật. Ngày mai kêu thợ may vào phủ, làm cho con cùng Bảo Linh mấy bộ mới. Nha hoàn bên cạnh con cũng nên thêm một người, mấy ngày nữa liền kêu môi giới bán người vào phủ, tự con chọn lấy.”

Kỷ Thanh Y biết, đây là bồi thường cho nàng.

Ngày hôm sau lúc thợ may vào phủ, Trần Bảo Linh nói: “Vận số của muội cũng thật tốt, nếu không phải người bên Triệu gia đúng lúc xuất hiện, muội khẳng định lại đã bị đưa đến biệt viện đi, lần này muội quá may mắn.”

Vốn nàng tính toán cầu tình thay Kỷ Thanh Y, nếu cầu tình không được vừa có thể cùng Kỷ Thanh Y đi đến biệt viện chơi lại vừa có thể tránh Cổ nương tử, quả thực nhất cử lưỡng tiện.

Không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, phá tan kế hoạch của nàng, thật đáng giận.

Nàng làm bộ tiếc hận sao kỷ Thanh Y không gặp xui xẻo, khiến Kỷ Thanh Y không khỏi trợn trừng mắt nhìn nàng: “Người chính nghĩa sẽ được giúp đỡ, kẻ thất đức sẽ bị trừng phạt, ta vốn trong sạch, tự nhiên sẽ có ông trời ủng hộ, cái này gọi là người tốt sẽ được cả đời bình an.”

Trần Bảo Linh nghe xong, lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi: “Không nghĩ tới muội còn biết nói ra những đạo lý thế đó, chuyện này cũng là ông trời giúp sức sao? Từ trước tới nay muội chỉ biết chanh chua chửi đồng, chống nạnh trừng mắt mắng chửi người khác, mấy ngày nay thay đổi cũng thực lớn, vậy mà còn có thể xuất khẩu thành thơ đấy.”

“Tôi địa ngục đi!” Kỷ Thanh Y tức giận đẩy nàng một cái: “Tỷ mới là đồ chanh chua chửi đồng.”

Trần Bảo Linh liền đuổi theo nàng đùa giỡn, hai tỷ muội náo loạn một hồi lâu, mới cười nằm trên giường Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y một đầu tóc đen mượt như thác nước trải xuống giường, khuôn mặt tuyết trắng, hàng mi cong dài, đôi mắt to gọn sáng nước, bởi vì cười nhiều mà có chút thở gấp, khiến cho Trần Bảo Linh xem đến ngốc luôn.

“Đồ ngốc, tỷ nhìn cái gì?”

Kỷ Thanh Y lấy ngón tay tại lắc lắc trước mặt nàng.

Trần Bảo Linh mặt đỏ đến mang tai, lẩm bẩm nói: “Kỷ Thanh Y, ta nhớ rõ bộ dáng của muội rất đáng ghét, từ lúc nào mà muội lại trở nên đẹp như vậy? Bộ dáng vừa rồi của muội mà để nam tử nhìn thấy nhất định sẽ bị mê hoặc.”

Nói gì vậy!

Kỷ Thanh Y nhớ tới chuyện lúc trước, thân thể bỗng cứng đờ, nàng đang định trả lời lại một cách mỉa mai, lại thấy Trần Bao Linh đã xoay người xuống giường, cầm cái gương của nàng lắc không ngừng: “Làn da của muội trắng hơn ta, môi hồng hơn môi ta, ánh mắt muội cũng lấp lánh hơn ta. Rõ ràng muội nhỏ hơn ta mấy tháng, thế mà vừa rồi lúc đo chiều cao, muội lại còn cao hơn ta.”

Nàng nổi giận vứt gương sang một bên, rầu rĩ không vui.

Thật trẻ con.

Kỷ Thanh Y nói: “Mắt tỷ lớn hơn mắt ta, mũi cao thẳng hơn mũi ta, đôi môi đẹp hơn môi ta, tính cách hoạt bát hơn ta, rõ ràng là một cô nương khiến người ta vô cùng yêu thích.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Trần Bảo Linh mượn gương soi, dựa theo Kỷ Thanh Y nói, nghiêm túc chăm chỉ ngắm mình, càng xem càng vui vẻ: “Là thật, là thật, tuy ta không xinh bằng muội nhưng cũng không đến nỗi tồi.”

Nàng đột nhiên đỏ mặt, kéo tay Kỷ Thanh Y hỏi: “Kỷ Thanh Y, muội nói, Sâm biểu ca vì sao lại không thích ta? Hắn sẽ thích nữ hài tử như thế nào?”

Trái tim Kỷ Thanh Y khê loạn nhịp, nhớ lại ánh mắt Từ Lệnh Sâm nhìn chính mình khi đó, nhớ lại món đồ chơi làm bằng đường kia, đột nhiên có phần không dám nhìn thẳng Trần Bảo Linh.

“Ta cũng không biết.”

“Ta thật quá khờ rồi!” Trần Bảo Linh tự đập một cái vào trán mình, buồn bã nói: “Ta còn chưa thấy qua Diêu đại tiểu thư, muội làm sao có thể gặp qua? Số nàng ta đúng thật tốt, là thanh mai lớn lên bên cạnh Sâm biểu ca, trong mắt trong lòng Sâm biểu ca đều là nàng ta, người thì ở kinh thành nhưng lại luôn lo lắng cho Diêu đại tiểu thư, luôn phái người trở về núi Tây tạng đồ cho Diêu đại tiểu thư, hai người ở hai nơi tương tư, Hồng Nhạn lui tới, thật làm cho người ta hâm mộ...”

Kỷ Thanh Y nghe thấy trong lòng liền nổi lên một cỗ chua xót.

Đời trước nàng vụng về không chịu nổi, vậy mà sẽ tin lời hắn nói, tin hắn là đệ tử quan gia bình thường, tin mỗi một câu hắn nói.

Hắn nói hắn mười ngày sau sẽ xuất chinh, có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, trước khi đi sẽ đến thăm nàng, hắn nói xuất chinh về sẽ đến phủ Bình Dương Hầu cầu hôn.

Nàng cực kỳ vui mừng, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hầu phủ phái người đón nàng trở lại kinh thành, nàng không chút do dự đồng ý, chỉ chờ hân quay về tới cửa cầu hôn.

Ngày hôm sau, nàng theo Lê Nguyệt Trùng đi xem cắm hoa, nghe thấy mấy tiểu cô nương xung quanh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nói Diêu đại tiểu thư thật tốt số, vậy mà được Thế tử Ninh vương ưu ái, che chở, trước khi xuất chinh còn không quên đến xem nàng ấy thi đấu.

Nàng theo ánh mắt mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy trên chủ tọa là một thiếu nữ xinh đẹp, đó chính là Diêu đại tiểu thư Diêu Tiên Huệ, bên cạnh nàng ấy là một nam tử ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, quần áo cẩm y, giống như hạc trong bầy gà, cười nói với Diêu Tiên Huệ, hai người nam thanh nữ tú ngồi với nhau càng thêm xuất chúng nổi bật...

Nàng không nhớ rõ chính mình trở lại Trần gia như thế nào, chỉ biết bản thân sau khi trở về liền bệnh một thời gian.

Hắn thích Diêu đại tiểu thư, lại còn tới trêu chọc nàng, là vì nàng ngu xuẩn, nàng ngu dốt, nàng dễ bị bắt nạt sao?

Kiếp trước là như vậy, kiếp này lại như thế này, nàng rốt cuộc đắc tội với hắn ở đâu, sao hắn lại cứ muốn hành hạ nàng như thế?

Kỷ Thanh Y che lỗ tai, thanh âm có chút cao: “Đừng nói nữa, tỷ đừng nói nữa!”

Trần Bảo Linh ngẩng đầu, liền nhìn thấy sắc mặt Kỷ Thanh Y tái nhợt, khóe mắt rưng rưng.

Nàng kinh ngạc giống như gặp quỷ nhìn nàng: “Kỷ Thanh Y... Muội, muội sẽ không phải là...”

“Không có, không có.” Kỷ Thanh Y đầu lắc như đã tởm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có yêu mến hắn, ta làm sao có thể thích tên hỗn đản đó!”

Trần Bảo Linh há miệng thở dốc, cuối cùng dừng sức ôm lấy nàng, nức nở nói: “Tên gốc nhà muội, ta còn không nhìn ra sao? Sao muội còn hăm sâu vào thứ tình cảm này hơn ta thế!”

Tỷ muội hai người khóc rống một hồi, mặt đều đã nhòe, Trần Bảo Linh đột nhiên nín khóc mỉm cười: “Muội thật ngốc, đừng vì người không liên quan mà khổ sở.”

“Chẳng lẽ tỷ không ngốc?” Kỷ Thanh Y chán nản: “Rõ ràng là tỷ tự lấy gương soi trước sau đó ngồi tự trách bản thân mình.”

“Được lắm!” Trần Bảo Linh tức giận đi cù Kỷ Thanh Y: “Ta có tâm an ủi muội, vậy mà muội lại trả đũa ta.”

Hai người náo loạn một hồi, lại cùng nhau nằm song song trên giường, tâm tình hoàn toàn không giống với vừa rồi.

Trần Bảo Linh nói: “Kỳ thật thích một người cũng không có gì đáng ngại, kinh thành này người thích Từ Lệnh Sâm cũng không ít, thêm chúng ta vào cũng không nhiều hơn, ít đi chúng ta cũng không tính là thiếu.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy cũng không nói gì, nàng nhớ lại đời trước Trần Bảo Linh vì buồn bực mà chết, nhẹ giọng hỏi: “Bảo Linh, nếu... Ta nói nếu tỷ không thể gả cho Từ Lệnh Sâm, tỷ sẽ đau lòng khổ sở sao?”

Trần Bảo Linh trầm mặc một hồi mới nói: “Ta nghĩ hắn sẽ vậy đi, có điều ta đã hạ quyết tâm sẽ quên Sâm biểu ca, muội có dám đấu với ta không, xem ai sẽ quên hắn trước?”

“Này có cái gì mà không dám!” Kỷ Thanh Y lúc này trông vô cùng mạnh mẽ: “Dù sao ta cũng không thích hắn nhiều lắm.”

“Người thua sẽ phải bưng trà rót nước cho người thắng, còn có đâm lưng nữa.”

“Được.” Kỷ Thanh Y nói: “Tay nghề của Trần đại tiểu thư chúng ta rất tuyệt nha.”

“Kỷ đại tiểu thư không cần khách khí.” Trần Bảo Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta khuyên muội vẫn nên chuẩn bị chịu thua đi.”

Bên kia Từ Lệnh Sâm, Trịnh thị vệ cũng đặt một tờ giấy xuống trước mặt Từ Lệnh Sâm: “Thế tử, bên kia gửi thư tới.”

Từ Lệnh Sâm nhận tờ giấy, nhanh chóng xem một lần, tỉ mỉ xem một lần từ đầu đến cuối sau đó nhú mày: “Tin truyền đến không khỏi quá chậm, sự tình đều đã qua hai ngày mới có người truyền thư qua đây, hiện tại nàng tất nhiên đã phải chịu uất ức lớn rồi.”

Trịnh thị vệ giải thích: “Dù sao cũng không phải người hầu hạ bên cạnh Kỷ tiểu thư, Lần này Trần gia lại nhanh chóng che đậy mọi việc lại như thế.”

“Vậy thì sắp xếp người ở bên cạnh nàng đi.” Từ Lệnh Sâm nhú mày nói: “Về sau ta muốn là người đầu tiên biết tin tức của nàng, hơn nữa, Cố nương tử này, nghĩ cách cho bà ta rời khỏi Trần gia đi.”

Lời cuối cùng còn kèm theo vài phần tức giận.

Trịnh biết hẳn đây là đang tức giận, liền chấp tay đồng ý: “Vâng, thuộc hạ sẽ sắp xếp chuyện này.”

Ba ngày sau đó, môi giới bán người vào phủ Bình Dương Hầu.

Bên người Kỷ Thanh Y liền nhiều hơn một nha hoàn tên Tuệ Tâm, dung mạo nàng thường thường, khí lực lại rất lớn, có chút công phu quyền cước, Kỷ Thanh Y cảm thấy bên cạnh mình rất thiếu người như vậy.

Tuệ Tâm sau khi đến bên người Kỷ Thanh Y, mỗi ngày Từ Lệnh Sâm đều có thể nhận được tin tức về nàng.

Nhìn thư mỗi ngày truyền đến, hẳn cảm giác kiên định hơn rất nhiều.

Ngày lại qua ngày đã hơn nửa tháng.

Buổi tối hôm nay, Từ Lệnh Sâm để cho Trịnh mài mực, tự tay hắn cầm một tờ giấy nhỏ cỡ bàn tay, tay cầm cây bút Lang Hào tinh tế, nghiêm túc viết viết gì đó.

Trên tờ giấy nho nhỏ, lưu loát viết mấy chục vấn đề, cái gì mà màu sắc quần áo mỗi ngày, gặp người nào, tâm tình như thế nào, ăn thứ gì, liệt kê từng cái một.

Viết xong liền đưa cho Trịnh, nói: “Truyền cho Tuệ Tâm, bảo nàng ta dựa theo những vấn đề này mỗi ngày viết lại cho ta.”

Trịnh không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Như thế nào?” Lòng mày Từ Lệnh Sâm nhú lại: “Có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Trịnh liền nói: “Thế tử, nội dung này quá tường tận, Tuệ Tâm phải nhớ nhiều như vậy còn phải viết ra nữa, số lượng từ nhiều lắm. Mà cuộn giấy quá lớn, bỏ câu chỉ sợ chịu không nổi.”

“Huynh nói không sai, là ta sơ sót.” Từ Lệnh Sâm chống tay lên ghế, thật sự suy nghĩ một lát: “Nếu một con chim bỏ câu không mang theo nổi, vậy thì chia làm hai cái, hai cái vẫn không nổi, liền chia làm ba cái.”

Trịnh không khỏi giật giật khóe miệng.

Từ lúc thế tử từ nhà mình nhìn thấy Kỷ tiểu thư phủ Bình Dương Hầu liền như thay đổi thành một người khác.

Từ Lệnh Sâm nói tiếp: “Tiên Huệ mỗi lần viết thư tới, đều là một xấp giấy thật dày.”

Cơ thể Trịnh thị vệ không khỏi cứng đờ: “Thế tử, ta không xứng với...”

Sắc mặt Từ Lệnh Sâm liền lạnh đi: “Vậy huynh tự mình nói với Tiên Huệ, hoặc tháng sau huynh cũng không cần trở về núi Tây nữa?”

“Thế tử.” Trịnh càng cúi thấp đầu hơn: “Ta không thể mang lại hạnh phúc cho Tiên Huệ.”

“Vậy hiện tại huynh có ý gì? Tháng nào cũng chạy tới thăm nàng nhưng lại không cho nàng một câu trả lời chắc chắn?”

Từ Lệnh Sâm nói: “Không cần tự coi nhẹ mình, chúng ta lớn lên cùng nhau, Tiên Huệ không hề để ý những thứ này, ta cũng sẽ không để huynh cả đời làm thị vệ. Về sau... Huynh theo ta ra chiến trường, trên người

mang công trạng, còn sợ không xứng với mội ấy sao? Trừ khi huynh rất sợ chết, không dám ra trận giết địch.”

Trịnh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Từ Lệnh Sâm: “Thế tử, tất cả ta đều nghe theo người.”

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới hài lòng nở nụ cười.

Đời trước hắn muốn cưới Kỷ Thanh Y mà không thể, Tiên Huệ muốn gả cho Trịnh nhưng cũng không thể, hai người liền tính ra trận giết địch lập công rồi trở về trù tính.

Không nghĩ tới hắn chết, Trịnh cũng chết.

Đời này, hắn có một ước muốn là sẽ đền bù cho nàng, Trịnh cũng có thể cùng Tiên Huệ lưỡng tình tương duyệt như đôi chim liền cánh.

“Phạch phạch” một con bồ câu trắng đậu xuống bàn của Từ Lệnh Sâm, hắn gỡ tờ giấy xuống, trong chốc lát đôi mắt liền tỏa sáng: “Trịnh, chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta đi chùa Đàm Chá dâng hương.”

25. Chương 25: Miếu Tự

Edit: QR2

Phụ thân Cố Nương Tử bị té gãy chân, mặc dù không phải là vấn đề lớn nhưng cần nằm trên giường tĩnh dưỡng ba tháng, gia cảnh Cố Nương Tử bần hàn, không mời nổi người giúp việc, không thể không trở về phụng dưỡng.

Trước ngày đi, tất cả các phòng đều tới

Thái phu nhân tặng năm mươi lượng, Trần Bảo Linh tặng hai mươi lượng, trong tay Kỷ Thanh Y không có tiền cũng cố gắng tặng mười hai lượng. Mà Lê Nguyệt Trừng, người đệ tử mà bà thương yêu nhất đã không tự mình đến đưa tiền thì thôi cũng không có một lời từ biệt.

Cố Nương Tử móc tim móc phổi với Lê Nguyệt Trừng, kết quả Lê Nguyệt Trừng đưa bà lên hòng sung. Nàng ta trên miệng cung kính gọi bà là sư phụ, không chừng trong lòng lại cười bà ngu xuẩn.

Cố Nương Tử chỉ hận mắt mình bị mù, đứng dậy đi đến viên cửa của Kỷ Thanh Y.

Dọc hành lang có mấy chậu lan đang lúc nở rộ, khi đến gần thoang thoang mùi thơm dễ chịu.

Trong sân có bày một cái bàn dài, trên bàn để một bầu rượu sứ màu xám tro, trong bầu cắm một cành hạnh có hình chữ “A”, trên cành hạnh chỉ có rất nhiều nụ hoa, ở chỗ giao nhau nở ra một đóa hạnh màu hồng phấn.

Tác phẩm này có nét tương đồng với bình hoa sơn trà lúc trước, đều là đơn giản mà thoải mái, có thể thấy được hai bình hoa này do cùng một người cắm, có phong cách rất đặc biệt.

Cố Nương Tử không khỏi sửng sốt, Kỷ Thanh Y đều cắm hoa theo phong cách của chính mình, một ngày nào đó chắc chắn sẽ tự tạo thành một phái.

Những năm gần đây bà cắm hoa cũng đúc kết được không ít kinh nghiệm tâm đắc, đã biên soạn thành sách, vốn có ý định đưa cho Kỷ Thanh Y, bây giờ nghĩ lại cũng chỉ là uống công vô ích.

Ở phương diện cắm hoa, thành tựu của Kỷ Thanh Y so với bà còn cao hơn.

Cố Nương Tử không nói một câu xoay người rời đi.

Kỷ Thanh Y đang luyện chữ trong nội thất, nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền hỏi Thái Tâm: “Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì.” Thái Tâm cười khoát tay: “Cố Nương Tử tới, đứng trước cửa một lúc liền rời đi.”

Kỷ Thanh Y cười mắng: “Người thật ranh mãnh, người đặt bình hoa ở chỗ nổi bật như vậy, Cố Nương Tử nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ là ta cố ý.”

Thải Tâm rót cho nàng một ly trà: “Chính là cố ý đánh vào mặt bà ta, tưởng mình là sư phụ thì ngon rồi sao? Không phân biệt tốt xấu vu oan cho người khác, sư phụ như vậy chúng ta cũng không hiếm lạ.”

“Khuyên người nên có lòng khoan dung một chút, dù sao bà cũng sắp rời đi.” Kỷ Thanh Y buông lỏng cây bút trong tay nói: “Viết nhanh viết chậm cuối cùng cũng đã sao chép xong, ngày mai dâng lên Phật tổ, cầu mong Phật tổ phù hộ chúng ta sớm gặp được đại phu giỏi, chân Thanh Thái có thể nhanh chóng hồi phục.”

Sáng hôm sau mọi người tập hợp ở cửa sau.

Lúc Kỷ Thanh Y và Thanh Thái đến đã thấy Trần Bảo Linh và Lê Nguyệt Trừng ở đó.

Một tháng không thấy, Lê Nguyệt Trừng gầy đi rất nhiều, mặt tái nhợt, vai gầy gò nhưng lại thêm mấy phần xinh đẹp động lòng người.

Thấy Kỷ Thanh Y tới, ánh mắt mang theo ý lạnh của nàng ta giao với ánh mắt lơ đãng của Kỷ Thanh Y, một chốc lại dời đi.

Đối với nhau là chán ghét, không cần phải nói.

Xe ngựa đi thẳng đến thác nước trước sơn môn, sư phụ đón khách tươi cười đứng chờ tại cửa.

Mọi người và Kỷ Thanh Y lục đục xuống xe, chợt nghe sau lưng truyền đến âm thanh xe ngựa.

Mọi người quay đầu lại, ánh mắt Kỷ Thanh Y chợt lóe.

Ngựa trắng thần tuấn, sườn xe bằng gỗ lim, cửa sổ bằng lưu ly, trang sức bằng trân châu, cả kinh thành dám rêu rao khắp nơi như vậy ngoại trừ Từ Lệnh Sâm sẽ không còn ai khác.

Quả nhiên, khi xe ngựa dừng lại, Từ Lệnh Sâm từ từ bước ra.

Hắn mặc áo dài màu xanh hoa văn ám trúc, giữa eo đeo một khối mỹ ngọc, tóc mai như đao, chân mày như vẽ, nổi bật dung mạo anh tuấn làm cảnh đẹp xung quanh cũng ảm đạm, mờ nhạt.

Thái phu nhân không ngờ lại gặp Từ Lệnh Sâm ở chỗ này, vội dẫn theo tiểu bối trong nhà đến hành lễ.

Từ Lệnh Sâm khẽ vuốt cằm: “Thái phu nhân cũng không cần phải đa lễ, nếu đã gặp nhau không bằng cùng vào đi.”

Mặc dù ánh mắt vẫn lạnh nhạt trước sau như một nhưng thái độ so với mấy lần gặp mặt trước ôn hòa hơn rất nhiều, Thái phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh làm Từ Lệnh Sâm bỏ xa một đoạn.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm liếc qua mọi người rồi dừng lại trên người Kỷ Thanh Y.

Tim Kỷ Thanh Y chợt đập thành thịch, trên mặt cũng cảm thấy thật nóng, trước mắt mọi người, không ngờ hắn thật lớn mật!

Đột nhiên Trần Bảo Linh thúc cùi chỏ vào người Kỷ Thanh Y, hai tay che mặt, kích động nói: “Người mau nhìn kia, Sâm biểu ca đang nhìn ta.”

Từ Lệnh Sâm lại nói: “Để Kỷ tiểu công tử đi với ta đi, Trịnh Tắc, người đi sắp xếp đổi hai vị ma ma này đi.”

Kỷ Thanh Thái đi đứng không tiện, đi gần thì chống gậy, ra cửa có ma ma chuyên trách khiêng kiệu.

Trần Bảo Linh khó nén thất vọng, nhìn Kỷ Thanh Y cười ngượng ngùng.

“Ai.” Trần Bảo Linh u oán thở dài: “Ta thật sự hâm mộ Thanh Thái.”

Bộ dáng của nàng như oán phụ làm buồn bực trong lòng Kỷ Thanh Y với đi không ít, không khỏi bật cười.

Trần Bảo Linh bấm mạnh nàng một cái: “Chẳng lẽ người không hâm mộ?”

Kỷ Thanh Y mím môi không nói gì.

Nàng không yêu thích, nàng chỉ hi vọng sau này có thể cách xa Từ Lệnh Sâm chỉ là không ngờ Thanh Thái thế mà lại thích Từ Lệnh Sâm.

Có thể ở cũng thần tượng hiển nhiên là Kỷ Thanh Thái rất vui mừng, gương mặt nhỏ bé đỏ bừng: “Điện hạ, sách lần trước người tặng ta đều đã xem, có nhiều chỗ hiểu, nhiều chỗ không hiểu, chỉ là ta sẽ chú tâm học tập với sự phụ.”

“Thật sao?” Giọng nói Từ Lệnh Sâm trầm thấp, tán thưởng Thanh Thái: “Ý chí không phụ thuộc vào tuổi tác, đề nghị như vậy rất tốt, lúc ta bằng tuổi đệ chưa chắc đã bằng đệ đâu.”

“Có thật không?” Kỷ Thanh Thái vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Ngài không lừa gạt đệ chứ?”

Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy sùng bái, Từ Lệnh Sâm nhìn thấy nhất thời quên nói chuyện.

Thật ra hai tỷ đệ họ cũng không giống hệt nhau, tuy nhiên đều có một đôi mắt hạnh dài to trong, đặc biệt là lúc này, lúc Kỷ Thanh Thái nói chuyện, đôi mắt lấp lánh như ánh sao làm lòng hần không tự chủ được mà mềm mại.

Từ Lệnh Sâm nhẹ giọng: “Dĩ nhiên là không gạt người, ta chưa bao giờ gạt người.”

Đôi mắt Kỷ Thanh Y cong lại thành một vầng trăng khuyết, cười đến mức chỉ thấy răng mà không thấy mắt.

Từ Lệnh Sâm nhin không được sờ đầu hần: “Thiên tư của đệ rất cao nhưng không được kiêu ngạo, ráng theo sự phụ học tập thật tốt.”

“Điện hạ, đệ hiểu.” Trên gương mặt nho nhỏ của Kỷ Thanh Y là sự nghiêm túc: “Giờ đệ đã hiểu lớn chưa hần đã tốt, người làm chuyện lớn dựa vào sự kiên trì từng ngày từng ngày một chứ không phải là khôn vặt nhất thời.”

Từ Lệnh Sâm thừa nhận mình cố ý tiếp cận hần là có nguyên nhân, nhưng giờ phút này lại này sinh yêu mến đối với tên tiểu tử này.

“Thật biết nghe lời, phụ thân người trên trời nếu biết được cũng sẽ cảm thấy vui mừng.”

Hai người đi phía trước, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, cho đến lúc phải tách ra, Kỷ Thanh Thái còn có chút lưu luyến không nỡ xa rời, ánh mắt hần lấp lánh nhìn phương hướng Từ Lệnh Sâm rời đi, hỏi Kỷ Thanh Y: “Tỷ tỷ, tỷ nói về sau đệ trưởng thành có thể hoàn mỹ giống như thế tử điện hạ được không?”

Kỷ Thanh Y không biết từ lúc nào mà Từ Lệnh Sâm được coi là người hoàn mỹ rồi nhưng nàng sẽ không phá hủy ước mơ của đệ đệ mình: “Dĩ nhiên, đệ có thể lợi hại hơn hần.”

“Thế tử điện hạ cũng nói vậy.” Bộ dạng Thanh Thái tự tin giống kiểu thế tử nói đệ có thể làm được nhất định là đệ có thể làm.

Trần Bảo Linh lại chen đến trước mặt Thanh Thái hỏi: “Thanh Thái, đệ với Sâm biểu ca nói gì với nhau?”

Kỷ Thanh Thái mỉm cười, nụ cười có phần giả hoạt và kiêu ngạo: “Đây là bí mật của đệ với thế tử điện hạ, không thể nói cho người khác biết.”

Hần ra vẻ nhất được bảo bối nhưng không dễ dàng chia sẻ cho người khác, làm Trần Bảo Linh vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Thật lâu sau nàng mới thở dài: “Lúc nào thì ta mới có thể có bí mật với Sâm biểu ca chứ?”

Lại bị tẩu hỏa nhập ma đến mức độ này, vậy mà còn nói muốn quên Từ Lệnh Sâm, làm Kỷ Thanh Y nhìn thấy cũng chỉ biết lắc đầu.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Thái phu nhân dẫn theo mọi người đến bảo điện Đại Hùng nghe trụ trì giảng kinh.

Buổi trưa ăn cơm chay ở Đầm Thác tự rồi đi tịnh xá của mình nghỉ ngơi.

Kỷ Thanh Y được phân cùng một tịnh xá với Thanh Thái, chia thành hai gian trong ngoài.

Mặc dù là tỷ đệ ruột nhưng nam nữ khác biệt, Kỷ Thanh Y và hai nha hoàn ở phòng trong, Thanh Thái và bốn ma ma ở phòng ngoài.

Cuối mùa xuân sau buổi trưa ánh nắng mặt trời vừa đủ, trong tĩnh xá im lặng khác thường, mọi người đi xe ngựa một nhọc, rất nhanh tiến bào mộng đẹp.

Kỷ Thanh Thái vốn dĩ không đi bộ nên không cảm thấy mệt mỏi, trong lòng suy nghĩ đến những lời Từ Lệnh Sâm nói với mình, hung phấn không ngủ được.

Từ trước đến giờ hắn đều rất hiểu chuyện, thấy mọi người ngủ say, cũng không gây ra tiếng động gì chỉ lặng lẽ ngồi trên giường.

Đột nhiên cánh cửa tĩnh xá lay động lộ ra một khe hở, một cánh tay lông lá thò vào.

Trong nháy mắt Kỷ Thanh Thái mở to mắt.

Cửa bị đẩy ra, không phát ra một tiếng động nào, một tiểu hầu tử màu vàng chậm chậm đi vào đứng ở cạnh cửa.

Nó mặc váy màu đỏ, trên đầu cài một chuỗi tram hoa màu đỏ sậm, không phải Từ Mị Mị thì là ai?

Kỷ Thanh Thái thấy nó, trong lòng vô cùng vui vẻ, vội rón rén xuống giường, cầm đậu phộng trên bàn đến trêu chọc nó.

Hiển nhiên Từ Mị Mị còn nhớ rõ Thanh Thái, chạy đến bên cạnh hắn, lấy đậu phộng trong tay hắn, cọt cọt đầu vào chân hắn.

Kỷ Thanh Thái vô cùng vui mừng, sờ cái đầu lông lá của nó một lúc rồi lại sờ cái tai nhỏ tròn trịa của nó.

Hắn đang muốn ôm Từ Mị Mị vào ngực chơi đùa, không ngờ Từ Mị Mị giật mình chạy tới cửa.

Kỷ Thanh Thái không khỏi khấn trương, hắn với Từ Mị Mị còn chưa chơi đủ đâu, nó lại đi thì sao?

Từ Mị Mị giống như có thể biết được suy nghĩ của hắn, dừng ở cửa, quay đầu vẫy tay với hắn muốn dẫn hắn ra ngoài chơi.

Kỷ Thanh Thái do dự một lúc.

Hắn mới chín tuổi, rốt cuộc vẫn còn là trẻ con, bên cạnh không có bạn bè cùng lứa tuổi, đi đến đâu cũng có ma ma đi cùng. Từ Mị Mị rủ hắn ra ngoài chơi, đối với hắn là sự mới lạ đầy hấp dẫn.

Lúc đến đây hắn có nghe Thái phu nhân nói, hôm nay đêm thác tư tĩnh, có lẽ rất an toàn.

Khả tỷ tỷ cũng nói, không thể không nói mà tùy tiện đi ra ngoài.

Hắn nghĩ đến đây liền lấy giấy bút trên bàn, lấy chặn giấy để lại, sau đó cầm gậy, lặng lẽ ra cửa.

Trước giờ, Kỷ Thanh Y ngủ trưa rất ngắn, có ai chơi cái gì vào cửa sổ làm nàng tỉnh giấc, thấy Tuệ Tâm, Thái Tâm vẫn đang ngủ nên nàng đứng dậy ra xem Thanh Thái.

Cửa phòng ngoài khép hờ, bốn ma ma đang tựa vào ghế ngủ say.

Trên giường Thanh Thái trống không, không thấy bóng dáng đệ ấy đâu cả.

Đầu Kỷ Thanh Y tê dại, mồ hôi lạnh chảy xuống, lập tức sợ hãi hô to: “Thanh Thái, Thanh Thái ở đâu?”

Bốn ma ma và Tuệ Tâm.... Đều tỉnh dậy, sắc mặt mọi người cũng sợ hãi, trắng bệch, đặc biệt là bốn ma ma trên mặt không còn chút máu, gấp muốn khóc: “Biểu tiểu thư, lúc chúng ta đi ngủ, biểu thiếu gia vẫn nằm trên giường....”

“Đừng nói gì nữa... Trước mắt việc đi tìm người quan trọng hơn.” Kỷ Thanh Y nhìn xung quanh khắp phòng, thấy dưới ly trà có một tờ giấy, lúc đọc xong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đệ ấy đi ra ngoài chơi, lại không nói là đi đâu.” Kỷ Thanh Y nói: “Chúng ta chia nhau ra tìm, tìm được thì đưa người về, cố gắng không được kinh động đến Thái phu nhân.”

Mọi người đáp rồi vội vàng ra cửa.

Tinh Thanh Y ra khỏi cửa tinh cá, thấy có vỏ đậu phộng rơi rải rác dưới đất, nhìn kĩ thì thấy vỏ đậu phộng không phải là dùm tay bóc mà là cắn, lúc này nàng đã đoán được nơi Thanh Thái đến.

26. Chương 26: Ở Chung

Edit: QR2

Kỷ Thanh Y không tốn chút sức nào đã hỏi thăm được viện Từ Lệnh Sâm đang ở.

Mặc dù nàng đoán được rất có khả năng Thanh Thái đến viện Từ Lệnh Sâm nhưng chưa nhìn thấy đệ ấy trong lòng nàng vẫn hoảng sợ.

Trên đường nàng đi vội vàng, lúc cách viện Từ Lệnh Sâm một đoạn, nàng nghe thấy một tiếng cười vang như tiếng chuông ngân kèm theo giọng nói vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ của Thanh Thái “Có thật không”, “Thật lợi hại”, “Tiếc quá, đệ không được tận mắt chứng kiến”.

Sau đó là giọng nói du dương vô cùng kiên nhẫn trả lời lại “Là thật”, “Ta chưa bao giờ lừa gạt ai”, “Sau này có cơ hội, ta sẽ dẫn đệ đi xem một chút”.

Hai người một hỏi một đáp, nói chuyện thật vui vẻ.

Kỷ Thanh Y không đành lòng quấy rầy, vội bước chậm lại.[QR2][diendan]

Nàng đến cửa, nhìn thấy bên trong tiểu viện cây cối và hoa cỏ sum suê, bóng mát khắp nơi, Từ Lệnh Sâm và Kỷ Thanh Thái đang ngồi bên cạnh cây đại thụ, thân cây to lớn cả hai người ôm không hết.

Không biết Từ Lệnh Sâm nói gì, Kỷ Thanh Thái rất vui mừng, cười thấy răng không thấy mắt. Từ Mị Mị đứng trên đài Từ Lệnh Sâm, chăm chú gặm sơn trà.

Sự lo lắng trong lòng nàng biến mất nhưng đột nhiên lại có một cảm giác năm tháng yên bình tốt đẹp.

Từ Mị Mị thấy nàng đầu tiên, từ trên đài Từ Lệnh Sâm nhảy xuống, chạy đến bên cạnh nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi.” Thanh Thái lập tức đứng lên, chống gậy, có chút thấp thỏm nói: “Đệ không nên chạy lung tung.”

Kỷ Thanh Y nhìn vậy mà cảm thấy đau lòng.

Thanh Thái lúc này với tiếng cười vui vẻ ban nãy tạo thành sự khác biệt quá rõ ràng. Vì không muốn làm phiền người bên cạnh, Thanh Thái rất ít khi yêu cầu cái gì, dù muốn đi chơi cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Không có gì.” Nàng vội tiến lên phía trước dịu dàng nói: “Trong miếu cũng không có người ngoài hơn nữa không phải đệ đã để lại giấy nhắn cho tỷ rồi hay sao? Sau này nếu đệ muốn ra ngoài chơi chỉ cần nói với tỷ là được rồi.”

Ánh mắt Thanh Thái sáng lên lại tươi cười nói: “Lần này là đệ không đúng, lần sau nhất định đệ sẽ nói với tỷ.”

Kỷ Thanh Y sờ đầu đệ đệ, sau đó hành lễ với Từ Lệnh Sâm: “Thanh Thái không hiểu chuyện, quấy rầy điện hạ rồi.”

“Thanh Thái khéo léo hiểu chuyện, ta rất thích đệ ấy.” Từ Lệnh Sâm chậm rãi nói xong câu này liền quay sang nói với Thanh Thái: “Hình như Mị Mị muốn đi đại tiện, đệ có thể dẫn nó đi tịnh phòng (nhà xí) được không?”

“Được, tỷ tỷ ở chỗ này chờ đệ nha... Một lúc nữa đệ sẽ trở lại.” Thanh Thái vui vẻ đáp ứng, hoạt bát hơn gấp trăm lần, dáng vẻ hết sức vinh dự.

Kỷ Thanh Y nổi giận, đến lúc này mới được bao lâu chứ, vậy mà đệ ấy đối với Từ Lệnh Sâm đã nói gì nghe đấy.

Tức giận thì tức giận nhưng khi nàng nhìn thấy dáng vẻ Thanh Thái chống gậy, cật lực đi bộ lại có chút đau lòng, đang muốn đuổi theo, cánh tay lại có cảm giác bị nắm chặt.

Vừa quay đầu lại đã thấy Từ Lệnh Sâm nắm chặt tay nàng, đôi mắt như mặc ngọc đang nhìn nàng chăm chú: “Đừng đi.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt nóng rực, theo bản năng muốn thoát khỏi tay hắn.

Bàn tay của nàng rất nhỏ, bàn tay của hắn to lớn lại có lực, sức mạnh chênh lệch quá lớn, Kỷ Thanh Y rút ra mấy lần, Từ Lệnh Sâm vẫn không nhúc nhích, nàng chỉ có thể dùng sức mạnh hơn.

Từ Lệnh Sâm không ngờ nàng phản ứng mạnh mẽ như thế, sợ làm nàng đau vội vàng buông tay.

Kỷ Thanh Y không ngờ hắn lại đột nhiên buông tay, thân hình chợt lung lay, mắt thấy sắp ngã Từ Lệnh Sâm lại đưa tay vịn vai của nàng, giữ cho nàng đứng vững. Hắn ôm vai nàng, cánh tay cường tráng lại mạnh mẽ, khoác lên tay nàng lại càng nóng bỏng làm cho nàng cảm thấy rất nóng, trái tim cũng hoảng sợ.

Tên khốn này!

Nàng cuống quýt đẩy tay hắn ra, trợn mắt nhìn hắn: “Ngài muốn làm gì?”

Mặt của nàng hơi hồng, hai hàng lông mày xinh đẹp vì tức giận mà nâng lên, đôi mắt to đen trắng rõ ràng bình thường giống như chuông đồng đang trừng lớn, đôi môi mím chặt, thở hổn hển như một con hổ nhỏ đang tức giận, trông thật linh động, đáng yêu.

Từ Lệnh Sâm hơi sững người rồi chợt cười.

Hắn nhớ tới cảnh bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

Đó là vào một buổi trưa cuối mùa xuân đầu mùa hạ, cũng là ở phía sau Đàm Thác Tự, hắn đuổi theo Từ Mị Mị đến phía sau Đàm Thác Tự bên cạnh dòng suối nhỏ.

Lúc đó nàng cởi giày và vớ ở trong khe suối bắt cá, tiếng cười kia như chuông bạc, khuôn mặt như đóa hoa yêu kiều, xinh đẹp không giống ở trần gian mà giống như rơi vào thế giới tinh linh.

Hắn núp ở rừng cây phía sau, thế mà lại giống mao đầu tiểu tử* len lén nhìn trộm nàng lại quên mất mình mặc áo màu xanh nhạt, cây xanh vốn không giấu được. Khi bị nàng phát hiện chỉ đành ngượng ngùng bước ra ngoài.

*mao đầu tiểu tử: trẻ con còn để chỏm, ý chỉ người lớn mà vẫn việc làm bông bột, trẻ con.

Nếu đã bị người ta bắt được cũng không cần che giấu nữa, hắn cười rồi bước lên phía trước hỏi tên của nàng.

Hiển nhiên là tiểu cô nương không hề nghĩ tới chuyện có người rình xem người khác, bị người ta bắt gặp hắn không chạy trốn ngược lại lại còn thoải mái đi ra ngoài. Mắt nàng tròn tròn, mắng lớn một tiếng “Tên háo sắc”, còn hắt nước làm hắn bị ướt hết người.

Hắn lớn như vậy, chưa bao giờ bị người đối xử như thế trong lòng nhất thời tức giận.

Mặc dù chỉ là nhớ lại nhưng Từ Lệnh Sâm lại cảm thấy hình ảnh kia đang hiện ra trước mắt mình, mỗi một chuyện hắn đều nhớ rõ ràng.

Hắn nhớ lúc đó mình rất tức giận tuy nhiên vẫn không quên giữ phong độ.

Hắn vừa vuốt nước trên mặt, vừa nghiêm mặt, lạnh lùng quát lớn: “Người từ đâu tới, là tiểu cô nương nhà ai, sao lại vô lễ như thế?”

Địa vị của hắn vốn cao, lúc nghiêm mặt thực sự có chút đáng sợ, tiểu cô nương không ngờ hắn lại đột nhiên nổi cáu nên giật mình, trong lúc nhất thời quên mất nên nói thế nào chỉ ngơ ngác, kinh ngạc nhìn hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng, đôi mắt to ngập nước có phần mờ mịt giống như một con mèo Ba Tư bị kinh sợ làm tim hần lập tức bị tan chảy.

Hần quên mất mình vẫn đang đi giày, quên mất nàng đang ở dưới nước, cứ như vậy liều mạng đi đến bên cạnh nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng tên là gì? Tại sao lại ở đây một mình? Người lớn trong nhà nàng đâu?”

Nàng mở to mắt không nói lời nào, vào một ngày xuân như vậy trông thật ngốc lại vô cùng đáng yêu.

Tại sao lại có một tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại có ý tứ như vậy?

Hần nhịn không được đưa tay sờ đầu nàng, ngắt lỗ tai nhỏ xinh của nàng.

Đột nhiên tiểu cô nương ngồi xổm xuống, hần nghĩ là nàng không đứng vững nên ngã xuống, vội vàng đưa tay muốn đỡ nàng nhưng không ngờ nàng đột nhiên vươn tay, đẩy hần ngã vào trong nước, hần chưa kịp phản ứng đã thấy trên mặt lạnh lẽo, trước mắt bỗng tối sầm, mặt dính đầy bùn.

“Phi, tên háo sắc tang tận lương tâm, dám đùa giỡn bản tiểu thư, ta để người ăn bùn.”

Cô nương xinh đẹp thở phì phò, giọng nói càng ngày càng xa, hần là người tập võ tất nhiên biết nàng đã rời đi, lúc này mới sửa sạch bùn, tức giận muốn đuổi theo.

Lúc này cũng không cần biết phong độ cái khỉ gió gì nữa, trước tiên phải đuổi kịp người rồi mới nói.

Nhưng không ngờ một tiếng “vút”, từ trên bờ một tảng đá to bằng đầu người bị ném xuống, nước bắn khắp người. Vì né tránh tảng đá, dưới chân lại trơn trượt nên hần ngã ngồi trong nước.[QR2][diendan]

Lần nữa ngẩng đầu lên thì trên bờ nào còn thấy bóng người nữa?

Trong lòng hần ghen một bụng hỏa, hung hăng đập vào mặt nước liền nhìn thấy bóng người trong nước, gương mặt toàn bùn đen, toàn thân ướt đẫm, trên tóc nước vẫn nhỏ giọt, cắn răng nghiêng lợi, cắn hận không thôi.

Lúc này, ở đây làm gì còn ai là Từ Lệnh Sâm, thế tử Ninh Vương, được người người khen ngợi, rõ ràng là một người ướt như chuột lột.

Nhìn thẳng vào mắt người trong nước, đột nhiên hần cười lớn.

Không biết tiểu cô nương từ đâu tới, thật là tai tinh trong đời hần.

Từ Lệnh Sâm nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau, không tự chủ được nở nụ cười.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy lại nghĩ là Từ Lệnh Sâm đang cười nàng ngu ngốc nên thẹn quá hóa giận, xoay người muốn đi.

Từ Lệnh Sâm lại đưa tay giữ nàng lại nhưng lần này cầm cổ tay cầu nàng, trước khi nàng tức giận thì buông ra: “Nàng trước đừng đi, ta có lời muốn nói với nàng.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y cố nén bực tức, muốn phẩy tay áo bỏ đi, nhưng thấy bộ mặt nghiêm trang của hần lại sợ hần thật sự có chuyện gì quan trọng muốn nói. Quan trọng nhất là nếu hần không muốn cho nàng đi tất nhiên có cách ngăn cản nàng.

Nàng tức giận nói: “Điện hạ có gì phân phó.”

Từ Lệnh Sâm thấy mặt nàng đỏ bừng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi nên nói: “Chúng ta đến dưới gốc cây nói chuyện đi.”

Thì ra không biết mặt trời đã chiếu chếch qua, hai người bọn họ đã đứng dưới ánh mặt trời, nhờ hần nhắc nhở Kỷ Thanh Y cũng cảm thấy hơi nóng lại khát nước.

Kỷ Thanh Y im lặng đi theo sau lưng Từ Lệnh Sâm, đứng dưới gốc cây.

“Ta hiểu nàng lo lắng cho Thanh Thái, sợ đệ ấy đi đứng bất tiện cho nên muốn che chở cho đệ ấy.” Giọng nói của Từ Lệnh Sâm không nhanh không chậm, ánh mắt không chớp nhìn thẳng vào mặt nàng: “Nhưng nàng không thể can thiệp đệ ấy cả đời.”

“Ta không hiểu ý của điện hạ.” Kỷ Thanh Y nhìn hần: “Đệ ấy là đệ đệ ruột của ta, tại sao ta không thể bảo vệ đệ ấy cả đời?”

Vừa rồi làm ầm ĩ như vậy, bây giờ lại giả bộ dịu dàng cũng không kịp nữa, Kỷ Thanh Y đành lộ bộ mặt thật trước mặt hần, đôi mắt lấp lánh nhìn hần.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy không kìm được vui mừng toát ra từ trong đáy lòng.

Rốt cuộc nàng không đeo mặt nạ để ứng phó trước mặt hần nữa, cái này có phải cũng là một loại tiến bộ không?

Hần nghĩ vậy nên giọng nói so với vừa rồi còn dịu dàng hơn rất nhiều: “Ta không nghi ngờ khả năng của nàng, chẳng qua ta cảm thấy cách làm của nàng không tốt. Nàng cần thậm chí chờ cho đệ ấy, hần không thể từng giây từng phút ở bên cạnh đệ ấy, muốn thay đệ ấy làm mọi chuyện, nhưng nàng có từng nghĩ làm như vậy sẽ tạo áp lực rất lớn cho đệ ấy hay không?”

Kỷ Thanh Y không khỏi sửng sốt.

Từ Lệnh Sâm lại nói: “Không bằng nàng thử buông tay, không cần phải khẩn trương như vậy, mà hãy xem đệ ấy như một đứa trẻ bình thường, thử để đệ ấy làm những việc đệ ấy muốn. Điều ta nói cũng không nhất định là đúng nhưng nàng có thể thử một lần.”

Trên mặt Kỷ Thanh Y rất nặng nề.

Mới vừa rồi Từ Lệnh Sâm nhờ Thanh Thái chăm sóc Từ Mị Mị, đệ ấy không chút do dự đồng ý ngay. Đệ ấy rất tích cực lại vui mừng, tất nhiên một phần do sự sùng bái với Từ Lệnh Sâm nên hần nói gì nghe đó nhưng nguyên nhân lớn hơn lại xuất phát từ nội tâm, đệ ấy cảm thấy mình cũng có thể chăm sóc nó như người bình thường thôi.

Không trách được mới gặp hai lần mà Thanh Thái đã thích Từ Lệnh Sâm như vậy rồi, đoán chừng nguyên nhân chính là so Từ Lệnh Sâm không coi đệ ấy khác mọi người, luôn cẩn thận từng li từng tí với những việc liên quan đến đệ ấy.

Suy nghĩ vừa thoáng qua, Kỷ Thanh T chợt cười khổ, nàng giống như gà mẹ luôn bảo hộ Thanh Thái phía sau lưng, có lẽ thật sự làm sai rồi.

Rốt cuộc kiến thức của nàng có hạn, mặc dù có tâm nhưng những thứ có thể cho Thanh Thái thật sự quá ít.

Giọng nói của nàng có phần khổ sở: “Ta sẽ nhớ kỹ đề nghị của điện hạ, cảm ơn ngài hôm nay đã chỉ điểm. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta muốn đưa Thanh Thái về.”

“Nàng khoan đi đã, ta còn chuyện muốn nói với nàng.” Từ Lệnh Sâm chỉ bằng ghế nói: “Ngồi đi.”

Đây là có ý muốn nói chuyện lâu rồi.

Kỷ Thanh Y ngồi xuống, nhìn Từ Lệnh Sâm, đợi hần nói chuyện.

Từ Lệnh Sâm rót một ly trà, đẩy tới trước mặt nàng: “Nói chuyện lâu như vậy, uống chút nước nhuận giọng.”

Quả thật là Kỷ Thanh Y cảm thấy rất khát nước, cũng không khách khí, bưng trà lên uống... Uống vào phát hiện nước trà rất ngọt, chắc chắn có thêm mật ong.

Không ngờ Từ Lệnh Sâm cũng có khẩu vị giống nàng, thích uống mật ong.

Chỉ là tại sao hần lại không uống, chỉ cầm ly trà trong tay ngắm nghía? Chắc là vừa nãy đã uống rồi nên bây giờ không khát.

Kỷ Thanh Y cũng không uống, để ly trà xuống, nghiêm túc hỏi hần: “Không biết điện hạ còn chuyện gì muốn dặn dò?”

Từ Lệnh Sâm tươi cười nói: “Lần trước ta đưa cho nàng đồ chơi bằng kẹo đường, nàng đã ăn chưa? Hôm nay ta mang theo rất nhiều đến đây, lát nữa nàng đều mang đi nha.”

Trong bụng Kỷ Thanh Y chứa đóm lửa, đứng dậy bước đi.

Nàng cho rằng hắn có việc khẩn cấp gì, không ngờ hắn chỉ muốn hỏi nàng có muốn ăn kẹo đường hay không, làm nàng có cảm giác tức giận vì bị người khác trêu chọc.

Nàng cũng biết Từ Lệnh Sâm cũng không phải là người tốt gì.

Lần này Từ Lệnh Sâm cũng không cản nàng, chỉ không nhanh không chậm nói: “Lúc nàng tới bị cái vị Lê tiểu thư gì đó theo dõi, nếu như mà ta đoán không lầm, nàng ta đang dẫn Bình Dương hầu Thái phu nhân đến đây bắt gian. Bây giờ nàng đi, nếu đụng nàng ta, đợi lát nữa nói cả ngày cũng không giải thích được rồi.”

27. Chương 27: Hậu Chiêu

Edit: QR2

“Cái gì mà bắt kẻ thông dâm, ngài nói xằng nói bậy cái gì vậy?” Kỷ Thanh Y giống như mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Từ Lệnh Sâm: “Ngài biết rõ ràng chúng ta không có... Không có làm như vậy.”[code]Edit: QR - diendan [/code]

“Đương nhiên ta biết chúng ta không có làm như vậy nhưng Thái phu nhân Bình Dương Hầu sẽ tin sao? Ta là thể tử Ninh Vương, nàng là một cô nhi, nàng không mang theo nha hoàn, một thân một mình ở trong viện của ta lâu như vậy là có mục đích gì đây?”

Từ Lệnh Sâm thấy nàng mở to hai mắt nhìn mình, kiên trì nói tiếp: “Nàng là trắng sáng trên cao (ý nói Thanh Y trong sạch, thanh khiết) nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ như vậy.”

Mặt Kỷ Thanh Y đỏ bừng, nhìn hắn chằm chằm, tố cáo: “Ngài biết rõ mà lại không nhắc nhở ta, ngài có ý làm vậy!”

Từ Lệnh Sâm biết mình rất hèn hạ, cũng đoán được nàng sẽ tức giận, nhưng đoán là một chuyện, giờ phút này thấy nàng tức giận, mặt hạnh tròn tròn, ngực khê phập phồng lại, lại là một chuyện khác.

“Nàng đừng tức giận.” Hắn hạ giọng, dịu dàng dụ dỗ nàng: “Không phải vì ta muốn gặp mặt nàng hay sao?”

Cũng không đợi Kỷ Thanh Y nói chuyện, hắn liền bước lên một bước, đứng trước mặt nàng, nói: “Nàng yên tâm, ta đã sớm có cách xử lý việc này. Tất nhiên sẽ không để nàng mơ hồ, không hiểu gì mà bị hàm oan. Viện này có một cửa hông, chúng ta đi ra ngoài bằng cửa hông, bọn họ có tới bắt quá cũng chỉ bắt được không khí mà thôi. Hơn nữa, ta còn có lời muốn nói với nàng, nàng phải tin tưởng ta.”

Chuyện đến nước này, tức giận cũng không giải quyết được gì, Kỷ Thanh Y không phải là người có tâm địa sắt đá, nghe hắn nói vậy đã dao động.

Nàng cũng không lo lắng cho Thanh Thái, nếu Từ Lệnh Sâm trăm phương ngàn kế muốn gặp mặt nàng, tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng cho đệ ấy.

Hai người ra ngoài từ cửa hông, Từ Lệnh Sâm cố ý đi thật chậm nhưng Kỷ Thanh Y luôn đi sau hắn hai bước chân. Biết được đây là nàng không muốn song vai đi cùng hắn, chân mày hắn cau lại.

“Ta có quen biết một người thợ giỏi, nghe nói tổ tiên có theo Lỗ Ban học nghệ. Hắn có thể chế tạo một loại ghế dựa có thể di chuyển, gọi là xe lăn. Không giống kiệu phải có người khiêng, chỉ cần một người ở phía sau đẩy nhẹ, xe lăn sẽ di chuyển, chỉ cần mặt đường bằng phẳng, có thể đi bất cứ chỗ nào mình muốn.”

“Có thật không?” Kỷ Thanh Y không nhịn được bước nhanh hơn, ba chân bốn cẳng đi đến trước mặt Từ Lệnh Sâm: “Người đó ở đâu? Ngài có thể giới thiệu giúp ta không?”

Nếu như có cái ghế như vậy, mọi việc đối với Thanh Thái sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy nàng đi đến bên cạnh mình, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn, trong lòng thấy vui mừng nhưng trên mặt lại bất động: “Dĩ nhiên là có thể, chỉ là người nọ cũng không phải là gia nô của ta, tính tình lại vênh váo tự đắc, cho nên ta phải hỏi hắn trước. Nếu có tin tức ta sẽ thông báo cho nàng.”

“Ta hiểu, người càng giỏi tính khí càng lớn.” Kỷ Thanh Y gật đầu liên tục, trên mặt tràn đầy khát khao và chờ mong: “Chuyện này kính nhờ điện hạ giúp đỡ.”

Dung mạo của nàng rất đẹp, xinh đẹp lại quyến rũ, hai mắt to tròn trong trẻo, giọng nói con gái phương nam nhẹ nhàng, mềm mại, nghe vào tai làm hắn cảm thấy hơi ngứa lại chọc ghẹo từng cơn song trong lòng hắn.

Đặc biệt là lúc này, nàng lại biểu lộ vẻ mặt như thế làm cho người khác không đành lòng phụ tâm ý của nàng.

Thật ra hắn vốn tính nâng lòng ham muốn của nàng lên sau đó viện cớ hẹn gặp mặt nàng.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng ma xui quỷ khiến làm hắn đảm bảo với nàng: “Nàng hãy yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.”

Kỷ Thanh Y “ừ” một tiếng, gật đầu đồng ý, thấy hòa thượng đi ngang qua càng ngày càng ít, chung quanh càng ngày càng yên tĩnh, không thể không hỏi: “Điện hạ, ngài dẫn ta đi đâu vậy?”

Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, trong đôi mắt luôn trong trẻo lạnh lùng phát ra ánh sáng dịu dàng, cả người giống như châu ngọc được ánh trăng chiếu sáng.

“Nàng đi rồi sẽ biết, Thanh Thái đang ở đó chờ chúng ta.”

Kỷ Thanh Y nhìn hắn, trái tim trong lồng ngực đập thành thịch, mặt cũng nóng bừng, nàng cảm thấy loại cảm giác tay yếu chân run lại tới nữa, vội cuống quýt nhìn sang chỗ khác không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Từ Lệnh Sâm.

Kỷ Thanh Y đi sau lưng từ Lệnh Sâm, tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua viện dành cho các tăng nhân, lại đi thêm thời gian uống một chung trà nữa, cảnh vật trước mắt trở nên quen thuộc, đây không phải là một phía khác của viện Từ Lệnh Sâm ở sao?

Từ Lệnh Sâm đưa Kỷ Thanh Y vào một căn phòng bên cạnh đó, Thanh Thái đã ở đó rồi, trong phòng có hai lão tăng mặt mũi hiền lành, lông mày trắng như tuyết, thon dài phủ hai bên má, đang bắt mạch cho Thanh Thái.

Thanh Thái thấy Kỷ Thanh Y đi tới, nháy mắt mấy cái với nàng.

Từ Lệnh Sâm chỉ một cái ghế bên cạnh, ý bảo Kỷ Thanh Y ngồi xuống.

Còn hắn tự ngồi ở ghế đối diện.

Không bao lâu, hòa thượng kia đã bắt mạch xong cho Thanh Thái, để cho đệ ấy nằm trên giường nhìn cái chân bị tật của mình.

Đang nhìn thì bên ngoài vang lên tiếng đình đình của ngọc bội.

Một tiểu tăng dẫn mấy người Thái phu nhân, Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh đi vào.

Nhìn thấy cảnh này, hiển nhiên tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đặc biệt là Thái phu nhân, trên mặt hiện rõ mười hai vạn phần nghiêm trọng.

Kỷ Thanh Y đứng lên muốn nói, Thái phu nhân lại lắc đầu ý bảo nàng không nên mở miệng.

Lê Nguyệt Trùng và Trần Bảo Linh đứng sau lưng Thái phu nhân, một đôi mắt lộ ra hung quang, thâm hận không dứt, một đôi mắt căm giận bất bình, thoáng liếc qua Từ Lệnh Sâm, trừng mắt nhìn Kỷ Thanh Y, sau đó xoay người ra cửa.

Kỷ Thanh Y vội vàng đuổi theo, mới vừa ra đến cửa đã thấy Trần Bảo Linh sắc mặt âm trầm, tức giận liếc nàng bằng nửa con mắt: “Người còn biết ra ngoài, ta cho rằng ngươi đã quên mất ta từ sớm rồi.”

“Bảo Linh.” Kỷ Thanh Y kéo tay của nàng ấy, cười lấy lòng: “Muội quên ai cũng không quên tỷ nha. Tỷ cũng thấy rồi đó, tự hòa thượng kia muốn chữa trị chân chó Thanh Thái đó.”

Trần Bảo Linh hừ một tiếng: “Người không biết vừa này ta lo lắng cho người bao nhiêu, mặc dù Nguyệt Trừng không nói rõ nhưng nói gần nói xa ám chỉ người đi tìm Sâm biểu ca. Tổ mẫu giận không nói được gì, mặt lạnh băng có thể cạo xuống một tầng băng. Thật may là người không có chuyện gì, bằng không lúc người trở về chắc chắn bị phạt nặng.”

Kỷ Thanh Y cười hi hi: “Muội biết rõ Bảo Linh tỷ đối xử với muội tốt nhất.”

Trần Bảo Linh liếc nàng một cái: “Gặp mặt Sâm biểu ca, chuyện tốt như vậy mà người lại không dẫn ta theo, thật không có nghĩa khí.”

Nói xong Trần Bảo Linh kinh ngạc hỏi: “Người với Sâm biểu ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, không có.” Kỷ Thanh Y sợ hết hồn, khoát tay lia lịa: “Tỷ nghĩ đi đâu vậy, thế tử Ninh Vương làm sao lại xảy ra chuyện gì với muội chứ.”

“Thật sự không có sao?” Trần Bảo Linh tiếc nuối nói: “Người cũng quá ngây thơ, cơ hội tốt như vậy mà cũng không biết nắm chặt. Nếu là ta, nhất định sẽ nắm chắc cơ hội nói với huynh ấy mấy câu, như vậy dù sau này ta gả cho người, huynh ấy thú thê, cũng sẽ không tiếc nuối.”

Đột nhiên Kỷ Thanh Y có chút mất mát: “Tỷ biết đấy, ngài ấy và Diêu đại tiểu thư là thanh mai trúc mã, tình cảm rất thân thiết.”

“Vậy thì sao?” Trần Bảo Linh tròn to hai mắt nói: “Huynh ấy thích người nào, muốn cưới người nào, đó là chuyện của huynh ấy. Ta thích huynh ấy cũng là chuyện của ta. Ta nói chuyện với huynh ấy cũng không phải để huynh ấy thích ta, để sau này huynh ấy thú ta, chỉ là nghĩ không phụ chuyện ta thăm mến huynh ấy. Dù ta có gả cho người khác, cùng người khác sinh con dưỡng cái, khi ta nhớ đến đoạn chuyện cũ này, trong lòng sẽ vui mừng chứ không phải là tiếc nuối, thế là đủ rồi.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy liền ngây dại, đến tận bây giờ nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến trên đời này còn có cách yêu người khác như vậy. Bất chấp hậu quả, mặc kệ tương lai, không liên quan đến tình cảm nam nữ, muốn đến gần vì không muốn phụ tấm lòng của chính mình.

“Vậy mà tỷ nói tỷ phải quên huynh ấy?”

“Thì bây giờ ta vẫn chưa quên được chứ sao.” Trần Bảo Linh đúng tình hợp lý nói: “Nếu chưa quên tất nhiên là muốn nắm chắc cơ hội không để mình tiếc nuối rồi.”

Nếu là lúc trước chắc chắn Kỷ Thanh Y sẽ cười nàng ấy hoang đường nhưng lúc này nàng lại không nói thêm điều gì, trên mặt chỉ còn lại sự ưu tư.

Hai người nắm tay trở về phòng, lão tăng kia đã kiểm tra kỹ cho Thanh Thái, tất cả mọi người đều chờ mong nhìn lão hòa thượng kia.

Giọng nói Thái phu nhân vội vàng như không mất đi sự cung kính: “Hoàng Nhân đại sư, chân của đứa nhỏ này như thế nào?”

Hình như Kỷ Thanh Y nhìn lão tăng kia với ánh mắt kỳ lạ, một tay bịt miệng mình, nàng không nghĩ đến người này lại là Hoàng Nhân đại sư, người có danh xưng “Cứu sống người chết, làm thân thể mọc lại”.

Vậy chân của Thanh Thái chẳng phải là có hy vọng chữa khỏi sao?

“A di đà phật.” Lão tăng chậm rãi lắc đầu: “Lão nạp không đủ khả năng, lực bất tòng tâm.”

Giọng nói của ông thê lương mà từ bi, Kỷ Thanh Y nghe thấy cảm giác giống như đang ở trên trời bị hắt một chậu nước lạnh, tim lạnh đến phát run. Đây chính là Hoàng Nhân đại sư tiếng tăm lừng lẫy, ông nói không được thì còn ai có thể chữa trị.

Không thể từ bỏ như vậy được, nàng không cam lòng, chịu đau hỏi: “Đại sư, thật sự không thể chữa sao?”

Hoàng Nhân đại sư lại lắc đầu: “Lão nạp không thể chữa được, có thể Thanh Long đạo trưởng có biện pháp.”

Thanh Long đạo trưởng vân du thiên hạ, mọi người đều biết ông ấy y thuật cao siêu nhưng biết đi đâu tìm ông ấy đây.

Trong đôi mắt sáng ngời của Thanh Thái thoáng nét cô đơn, nhưng chốc lát đệ ấy đã ngẩng đầu lên, an ủi mọi người: “Ngoại tổ mẫu, tỷ tỷ, mọi người đừng khổ sở, chúng ta có thể tìm đại phu khác, có thể tìm Thanh Long đạo trưởng.

Muốn tìm Thanh Long đạo trưởng, dễ vậy sao? Coi như có tìm được, ai có thể đảm bảo ông ấy nhất định tự nguyện ra tay giúp đỡ đây?

Thái phu nhân thở dài thật sâu.

Kỷ Thanh Y lại không chịu từ bỏ, cầm tay Thanh Thái nói: “Nhất định chúng ta có thể tìm được Thanh Long đạo trưởng, nhất định đệ có thể tốt hơn.”

Trời trong mây trắng rất thích hợp để đi dạo. Nếu đã gặp mặt, Thái phu nhân hỏi xem Từ Lệnh Sâm có muốn cùng đi hay không, tất nhiên Từ Lệnh Sâm đồng ý.

Thái phu nhân nói rất nhiều lời cảm ơn với Từ Lệnh Sâm.

Hoàng Nhẫn đại sư đã đóng cửa, từ chối tiếp khách từ lâu, nếu không phải do Từ Lệnh Sâm ra mặt, lấy năng lực của Bình Dương Hầu phủ thì không thể mời nổi ông ấy.

“Thái phu nhân không cần khách khí.” Giọng nói Từ Lệnh Sâm rất lạnh: “Ta cũng không giúp được gì.”

Lúc này sự vui mừng và mất mát của Kỷ Thanh Y, hẳn đều nhìn thấy, lúc này nhìn nàng khổ sở, trong lòng hẳn vạn phần hối hận.

Hắn không hối hận việc mình để Hoàng Nhẫn đại sư bắt mạch cho Thanh Thái mà hối hận vì mình không chắc chắn đã cho nàng biết, cho nàng hi vọng lại làm nàng thất vọng.

Chuyện này làm hắn vô cùng tự trách, không dám nhìn về mặt của nàng.

Kỷ Thanh Y lại sâu sắc nhìn hắn, Từ Lệnh Sâm giúp đỡ Thanh Thái như vậy, nàng vô cùng cảm kích hắn.

Chỉ là bây giờ hắn lại khôi phục vẻ mặt không có biểu tình, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bộ dạng kháng cự người ngoài ngàn dặm, so với lúc bọn họ đơn độc ở chung giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Kỷ Thanh Y không nói rõ được cảm giác trong lòng nàng là gì, có lẽ trong lòng hắn, nàng giống như con mèo con chó, thích thì trêu chọc, không thích thì tùy tiện vứt bỏ.

Hay là giống như đời trước, dường như rất quan tâm, rất để ý đến nàng nhưng thật ra từ đầu đến cuối đều là lừa gạt nàng.

“Người làm sao vậy?” Trần Bảo Linh lùi lại một bước, kéo tay nàng, vô cùng lo lắng hỏi: “Sao sắc mặt của người khó coi như vậy?”

“Muội... Không có việc gì.” Kỷ Thanh Y mới nói xong câu này thì thấy một tiểu tăng đang chạy từng bước đến đây, dừng lại trước mặt mọi người, thở hổn hển nói: “Các vị thí chủ, thể tử Chu Vương và nhị công tử phủ Bình Dương Hầu đã tới.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y khẽ động.

Trần Văn Cẩm và Từ Lệnh Kiểm lại tới!

Bọn họ tới đây làm gì?

Lần trước nàng tránh được Từ Lệnh Kiểm, lần này nàng nên làm gì? Chẳng lẽ nàng không thể tránh khỏi bị kịch đời trước sao?

Nàng nghĩ đến chuyện đời trước, Từ Lệnh Kiểm si mê và giam cầm nàng, nghĩ đến nàng mất đi tự do cả ngày lẫn đêm, tay cầm khăn cũng phát run.

Trần Bảo Linh hoảng hốt, nắm chặt tay của nàng: “Thanh Y, sao tay của ngươi lại lạnh như vậy? Có phải ngươi khó chịu chỗ nào không?”

28. Chương 28: Thế Tử Nổi Giận

Edit: QR2

Giọng nói Trần Bảo Linh đầy ân cần, bàn tay nàng ấy rất ấm áp nắm thật chặt tay nàng, Kỷ Thanh Y giống như tìm được sức mạnh, từ từ bình tĩnh lại.

Bây giờ không phải là đời trước, nàng không phải là Kỷ Thanh Y chưa kết hôn đã thất tình chỉ có thể làm thiếp cho người ta.[QR2][diendan]

Nàng đã sống lại, không còn như ngày xưa nữa, ngày thơ ấu đột chỉ có thể mặc người khác lừa gạt, thao túng.

Bây giờ nàng sống rất tốt, Thanh Thái vẫn còn, nàng không bị ngoại tổ phụ chán ghét mà vứt bỏ, nàng có Việt biểu ca che chở, còn có Trần Bảo Linh, tỷ muội tốt tri âm tri kỷ.

Trời cao cho nàng sống lại là để nàng bù lại tiếc nuối của đời trước, vui vui vẻ vẻ sống một đời, không phải để nàng chịu khổ một lần nữa.

Tà tâm của Trần Văn Cẩm không chết, nhất định sẽ tiếp tục lấy lòng nàng. Từ Lệnh Sâm tám phần nhất định sẽ giống như kiếp trước, đối với nàng vừa gặp đã yêu.

Chẳng lẽ chỉ vì bọn họ cho nên nàng phải giống như con chuột chạy qua phố, chán nản chạy trốn sao?

Chẳng lẽ nàng muốn cả đời sống dưới bóng ma của bọn họ sao?

Làm sai chính là Trần Văn Cẩm và Từ Lệnh Kiểm, tại sao nàng lại phải chịu đựng?

Nàng không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm.

Thay vì không ngừng nhường nhịn, làm bọn họ nghĩ nàng dễ bắt nạt, không bằng dùng cảm một chút, thử âm ỉ một lần. Cùng lắm cá chết lưới rách, cùng lắm thì chính là chết mà thôi.

Đời trước, nàng có hai bàn tay trắng mà trước khi chết vẫn có thể chính tay đâm chết kẻ thù, tự báo thù cho chính mình, không có đạo lý sống lại, nhìn thấu mọi chuyện ngược lại lại sợ hãi rụt rè thế này.

Kỷ Thanh Y hít một hơi thật sâu, chờ những ngón tay lạnh băng của mình từ từ ấm lại, liền cầm ngược lại tay Trần Bảo Linh: “Ta không sao, chỉ là vừa này đột nhiên đầu rất đau, có thể do tối hôm qua ngủ không ngon giấc.”

Trần Bảo Linh nghe xong liền sốt ruột: “Ta nói cho tổ mẫu biết...”

Gương mặt Trần Bảo Linh thân thiết làm lòng Kỷ Thanh Y vô cùng ấm áp, nói nhỏ: “Đừng chuyện bé xé ra to, khó khăn lắm mới được ra ngoài một lần, đừng để vì muội mà mọi người mất hứng. Vừa rồi muội hơi khó chịu nhưng bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không còn thấy đau nữa.”

“Thật sự không cần lo sao?” Trần Bảo Linh vẫn không yên tâm: “Ta đỡ ngươi đi từ từ, nếu ngươi khó chịu hãy nói với ta một tiếng, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi. Dù sao cũng không có chuyện gì, chỉ là đi dạo ngắm cảnh thôi.”

Kỷ Thanh Y gật đầu đồng ý, cùng Trần Bảo Linh đi từ từ phía sau.

Lúc ở ngã rẽ vừa đúng lúc gặp hai người.

“Sâm ca cũng ở đây à.” Từ Lệnh Kiểm luôn luôn khiêm tốn, chào hỏi với Từ Lệnh Sâm, lại hỏi gần đây Thái phu nhân có khỏe không, thân thể thế nào.

Thái phu nhân trả lời từng vấn đề, sắc mặt cũng không thoải mái.

Nửa tháng trước, hoàng đế lập thái tử.

Đều không phải là hai vị thế tử trước mặt mà cuối cùng vị trí thái tử lại rơi vào tay thế tử Tần Vương.

Nếu đã lập thái tử, theo lý các thế tử khác phải trở về đất phong của mình mới đúng nhưng không ngờ hoàng đế lại phản đối đề nghị của nội các, còn nói thế tử Ninh Vương và thế tử Chu Vương đều đã ở bên cạnh ngài nhiều năm, ngài coi như ruột thịt, thật sự không nỡ để bọn họ đi.

Chuyện này làm cho triều đình vốn đang yên bình đột nhiên sóng to gió lớn.

Ba người họ đều là ruột thịt, như vậy có phải nói vị trí thái tử cũng không ổn định mà hai người còn lại cũng còn hi vọng hay không?

Dù sao từ xưa đến nay người có thể an toàn ngồi lên vị trí thái tử cũng quá ít.

Mặc dù thái tử đã định nhưng tranh đấu đoạt vị không bao giờ kết thúc. Nếu phủ Bình Dương Hầu đã quyết định chỉ lo cho bản thân mình, không tham dự vào trận chiến đó thì phải cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Bà cứ có cảm giác cuộc gặp gỡ vô tình ngày hôm nay không phải là chuyện đơn giản như vậy, mà Trần gia đã quyết định chỉ lo cho bản thân mình rồi.

Trần Văn Cẩm mặc áo lam (áo mà phật tử hay mặc) bằng lụa màu xanh lam, cười trong sáng thân thiết: “Con đi theo thế tử Chu Vương đến tìm mấy quyển kinh phật, nghỉ tới tổ mẫu đang ở Đàm Thác tự nên cũng tới tham gia náo nhiệt với mọi người, không ngờ thế tử Ninh Vương cũng ở đây, thật là vô cùng trùng hợp.”

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm gật đầu, trước sau đều là bộ dạng kiêu căng lạnh nhạt.

Trần Văn Cẩm cũng không để bụng, trên mặt vẫn cười tươi như cũ, ánh mắt của hắn liếc một cái đã thấy Trần Bảo Linh và Kỷ Thanh Y đang đi sau cùng, cười nói với họ: “Bảo Linh, Thanh Y sao các muội đi cách xa vậy, mau đến đây bái kiến thế tử Chu Vương.”

Hắn nói chuyện theo kiểu vui đùa, lớn giọng hô lên, lúc này mọi người mới chú ý hai người họ đi phía sau hơn nữa cũng không lên hành lễ với Từ Lệnh Kiểm.

Mặc dù Kỷ Thanh Y nói với mình không cần tránh né nhưng khi thật sự phải đối mặt, trong lòng vẫn không nhận được khẩn trương.

Nàng có thể bình tĩnh hòa nhã đối mặt với Từ Lệnh Kiểm sao? Có thể che giấu tốt cảm xúc của mình, giả bộ như chưa phát sinh chuyện gì hay sao?

Trần Bảo Linh cảm thấy vẻ mặt của nàng không tốt, vội nói: “Hay là để ta nói với tổ mẫu một tiếng.”

Kỷ Thanh Y hít một hơi thật dài: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Trần Văn Cẩm đi tới nói: “Hai người bọn muội thật quá ham chơi đó, may mà thế tử điện hạ ôn hòa rộng lượng, không so đo với các muội, còn không mau đi theo huynh.”

Nụ cười của hắn trong sáng, giọng nói thân thiết, Kỷ Thanh Y nghe xong lại cảm thấy chán ghét.

Nàng không để ý đến hắn mà đi sau Trần Bảo Linh, hành lễ với Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm đã nhìn thấy bức họa của nàng, cũng biết dung mạo của nàng rất giống người trong trí nhớ, nhưng khi hắn thật sự nhìn thấy dung mạo của nàng vẫn vô cùng khiếp sợ.

Tiểu cô nương trước mặt mặc áo màu vàng của hoa cẩm bên ngoài khoác áo lót mỏng, quần lụa mỏng màu xanh nhạt, cài trâm ngọc hồng bảo, đeo khuyên tai trân châu, mắt hạnh má đào, như ngôi sao chói lọi, giống như đúc người trong trí nhớ của hắn.[QR2][diendan]

Hô hấp của hắn dồn dập, con ngươi co rút, hai mắt nhìn nàng không chớp mắt, trên mặt hiện ra vẻ si mê và đau lòng.

Khanh khanh. (tên gọi thân mật, vợ chồng thời xưa hay gọi nhau.)

Khanh khanh của hắn đã trở lại.

Nhất định là ông trời không đành lòng nhìn hắn cô độc, cho nên sắp xếp cho khanh khanh dùng phương pháp khác quay về bên cạnh hắn. Hắn phụ lòng khanh khanh, không bảo vệ nàng thật tốt, lần này hắn nhất định không để khanh khanh chịu uất ức, nhất định phải đem khanh khanh về bên cạnh hắn.

Thậm chí hắn không kìm lòng được, tiến lên phía trước hai bước, thậm chí còn đưa tay ra.

Kỷ Thanh Y sớm đoán được hắn có hành động này, trong lòng cười lạnh, lui về phía sau mấy bước, núp sau lưng Thái phu nhân.

Nếu không thể né tránh vậy thì dứt khoát làm to chuyện, để tâm tư của Từ Lệnh Kiểm đối với nàng bại lộ giữa ban ngày ban mặt, làm cho mọi người thấy rõ thể tử Chu Vương dụ dỗ nàng nhả rớt cuộc là có đức hạnh thế nào.

Thái phu nhân thấy Kỷ Thanh Y có vẻ hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch hiển nhiên là bị giật mình, lập tức chân mày khẽ nhíu.

Thể tử Chu Vương thế này là có ý gì? Cho rằng nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn sẽ thú được Kỷ Thanh Y, sau đó có thể trói buộc phủ Bình Dương Hầu sao?

Nếu đây thật sự là mục đích của hắn, vậy thì hắn quá coi thường Trần gia rồi! Đừng nói là chỉ vô tình đụng chạm, dù cho bị người khác bắt gặp cô nam quả nữ ở chung, chỉ cần Trần gia không muốn sẽ có một trăm biện pháp khác nhau làm thể tử Chu Vương không thể đạt được mục đích.

Trong chuyện này, nhị gia nhà họ đóng vai trò gì đây?

Thái phu nhân nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn thứ tôn Trần Văn Cẩm của mình.

Trần Văn Cẩm kinh sợ thất sắc, mục đích của hắn hôm nay là muốn mọi người có ấn tượng tốt với Từ Lệnh Kiểm, quan trọng nhất là để Kỷ Thanh Y có ấn tượng tốt, như vậy mới dễ dàng thực hiện bước tiếp theo.

Thật không thể ngờ rằng bình thường Từ Lệnh Kiểm trầm ổn, thận trọng lại có lúc luống cuống như thế, quả thật khiến hắn trở tay không kịp.

Hắn không chút do dự hô to một tiếng “điện hạ”, sau đó cầm tay Từ Lệnh Kiểm hỏi: “Ngài muốn đưa lễ gặp mặt cho hai vị muội muội của ta sao? Giao cho ta được rồi, làm sao lại để điện hạ tự mình đưa qua được?”

Từ Lệnh Kiểm giật mình, phản ứng lại, lập tức ngừng bước chân.

Hắn vừa mới đứng lại đã thấy một bóng người thoáng đi đến trước mặt, thể tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đã đứng ở trước mặt hắn.

“Sâm ca...”

Hắn vừa định mở miệng giải thích nguyên nhân mình luống cuống đã cảm thấy ngực nhói đau, trước mắt bỗng tối sầm, người bị đá ngã lăn ra đất.

Một cước kia vô cùng ác liệt, làm hắn đau đớn suýt nữa ngã đi, còn chưa kịp đứng dậy, bàn tay phải đã bị dẫm lên, hắn cảm thấy đau đớn như bị kim châm.

Giày thêu đám mây màu xanh sẫm, phía trên thêu kì lân tượng trưng cho thân phận đệ tử gia tộc hoàng thất, trừ Từ Lệnh Sâm ra không còn ai khác nữa.

Từ Lệnh Kiểm khó khăn ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt tối tăm âm trầm của Từ Lệnh Sâm, thật giống như mưa bão sắp đến, đôi mắt lạnh lẽo như sông băng nhìn hắn chằm chằm, lộ ra ý lạnh găm nhấm tận xương làm cho hắn không nhận được rung mình một cái.

Hắn định mở miệng, nhưng đối diện với đôi mắt kia một chữ hắn cũng không nói nổi.

Trần Văn Cẩm cũng bị bộ dạng của Từ Lệnh Sâm làm cho rợn tóc gáy, đứng yên bất động.

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm cậy tài khinh người, trong mắt không có ai, dám chống đối với cả hoàng thượng, trở mặt ngay cả lục thân (bố, mẹ, anh, chị, vợ, con) cũng không nhận, vô cùng tàn nhẫn, mọi người đều gọi là “ngọc diện la sát”.

Trước đó Trần Vân Cẩm cảm thấy đó chỉ là lời đồn bậy bạ thôi, hắn cũng chỉ là thế tử phiên vương, có thể cao ngạo đến mức nào? Hơn nữa mấy lần gặp mặt gần đây, thấy hắn bất quá chỉ là một con khổng tước cao ngạo, xinh đẹp mà thôi.

Mặc dù Từ Lệnh Kiểm đã dặn dò hắn trước mặt Từ Lệnh Sâm phải cẩn thận, không thể giở trò, hắn cũng không để trong lòng.

Nhưng giờ phút này, hắn lại tin, tin những lời đồn đó không hề nói sai.

Vừa rồi vẫn còn bình thường, ngay lúc này lại trở mặt không nhận người, nhìn sắc mặt Từ Lệnh Sâm, hắn không nghi ngờ chút nào, nếu trong tay có đao hắn dám liên tục giết Từ Lệnh Kiểm.

“Từ Lệnh Kiểm.” Giọng nói Từ Lệnh Sâm giống như mưa đá, trong mắt lộ ra sát khí: “Phàm là có ta ở đây, tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào ức hiếp, sỉ nhục con của Tử Mật tiên sinh. Lời này người hãy nhớ kỹ cho ta.”

Tử Mật tiên sinh?

Tử Mật tiên sinh là ai?

“Đệ đã nhớ kỹ.” Từ Lệnh Kiểm vừa thẹn vừa giận, nhưng lúc này trên tay vẫn còn cảm giác đau đớn làm cho hắn không thể để ý nhiều chuyện như vậy, tay hắn không thể bị tàn phế được.

Từ Lệnh Sâm hừ mạnh một tiếng, lỗ mũi phát ra âm thanh khinh thường kia xong cũng không thèm nhìn Từ Lệnh Kiểm một cái, xoay người đi đến bên cạnh Thái phu nhân: “Kiểm đệ còn bé nên vô lễ, xin Thái phu nhân tha thứ cho tội đụng chạm này.”

Dù Thái phu nhân là người có kiến thức rộng rãi cũng bị sự thay đổi đột ngột vừa nãy làm cho hoảng sợ. Bà cũng tiếp xúc với thế tử Ninh Vương mấy lần, vốn nghĩ rằng cũng có mấy phần hiểu hắn, bây giờ nghĩ lại, bà chỉ thấy những chuyện mà thế tử Ninh Vương nguyện ý để cho bà thấy, cũng chỉ là một góc cầu vồng băng chìm mà thôi.

Thái phu nhân đè ép nhịp tim đang đập nhanh, nói: “Thái tử nói nghiêm trọng quá rồi.” Xem ra bà phải đánh giá lại thế tử Ninh Vương rồi.

“Ta và Nghiêm đại nhân là bạn tri kỷ đã lâu, trong lòng coi ngài ấy là thầy tốt bạn hiền, Kỷ biểu tiểu thư và Thanh Thái là hậu nhân của cô nhân, theo lý thì ta nên chăm sóc họ.”

Nói xong, hắn ngược mắt lên, từ Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trùng, Kỷ Thanh Y, nhìn từng người từng người một.

Ba tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như nguyệt, mỗi người có một phong thái riêng.

Nhưng so với hai người kia thì Kỷ Thanh Y xinh đẹp hơn, càng cướp đoạt ánh mắt của người khác hơn. Rõ ràng Lê Nguyệt Trùng và Trần Bảo Linh đều là những mỹ nhân khó gặp nhưng đứng bên cạnh Kỷ Thanh Y, trong nháy mắt bị ảm đạm nhạt nhòa.

Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, Từ Lệnh Kiểm động tâm là chuyện hắn có thể hiểu được. Nhưng có thể hiểu được không có nghĩa là phải bị động tiếp nhận.

Đó là người của hắn, hắn tuyệt đối không cho phép người nào mơ tưởng.

Ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua, Trần Bảo Linh cảm thấy cả người lạnh lẽo, Lê Nguyệt Trùng bị dọa làm trong lòng hoảng loạn nhưng lại mạnh mẽ chống đỡ.

Kỷ Thanh Y cúi thấp đầu giống như không biết nói gì nhưng trong đầu thoáng qua suy nghĩ giống như cười ngửa xem hoa.

Đột nhiên Từ Lệnh Sâm đá ngã Từ Lệnh Kiểm làm nàng sợ hết hồn nhưng nhiều hơn là thấy vui sướng trong lòng, nếu có thể một cước đá chết Từ Lệnh Kiểm mới tốt. Nhưng sung sướng qua đi, nàng lại không tự chủ

được lo lắng, nếu Từ Lệnh Kiểm đến cáo trạng với hoàng đế thì làm thế nào bây giờ? Từ Lệnh Sâm có gặp phiền phức gì không? Lá gan của hắn cũng thật lớn, sao lại xúc động không cổ kị một chút nào như thế?

Nhưng hắn làm thế là vì nàng, một cảm giác hốt hoảng lại ngọt ngào lan tràn trong trái tim nàng.

“Có điện hạ che chở, đó là may mắn của tỷ đệ bọn họ.” Thái phu nhân cẩn thận nói nhưng trong lòng vô cùng nghi ngờ.

Bà không ngờ chỉ ra ngoài một chuyến mà lại xảy ra biến cố lớn như vậy

Rõ ràng là thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm động lòng với Kỷ Thanh Y nhưng hôm nay hắn đến đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nhiều lần lắ lòng họ, không ngại ra tay dạy dỗ Từ Lệnh Kiểm thật sự chỉ vì chăm sóc con của cố nhân sao?

Nếu như không phải như vậy, thật sự phải suy nghĩ cẩn thận mục đích của bọn họ

29. Chương 29: Nguy Cơ Bốn Phía

Edit: QR2

Trong lòng Thái phu nhân chất chứa suy nghĩ nên cũng không có tâm trạng để đi dạo hoa viên nữa, vội vã đưa mọi người rời khỏi Đàm Thác Tự.

Sau khi về đến phủ Bình Dương Hầu, bà để mọi người lui về nghỉ ngơi, Trần Bảo Linh lại lôi kéo Kỷ Thanh Y ở lại.[QR2][diendan]

“Tổ mẫu, Nguyệt Trừng vu oan cho Thanh Y, người cứ mặc kệ như vậy sao?”

Trong lòng Thái phu nhân tràn đầy phiền muộn, nghe Trần Bảo Linh nói xong cũng chỉ cười hỏi: “Vậy con nói thử xem ta nên làm thế nào?”

“Nếu Thanh Y là trong sạch tất nhiên phải xử phạt Nguyệt Trừng.” Trần Linh Bảo nói: “Ít nhất cũng phải phạt nàng ta cấm túc ba ngày.”

“Được, vậy thì phạt nó cấm túc ba ngày vậy.” Thái phu nhân phân phó Đỗ ma ma đi làm sau đó nói với Trần Bảo Linh: “Lần này đại tiểu thư của chúng ta đã hài lòng chưa?”

Thái phu nhân thương yêu Trần Bảo Linh, so với Kỷ Thanh Y và Lê Nguyệt Trừng rất khác nhau.

Sự yêu thương có sự dung túng và bất đắc dĩ.

Bởi vì thật sự quận chúa Nam Khang làm người khác yêu thích không nổi cho nên Trần Bảo Linh ra đời sau, Thái phu nhân quyết tâm nuôi dạy cháu gái này thật tốt.

Chỉ tiếc rằng lúc đó thế lực của Nghiêm Vương rất lớn, quận chúa Nam Khang ỷ vào quyền thế của Nghiêm Vương nên khi ở phủ Bình Dương Hầu vô cùng bá đạo, Thái phu nhân cũng đành phải nhẫn nhịn.

Đến tận lúc Nghiêm Vương té ngựa, Thái phu nhân mới có thể nuôi dạy Trần Bảo Linh nhưng lúc ấy tính tình của nàng cũng đã hình thành. Bà càng dạy, Trần Bảo Linh càng chống đối, có một thời gian thậm chí còn trốn bà rất xa.

Bình Dương Hầu Trần Ung cũng nói chỉ cần Trần Bảo Linh vui vẻ là được, không cần phải sống quá phức tạp, lúc này bà mới nhận ra cả đời bà sống quá mệt mỏi, cháu gái duy nhất cũng không cần đi theo vết xe đổ của bà vì vậy bà bỏ qua suy nghĩ cải tạo Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh hài lòng, định kéo Kỷ Thanh Y rời đi.

Thái phu nhân giữ Kỷ Thanh Y lại, nói với nàng: “Không bị ai ghen ghét là tầm thường, có người đổ kỵ với con, sẽ đối nghịch với con bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào, có người ghen ghét, hận con nhưng để trong lòng, ngoài mặt thì tươi cười với con nhưng sau lưng lại tìm cơ hội hãm hại con. Hai loại người này, tất nhiên người sau thì đáng sợ hơn một chút.”

Kỷ Thanh Y nghe bà nói vậy, vội vàng ngồi ngay ngắn, nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt rất cung kính.

Đây là Thái phu nhân đang dạy bảo nàng, đời trước cũng không có ai nói những lời như thế này với nàng.

Thái phu nhân thấy nàng như thế, càng cảm thấy hài lòng: “Ngày thường con sống rất tốt, bây giờ lại được ta yêu thích, Nguyệt Trừng nhìn thấy thì không vui nên suy nghĩ mới trở nên táo bạo rồi. Những thủ đoạn thế này ta hi vọng sau này con có thể tự mình đối phó mà không phải khắp nơi muốn ta giải quyết. Dù sao sau này cũng có ngày con phải rời xa ta, mà đối thủ của con so với Nguyệt Trừng thì âm ngoan hơn nhiều.”

Lê Nguyệt Trừng là cái gai trong lòng Kỷ Thanh Y mà Kỷ Thanh Y làm sao lại không phải là cái gai trong lòng Lê Nguyệt Trừng chứ?

Bà nuôi dưỡng hai người cũng không phải là uống công vô ích. Mặc kệ cuối cùng là thái tử lên ngôi hay là hai thế tử kia lên ngôi, lúc tuyển tú nhất định Trần gia phải đưa một cô nương vào cung.

Tự nhiên bà hy vọng người đó sẽ là Kỷ Thanh Y, bởi vì như vậy ngoại tôn Thanh Thái cũng có người che chở.

Nghe câu nói tiếp theo của Thái phu nhân, trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo.

Ý tứ là tọa sơn quan hổ đấu (ngồi xem hổ đấu), mặc cho mình và Lê Nguyệt Trừng thoải mái tranh đấu ngầm, mục đích cuối cùng là gì chứ?

Kỷ Thanh Y toát hết mồ hôi, trên mặt lại phải thể hiện sự cảm kích: “Ngoại tổ mẫu, những gì người dạy con đều nhớ kỹ.”

Thái phu nhân dặn dò: “Thế tử Ninh Vương nể mặt phụ thân con nên mới chăm lo từng li từng tí cho con và Thanh Thái, con không được vì vậy mà có những suy nghĩ khác thường. Người như vậy không thích hợp với con, cả thế tử Chu Vương cũng giống vậy.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy tất nhiên sẽ liên tục đồng ý: “Ngoại tổ mẫu, người yên tâm, thế tử Chu Vương thật vô lễ, con đối với ngài ấy chỉ có chán ghét mà thôi. Mặc dù con không ghét thế tử Ninh Vương nhưng nhìn lại cảm thấy rất sợ.”

Nàng thích Từ Lệnh Sâm là thật nhưng phần thích đó còn lâu mới có thể làm cho nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn có thể vì nàng mà buông tha cho tự do.

Đời trước Trần Văn Cẩm nói thích nàng, kết quả vừa chớp mắt hắn đã đưa nàng đến giường của Từ Lệnh Kiểm. Từ Lệnh Kiểm nói yêu nàng đến tận xương tủy lại nhốt nàng lại còn giết chết Thanh Thái. Từ Lệnh Sâm cũng nói muốn kết hôn với nàng còn không phải là có người yêu là thanh mai trúc mã sao?

Nàng đã để bản thân chuẩn bị rất tốt, tuyệt đối không khuất phục lời ngon tiếng ngọt của Từ Lệnh Sâm.

“Con tránh hai người đó còn không kịp làm gì còn dám có ý niệm khác? Bây giờ con chỉ muốn học cắm hoa cho thật giỏi, chờ mùa thu xin vào nữ viện (trường học dành riêng cho nữ tử) Phương Hoa học tập, sau này con còn thiếu nhân duyên hay sao?”

Chỉ cần học ở nữ viện Phương Hoa, nàng sẽ có gốc rễ để sống yên phận, lúc đó Thái phu nhân cũng không tiện ép nàng chuyện hôn sự.

“Lời này rất đúng.” Thái phu nhân rất hài lòng, vỗ tay nàng nói: “Con có tướng mạo có tài năng chắc chắn nhân duyên sẽ lớn, nội tổ mẫu sẽ không làm trễ nải con.”

Lời này có quá nhiều ẩn ý, Kỷ Thanh Y siết chặt khăn trong tay, cố gắng để mình mỉm cười, vui mừng nói: “Ngoại tổ mẫu thương con, con cũng vậy nhất định sẽ hiếu thuận để không phụ sự kỳ vọng của người.”

Lúc ra khỏi viện của Thái phu nhân, đi nhanh qua mấy cửa viện, lúc này nàng mới bớt căng thẳng tinh thần, đi chậm lại.

Lúc này có thể giả bộ bình tĩnh đều nhờ lúc bị Từ Lệnh kiểm giam lại, nàng đã học được lá mặt lá trái (nói dối).[QR2][diendan]

Lúc này đã cách xa Thái phu nhân nàng mới cảm giác được tay chân cứng nhắc, sau lưng đã ướt sũng mồ hôi.

May mắn lớn hơn nữa là cái gì? Vào cung là muốn thành thông gia với người khác, xét cho cùng là sự hữu dụng đối với phủ Bình Dương Hầu mà thôi.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần tránh xa Lê Nguyệt Trùng và Từ Lệnh Kiểm là được, không ngờ lại còn cửa ải lớn như thế.

Đột nhiên nàng hi vọng thời gian có thể trôi qua nhanh một chút, nàng có thể đến nữ viện Phương Hoa nhanh hơn một chút, sẽ sớm thoát khỏi nơi đây.

“Thanh Y muội muội, tại sao muội lại đứng một mình ở đây? Nha hoàn bên cạnh đâu?”

Đột nhiên có một giọng nam vang lên làm Kỷ Thanh Y giật mình, xoay lại nhìn.

Trần Văn Cẩm đang đi về phía nàng, gương mặt lo lắng: “Sắc mặt của muội sao lại khó coi thế?”

Kỷ Thanh Y cười lạnh: “Biểu ca còn có mặt mũi hỏi muội sao? Nếu không phải huynh dẫn theo người nọ, tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Muội không sao hết, chọc giận ngoại tổ mẫu, biểu ca chịu trách nhiệm nổi sao?”

“Là lỗi của ta.” Gương mặt Trần Văn Cẩm buồn rầu: “Tối hôm qua thế tử Chu Vương thức khuya xử lý công sự, ngài quá mệt mỏi nên mới có thể thất lễ như thế, ngài ấy cũng chỉ là nhất thời luống cuống chứ không phải là cố ý. Nhưng mà thế tử Ninh Vương thủ đoạn tàn nhẫn, nhất định là đã hù dọa muội. Thật may là muội không có việc gì bằng không ta có thể làm sao đây?”

Hắn nói xong đột nhiên tiến gần mấy bước, giọng nói so với vừa rồi càng thêm dịu dàng, hai mắt híp lại, làm ra vẻ vô cùng thâm tình: “Tóm lại là ta không đúng, không bảo vệ muội thật tốt. Muội hãy chờ ta, qua kì thi hương năm nay, ta có công danh rồi, về sau sẽ không có ai có thể bắt nạt muội và Thanh Thái được nữa.”

Kỷ Thanh Y cười lạnh, tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Trần Văn Cẩm còn trưng ra cái thái độ chán ghét này, đời trước nàng không bị hắn mê hoặc, đời này càng không.

“Biểu ca nói gì, ta nghe không hiểu.” Nói xong nàng muốn rời đi.

“Thanh Y.” Đột nhiên Trần Văn Cẩm ngăn nàng lại, yếu đuối cầu xin: “Đừng làm rộn có được hay không? Lần này là ta sai rồi, ta xin lỗi muội. Muội yên tâm chuyện ta đồng ý với muội nhất định ta sẽ làm được, chờ ta có công danh rồi sẽ xin ra ngoài lúc đó muội đi với ta nhé. Ta biết muội luôn mong có một ngôi nhà vậy chúng ta hãy đến phía nam đi, nếu như không thể đến huyện Bảo Ứng thì nhất định cũng có thể đến Dương Châu. Tóm lại muội muốn cái gì đều được, ta đều nghe lời muội.”

Nói đến câu sau còn làm ra vẻ vô cùng thâm tình làm Kỷ Thanh Y chán ghét không thôi.

Nàng rất muốn nhổ vào mặt hắn, hỏi hắn tại sao lại làm vậy với nàng.

Nhưng nàng biết, thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện một mình với nàng, nếu nàng không ứng đối khéo léo chắc chắn Trần Văn Cẩm sẽ không dễ dàng để nàng đi.

Nàng cúi thấp đầu hỏi nhỏ: “Là thật sao?”

Nàng cúi đầu nhìn dịu dàng xinh đẹp không thể không làm người khác động lòng.

“Đương nhiên là thật.” Trần Văn Cẩm mừng rỡ: “Muội cho ta một ít thời gian, ta nói được nhất định sẽ làm được.”

Nếu thật sự thích nàng tại sao không nói trực tiếp với Thái phu nhân? Dùng thủ đoạn hèn hạ này để lừa gạt nàng cũng chỉ là muốn hiến tặng nàng cho Từ Lệnh Kiểm mà thôi.

Kỷ Thanh Y tức giận đến tim gan loạn chiến nhưng lại phải làm ra vẻ ngượng ngùng: “Được, muội chờ biểu ca.”

Thay vì kháng cự Trần Văn Cẩm làm cho hắn nghĩ ra những mưu kế khác, chẳng bằng làm ra vẻ không biết chuyện gì làm hắn mất cảnh giác, đến khi mọi chuyện xảy ra như kiếp trước nàng mới phản kích thật tốt, đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Trần Văn Cẩm bị nụ cười xinh đẹp của cô làm cho lóa mắt, giọng nói so với vừa nãy còn dịu dàng hơn, sẵn sóc hơn: “Thanh Y, ta sẽ không phụ muội.”

Sau khi nói chuyện với Kỷ Thanh Y, tâm tình Trần Văn Cẩm vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng bước đến viện của Thái phu nhân.

“Tổ mẫu, chuyện ngày hôm nay là do con sai, con không ngờ thế tử Chu Vương lại luống cuống dọa đến Thanh Y biểu muội.” Trần Văn Cẩm nói ngay vào điểm chính: “Sau đó con đã hỏi thế tử Chu Vương rốt cuộc là ngài ấy có ý gì, ngài ấy nói rõ vì biểu muội quá đẹp, ngài ấy hoảng hốt nên nhất thời mới luống cuống, chứ không phải cố ý.”

Ánh mắt Thái phu nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn kỹ hắn: “Văn Cẩm, con nói thật chứ?”

Nha đầu Bảo Linh này quá đơn thuần, không có lợi, Trần gia chỉ có hai người Kỷ Thanh Y và Lê Nguyệt Trừng, hai thanh thép tốt để chế tạo bảo đao. Trước khi mọi việc kết thúc, bà sẽ không định hôn sự cho họ.

“Tất nhiên là thật.” Bộ dáng Trần Văn Cẩm thẳng thắn như ánh sao: “Con dò hỏi thì biết thế tử Chu Vương cũng không có ý định muốn thú biểu muội, ngài ấy nhờ ta nói với biểu muội ấy nãy của ngài, còn xin tổ mẫu đừng lo, chuyện xảy ra hôm nay ngài ấy tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Nếu nói như vậy, thế tử Chu Vương chỉ bị nhan sắc của Thanh Y làm hoa mắt, cũng không phải cố tình.

Trần Văn Cẩm nói như đinh chém sắt, Thái phu nhân nửa tin nửa ngờ: “Trần gia chúng ta sẽ không ủng hộ ai hết, Văn Cẩm, con cũng là người Trần gia cũng phải biết sự nghiêm trọng của chuyện này.”

Trần Văn Cẩm cảm thấy Thái phu nhân đã hơi tin tưởng, hắn tiến lại gần, nghiêm túc nói nhỏ: “Tổ mẫu yên tâm, thế tử Chu Vương không có suy nghĩ muốn đoạt vị. Bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không biểu hiện thường thường mà không muốn nổi danh.”

Thái phu nhân sững sốt, sau đó hỏi: “Chuyện này là thật sao?”

“Vô cùng chính xác. Con hiểu rõ suy nghĩ của người và phụ thân không muốn tham dự vào những chuyện thế này, tất nhiên con cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, liên lụy đến gia đình chúng ta.”

Thái phu nhân thở dài nhẹ nhõm: “Khôn có ý định đoạt vị là tốt nhất, nếu quả thật lộ ra âm mưu gì, con nhớ rút ra sớm, ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng bà không phải rất tin lời nói của thứ tôn. Bà coi trọng nhất chính là tương lai của phu Bình Dương Hầu, mà tương lai của phủ Bình Dương Hầu cũng phụ thuộc vào Bình Dương Hầu Trần Ung và thế tử Trần Văn Việt. Bà cũng thương yêu thứ tôn Trần Văn Cẩm này chỉ là còn lâu mới được quan trọng như Trần Văn Việt.

Trần Văn Cẩm đồng ý, xoay người bước đi, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Trong mắt tổ mẫu và phụ thân chỉ có đại ca, cho đến bây giờ cũng không có hắn tồn tại.

Đại ca sớm đã được phong làm thế tử, hiện tại chính là ngự tiền huân vệ tứ phẩm. Từ xưa đến nay chưa từng có ai thay hắn vạch kế hoạch, nếu không phải hắn nhìn thấu cái gì gọi là người thân, tự mình lập mưu trở thành người hầu của thế tử Chu Vương, hôm nay sợ rằng tại phủ Bình Dương hầu không có chỗ đứng của hắn nữa rồi.[QR2][diendan]

Thế tử Chu Vương cũng có vị trí lúng túng như hắn, là một người trong suốt. Hai người bọn họ liên thủ nhất định có thể làm nên đại sự. Đến lúc đó, hắn muốn mọi người phải hối hận vì hôm nay xem thường hắn.

Chuyện thế tử Chu Vương được giải quyết, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, chuyện thế tử Khả Trữ Vương lại càng khó giải quyết.

Hắn thế mà lại tiến cử một sư phụ cắm hoa đến phủ Bình Dương Hầu.

30. Chương 30: Xếp Hàng

Edit: QR2

Từ lúc trên đường vô tình thấy xe ngựa của biểu tiểu thư Trần phụ bị hỏng nên đưa về phủ, sau đó thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm và phủ Bình Dương Hầu bắt đầu qua lại nhiều hơn. [QR2]diendan]

Không chỉ tự mình đến chúc thọ Thái phu nhân, sau đó tặng cho Thanh Thái mấy bộ sách hiếm. Ngày hôm qua đi Đàm Thác Tự vô tình gặp mặt, đầu tiên là mời Hoàng Nhân đại sư khám chân cho Thanh Thái, sau đó lại đánh thế tử Chu Vương làm chỗ dựa cho Thanh Y. Lúc này mới qua một ngày, lại tiến cử một sư phụ cắm hoa đến phủ Bình Dương Hầu.

Sư phụ cắm hoa này họ Khúc, hơn năm mươi tuổi, ngày trước luôn ở trong cung làm nữ quan ở tư uyển cục (bộ phận chăm sóc hoa kiểng), bởi vì thân thể không khỏe nên mới từ quan.

Ở trong cung những người có chức quan giống như bà, gia tài đều vô cùng phong phú, người bình thường căn bản sẽ không mời nổi.

Thế tử Ninh Vương tiến cử người có tài như vậy, nói không chừng sau lưng đã hứa hẹn cho đối phương cái gì đó.

Phủ Bình Dương Hầu cũng không dám gánh ân tình lớn như vậy của hắn nhưng mà nếu tùy tiện cự tuyệt...

Trong đầu Thái phu nhân xét qua hình ảnh người thanh niên kia một cước đá lăn thế tử Chu Vương, trong lòng cân nhắc nửa ngày, cuối cùng quyết định sai Đồ ma ma đi một chuyến đến Binh Bộ, mời Bình Dương Hầu Trần Ung về phủ một chuyến.

Bình Dương Hầu trở về rất nhanh, Thái phu nhân đã dùng cơm trưa xong, vừa mới thu dọn bát đĩa hắn đã trở về.

Vốn là Thái phu nhân cảm thấy chuyện của Từ Lệnh Sâm rất khó giải quyết, thấy Bình Dương Hầu trở về ngay lúc này, bà lại càng thêm lo lắng: “Tại sao lại trở về vội vã như vậy? Đã dùng cơm trưa chưa?”

Thấy nhi tử còn đang mặc quan phục, giữa chân mày có mấy phần mệt mỏi lại đau lòng nói: “Có phải Binh bộ rất bận rộn? Con ở đó cũng không có người hầu hạ, gần đây quận chúa không có trong phủ hay là con chuyển về nhà ở. Như vậy sau này có chuyện gì mẫu thân cũng có thể lập tức thương lượng với con, gần đây trong nhà có quá nhiều biến cố. Thế tử Ninh Vương thật sự vô cùng tha thiết, ta thấy đây cũng không phải là lần cuối ngài ấy làm như vậy. Cổ tình ngài ấy lại lấy danh là vì muội phu của con, chúng ta muốn cự tuyệt cũng không có biện pháp.”

Bình Dương Hầu Trần Ung và quận chúa Nam Khang đã bắt hòa tám, chín năm nay nên không ở trong hầu phủ.

Bình Dương Hầu là võ tướng, cao lớn uy mãnh, khí thế hào hùng, đi vào bằng cửa sau, mặt hắn vẫn không thay đổi nghe Thái phu nhân thao thao bất tuyệt.

Khi nhìn thấy mái tóc đã bạc hơn phân nửa của Thái phu nhân, ý lạnh trong mắt cũng giảm bớt: “Ta còn chưa dùng cơm, để nhà bếp chuẩn bị đồ ăn đi.”

“Được, được.” Trong lòng Thái phu nhân vui mừng, vội vàng phân phó Đồ ma ma: “Mau phân phó nhà bếp làm cá hoa quế, vịt nấu tương, đậu hũ minh châu, thịt dê xào, làm một chén thịt kho đầu sư tử, lúc kho tàu dùng lửa lớn, nấu canh đậm một chút, thịt dê cắt lớn một chút”

Bà thuận miệng nói, tất cả đều là những món ăn mà Bình Dương Hầu thích.

Bình Dương Hầu ngồi xuống nói: “Không cần phiền phức như vậy, ta còn phải quay về. Có sẵn cái gì thì bưng lên là được rồi.”

Đỗ ma ma nhìn Thái phu nhân, còn chưa kịp hỏi, Thái phu nhân đã nói tiếp: “Đúng rồi, Hầu gia có nhiều công vụ, không thể làm trễ nải công vụ được, người bưng một phần mì thịt bò nạm hồi trưa còn là được rồi.”

Dáng vẻ thấp thỏm lại có phần vội vàng làm lòng Đỗ ma ma chưa xót.

Mười bảy năm rồi, Hầu gia vẫn không thể tha thứ cho Thái phu nhân. Hầu gia đối với tất cả mọi người đều tốt duy chỉ có đối với Thái phu nhân và vợ kế là quận chúa Nam Khang thì vô cùng lạnh lùng.

Không lâu sau, Đỗ ma ma bưng đồ ăn lên, hai mẫu tử vừa ăn vừa nói chuyện.

“... Thế tử Ninh Vương ái mộ muội phu của con, muốn thay hẳn chăm sóc mấy hài tử mồ côi, đối xử với nhà chúng ta tốt vô cùng, mẫu thân càng nghĩ càng cảm thấy ngài ấy có mục đích khác, ngài ấy tiến cử một sư phụ cắm hoa ở trong cung đến phủ, thân phận người này lại cao quý.” Thái phu nhân thấy Bình Dương Hầu miệng lớn ăn mì cũng không nhẫn tâm quấy rầy nhi tử, mắt thấy hẳn sắp ăn hết sạch một tô mì, mới tiếp tục nói: “Hầu gia, con nghĩ nên lấy cớ gì để cự tuyệt mới phải?”

Bình Dương Hầu cầm khăn lau miệng, lạnh nhạt nói: “Nữ quan chăm sóc hoa trong cung, một nhân tài như vậy, muốn mời cũng mời không được, nếu đã có cơ hội tốt như thế thì cứ thuận ý để bà ở lại làm sư phụ dạy cắm hoa, không phải tháng mười đã tuyển chọn để nhập học rồi hay sao?”

“Nói thì nói thế.” Thái phu nhân vẫn cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng, nhíu mày nói: “Người có tài cuối cùng vẫn là do thế tử Ninh Vương tiến cử, nếu lần này chúng ta đón nhận, ngộ nhỡ lần sau ngài ấy đưa người nào hoặc cái gì đến, chúng ta càng không dễ dàng từ chối.”

“Nếu không tiện từ chối thì không từ chối là được.”

Giọng điệu của Bình Dương Hầu thường thường, giống như đang nói chuyện thời tiết.

Thái phu nhân vô cùng kinh ngạc: “Hầu gia, ý của con là thế nào?”

Mặc cho thế tử Ninh Vương lấy lòng, Trần gia không từ chối mà thản nhiên tiếp nhận, chẳng lẽ Trần gia muốn lựa chọn thế tử Ninh Vương?

Nhưng bây giờ đã định thái tử, ngày sau nếu thái tử lên ngôi, Trần gia làm sao còn chỗ tốt?

Thái phu nhân cảm giác có thể do bà suy nghĩ nhiều, chỉ chăm chú nhìn Bình Dương Hầu, muốn nghe nhi tử nói tính toán thực sự của mình.

Giọng Bình Dương Hầu không thay đổi: “Cả triều đình trên dưới, ai mà không biết thế tử Ninh Vương khinh thường mọi thứ, chỉ lo cho bản thân mình, bị bề hạ khích lệ nên bỏ qua việc muốn giành ngôi? Đừng nói là chăm sóc góa phụ của cố nhân, chính là gài ấy thật muốn thú Bảo Linh, người khác cũng chỉ nghĩ đó là sự ái mộ của thiếu niên mà không hề hoài nghi ngài ấy đang cố gắng lôi kéo. Chúng ta dùng phương pháp trái ngược, thuận thế mà làm. Nếu ngày sau ngài ấy làm nên việc lớn, nhà chúng ta cũng có thể nâng cao một bước.”

Vậy mà thật sự nhi tử đứng ở phe thế tử Ninh Vương.

“Vậy nếu như thế tử Ninh Vương thất bại thì làm thế nào? Trần gia không thể mạo hiểm như vậy được.” Thái phu nhân nhìn không được thốt lên: “Đại lang, con phải nghĩ kỹ rồi mới làm, không phải trước đó chúng ta đã nói đợi tất cả kết thúc rồi mới tính toán hay sao?”

“Nếu thật sự đợi đến khi mọi việc kết thúc, phủ Bình Dương Hầu của chúng ta còn cơ hội sao? Từ xưa đến nay phú quý đều trong nguy hiểm.” Bình Dương Hầu nói: “Không phải là ta muốn theo phe thế tử Ninh Vương, lúc trước chưa lập thái tử, ta từ chối sự lôi kéo của thế tử Tân Vương. Hôm nay hẳn được thượng vị làm thái tử, nhìn ta không vừa mắt, khắp nơi chèn ép ta, muốn kéo ta xuống ngựa. Nếu không phải có thế tử Ninh Vương ra tay tương trợ, vị trí Binh Bộ Thượng Thư đã sớm đổi người rồi.”

Thái phu nhân bóp chặt cổ tay: “Như vậy con cũng không thể nhanh như vậy đã đứng về phe thế tử Ninh Vương như thế.”

Bình Dương Hầu đứng dậy: “Mẫu thân, chuyện triều đình thay đổi trong nháy mắt, có nhiều lúc không phải người muốn lo cho bản thân mình là có thể lo cho bản thân. Người yên tâm đi, chuyện này rất kín đáo cũng không có người biết. Bên ngoài chúng ta nói thể tử vì ngưỡng mộ nhân phẩm của muội phụ cho nên đối xử tốt với Thanh Y và Thanh Thái, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ngài ấy chăm sóc là người Kỷ gia, Trần gia chúng ta muốn thoát ra ngoài vẫn là chuyện dễ dàng.” [QR2]diendan]

Ý trong lời nói của hắn là biến tỷ muội Thanh Y, Thanh Thái thành bù hộ thân rồi. Nếu thành công tất nhiên mọi người đều vui vẻ, nếu thất bại thì để bọn họ làm hình nhân thế mạng.

“Làm sao có thể làm như thế được?” Thái phu nhân giận dữ nói: “Thanh Y thì ta không nói, nhưng Thanh Thái là cốt nhục duy nhất mà muội muội con lưu lại.”

Bình Dương Hầu nghe vậy, cười lạnh: “Cũng chỉ là một biểu tiểu thư, biểu thiếu gia ở nhờ mà thôi. Bọn họ họ Kỷ không phải họ Trần.”

Lời nói của hắn đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén: “Vì vinh hoa phú quý của Bình Dương Hầu phủ, năm đó ngay cả tức phụ ruột thịt mẫu thân cũng có thể đẩy ra ngoài, chỉ là ngoại tôn, ngoại tôn nữ thì có thể coi là gì đây!”

Sắc mặt Thái phu nhân đại biến, đứng sững tại chỗ.

Sắc mặt bà tái nhợt nhìn chằm chằm Bình Dương Hầu, giống như không thể tin được hắn sẽ nói như thế.

Bình Dương Hầu trầm mặc như nước, không yếu thế nhìn Thái phu nhân: “Chẳng lẽ ta oan uổng mẫu thân sao?”

Thái phu nhân vô cùng tức giận, cho nên không nhìn thấy sự chờ mong trong mắt Bình Dương Hầu.

Nét mặt của bà ảm đạm từng chút từng chút một, sau đó ngồi lại vào ghế dựa: “Ý của con, ta đã hiểu.”

Giọng nói của bà mệt mỏi, thần sắc suy yếu giống như trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi, bà im lặng ngồi một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm: “Vì Trần gia, cũng chỉ có thể làm như thế.”

Bình Dương Hầu buồn bã, không rõ là thất vọng hay là đau lòng, sai bước bước ra ngoài.

Sở trường của hắn là ở trên chiến trường chứ không phải trên triều đình, trong khoảng thời gian này xác thực là hắn đã cố gắng hết sức. Hắn tránh trái tránh phải, vẫn là trúng chọi đá, khó mà chống đỡ được. May mắn có người cảnh báo cho hắn biết, hắn mới có thể sắp xếp trước, tránh được một âm mưu to lớn của thái tử.

Sau khi mọi việc kết thúc, người cảnh báo hắn mới lộ diện, đó không phải ai khác, chính là người không kết bè kéo phái ở trên triều đình, thế tử Ninh Vương.

Không chỉ có như thế, thế tử còn trực tiếp tìm được chủ mưu sau màn mưu hại thế tử chưa cưới của hắn, quận chúa Nam Khang kiêu căng ngạo nghễ, nếu không phải có người bày mưu tính kế cho nàng ta, làm sao nàng ta có thể nghĩ ra độc kế như thế? May mắn thế tử Ninh Vương cho hắn biết chân tướng sự việc, lúc đầu ở sau lưng quận chúa Nam Khang bày mưu tính kế chính là mẫu thân của đương kim thái tử _ Tần vương phi.

Hắn vô cùng thống hận đồng thời cũng bị thủ đoạn của thế tử Ninh Vương làm chấn kinh.

Có thể an bài người nằm vùng bên cạnh thái tử làm sao là một chuyện dễ dàng?

Hắn vẫn vô song toàn lại tuần lẫm hơn người cũng lạnh lùng cao ngạo cho nên tất cả mọi người không để ý đến sự khôn ngoan, tâm tư kín đáo và khả năng thông thiên của hắn.

Nhớ đến Trần Ung hắn ảm đạm nhiều năm như vậy không phải là không muốn về phe ai mà là không tìm được người đáng giá cho hắn phải mạo hiểm.

Thế tử Ninh Vương vừa ra tay đã tặng cho hắn hai phần đại lễ, làm sao hắn có thể thờ ơ?

Thế tử giành cho mình sự đối đãi tốt nhất thì mình cũng phải báo đáp tương xứng cho ngài ấy.

Mà trực giác nói cho hẳn biết người cuối cùng đăng cơ sẽ là người thanh niên có khuôn mặt như ngọc nhưng tính tình lạnh nhạt cứng rắn như đao này.

Cho nên hẳn quyết tâm nhất định muốn cùng thế tử Ninh Vương cùng chung hoạn nạn, cùng hội cùng thuyền.

Về chuyện nói lấy tử muội Kỷ gia làm ngụy trang, nếu thất bại sẽ đẩy họ ra làm thế thân cũng chỉ để thử dò xét Thái phu nhân mà thôi.

Nếu hẳn đã lựa chọn, dù có thất bại cũng cam nguyện chịu phạt, Trần Ung hẳn dù thế nào cũng không cần một hài tử gánh trách nhiệm thay, đáng tiếc căn bản Thái phu nhân không hiểu rõ hẳn.

Mẫu thân của hẳn cũng vẫn giống như trước đây, trong mắt của bà chỉ có vinh hoa phú quý của Trần gia mà thôi. Mười mấy năm trước, bà mặc cho quận chúa Nam Khang độc sát thê tử chưa cưới cũng là thanh mai trúc mã của hẳn. Mười mấy năm sau bà cũng giống như vậy, có thể bỏ qua ngoại tôn và ngoại tôn nữ của mình.

Trần Ung thở dài giống như lúc đến, vội vã rời khỏi phủ Bình Dương Hầu.

...

Lại qua một ngày, đã hết thời gian Lê Nguyệt Trừng bị cấm túc, ba người cũng nhau đến bái kiến sư phụ cấm hoa, Khúc tiên sinh.

Khúc tiên sinh là một người nghiêm túc, không nói nhiều, đối với mấy người Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng cũng rất công bằng.

Dù sao bà cũng từng làm nữ quan chăm sóc hoa trong cung, tài nghệ so với Cố Nương Tử cao hơn nhiều, mới hơn mười ngày mà tài nghệ của ba người đều có tiến bộ rõ rệt.

Thái phu nhân vô cùng hài lòng, còn muốn mời bà ở lại qua tết đoàn ngộ.

Khúc tiên sinh tự mình đến cảm ơn Thái phu nhân đồng thời cũng đề nghị với Thái phu nhân: “Cắm hoa không phải đơn giản chỉ là tổ hợp hoa và gỗ mà là phản ánh cuộc sống xinh đẹp muôn màu xuất hiện xung quanh, xa rồi thực tế không cắm được tác phẩm đẹp. Trong việc cắm hoa các vị tiểu thư đều có thiên phú nhưng chính là bình thường luôn ở trong nhà nên kiến thức có hạn, hạn chế suy nghĩ của các nàng. Hàng năm vào tết đoàn ngộ, trong kinh đều tổ chức thi đấu thuyền rồng, nếu như được, mong các vị tiểu thư ra ngoài, có lợi cho việc mở rộng tầm nhìn, có thêm kiến thức.”

Thái phu nhân nghe vậy cũng gật đầu: “Tiên sinh nói rất phải.”

Khúc tiên sinh là nữ quan trong cung, thành quả học tập những ngày qua cũng rõ ràng, Thái phu nhân rất coi trọng lời nói của bà: “Trên giấy cũng chỉ có thể thấy những điều đơn giản, tri thức là việc phải tự mình thực hành, đã như vậy, đến ngày tết đoàn ngộ, ta sẽ để huynh đệ Văn Việt đưa họ đi xem một chút.”

Trần Linh Bảo nghe vậy thì mở cờ trong bụng, ngay trước mặt Thái phu nhân và Khúc tiên sinh nháy mắt với Kỷ Thanh Y, sau khi ra khỏi viện của Thái phu nhân, nàng càng thêm kích động lôi kéo Kỷ Thanh Y, riu rít thương lượng xem ngày hôm đó ra ngoài sẽ mặc cái gì, còn muốn đi ăn vịt hoang bát bảo ở Lâu Ngoại Lâu, mút hoa quả ở Mục Liễu Cư.

Kiếp trước Kỷ Thanh Y bị nhốt, đời này tuy khá hơn một chút nhưng dù sao số lần ra ngoài cũng có hạn, có thể có cơ hội ra ngoài xem đua thuyền rồng, tất nhiên là vui mừng, hai người vô cùng háng hái thảo luận hành trình của ngày hôm đó.

Về phần Lê Nguyệt Trừng căn bản không có ai để ý tới.

Thấy hai người thân mật cầm tay nhau, Lê Nguyệt Trừng khinh thường hừ lạnh. [QR2]diendan]

Thái phu nhân đã nói rồi, sau này bà sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng và Kỷ Thanh Y nữa, nàng thật muốn nhìn thấy sau khi Kỷ Thanh Y mất đi sự che chở của Thái phu nhân, năng ta có thể đấu với nàng mấy hiệp.

31. Chương 31: Tình Dịch

Edit: QR2

Ngày lễ Đoan Ngọ đó, Kỷ Thanh Y và Trần Bảo Linh mặc đồ theo giao ước trước đó, một thân màu hoa hải đường đỏ, áo lót hoa cẩm đối xứng, quần màu hồng thêu hoa ngọc lan trắng, đi đón Thanh Thái rồi cùng đến nơi mọi người tụ họp.

Trần Bảo Linh, Trần Văn Việt, Trần Văn Cẩm đều đã đến, Trần Bảo Linh đang quần lấy hai huynh trưởng làm nũng, Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm đều là một bộ dáng huynh trưởng đang kiên nhẫn nghe muội muội nói.

Thấy hai tỷ đệ Kỷ Thanh Y đi tới, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời.[QR2][diendan]

Trần Bảo Linh đã chạy tới, khoa trương kêu to: “Thanh Y, hôm nay muội thật xinh đẹp, sớm biết như vậy tỷ cũng chọn màu hồng hoa hải đường.”

Kỷ Thanh Y biết mình rất xinh đẹp, cũng cảm thấy bộ y phục này quá bắt mắt, vốn không muốn mặc nhưng Trần Bảo Linh liên tục yêu cầu nàng mặc y phục tỷ muội nàng mới mặc, nghe lời Trần Bảo Linh nói, nàng vội nói: “Bây giờ hối hận cũng không muộn, muội chỉ cao hơn tỷ một tí, nếu như tỷ thích, chúng ta đổi là được.”

Kiểu y phục mà Trần Bảo Linh mặc giống y hệt của Kỷ Thanh Y chỉ là áo màu vàng nhạt, váy màu trắng thêu hoa hạnh vàng, Trần Bảo Linh mặc lên người cũng vô cùng bắt mắt.

“Vây cũng không được, da của tỷ cũng không trắng như muội, mặc màu vàng nhạt sáng da.” Trần Bảo Linh lại tấm tắc khen ngợi: “Hôm nay muội ra ngoài nhất định phải làm mù mắt tất cả mọi người, về sau trong những thiên kim danh môn ở kinh thành sẽ có thêm một vị Kỷ tiểu thư rồi.”

Kiếp trước Kỷ Thanh Y không có cơ hội đi ra ngoài, nghe vậy cũng có chút mong chờ.

Trần Văn Việt thấy thân muội muội Trần Bảo Linh, mặt mày trong sáng, đơn thuần khéo léo, biểu muội Kỷ Thanh Y mắt hạnh má đào, kiều mỵ thanh thuần, hai người lại còn có bộ dáng không an phận bỗng cảm thấy trách nhiệm nặng nề.

“Hôm nay lắm thầy nhiều ma (nhiều người phức tạp), Bảo Linh không được hồ đồ, Thanh Y để y Thanh Thái cẩn thận, cũng không được chạy lung tung.” Vừa dặn dò Kỷ Thanh Y lại nghiêm nghị nói với Trần Văn Cẩm: “Hai huynh đệ chúng ta hôm nay phải bảo vệ họ cẩn thận, ngàn vạn lần không để xảy ra va chạm như lúc trước nữa.”

Trần Văn Cẩm biết đây là đại ca đang châm biếm mình, trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ nghiêm túc, gật đầu đồng ý.

Lê Nguyệt Trừng đến trễ, nói xin lỗi: “Trước lúc đi xảy ra chút chuyện, không làm lỡ thời gian của mọi người chứ?”

Dung mạo nàng đẹp đẽ, lời nói dịu dàng, trên người mặc áo gấm màu đỏ tươi thêu Ngu mỹ nhân*, eo áo chít cao, tạo ra sự thanh lệ tự nhiên, xinh đẹp tuyệt trần, lúc nói chuyện mặc dù nhìn lướt qua mọi người nhưng cuối cùng ánh mắt lại dừng trên người Trần Văn Cẩm.

*Ngu mỹ nhân: tên thật là Ngu Cơ, là vợ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, một vị tướng quân phiệt lẫy lừng thời Hán Sở tranh hùng. (có thể tìm hiểu thêm thông tin ở [s://vi.wikipedia.org/wiki/Ngu_C%C6%A1](http://vi.wikipedia.org/wiki/Ngu_C%C6%A1))

Trong lòng Kỷ Thanh Y nhin không được nghĩ, Lê Nguyệt Trừng cũng rất xinh đẹp, bằng không Trần Văn Cẩm cũng không cưới nàng ta rồi, chỉ là không biết bọn họ từ khi nào đã thông đồng với nhau, đời trước bọn họ liên thủ hãm hại nàng, không bao lâu sau thì kết thành phu thê, bên ngoài Trần Văn Cẩm tuyên bố với mọi người hần và thể tử tình thâm nghĩa trọng, không đành lòng làm Lê Nguyệt Trừng đau lòng cho nên chuyển nàng đến biệt viện, nhưng thực tế là yểm trợ cho Từ Lệnh Kiểm.

Nếu như đời này, người bị hủy trong sạch là Lê Nguyệt Trùng thì Trần Văn Cẩm còn có thể cùng nàng ta phu xướng phụ tùy, phu thê tình thâm hay không?

Dọc đường đi, trong lòng Kỷ Thanh Y luôn nghĩ đến chuyện này cho nên những lời Trần Bảo Linh nói với nàng, nàng đều không để ý.

Khung cảnh bờ biển vô cùng đẹp đẽ, có những mỹ danh như “xuân Tây Hồ, hạ Tần Hoài, thu Đông Đình”, càng tô điểm thêm cho cuộc đua thuyền rồng của triều đình.

Phủ Bình Dương Hầu đã sắp xếp xong thuyền hoa từ rất sớm, mọi người lục đục xuống xe, lên thuyền hoa, ngắm phong cảnh.

Thuyền hoa rời bến, bốn bề thoáng gió, nhìn xung quanh, tầm mắt trống trải.

Ánh sáng chiếu lên mặt nước trong veo, phản chiếu lên thuyền hoa như một bức họa lấp lánh nhiều màu sắc, để phân biệt thuyền hoa với những phủkhắc, trên đầu thuyền hoa nào cũng treo cờ hiệu đủ màu theo tên của phủ đó.

Gió mát nhẹ nhàng, cờ hoa phấp phới, bên bờ cây liễu che phủ làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Không bao lâu các thuyền gia nhộn nhịp xuống thuyền rồng, những thuyền hoa quan sát thuyền rồng thì đầu cũng nhao nhao lái vào bờ, xếp thành một hàng dài, thuyền hoa của Trần gia cũng ở trong số đó.

Trần Bảo Linh nhìn cờ có chữ “Thiệu” đang bay bay trên đỉnh thuyền bên cạnh, liên tục cười lạnh: “Thật là xui xẻo, vậy mà lại ở cạnh thuyền của Thiệu Minh Châu.”

Trong thuyền bên cạnh có một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang ngồi cùng ba thanh niên, làn da cô nương kia trắng như tuyết, tóc đen như mực vốn dĩ tướng mạo đã rất đẹp lại mặc thêm trang phục hoa mỹ càng lộ rõ sự xinh đẹp bức người.

Ba người thanh niên kia chắc là huynh trưởng của cô nương ấy, vây quanh nàng ta giống như “chúng tinh phủng nguyệt”, nàng ta khiêu khích nhìn Trần Bảo Linh, vẻ mặt vô cùng kiêu căng hài lòng.

Xem ra là oan gia.

Trần Bảo Linh tức giận nhưng nghiêng lợi nhưng cũng chỉ trừng mắt nhìn.

Kỷ Thanh Y kéo tay nàng hỏi: “Cô nương đó có phải là đại tiểu thư Thiệu gia, Thiệu Minh Châu, được xưng tụng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân hay không?”

“Chính là nàng ta, nàng ta đối nghịch với tỷ khắp nơi, mọi người đều xưng tụng nàng ta là đệ nhất mỹ nhân, chỉ có nàng ta mới xứng với Sâm biểu ca. Trung thu năm ngoái, nàng ta vào cung ngắm trăng, không biết xấu hổ nhào lên người Sâm biểu ca. Thiệu gia là người sa cơ thất thế, gia cảnh đã sớm sa sút, cũng vì có đệ nhất mỹ nhân kinh thành mà hai năm qua mới có chút khởi sắc.” Trần Bảo Linh oán hận uống một ngụm trà: “Không phải là ý vào khuôn mặt đẹp, trang điểm son phấn rồi vênh váo đắc ý sao? Tỷ với nàng ta không đội trời chung.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Y, đầu tiên là ngẩn người sau đó lập tức đứng lên.

“Thanh Y, thế nào mà tỷ lại quên mất muối chứ?” Vẻ mặt nàng kích động, kéo Thanh Y đứng ra mép thuyền hoa: “Muối đứng đây đi, lần này danh hiệu đệ nhất mỹ nhân kinh thành của Thiệu Thanh Châu sẽ phải đổi chủ. Biểu muội tốt của ta, muối chính là phúc tinh trời cao phái xuống cho tỷ.”

Nàng không nói thêm gì, lôi kéo Kỷ Thanh Y đứng bên mép thuyền hoa, nhìn thẳng vào mắt Thiệu Minh Châu.

Thiệu Minh Châu mặt mày hớn hờ, lưỡi biếng đứng lên, ánh mắt tà tà nhìn sang bại tướng dưới tay mình.

Khi nàng nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp đứng bên cạnh Trần Bảo Linh thì con ngươi co rụt lại, sắc mặt cũng trầm xuống: “Ca ca, huynh xem người thiếu nữ đối diện kia như thế nào?”

“Có thể như thế nào? Dù có xinh đẹp đi nữa thì cũng chỉ là dong chi tục phấn, có muối muối ở đây, ai còn muốn nhìn người khác nữa?” Huynh trưởng của Thiệu Minh Châu rõ ràng rất thương nàng, vừa cười nói vừa theo tầm mắt của nàng nhìn sang, vừa nhìn thấy hấn cũng ngẩn ngơ.

Thuyền hoa đối diện có một tiểu cô nương đang đứng thẳng, khuôn mặt như hoa đào, làn da như băng tuyết, môi nàng đỏ như chu sa, hàm răng trắng tinh, đôi mắt sáng long lanh thật giống như ánh bình minh rực rỡ đang chuyển động, xinh đẹp không gì sánh được.

Danh tiếng đệ nhất mỹ nhân kinh thành của Thiệu Minh Châu cũng không phải do nàng tự phong, thật sự đáng dập nàng rất đẹp, ít nhất là trong những người danh môn quý nữ trong kinh thành không người nào có thể so sánh với nàng, cho nên mặc kệ nàng đi đến chỗ nào đều được ưu đãi hơn. Hôm nay xuất hiện một mỹ nhân như vậy, làm cho nàng lập tức ý thức có nguy cơ.

Giọng nói của nàng có chút căng thẳng: “Ca ca, tại sao huynh lại không nói lời nào, rốt cuộc muội với nàng ai xinh đẹp hơn?”

“Đương nhiên muội chính là người xinh đẹp nhất.” Ca ca của nàng nói: “Thật sự dung nhan của tiểu cô nương kia cũng được, so với nữ hài tử bình thường thì đẹp hơn một chút nhưng xinh đẹp nữa cũng không thể so sánh với muội được. Nàng cách khác xa, huynh thấy nên không phải nàng cao to thì không chừng có mụn trên mặt. Tóm lại, đại tiểu thư Thiệu gia của chúng ta là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, có người nào có thể vượt qua muội đây?”

Thiệu huynh biết muội muội quan tâm chuyên gì nhất nên tất nhiên phải chọn lời dễ nghe.

Thiệu Minh Châu nghe ca ca nói như vậy cũng cảm thấy dung mạo mình so với Kỷ Thanh Y tốt hơn. Nàng thở phào nhẹ nhõm, quay lại trong thuyền hoa ngồi nhuqng cuối cũng vẫn bị ảnh hưởng đến tâm tình, có chút không vui.

Ở bên này, Trần Bảo Linh vỗ tay cười to, vui mừng kéo Kỷ Thanh Y, ôm mặt của nàng hôn một cái: “Thanh Y, thật sự muội đã trút giận thay tỷ rồi, muội không thấy gương mặt của Thiệu Minh Châu đâu, giống hệt như bị uống thuốc đắng vậy, thật là sáng khoái. Ngược lại tỷ thật sự muốn xem sau này nàng ta lấy cái gì để tự xưng là đệ nhất mỹ nhân.”

Kỷ Thanh Y không có cách nào tránh đành để nàng hôn, cố gắng hung ác trừng nàng một cái, Trần Bảo Linh giật nảy người, oa oa kêu to: “Chính là như vậy, chính là như vậy, muội trừng tỷ một cái, thật sự cực kỳ xinh đẹp, đợi đến lúc gặp muội cứ trừng Thiệu Minh Châu như vậy, bảo đảm sẽ làm nàng ta tức chết.[QR2][diendan]

Kỷ Thanh Y giả bộ tức giận: “Một cho tỷ vẫn là biểu tỷ của ta, lại coi ta là ngọn thương mà sử dụng.”

Trần Bảo Linh cười hắc hắc: “Nào có, tỷ cũng không để muội làm cái gì, muội không muốn làm thì sẽ làm không tốt, dù sao muội nghiêm mặt cũng xinh đẹp hơn Thiệu Minh Châu gấp trăm lần.”

Nàng lắc lắc cánh tay Kỷ Thanh Y, trên mặt là nụ cười lấy lòng, Kỷ Thanh Y cũng bị nàng chọc cười.

Trần Bảo Linh vui vẻ: “Tỷ biết ngay Thanh Y đối với tỷ là tốt nhất.”

Đột nhiên nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, kêu “A” một tiếng.

Kỷ Thanh Y theo tầm mắt của nàng nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy một chiếc thuyền hoa rực rỡ từ đằng xa đang lái đến, thuyền hoa kia có hai tầng, không chỉ lớn gấp đôi thuyền hoa bình thường mà màu sắc nước sơn cũng vô cùng hoa mỹ, bốn góc thuyền hoa treo ngược đèn khí đá*, bức rèm thủy tinh lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, xuyên qua đó thấy được một thanh niên mặc hoa phục đang ngồi.

Thuyền hoa này quá xa hoa, nó vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

Không biết tại sao đột nhiên Kỷ Thanh Y lại nhớ đến cỗ xe ngựa vô cùng sang trọng kia của Từ Lệnh Sâm.

Thuyền hoa càng ngày càng đến gần, đầu giữa thuyền của phủ Bình Dương Hầu và thuyền của Thiệu gai.

Bức rèm thủy tinh được kéo ra, bên trong một người thanh niên đang ngồi trong đó, khuôn mặt người đó đẹp như bạch ngọc, đôi mắt sáng như sao đêm, mày kiếm môi mỏng, ung dung cao quý lại anh khí bừng bừng, không phải Từ Lệnh Sâm thì là ai?

Cùng lúc hắn xuất hiện, mọi người phủ Bình Dương Hầu và mọi người Thiệu gia vội vàng đứng lên, cách thuyền hoa chào hỏi với hắn.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm chợt lóe, nhìn mấy người Thiệu gia trước rồi liếc qua thuyền hoa của phủ Bình Dương Hầu, khẽ gật đầu với mọi người bên này: “Hôm nay ra ngoài tiêu khiển là chính, không cần giữ lễ tiết.”

Trần Bảo Linh kích động không thôi: “Thanh Y, muội xem, Sâm biểu ca không nhìn Thiệu Minh châu, huynh ấy nhìn bên này của chúng ta.

Trần Văn Việt lập tức xấu hổ: “Bảo Linh quay lại, muội nhìn chăm chăm thế tử Ninh Vương như thế còn ra thể thống gì?”

“Muội mặc kệ!” Trần Bảo Linh trợn mắt với ca ca mình: “Người nào ngăn cản muội nhìn Sâm biểu ca, muội liền liều mạng với hắn.”

Trần Văn Việt đã sớm biết Trần Bảo Linh si mê Từ Lệnh Sâm, cũng hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là nói với Kỷ Thanh Y: “Bảo Linh hồ đồ, muội đừng học muội ấy, thế tử Ninh Vương đến xem cuộc đua thuyền rồng, cũng không phải là vợi vàng tới nhìn các muội, ngộ nhỡ chọc giận ngài ấy, ngài ấy sẽ trở mặt.”

“Việt biểu ca, hôm nay chúng ta không phải ra ngoài đi dạo chơi à?”

Thanh Thái ngồi bên cạnh Thanh Y, tưởng nhầm Trần Văn Việt đang nói đệ ấy*, nghe xong cũng lập tức không vui: “Đệ rất thích thế tử điện hạ, đệ chỉ nhìn ngài ấy cũng không có làm cái gì cả. Thế tử điện hạ rộng lượng tất nhiên sẽ không vì chúng ta nhìn ngài ấy mà ngài ấy sẽ tức giận. Việt biểu ca, huynh không phải vì tất cả mọi người đều nhìn thế tử không nhìn huynh nên huynh không vui chứ?”

*Trong tiếng Trung lúc nói chuyện chỉ có tôi và ta nên Kỷ Thanh Thái mới có thể hiểu lầm như vậy.

Đưa nhỏ Thanh Thái này chỗ nào cũng tốt, chính là bị Từ Lệnh Sâm làm đầu óc u mê, choáng váng, không cho phép bất kì ai nói xấu Từ Lệnh Sâm.

“Đúng vậy.” Trần Bảo Linh tiếp lời: “Ca ca, huynh lớn hơn Sâm biểu ca hai tuổi mà, tại sao trong bụng lại nhỏ như ruột gà vậy (ý chỉ hẹp hòi)? Không phải muội là muội muội lại nói huynh nhưng mà huynh nên suy nghĩ thật kỹ xem tại sao tất cả mọi người đều nhìn Sâm biểu ca mà không nhìn huynh.”

Hai người họ một xương một họa, một bộ dáng trung thành hộ chủ, nói đến nỗi Trần Văn Việt tức giận đến rút gân.

Thân muội muội si mê thế tử thì thôi đi hôm nay lại còn có cả tiểu biểu đệ. Hôm nay chắc chắn là không xem được thi đấu thuyền rồng mà xem thế tử Ninh Vương là đủ rồi.[QR2][diendan]

“Điện hạ.” Đột nhiên trong thuyền hoa của Thiệu gia vang lên một giọng nói trong trẻo: “Hôm nay là tết Đoan Ngọ, tại sao thế tử lại có một mình, không bằng lên thuyền của chúng ta chơi ném thẻ vào bình rượu.

32. Chương 32: Đánh Nhau

Edit: QR2

Mọi người nhìn thấy Thiệu Minh Châu đang mỉm cười, đứng trên thuyền hoa, trong tay cầm một mũi tên.[QR2][diendan]

Nụ cười của cô nương vô cùng xinh đẹp, tràn ngập mong đợi nhìn Từ Lệnh Sâm làm người khác không nhẫn tâm cự tuyệt.

Đôi môi đỏ tươi của Kỷ Thanh Y mím chặt thành đường thẳng, trừng mắt nhìn Từ Lệnh Sâm.

Biết rõ Thiệu Minh Châu có ý với hắn, lại còn cố ý đậu thuyền hoa bên cạnh thuyền hoa của Thiệu gia, rõ ràng chính là cố ý tạo cơ hội cho Thiệu Minh Châu.

Cũng đúng, đây chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, diễm phúc như vậy, người nào muốn cự tuyệt đây?

“Hồ ly tinh.” Trần Bảo Linh nhìn chăm chăm Thiệu Minh Châu, đôi mắt giống như có thể phun ra lửa, hai tay không tự giác nắm chặt cánh tay Kỷ Thanh Y, nói lảm nhảm giống như hòa thượng đang tụng kinh: “Đừng đồng ý với nàng ta, Sâm biểu ca, không được đi, không được đi...”

Từ Lệnh Sâm đứng dậy.

Kỷ Thanh Y cảm thấy tim mình ngay lập tức thót lên tận cổ.

Tên khốn này thật đúng là định đi trên hoa ghẹo nguyệt!

“Đa tạ thịnh tình của Thiệu tiểu thư.” Giọng nói của Từ Lệnh Sâm lạnh nhạt lại không mất sự nho nhã: “Bản thể tử sẽ không chơi ném thẻ vào bình rượu.”

Sẽ không chơi ném thẻ vào bình rượu!

Sẽ không chơi ném thẻ vào bình rượu!

Thật là trợn mắt nói dối, trong đất nước Đại Tề ai mà không biết trò ném thẻ vào bình rượu ngay cả các tiểu thư khuê các cũng biết trò này huống chi thể tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm còn được xưng tụng là thần xạ thủ.

Ngay lập tức khuôn mặt Thiệu Minh Châu đỏ bừng, cố gắng giữ vững nụ cười: “Là do ta đường đột.”

“Sâm biểu ca thể mà lại không đi, quả nhiên huynh ấy không đi, tỷ biết ngay huynh ấy sẽ không đi mà!” Trần Bảo Linh vô cùng kích động, mắt muốn dính chặt lên người Từ Lệnh Sâm: “Người anh tuấn như Sâm biểu ca làm sao có thể coi trọng Thiệu Minh Châu được? Thật may huynh ấy không đi bằng không muội sẽ khóc bằng mũi.”

“Tỷ nói bậy bạ gì vậy!” Kỷ Thanh Y cả kinh, khuôn mặt nhuộm sắc hồng.

Trần Bảo Linh cười: “Hai chúng ta đều biết rõ, trước mặt tỷ muội cũng không cần phải cẩn thận giữ ý như vậy, tỷ cũng sẽ không cười muội. Muội xem đi, lúc này dùng sức lớn như vậy, làm tay tỷ cũng bị đau.”

Kỷ Thanh Y nhìn lại, thấy Trần Bảo Linh nắm cánh tay phải của nàng, bàn tay của nàng nắm thành quyền, tay trái nắm chặt tay Trần Bảo Linh, đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Kỷ Thanh Y sợ hết hồn, vội vàng buông tay ra: “Tỷ không sao chứ?”

“Không sao, không sao.” Trần Bảo Linh thờ ơ khoát tay: “Lúc này chỉ cảm thấy khẩn trương nên không thấy đau mà không phải tỷ cũng nắm tay muội hay sao? Sức của tỷ cũng không nhỏ, ngay cả một chút phản ứng nhỏ muội cũng không có.”

Đột nhiên nàng cười nói: “Có một tỷ muội tốt chia sẻ bí mật thật là tốt nha Kỷ Thanh Y. Thật sự tỷ càng ngày càng thích muội rồi.”

Kỷ Thanh Y vô cùng cảm động, nghĩ đến chuyện đời trước Trần Bảo Linh còn chết sớm hơn cả nàng, giọng nói cũng có sự chờ đợi: “Muội hy vọng hai người chúng ta có thể vẫn tốt như vậy, làm tỷ muội tốt cả đời.”

“Nói phải giữ lời.” Trần Bảo Linh cười hì hì, móc ghẹo với nàng.

Đột nhiên Từ Lệnh Sâm nhìn Thanh Thái nói: “Lần trước ta ra đề cho đệ, con đường học tập, tấm lòng chính nghĩa, quang minh chính đại, vì gia đình, vì việc thiện, việc nghĩa, đệ đã suy nghĩ xong chưa?”

Từ lúc Từ Lệnh Sâm đến, Kỷ Thanh Thái vẫn nhìn hẩn chăm chăm, lúc này nghe thấy lời hẩn nói, lập tức vui vẻ, giọng nói vang dội: “Thế tử ca ca, đệ đã suy nghĩ chỉ chờ huynh tới hỏi thôi.”

Kỷ Thanh Y sững sờ, lần trước gặp mặt không phải vẫn gọi là điện hạ sao? Tại sao lần này đã thành thế tử ca ca rồi?

Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười: “Vây đệ sang đây, chúng ta sẽ từ từ thảo luận.”

“Được.” Kỷ Thanh Thái cười tươi như hoa, quay đầu nói với Trần Văn Việt: “Việt biểu ca, huynh có thể ôm đệ sang được không?”

“Không cần người khác ôm.” Từ Lệnh Sâm nghiêm mặt nói: “Chính đệ tự đứng lên, ta đỡ đệ.”

Kỷ Thanh Thái ngẩng đầu nhìn Từ Lệnh Sâm, huynh ấy đi đến chỗ hai con thuyền giao nhau, vươn cánh tay ra, khích lệ nói: “Đệ không kém hơn người khác, người khác có thể làm được, đệ cũng có thể, đúng hay không?”

“Đúng.”

Kỷ Thanh Thái nhận được sự khích lệ to lớn, lập tức đứng lên, chống gậy, không chút do dự đi về phía trước, đi đến chỗ thuyền hoa giao nhau, sắc mặt hơi suy sụp, chuyển sang tái nhợt.

Từ Lệnh Sâm cũng không cho hắn cơ hội hối hận, vươn cánh tay đỡ được hắn, mang hắn sang bên này.

Trần Bảo Linh hâm mộ đỏ mắt: “Vận khí của Thanh Thái thật là tốt, Sâm biểu ca đối xử với đệ ấy rất tốt.”

Từ Lệnh Sâm quay đầu lại nói: “Bảo Linh biểu muội, Kỷ tiểu thư, các người cũng mau đến đây đi.”

Trần Bảo Linh nghe lời này giống như nghe thấy tiếng trời, mừng như mở cờ trong bụng, nắm lấy tay Kỷ Thanh Y, không chút do dự trèo qua thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm.

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới nói: “Xin mời thế tử Bình Dương Hầu và nhị gia cũng qua đây ngồi một chút.”

Sắc mặt của Lê Nguyệt Trừng trắng bệch.

Thế tử Ninh Vương chỉ không mời duy nhất một mình nàng.

Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm cũng chú ý đến nhưng bọn hắn cũng không thể nói gì. Dù sao thế tử Ninh Vương cũng vô cùng thanh cao, ngạo mạn, cũng không đặt bất kỳ ai trong mắt.

Trần Văn Việt nghĩ đi nghĩ lại, nếu mọi người đều đi để lại một mình Lê Nguyệt Trừng cũng không tốt, Trần Văn Cẩm thì nghĩ Từ Lệnh Sâm là người khó chơi. Cuối cùng cả hai đều quyết chuyển từ chối ý tốt của Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm cũng không muốn ép buộc, ngồi an vị trong thuyền hoa, nói với mọi người: “Trên lầu có chuẩn bị giấy và bút mực, ta đưa Thanh Thái lên trên. Biểu muội và Kỷ tiểu thư cứ tùy ý.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy lúng túng, nếu Trần Bảo Linh lại lôi kéo nàng cùng lên lầu hai, nàng có nên đi hay không?

Nếu không đi, nếu lỡ như Trần Bảo Linh nói ra những chuyện không nên nói thì phải làm sao mới tốt?

Nếu đi, vậy giống như con khỉ đi nhìn Từ Lệnh Sâm, như vậy thật mất thể diện.

Lần này là nàng suy nghĩ nhiều rồi, Trần Bảo Linh cũng không đuổi theo người lên lầu hai. Mặc dù đang ở trong thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm, ánh mắt lại hờ hững nhìn bên trong thuyền của Thiệu gia, giống như con gà trống kiêu ngạo, đầu ngẩng thật cao.

Thiệu Minh Châu vừa mới bị Từ Lệnh Sâm làm mất mặt, vốn dĩ đã không chấp nhận được sự chênh lệch to lớn như vậy, mấy người huynh trưởng của nàng phải không ngừng an ủi nàng rằng Từ Lệnh Sâm là người như vậy, đối với ai cũng giống nhau, nàng mới hơi dễ chịu hơn một chút.

Thật không nghĩ đến mới chớp mắt, Từ Lệnh Sâm đã mời người khác lên thuyền hoa của hắn.[QR2][diendan]

Nếu chỉ là những tiểu bất điểm thì cũng được nhưng cố tình hắn lại mời người thiếu nữ xinh đẹp kia và thủ hạ bại tướng của nàng Trần Bảo Linh, làm sao nàng có thể chịu được sự nhục nhã này, ngay lập tức nước mắt tuôn rơi.

Thấy vẻ khó chịu của kẻ địch, Trần Bảo Linh vô cùng vui vẻ, ở bên này thuyền hoa, nàng lôi kéo Kỷ Thanh Y nói nói cười cười không cần nói có bao nhiêu thoải mái.

Đúng lúc Từ Mị Mị nhảy lên đòi Kỷ Thanh Y ngồi, Trần Bảo Linh liền chỉ Từ Mị Mị chỉ cây dâu mắng cây hòe: “Người nhìn người xem, mặc dù ăn mặc xinh đẹp nhưng cũng không phải chỉ là con khỉ hay sao, chuyên làm trò cười cho người khác.”

Thiệu Minh Châu giận dữ, không để ý người khác đang nhìn, chỉ vào Trần Minh Châu mắng: “Tiện tỳ, cho dù ta là một con khỉ cũng hơn loại người vì muốn cướp vị hôn phu của người khác mà độc sát người ta gấp trăm ngàn lần.”

Nàng phê bình Quận chúa Nam Khang độc giết chính thê của Bình Dương Hầu.

“Người nói cái gì?” Trần Bảo Linh tức giận, toàn thân phát run: “Có gan người lặp lại lần nữa.”

Tính tình Trần Bảo Linh kiêu ngạo, bình sinh sợ nhất có người nhắc đến chuyện này, có tình chuyện này có liên quan đến mẫu thân của nàng, nàng không có cách nào phản bác.

“Hừ.” Thấy Trần Bảo Linh như thế, trong mắt Thiệu Minh Châu thoáng qua sự sảng khoái: “Nghe nói Bình Dương Hầu tình nguyện ở lại Binh Bộ cũng không muốn trở về phủ Bình Dương Hầu, không biết nguyên nhân vì sao?”

“Người sỉ nhục phụ mẫu của ta, ta liều mạng với người.” Trần Bảo Linh đứng lên, muốn nhào qua thuyền của Thiệu Minh Châu.

Kỷ Thanh Y khấn trương, ôm eo của nàng: “Bảo Linh, không thể đi qua, nếu như tỷ đi qua thuyền hoa của nàng, có thể sẽ không giải thích được.”

Đây là kinh nghiệm nàng sống hai đời mà có được, đời trước nàng gây gỗ với Trần Bảo Linh, cuối cùng hai bên đều bị tổn thất để Lê Nguyệt Trừng chiếm được chỗ tốt. Bây giờ nàng đã dưỡng được thói quen thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nếu không tuyệt đối nắm chắc, nàng cũng không tùy tiện ra tay.

Có thể nhìn thấy bên kia Thiệu Minh Châu có ba ca ca, Trần Bảo Linh qua đó làm sao chiếm được chỗ tốt.

“Vậy tỷ cũng không thể bỏ qua cho nàng ta được.” Trần Bảo Linh cắn răng nghiêng lợi nói: “Muội có phải là tỷ muội tốt của tỷ không? Nếu đúng thì mau giúp tỷ dạy dỗ nàng ta.”

“Tỷ đừng vội, chúng ta từ từ suy nghĩ.”

Thiệu Minh Châu thấy Trần Bảo Linh bị kéo lại, nhất thời vênh váo đắc ý, lớn tiếng nói: “Ta biết ngay các người không dám tới đây mà. Trần Bảo Linh, lá gan của người nhỏ như vậy, rõ ràng là không nhận được chân truyền của Quận chúa Nam Khang rồi. Còn cô nương này là ai? Chưa từng nghe nói, tùy tiện chọn một người có khuôn mặt xinh đẹp như thế, chẳng lẽ là người mà phủ Bình Dương Hầu các người gọi đến để làm tỳ nữ mua vui sao?”

Thế mà lại nhục nhã Kỷ Thanh Y, nói nàng là kỹ nữ thanh lâu.

Giọng nàng nói rất lớn, không chỉ có Kỷ Thanh Y và Trần Bảo Linh nghe được mà ngay cả hai huynh đệ Trần Văn Việt và Trần Văn Cẩm cũng nghe thấy, hai huynh đệ họ nghe được ngay lập tức nhảy qua thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm.

“Minh Châu!” Khuôn mặt Thiệu huynh biến sắc, biết Thiệu Minh Châu nói quá lời, đang muốn quát nàng lại cảm giác trước mắt chợt lóe, một bình trà bay đến ngay chính giữa trán của Thiệu Minh Châu.

Chỉ nghe một tiếng rầm, tiếp đó đã thấy Thiệu Minh Châu ngã xuống đất.

Huynh đệ Thiệu gia kinh hãi, vội vàng vây xung quanh.

Thiệu Minh Châu che trán ngồi dậy, cánh tay còn lại chỉ vào Kỷ Thanh Y, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tiện tỳ này hại muội, ca ca hãy thay muội giáo huấn nàng ta.”

“Minh Châu...” Thiệu huynh đã muốn khuyên bảo nàng lại thấy máu tươi theo kéo tay Thiệu Minh Châu chảy xuống dưới, trong chớp mắt chảy đầy mặt.

Thiệu Minh Châu thấy máu, hét một tiếng liền ngất đi.

“Minh Châu, muội làm sao vậy?” Mấy huynh đệ Thiệu gia biến sắc, rối rít hỏi. Ngay lập tức một người ôm Thiệu Minh Châu vào lòng, một người khác nhanh chóng đi gọi đại phu.

Thiệu huynh đau lòng muội muội, trừng mắt nhìn mấy người Kỷ Thanh Y: “Nếu muội muội của ta có bất kỳ chuyện gì, ta nhất định muốn nợ máu phải trả bằng máu.”

“Xảy ta chuyện như vậy, chúng ta cũng cảm thấy có lỗi, ta cũng có muội muội, có thể hiểu được tâm tình của Thiệu công tử nhưng nôn nóng cũng không có tác dụng gì.” Trần Văn Việt nói: “Trước tiên chuyện chữa thương cho Thiệu tiểu thư mới là quan trọng nhất, có cần giúp một tay, Thiệu công tử cứ nói, phủ Bình Dương Hầu chúng ta nhất định sẽ không từ chối.”

Trần Văn Việt hay bao che, chưa nghe chính miệng Trần Bảo Linh nói chân tướng sự việc, hẳn sẽ không bao giờ thừa nhận sai lầm.

Thiệu huynh hừ lạnh cũng không nói thêm gì nữa.

Trần Văn Việt nói: “Văn Cẩm, đệ lên thuyền hoa Thiệu gia xem có cái gì cần giúp đỡ hay không?”

“Không nên đi!” Đột nhiên Kỷ Thanh Y mở miệng: “Đi chính là lưu lại nhược điểm, không sai cũng thành sai rồi.”

Trần Văn Việt nghe nàng nói thế, vừa kéo họ đến vừa nói: “Thanh Y ném hay, nữ hài tử của nhà chúng ta nên như vậy, bị khi dễ thì trả lại, có chuyện gì tất nhiên sẽ có các ca ca thay muội gánh vác.”

“Đại ca, không phải là Thanh Y, là muội ném.” Trần Bảo Linh bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, nhào vào ngực Trần Văn Việt khóc lớn: “Muội không cố ý, muội nghĩ chỉ dọa nàng ta một chút thôi, bây giờ muội nên làm gì đây?”

“Thì ra là Bảo Linh ra tay.” Trần Văn Việt lạnh lùng nói: “Thiệu Minh Châu này nhắm vào Thanh Y, có thể thấy nàng ta cũng không phải là người tốt. Các người yên tâm, có đại ca ở đây, ai cũng không thể khi dễ các muội.”

Kỷ Thanh Y đỏ mặt, mặc kệ thế nào, hiện tại người bị thương là Thiệu Minh Châu, Việt biểu ca lại thể hiện dáng vẻ nàng và Bảo Linh là người bị thua thiệt.

Lúc này Trần Bảo Linh thật sự sợ hãi: “Thiệu Minh Châu sẽ không chết chứ?”

“Tất nhiên là không.” Trần Văn Việt trấn an nàng nói: “Vừa rồi nàng tat rung khí mười phần, cũng chỉ là bị dọa sợ nên ngất đi.

Trần Bảo Linh thoáng yên tâm nhưng vẫn lo lắng như cũ: “Nhưng mà Thiệu Minh Châu chính là biểu muội của Mạnh Tĩnh Ngọc, Mạnh Tĩnh Ngọc chính là đệ tử đắc ý nhất của trường nữ Phương Hoa, lỡ như chuyện này truyền đi, Mạnh Tĩnh Ngọc nói với lão sư trong trường Phương Hoa, vậy chẳng phải là muội không thể nhập học hay sao?”

Khuôn mặt Trần Văn Việt tối sầm, nói: “Mạnh Tĩnh Ngọc có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một học trò, cho dù là lão sư trong trường nữ Phương Hoa cũng không thể một tay che trời.”

Kỷ Thanh Y không ngờ Thiệu Minh Châu có quan hệ gần gũi với Mạnh Tĩnh Ngọc. Nàng chưa từng nhìn thấy Mạnh Tĩnh Ngọc này, kiếp trước nàng nghe đại danh của nàng từ miệng của Từ Lệnh Kiểm không ít lần, theo miêu tả của Từ Lệnh Kiểm, có vẻ nàng là người đoan trang hào phóng, rất có phong thái của thiên kim danh môn nhưng thực tế là người hẹp hòi, có thù tất báo.

Nếu là do Từ Lệnh Kiểm có thành kiến thì may nếu như những gì Từ Lệnh Kiểm nói là thật, chuyện này có hơi khó giải quyết.

Nàng trầm nghĩ một lát mới nói: “Việt biểu ca, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Ngộ nhớ Thiệu Minh Châu không quan tâm, liều mạng nào loạn lên, tóm lại chúng ta phải ra tay trước.”

Trần Văn Việt nghe nàng nói những lời hàm ý, hỏi: “Muội có ý định gì?”

“Tại sao chúng ta phải thừa nhận?” Kỷ Thanh Y cười, ôm Từ Mị Mị lên nói: “Không phải đây có sẵn một người sao? Quận chúa tuổi còn nhỏ, tính tình hoạt bát hướng ngoại, không hiểu chuyện, tiện tay làm thất lạc đồ rồi ngộ thương Thiệu tiểu thư, chẳng phải là rất bình thường sao?”

Từ Mị Mị nghe được mấy từ huyện chủ thì khuôn mặt sáng rõ, biết là gọi mình, ngẩng mặt lên cười với Kỷ Thanh Y.

Trần Văn Việt nhíu mày, do dự nói: “Chuyện này có thể không?”

“Tất nhiên là được!”

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy Trần Văn Cẩm ho khan.

Chẳng biết từ lúc nào Từ Lệnh Sâm đã đi xuống, đứng trên cầu thang cao nhìn xuống Kỷ Thanh Y

33. Chương 33: Ôm (1)

“Thế tử điện hạ...” Bị người bắt quả tang, Kỷ Thanh Y vừa xấu hổ vừa chột dạ.

Từ Lệnh Sâm lạnh lùng liếc nàng một cái, xoay người đi lên.

Mặc dù không nói gì, nhưng trên mặt thể hiện rõ sự không vui.

Trong lòng mọi người đều rùng mình, biết Kỷ Thanh Y đã gây họa rồi.

Trần Văn Việt đầu tâu gương mẫu, nghiêm nghị nói với bóng lưng Từ Lệnh Sâm: “Thế tử điện hạ, xá muội tuổi nhỏ, đều là người làm ca như ta không đúng.”

Hắn nói xong liền muốn đi lên lầu giải thích cùng Từ Lệnh Sâm.

Kỷ Thanh Y ngăn cản hắn: “Việt biểu ca, vẫn là để muội lên giải thích với Thế tử Ninh Vương đi.”

Bộ dáng Từ Lệnh Sâm trở mặt, Kỷ Thanh Y đã từng chứng kiến qua, nếu hắn thật sự tức giận thì làm sao có thể để Việt biểu ca nói thay nàng.

“Không được!” Trần Văn Việt lên tiếng cự tuyệt: “Ta là ca ca của muội, việc này do ta định đoạt.”

“Đây không phải chuyện do người nào định đoạt, người khởi xướng là muội, Thế tử Ninh Vương cũng nhìn thấy rõ, Việt biểu ca lên rồi không chừng ngài ấy lại nghĩ chúng ta lừa gạt ngài ấy. Vẫn là để muội đi đi, muội là nữ nhi, cho dù ngài ấy không có phong độ cũng không thể đánh muội.”

“Đúng vậy, Việt biểu ca.” Lê Nguyệt Trừng vốn không nói chuyện cũng lên tiếng: “Thế tử Ninh Vương vô cùng khâm phục Kỷ thúc nên sẽ không làm khó Thanh Y, hơn nữa, không phải Thanh Thái vẫn còn ở đây sao? Nể mặt Thanh Thái ngài ấy cũng sẽ không làm gì Thanh Y đâu.”

“Nguyệt Trừng nói rất đúng!”

Tuy Kỷ Thanh Y biết Lê Nguyệt Trừng không có ý tốt, nhưng giờ phút này vẫn quyết đoán nói: “Chính vì thế mọi người ở đây chờ muội.”

Về mặt mọi người lo lắng, chỉ có ánh mắt Trần Bảo Linh vẫn luôn hâm mộ.

Nhìn Kỷ Thanh Y ôm Từ Mị Mị lên, tâm trạng Lê Nguyệt Trừng vô cùng sáng khoái.

Kỷ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh gặp rắc rối, tính kế con khỉ của Thế tử Ninh Vương, còn bị Thế tử Ninh Vương bắt quả tang.

Ai chẳng biết Thế tử Ninh Vương là người cực kỳ bao che khuyết điểm, bây giờ, có Kỷ Thanh Y chịu tội thay rồi.

Thanh Thái đang viết văn, Từ Lệnh Sâm đứng ở bên cạnh hắn nhìn, Kỷ Thanh Y há miệng thở dốc muốn nói lại thôi, nàng phát hiện Từ Lệnh Sâm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái, khiến cho nàng cảm thấy rất xấu hổ, chỉ có thể ôm Từ Mị Mị đứng đó.

Đợi cho Kỷ Thanh Thái viết chữ xong, ngẩng đầu thấy Kỷ Thanh Y, lập tức liền nở nụ cười: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại lên đây? Là tới xem đệ viết chữ à?”

“Tỷ tỷ đệ lên đây là có chuyện muốn nói với ta.” Từ Lệnh Sâm thay Kỷ Thanh Y trả lời, sau đó nói: “Thanh Thái, để cho Trịnh Tắc đỡ đệ đi xuống nghỉ một lát, ta cùng tỷ tỷ đệ xem trước một chút văn chương đệ viết, sau đó lại nói chuyện với đệ.”

Kỷ Thanh Thái cười tí mắt đáp lại, tuyệt không cảm thấy Từ Lệnh Sâm sắp sắp có gì không ổn.

Trong lúc này, trên lầu chỉ còn lại hai người Kỷ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm thông thả bước tới bên người Kỷ Thanh Y: “Sao lại không nói, không phải vừa mới nói năng rất hùng hồn sao?”

Giọng nói hần bình tĩnh, trong lúc này Kỷ Thanh Y thật không cách nào phân biệt được hần có tức giận hay không, chỉ cảm thấy hần đứng cạnh nàng, khí thế bức người.

“Điện hạ, vừa rồi là ta thuận miệng nói, ngài đừng coi là thật...”

“Nhưng ta lại coi là thật rồi.” Từ Lệnh Sâm đột nhiên bước một bước về phía nàng, cùng nàng mặt đối mặt, gần như là sát nhau: “Mỗi một câu nàng nói, ta đều coi là thật, chẳng lẽ nàng không biết sao?”

Giọng nói của hần ái muội cũng thôi, nhưng lúc nói chuyện hơi thở cứ bao quanh nàng khiến nàng không chịu nổi.

“Oanh”, Kỷ Thanh Y cảm giác trong đầu trống rỗng, trên mặt nóng rát.

“Vậy ngài tính toán xử trí ta như thế nào?” Nàng tâm hoảng ý loạn, lui về phía sau một bước.

Từ Lệnh Sâm không nghĩ tới chính mình đã nói đến mức này mà nàng vẫn bất vi sở động, trong lòng cũng có chút tức giận: “Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta chính là loại người hờ một chút là xử lí người ta sao?”

Hơi thở ái muội, bức người liền biến mất không thấy nữa, Kỷ Thanh Y thở dài nhẹ nhõm, lý trí cũng trở lại.

“Đương nhiên không phải, thế tử, ta cảm thấy được ngài khoan hồng độ lượng lại phong khoáng, là một đấng nam nhi văn võ song toàn.”

Ài, một lần sảy chân để hận nghìn đời, đã làm sai chuyện bị người ta bắt gặp, cũng chỉ có thể trái lương tâm nịnh hót hần một phen thôi.

“Thật vậy chẳng? Nàng thật sự cho là như vậy?” Ánh mắt Từ Lệnh Sâm sáng lên, sáng như trăng giữa núi rừng, hết sức chân thành, chờ mong nhìn Kỷ Thanh Y, giống như lời nàng nói vốn vô cùng quan trọng.

Ánh mắt này, Kỷ Thanh Y đã từng gặp qua, chính là ánh mắt lúc đệ đệ Thanh Thái nhà nàng khi nhìn thấy Từ Lệnh Sâm.

Lòng nàng bỗng trở nên mềm nhũn, không đành lòng để cho ánh mắt sáng ngời này trở nên u tối: “Đương nhiên là thật, điện hạ là rồng trong loài người, là hình mẫu nam tử trong thiên hạ.”

Trên mặt Từ Lệnh Sâm lập tức tràn đầy ý cười, ánh mắt sáng như ngọc trai khiến người ta không dám nhìn.

Từ Lệnh Sâm sinh ra đã có địa vị cao, là người được Hoàng đế tin tưởng, đối với kẻ địch tâm ngoan thủ lạt, trở mặt vô tình. Nhưng giờ phút này, trong lòng hần chỉ có tình yêu, hi vọng người trong lòng đón nhận lấy tình cảm chân thành của hần.

Cố gắng lâu như vậy, rốt cục nghe được Kỷ Thanh Y khẳng định, hần sao có thể không vui đây?

Thì ra trong lòng nàng, hần cũng là một người hoàn mỹ như thế.

Người hần đặt trên đầu quả tim cho rằng hần là đức lang quân hiếm có trên thế gian.

Giọng nói của hần đột nhiên trở nên cực kỳ dịu dàng: “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Hần thật cao hứng, Kỷ Thanh Y có thể cảm giác được, một khi đã như vậy, vậy thì thừa dịp hần cao hứng, bỏ qua sự việc vừa rồi đi.

“Chuyện vừa rồi là ta không đúng, điện hạ khoan hồng độ lượng, không so đo với ta, ta cũng coi như chưa từng làm chuyện gì.” Kỷ Thanh Y đứng lên nhún người cảm ơn Từ Lệnh Sâm: “Cảm ơn điện hạ.”

“Nàng ngồi đi, ta có việc muốn nói với nàng.” Từ Lệnh Sâm nói: “Lần trước ta nói với nàng tìm người làm xe lăn bây giờ đã tìm được người, có điều hiện tại hần còn bẽ bộn nhiều việc do còn phải làm cơ quan điều

hầu cho Thánh Thượng nên không rảnh. Ta đã nói với hần, chờ lúc thích hợp sẽ dẫn Thanh Thái đi gặp hần, để hần làm cho Thanh Thái một chiếc xe lăn.”

“Thật sao? Thật sự có thể chứ?” Kỷ Thanh Y lập tức kinh hỉ đứng lên: “Vậy chừng nào Thanh Thái có thể đi được?”

Bộ dáng vui sướng của nàng giống như nụ hoa mới hé nở mang theo những giọt nắng buổi sớm, Từ Lệnh Sâm thấy mà trong lòng nhảy loạn.

Hần mỉm cười gật đầu: “Ta sắp xếp xong sẽ thông báo cho nàng.”

Tiếng nói vừa dứt, một hồi tiếng trống như vang vọng khắp đất trời, tứ phương đều chấn động.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy giữa hồ nước hai chiếc thuyền rồng xuất hiện vô cùng huyền bí, tiếng trống dồn vang phát ra từ đây.

Hai bên thuyền hoa tiếng người ồn ào, kinh ngạc không ngừng reo hò cổ vũ cho đoàn thuyền.

“Vậy thì xin nhờ điện hạ rồi.” Kỷ Thanh Y lại cúi đầu về phía Từ Lệnh Sâm: “Nếu như không còn việc gì, ta liền không quấy rầy điện hạ quan sát trận thi đấu thuyền rồng nữa.”

Từ Lệnh Sâm còn chưa thỏa mãn, trong lòng không muốn, nhưng cũng biết nán lại lâu cũng không tốt nên liền đứng dậy tiễn nàng xuống.

Không ngờ đột nhiên đất trời như rung chuyển, thuyền hoa kịch liệt lay động.

Sắc mặt Kỷ Thanh Y đại biến, thân thể không thể khống chế nghiêng về một phía, mắt thấy sắp phải té ngã trên đất, đột nhiên một cánh tay hữu lực ôm nàng vào lòng.

Từ Lệnh Sâm ôm nàng trong ngực, một tay nắm lấy eo nàng, một tay khác vòng qua sau lưng ôm nàng: “Đừng sợ.”

Chấn động kia cũng chỉ trong chớp mắt liền dừng, thuyền hoa lại khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Kỷ Thanh Y bị hần ôm, mặt nàng úp vào lồng ngực nam tính đầy mùi hương xà phòng mát rượi cùng hơi thở nóng bỏng của hần.

Kỷ Thanh Y choáng váng, trái tim đập thành thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hô hấp cũng rối loạn: “Thế nào, không sao rồi chứ? Bây giờ còn lắc lư không?”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Từ Lệnh Sâm tròn mắt nói lời bịa đặt: “Còn đang lắc lư đấy.”

Ở khúc ngoặt cầu thang xuất hiện một bóng dáng.

“Các người! Đang làm cái gì!” Trần Bảo Linh ghen hòng nhìn trôn trời, không thể tin được những gì chính mình nhìn thấy: “Kỷ Thanh Y, Sâm biểu ca, các người làm sao có thể...”

Kỷ Thanh Y bỗng nhiên ngẩng đầu, một tay đẩy Từ Lệnh Sâm ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bổ nhào tới một tay bịt lấy cái miệng còn đang kinh hô của Trần Bảo Linh.

“Bảo Linh tỷ đừng kêu, không phải như tỷ nghĩ đâu, vừa rồi thuyền hoa đột nhiên lắc lư, muội vấp ngã, thế tử chỉ là đỡ muội dậy thôi.”

Kỷ Thanh Y nói vừa nhanh vừa vội, gần như là trong một hơi nói xong sau đó mới bỏ tay ra.

Trần Bảo Linh bán tín bán nghi nói: “Thật sự chỉ là như thế?”

“Đương nhiên là thật.” Mặt Kỷ Thanh Y vốn dĩ cực kỳ hồng, lại bởi vì Trần Bảo Linh đến, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: “Nếu không có Thế tử đỡ muội, có khi muội đã ngã xuống thang lâu rồi. Thang này cao như vậy, nếu như thực ngã xuống chỉ sợ muội sẽ không chịu được. Tỷ thế nào, vừa rồi thuyền hoa lắc lư, có sao không?”

“Tỷ không sao, chỉ ngã một chút, tỷ nghỉ trận đấu cũng sắp bắt đầu nên định đi lên gọi muối, không nghĩ tới...” Nàng ấy chớp mắt nhìn tới nhìn lui giữa hai người Kỷ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm, đột nhiên đề thấp thanh âm hỏi Kỷ Thanh Y: “Các người thật không có gì?”

Trái tim Kỷ Thanh Y đập liên hồi.

Vốn là Từ Lệnh Sâm kéo nàng, vừa vặn bị tỷ ấy thấy được, nhất thời cảm thấy chột dạ, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Thật sự không có việc gì, chúng ta xuống đi, đừng quấy rầy thế tử nữa.”

Nhìn bộ dáng nàng hận không thể giải thích rõ ràng quan hệ giữa hai người, Từ Lệnh Sâm liền nhíu mày.

Kỷ Thanh Y lôi kéo Trần Bảo Linh xuống lầu.

Nàng sợ Trần Bảo Linh nói lung tung, cướp lời nói với Trần Văn Việt trước: “Sự tình đã nói rõ, Thế tử Ninh Vương cực kì rộng lượng sẽ không trách tội.”

Sau khi nói xong, liền lôi kéo Trần Bảo Linh đến một bên dặn dò: “Sự tình vừa rồi, tỷ phải giữ kín như bưng, ai cũng không được nói, biết không?”

Trần Bảo Linh gật đầu: “Muội không nói tỷ cũng biết rõ, sự tình này nếu truyền ra ngoài, khẳng định có rất nhiều người muốn giết muội.”

“Có điều, muội thật có phúc nha, lại được Sâm biểu ca ôm, ông trời sao lại bắt công thế chứ? Sao lại vừa lúc muội đi lên thì thuyền lắc lư? Vì cái gì không cho tỷ cơ hội này?” Đôi mắt Trần Bảo Linh tỏa sáng, nước miếng cũng sắp chảy ra: “Eo của Sâm biểu ca thế nào? Lòng ngực có phải rất rộng rãi vững chắc không, cánh tay của hắn có phải rất hữu lực không? Được hắn ôm cảm giác như thế nào?”

Kỷ Thanh Y càng nghe nàng ấy nói càng thấy quá, chỉ nghĩ muốn khẩn trương cho qua chuyện này: “Lúc ấy muội sợ gần chết nào có để ý những thứ này.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao muội có thể dễ dàng bỏ qua chứ!” Trần Bảo Linh bóp cổ tay thở dài: “Như thế nào cũng phải cảm thụ Sâm biểu ca một chút chứ, ài, muội thật đúng là...”

Đột nhiên nàng ấy dừng lại, mở to hai mắt, giống như tới cái gì, nhìn Kỷ Thanh Y: “Sẽ không phải muội có ý bỏ nhào vào lòng Sâm biểu ca chứ?”

Kỷ Thanh Y chán nản, bàn tay khẽ véo thắt lưng Trần Bảo Linh: “Cho tỷ nói hư nói vượn!”

“Được, được, tỷ sai rồi còn không được sao?” Nàng ấy cầm lấy bàn tay Kỷ Thanh Y cầu xin tha thứ: “Sâm biểu ca là người lạnh lùng nhất, bằng không cũng sẽ không cự tuyệt Thiệu Minh Châu, hắn làm sao có thể chủ động đỡ muội? Tỷ cảm thấy Sâm biểu ca đột nhiên rất kỳ lạ, thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải không tin muội.”

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện rất kỳ quái.

Bên kia thuyền rồng trận đấu kết thúc, Thiệu Minh Châu cũng đã được băng bó đưa về nhà. Trên trán rách một đường, cũng không thương tổn đến gân cốt, nếu dưỡng thương tốt cũng sẽ không lưu lại sẹo, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Nhưng huynh đệ Thiệu gia lại cảm thấy mọi chuyện không thể dễ dàng cho qua như thế được, âm ỉ nhảy lên thuyền hoa của Từ Lệnh Sâm, yêu cầu Kỷ Thanh Y cúi đầu xin lỗi Thiệu Minh Châu.

Trần Văn Việt dĩ nhiên không đồng ý, mấy người càng nói càng hăng, mắt thấy liền sắp động thủ.

Chỉ nghe “Chít chít” vài tiếng, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm ôm khỉ con từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua mọi người, thản nhiên nói: “Thế tử Ninh Viễn Bá thật là uy phong.”

34. Chương 34: Nhận Lỗi

Edit: QR2

Huynh đệ Thiệu gia nghe vậy đều tỏ vẻ kiên trì.[QR2][diendan]

“Điện hạ, không phải huynh đệ chúng ta muốn làm càn trước mặt điện hạ mà thật sự do phủ Bình Dương Hầu khinh người quá đáng, trước đánh xá muội sau đó lại không chịu nhận lỗi.” Đại ca Thiệu gia tức giận, bất bình nói: “Xin điện hạ làm chủ cho huynh muội chúng ta.”

“Đánh người là không đúng.” Từ Lệnh Sâm hơi hột nói: “Nhưng đó cũng là do tiểu cô nương chưa hiểu chuyện mà thôi, thế tử Trữ Viễn Bá nể mặt ta không so đo tính toán nữa, ngày mai ta sẽ phái ngự y đến chữa thương cho Thiệu tiểu thư, tất cả đều dùng thuốc tốt nhất, sẽ mang qua cả thuốc sinh cơ khứ ngân (liền thịt, loại bỏ sẹo) ngự dụng (thuốc hoàng thượng dùng), đảm bảo Thiệu tiểu thư sẽ giống hệt như trước đây.”

Hắn che chở người phủ Bình Dương Hầu như thế làm huynh đệ Thiệu gia càng tức nhưng vẫn dè dặt tính tình nói: “Chẳng lẽ xá muội phải chịu uất ức này oan uổng như thế sao?”

Từ Lệnh Sâm mỉm cười lạnh lùng, giọng nói chợt nghiêm nghị: “Vậy theo ý của thế tử Trữ Viễn Bá thì nên thế nào? Mị Mị tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng không phải là cố ý, bản thế tử đã nói xin lỗi, người còn cảm thấy chưa đủ?”

“Có lẽ giết Mị Mị mới có thể làm tiêu tan cơn giận của thế tử Trữ Viễn bá, nhưng mà nàng là huyện chủ Minh Mị do hoàng thượng đích thân sắc phong, người muốn động vào nàng, còn chưa có tư cách đó.”

Lời này nói ra, huynh đệ Thiệu gia đều hít khí lạnh.

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nổi danh bao che khuyết điểm là chuyện mọi người đều biết, hắn coi con khi này là nữ nhi, là hòn ngọc quý nâng niu trên bàn tay, không chấp nhận người khác nói nửa chữ không.

Đại ca Thiệu gia phản ứng đầu tiên, lập tức mở miệng giải thích: “Điện hạ, vừa nãy là ta không có nói chuyện rõ ràng, huynh đệ chúng ta làm sao dám dĩ hạ phạm thượng, mạo phạm quận chúa, ném ấm trà làm bị thương xá muội chính là vị tiểu thư này của phủ Bình Dương Hầu.”

Một ngón tay của hắn chỉ vào Kỷ Thanh Y, nói: “Chúng ta cũng không phải là chấp nhận không tha người, chỉ là muốn vị tiểu thư này nhận lỗi với xá muội mà thôi.”

“Mới không phải.” Trần Bảo Linh tức giận nói: “Bọn họ là người muốn gây sự, muốn Kỷ Thanh Y quỳ gối dập đầu với Thiệu Minh Châu.”

Trần Bảo Linh nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Từ Lệnh Sâm.

Ánh mắt Từ Lệnh Sâm trở nên sắc bén: “Thế tử Trữ Viễn Bá tân mắt thấy vị tiểu thư này ném bị thương Thiệu đại tiểu thư sao?”

Phản ứng đầu tiên của đại ca Thiệu chính là muốn thừa nhận nhưng không chịu nổi ánh mắt giết người của Từ Lệnh Sâm, cuối cùng đành nói thật: “Trước khi xá muội hôn mê, chính miệng chỉ vị tiểu thư này.”

“Cho nên thế tử Trữ Viễn Bá không cần thận kiểm chứng đã tin tưởng rồi?” Từ Lệnh Sâm thản nhiên cười: “Vị này là biểu tiểu thư của phủ Bình Dương Hầu, chuyện xảy ra lúc ấy, tay nàng đang ôm Mị Mị, thử nói xem, chẳng lẽ nàng có ba cánh tay hay sao?”

Đại ca Thiệu liền biến sắc, lập tức hiểu ra Thiệu Minh Châu nói dối: “Là do xá muội nhìn nhầm rồi.”

“Là nhìn nhầm lại còn bụng dạ khó lường, chắc chắn trong lòng thế tử Trữ Viễn Bá hiểu rõ.” Từ Lệnh Sâm vuốt đầu Mị Mị nói: “Vừa nãy chính miệng Mị Mị thừa nhận sai lầm với ta, nàng cũng chỉ muốn đùa giỡn với Thiệu đại tiểu thư, cũng không phải cố ý, chẳng lẽ thế tử Trữ Viễn Bá thật sự muốn băm riết đứa nhỏ này không tha? Nếu thật sự như vậy chúng ta cũng chỉ có thể đến ngự điện thẩm tra rồi.”

Một con khi, chính miệng nói với Từ Lệnh Sâm là nó ném?...

Kỷ Thanh Y cố gắng lắm mới không lén nhìn Từ Lệnh Sâm, người này thật sự là nói dối không chớp mắt.

“Điện hạ quá lời rồi.” Huynh đệ Thiệu gia đều cảm thấy khấn trương, trên trán Thiệu đại ca đã chảy đầy mồ hôi: “Huyện chủ Minh Mị thiên chân đáng yêu, là xá muội không cẩn thận mới bị thương, xin điện hạ thứ tội cho xá muội vì đã mạo phạm quận chúa.”

“Tiểu cô nương đùa giỡn, va chạm là chuyện bình thường, ta sẽ không để trong lòng, thế tử Trữ Viễn Bá cũng đừng để trong lòng.” Từ Lệnh Sâm nói: “Rốt cuộc cũng do Mị Mị không đúng, ta sẽ dạy dỗ nàng, ta cũng sẽ mời thái y.”

“Đa tạ điện hạ.”

Từ Lệnh Sâm cứng mềm đều dùng, lửa giận của huynh đệ Thiệu gia đã sớm bị hấn chen ép không còn bóng dáng, giống như tiểu hài tử đánh nhau, tùy ý vo viên nặn dẹp.

Lúc này Từ Lệnh Sâm mới hài lòng: “Nếu không còn chuyện gì, vậy thì lui ra đi, thuyền hoa của bản thế tử không thể chịu nổi nhiều người như vậy!”

Huynh đệ Thiệu gia như được đại xá, im hơi lặng tiếng trở về thuyền hoa của mình, cũng không ở lại mà chống* thuyền hoa, rời khỏi chỗ thị phi này.

*Hồi xưa thuyền không có động cơ mà di chuyển được là do thuyền phu sử dụng một cây tre hoặc gỗ dài chống xuống nước đẩy thuyền đi.

Trần Văn Việt tiến lên nói cảm ơn: “Đa tạ điện hạ lúc này ra tay tương trợ, Bảo Linh ra tay đã thương người làm cho huyện chủ mơ hồ không biết chịu hàm oan, nếu ngày khác điện hạ có gì cần, nhất định Văn Việt sẽ báo đáp ân tình ngày hôm nay.”

“Cần gì phải khách khí câu nệ như thế? Bảo Linh là muội muội của người chẳng lẽ không phải là muội muội của ta?” Thái độ của Từ Lệnh Sâm tùy ý lại thân thiết nói với Trần Văn Việt: “Ta nổi danh là bao che, chuyện xảy ra trên thuyền hoa của ta, chẳng lẽ ta lại có thể ngồi yên không để ý.”

Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Từ Lệnh Sâm, nhìn dáng vẻ ôn hòa của hấn lúc này, Trần Văn Việt chỉ cảm thấy trong lòng kinh hoảng.

“Dù thế nào đi nữa, chuyện ngày hôm nay đều phải nhờ điện hạ rồi.” Trần Văn Việt chấp tay: “Cuộc thi đấu thuyền rồng đã kết thúc, chúng ta phải trở về rồi, không làm phiền điện hạ nữa.”

Từ Lệnh Sâm lơ đãng, ôm Từ Mị Mị quay lại lầu hai.

Trần Văn Việt mang theo mọi người rời đi.

Kỷ Thanh Y để ý Trần Bảo Linh lại vô cùng trầm mặc, vừa rồi Từ Lệnh Sâm nói tỷ ấy là muội muội của hấn, không thể ngồi nhìn mà không quan tâm, lẽ ra tỷ ấy phải mừng rỡ như điên mới đúng, tại sao lại có biểu hiện bình tĩnh như thế?

“Bảo Linh, tỷ làm sao vậy?”

Trần Bảo Linh cứng đờ, khóe miệng giật giật: “Có thể do ngồi thuyền quá lâu, có chút khó chịu.”

Kỷ Thanh Y không nghi ngờ gì, để nàng tựa vào vai mình nghỉ ngơi: “Tỷ nhắm mắt dưỡng thần một chút, đợi lên đến bờ là ổn thôi.”

Trần Bảo Linh không nói gì nữa, thuận thế dựa vào vai Kỷ Thanh Y, bàn tay nắm chặt vạt áo.

Nàng thấy Sâm biểu ca đối xử với Kỷ Thanh Y không giống với mọi người. Bề ngoài thì không khác nhau gì cả nhưng nghiêm túc để ý sẽ phát hiện huynh ấy rất che chở Thanh Y, rất quan tâm đến Thanh Y. Nói gì mà che chở nàng, cô muội muội này, thật ra thì cũng chỉ là nể mặt Thanh Y mà thôi.

Nàng thích Sâm biểu ca lâu như vậy, tại sao huynh ấy không nhìn thấy nàng?

Tại sao trong lúc bắt chợt huynh ấy lại thích Thanh Y cơ chứ?

Vì nàng chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ tốt hay sao?

Trần Bảo Linh cảm thấy trong lòng ê ẩm, đôi mắt cũng ê ẩm, vùi mặt vào trước ngực của Kỷ Thanh Y.

Sau khi lên bờ, mọi người ngồi xe ngựa đến Lâu Ngoại Lâu. Lâu Ngoại Lâu buôn bán thịnh vượng, ngoài cửa rất nhiều xe ngựa, lầu một ngồi đầy người chưa nói, bên ngoài cửa sổ mọi người xếp hàng chờ mua đồ ăn dài thật dài.

Trần Văn Việt phân phó ba tiểu cô nương đội mũ che mặt, chính hấn ôm Kỷ Thanh Thái.

Thấy Trần Bảo Linh có vẻ không vui, Kỷ Thanh Y vội hỏi: “Việt biểu ca, huynh đã đặt nhả gian chưa?”

Trần Văn Việt thấy Trần Bảo Linh cúi đầu, cho rằng nàng vẫn chưa thoát khỏi chuyện Thiệu Minh Châu, lập tức tỏ vẻ ảo não nói: “Ai nha, huynh thế mà lại quên mất, phải làm sao bây giờ?”

“Tại sao lại quên được? Không phải chúng ta đã sớm tính đến ăn vẹt hoang bát bảo rồi hay sao?” Trần Bảo Linh nghe xong liền nóng nảy, một tay vén mũ trùm đầu lên, nhìn chăm chăm Trần Văn Việt: “Đại ca sẽ không trêu chọc muội chứ?”

“Ai nha, thật sự đã quên, hôm nay không ăn được vẹt hoang bát bảo rồi.” Trần Văn Việt gõ đầu nói: “Hay là đổi chỗ khác đi, cá dương tiên của Bách Vị Cư cũng không tồi.”

“Đại ca huynh thật đúng là!” Trần Bảo Linh tức giận giậm chân: “Muội bị huynh làm cho tức chết.”

Nàng vô cùng tức giận, đôi mắt trừng lớn.

Trần Văn Cẩm vội nói: “Huynh biết ngay đại ca sẽ quên, để phòng ngừa, huynh đã đặt trước. Muội muội, muội cảm ơn huynh thế nào đây?”

“Có thật không?” Trần Bảo Linh vui mừng nhướn mày, kéo tay Trần Văn Cẩm hỏi: “Nhị ca không lừa muội chứ? Đã đặt trước thật sao?”

“Tất nhiên.” Trần Văn Cẩm gõ nhẹ vào trán của nàng, cưng chiều nói: “Chính là nhả gian mà chúng ta thường hay ngồi tên Tây Hồ Xuân Hiểu...”

Lời nói vừa dứt, Trần Bảo Linh đã cười hì hì, đeo mũ che mặt, vừa nói vừa chạy trước: “Muội vào trước chờ mọi người.”

Mọi người hết cách với nàng, cười lắc đầu.

Kỷ Thanh Y cũng thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau.

Nàng đã quen với dáng vẻ Trần Bảo Linh hoạt bát ngang tàng, luôn cười hì hì. Đột nhiên Trần Bảo Linh trầm mặc, trong lòng nàng cũng cảm thấy buồn buồn.

Khó khăn lắm mới đến đại sảnh lại đụng phải thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm.

Trần Văn Cẩm tiến lên hành lễ, Từ Lệnh Kiểm dè dặt giọng nói: “Ta cải trang ra ngoài, không cần hành lễ làm ta bị bại lộ.”

Hắn lại quay sang Kỷ Thanh Y nói: “Ngày đó tại Đàm Thác Tự ta vô tình đụng chạm, vẫn muốn tìm cơ hội nhận lỗi với Kỷ tiểu thư. Nếu hôm nay đã gặp được hãy để ta làm chủ mời khách, an ủi ba vị tiểu thư, thế tử Bình Dương Hầu và Văn Cẩm làm người tiếp khách thay ta đi.”

Chuyện ngày đó đụng chạm, Trần Văn Việt cũng đã biết, vốn dĩ hắn không thích Từ Lệnh Kiểm, trong lòng suy nghĩ nếu Từ Lệnh Kiểm có cử chỉ bất thường gì, nhất định hắn sẽ ra tay giáo huấn Từ Lệnh Kiểm một trận.

Không ngờ Từ Lệnh Kiểm lại thản nhiên như vậy.

“Đa tạ ý tốt của điện hạ, tha lỗi cho ta đi hồi ý tứ của xá muội trước đã.” Trần Văn Việt chấp tay với hắn, xoay người hồi ý của Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Từ Lệnh Kiểm, nhìn qua tình huống này rõ ràng là Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm đã sắp xếp tốt. Thứ nhất chính là dù nàng có muốn trốn tránh cũng không trốn được, thứ hai nếu như nàng báo thù thất bại, Từ Lệnh Kiểm rất có khả năng sẽ lên làm hoàng thượng, nàng không muốn vì nàng mà quan hệ giữa Việt biểu ca và Từ Lệnh Kiểm bị bê tắc.

Kỷ Thanh Y gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Từ Lệnh Kiểm khẽ mỉm cười, vội gọi mọi người lên phòng trên lầu.

Ngược lại trên bàn cơm cũng không có gì xảy ra, Từ Lệnh Kiểm rất thành khẩn nói xin lỗi với mấy người Kỷ Thanh Y, kính mỗi người ba chén.

Trước khi Kỷ Thanh Y uống rượu, Trần Văn Việt đã ngăn lại: “Các nàng là tiểu cô nương, nếu uống say nhất định trưởng bối trong nhà sẽ trách phạt chúng ta, vẫn nên lấy trà thay rượu thì tốt hơn.”

“Là do ta sơ sót, không để ý lễ tiết.” Từ Lệnh Kiểm thẳng thắn bộc trực cũng làm Trần Văn Việt thay đổi cách nhìn.

Thật sự Kỷ Thanh Y cũng không biết uống rượu nên dùng nước trà thay thế.

Trong lúc mời rượu, Từ Lệnh Kiểm cũng không có gì bất thường.

Nhưng Kỷ Thanh Y biết Từ Lệnh Kiểm sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế.

Đời trước cũng như thế, lần đầu tiên gặp nàng Từ Lệnh Kiểm đã giật mình luống cuống. Sau đó, Trần Văn Cẩm nhiều lần tạo ra cơ hội để nàng và Từ Lệnh Kiểm chung đụng.

Quả nhiên Từ Lệnh Kiểm không tiếp tục mạo phạm nàng nữa, luôn tỏ ra là người khiêm tốn.

Bọn họ làm như vậy chính là muốn nàng có ấn tượng tốt với Từ Lệnh Kiểm, chờ đến sau này xảy ra chuyện gì, mình có thể dễ dàng cho bọn họ định đoạt. Đáng tiếc bọn họ không được như ý nguyện, sau đó lại dùng Thanh Thái uy hiếp nàng.

Bây giờ họ lại lặp lại chiêu cũ. Nàng sẽ làm bộ như không biết chuyện gì cả, đợi đến khi xảy ra chuyện sẽ đánh bọn họ trở tay không kịp.

Vì nghĩ như thế nên trong lòng Kỷ Thanh Y cũng không cảm thấy quá khó chịu nữa, Từ Lệnh Kiểm cũng không đáng sợ như vậy nữa, so sánh với người như Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Kiểm cũng chỉ giống như một con chuột cống, chỉ biết sử dụng những thủ đoạn ti tiện ám muội, thật sự không phải là người giỏi giang.

Nàng bắt đầu thoải mái thưởng thức một bàn mỹ thực, chính mình ăn ngon uống tốt cũng không quên gấp thức ăn cho Thanh Thái.

Bên cạnh Trần Bảo Linh cũng ăn ngấu ăn nghiến, ăn uống thật vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Từ Lệnh Kiểm tính tiền rồi cáo từ trước, toàn bộ sự việc đều thể hiện sự tao nhã lễ độ, thật sự giống như chỉ là vô tình gặp mặt sau đó nhận lỗi.

Trong lòng Trần Văn Việt thở phào nhẹ nhõm, lúc đầu thật ra hẳn có nghi ngờ Trần Văn Cẩm.

Mọi người Trần gia nghỉ ngơi một chút rồi đứng dậy đến hiệu sách mua sách.

Thì ra trước lúc bọn họ ra ngoài một ngày, Khúc tiên sinh phân phó nhiệm vụ để các nàng mua mấy quyển sách về cắm hoa, về nhà nghiên cứu thật tốt.

Bọn họ vui chơi nửa ngày, trước khi về nhà thì làm chuyện này cho xong.

Một bộ sách rất đắt giá, là xa xỉ phẩm, bình thường những người mua sách đều là những người coi trọng sự giàu sang, thanh khiết, cho nên có người đặc biệt mở ra cửa hàng sách sạch sẽ chuyên cung cấp sách cho những cô nương giàu sang để lựa chọn.

Kỷ Thanh Thái đi đứng bất tiện, Trần Văn Việt bế hắn lên lầu một để tùy ý lựa chọn.

Trần Văn Cẩm đưa mấy người Kỷ Thanh Y lên lầu hai.

Khúc tiên sinh yêu cầu mỗi người mua một bộ sách khác nhau cho nên vừa lên lầu hai mọi người đều tách ra. Lê Nguyệt Trùng và Kỷ Thanh Y vốn không hòa hợp, sớm đã không biết chạy đi nơi nào, Trần Bảo Linh vẫn ở chỗ cách Kỷ Thanh Y không xa.

Trần Văn Cẩm nói với Trần Bảo Linh: “Muội muội, ở lầu ba có rất nhiều thoại bản xưa, muội có muốn lên xem một chút không?”

Tất nhiên Trần Bảo Linh vô cùng vui mừng: “Muội gọi Thanh Y đi cùng.”

Trần Văn Cẩm lại nói: “Muội lên chọn trước đi, sau đó làm Thanh Y bất ngờ, không phải tốt hơn sao?”

“Ý kiến hay.” Trần Bảo Linh bị hắn thuyết phục, vui mừng lên lầu ba.

Trần Văn Cẩm thấy vậy, mỉm cười đắc thắng.

Hắn đi đến cạnh cửa sổ, vẩy vẩy tay với bên dưới, sau đó đến phòng nghỉ ngơi ở lầu một, ngồi thưởng thức trà

35. Chương 35: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Editor: quynhbach1997

“Cẩm biểu ca.” Lê Nguyệt Trừng dịu dàng gọi một tiếng, chậm rãi đi tới, ngồi vào ghế cạnh Trần Văn Cẩm.

Tuy là biểu huynh muội, nhưng cô nam quả nữ ở chung một phòng bị tóm cũng không tốt lắm.

Trần Văn Cẩm cũng nghe hạ nhân bàn tán, nói Kỷ Thanh Y tính tình không tốt, không xứng với hắn; Lê Nguyệt Trừng tính cách dịu hiền, đối xử với người khác rất tốt, cùng hắn ta trai tài gái sắc, thật là xứng đôi.

Hắn nghe xong mấy câu này, trong lòng cực kỳ mất hứng.

Mẫu thân hắn là quận chúa, thê tử nhà hắn tất nhiên phải là quý nữ nhà cao cửa rộng, bên nhà thê tử phải có trợ giúp lớn đối với hắn. Lê Nguyệt Trừng hai bàn tay trắng, lại không giống Kỷ Thanh Y có thể mang đến trợ giúp cho hắn, nữ tử như vậy, hắn căn bản sẽ không để trong lòng.

Nếu là nha hoàn bên người cũng không sao, có thể là do có nhà mẹ đẻ là Thái phu nhân nên Trần Văn Cẩm biết nặng nhẹ, cho nên vẫn tránh xa nàng ta.

Hắn đứng lên muốn đi: “Nguyệt Trừng biểu muội nghỉ ngơi lát đi, ta đi dạo một chút.”

Vô cùng lạnh nhạt.

Sắc mặt Lê Nguyệt Trừng lập tức trở nên trắng xanh.

Trần Văn Cẩm ở trước mặt Kỷ Thanh Y ôn nhu sẵn sốc, nàng ta nhìn không xót chút nào, dù cho gần đây chuyện xảy ra để cho nàng ta ý thức được sẵn sốc kia là giả, nhưng cũng khiến nàng ta hâm mộ vô cùng.

Dù cho Cẩm biểu ca không thể đối với nàng ta giống như đối với Kỷ Thanh Y thì ít nhất cũng không thể quá kém đi.

Nhưng sự thật là, Trần Văn Cẩm ngay cả cho nàng ta chút mặt mũi cũng không có, ngay cả quan tâm đối trả cũng không cho nàng ta, một mực tránh nàng ta như tránh thú dữ khiến cho Lê Nguyệt Trừng có chút chịu không nổi.

Nàng ta từ nhỏ đã thích Trần Văn Cẩm.

Nhưng trong mắt Trần Văn Cẩm chỉ có Kỷ Thanh Y.

Nàng ta không cam lòng cứ buông tha như vậy, cơ hội đến, nàng ta không thử một lần liền không chịu thua.

Lê Nguyệt Trừng hạ quyết tâm, không chút do dự đứng lên, nói khẽ: “Huynh là muốn tạo cơ hội cho Thanh Y cùng Thế tử Chu Vương ở chung một chỗ phải không?”

Trong lòng Trần Văn Cẩm khẽ nín lại, không khỏi hít sâu hơi.

Hắn rõ ràng đã làm vô cùng kín kẽ, Lê Nguyệt Trừng làm sao có thể biết?

Nàng ta đây là muốn làm gì?

Uy hiếp hắn? Hoặc là muốn có được cái gì từ hắn?

Trần Văn Cẩm rất nhanh liền phản ứng lại, kiêng kị cảnh cáo nói: “Nguyệt Trùng biểu muội, có chút chuyện không thể nói lung tung.”

Giọng nói hần lạnh lùng, ánh mắt cũng rất lạnh.

Cùng lắm cũng chỉ là biểu tiểu thư sống nhờ trong nhà thôi, nếu nàng ta có can đảm nói hươu nói vượn, hần cũng không ngại để cho nàng biến mất.

Sắc mặt hần lạnh lùng kiêng kị khiến cho Lê Nguyệt Trùng vừa cao hứng, lại vừa khó chịu.

Khó chịu chính là ánh mắt Trần Văn Cẩm nhìn nàng ta, cao hứng chính là nàng ta thành công rồi.

Tình thế đối với nàng ta rất có lợi, nàng ta đứng lên, mỉm cười: “Vừa rồi muội có nhìn thấy ở cửa có hai người tuy đã cải trang nhưng lại rất giống hộ vệ của thế tử Chu vương, này lại thấy Cẩm biểu ca để Bảo Linh rời đi, còn tưởng rằng biểu ca là được thế tử Chu vương phân phó, cho nên liền khẩn trương xuống đây, sợ nhiều loạn Cẩm biểu ca báo cáo kết quả nhiệm vụ cho thế tử Chu vương. Nếu không phải như muội nghĩ, vậy huynh an tâm, muội tiếp tục đi chọn sách đây.”

Trần Văn Cẩm thăm mắng một tiếng không xong, vội vàng kêu nhỏ “Biểu muội dừng bước”.

“Biểu muội huệ chất lan tâm, huynh người sáng không nói lời tối.” Trần Văn Cẩm thấy Lê Nguyệt Trùng quay đầu, vội cười nói: “Là Thế tử Chu vương muốn ra mặt giải thích với Thanh Y, huynh thân là người hầu đọc của thế tử Chu vương rất nhiều chuyện cũng là bất đắc dĩ, có điều thế tử Chu vương tuyệt không ác ý, điểm này huynh có thể đảm bảo với muội.”

Lê Nguyệt Trùng yên lặng nhìn Trần Văn Cẩm không nói gì.

Trần Văn Cẩm trong lòng bồn chồn, tươi cười trên mặt càng lúc càng ảm áp: “Được, được, huynh nói thật với biểu muội, đây đều là do đại ca gây ra. Vừa rồi cùng ăn cơm tình hình muội cũng thấy đấy, thế tử Chu vương mọi thứ đều rất chu toàn, một lòng nghĩ muốn xin lỗi, tuyệt không lấy thế hiếp người, nhưng đại ca lại cực kỳ lạnh lùng để phòng thế tử Chu vương, huynh sợ thế tử Chu vương giận đại ca, cho nên đưa ra chủ ý này.”

“Huynh biết muội cùng Thanh Y không giống nhau, muội thấu tình đạt lý, thiện lương lại hiểu lòng người. Cho nên, chuyện này, muội nhất định sẽ che giấu trước mặt đại ca thay huynh, đúng không?”

Lê Nguyệt Trùng nghe giọng nói dịu dàng của hần, trong lòng nhất thời có chút vui sướng cùng đắc ý.

Nàng đột nhiên nổi lên dũng khí, buông xuống mí mắt nói: “Cẩm biểu ca đừng lo lắng, huynh nói gì muội cũng nghe theo.”

Trần Văn Cẩm vốn là cả kinh, thấy sắc mặt nàng ta phiếm hồng lập tức như bưng tỉnh đại ngộ.

Thì ra cô biểu muội này có ý với mình, trách không được lại có những lời đồn nhảm kia.

Hần tinh tế đánh giá Lê Nguyệt Trùng, vóc người cao gầy, vòng eo nhỏ mảnh, dung mạo không tầm thường, cũng là một mỹ nhân.

Khóe miệng của hần hiện lên một nét cười lạnh, bộ dáng có thể, cũng có vài phần thông minh, nhưng vẫn không xứng với hần.

Lê Nguyệt Trùng hồi lâu không nghe thấy lời đáp lại, thật sự nhin không được, cố nén xấu hổ ngẩng đầu nhìn Trần Văn Cẩm, chỉ thấy vẻ mặt hần bình tĩnh, trong mắt mang theo chút mỉa mai, nhất thời sắc mặt nàng ta trắng nhợt.

Bị người trong lòng dùng ánh mắt này nhìn lại, nàng ta cảm thấy trái tim đang nóng hằm hập bỗng như bị ném vào hồ nước lạnh, lạnh đến phát đau, nhất thời khó có thể chống đỡ, cả người không tự chủ bước lùi về phía sau một bước.

Trần Văn Cẩm lại tiến lên một bước, khẩn trương nói: “Nguyệt Trùng biểu muội, có phải muội cảm thấy chỗ nào không thoải mái không, sao sắc mặt lại trắng như vậy? Có muốn ngồi xuống nghỉ tạm chút không?”

Ánh mắt hần nheo lại, mày khê cau, dáng vẻ khẩn trương đau lòng.

Lê Nguyệt Trùng nghe thấy trong lòng liền rung động, ánh mắt hiện lên một chút không dám tin.

“Muội ngồi xuống trước nghỉ tạm đi.” Trần Văn Cẩm tự mình đỡ Lê Nguyệt Trùng vẫn còn đang thần thờ ngồi xuống, giọng điệu dịu dàng sẵn sốc lại không mất đi nhiệt tình, thành ý: “ Tâm ý biểu muội ta đều đã hiểu, ta cũng không phải ý chí sắt đá, sao lại thờ ơ? Trong lòng ta cũng có biểu muội, chỉ là từ trước tới giờ gặp biểu muội đoan trang cẩn thận nên không dám đường đột.”

Thấy sắc mặt Lê Nguyệt Trùng vẫn còn trắng, giọng nói hần lại càng thêm dịu dàng hơn: “Muội yên tâm, ta nhất định không cô phụ tình cảm của muội. Thân thể muội không thoải mái thì cứ ở trong này nghỉ ngơi đi, muội muốn sách, ta đi tìm cho muội.”

Trước khi đi, vẫn còn không quên nhẹ nhàng cầm tay Lê Nguyệt Trùng.

Nữ tử này đích thực không xứng với hần, nhưng hiện giờ hần không dễ tiếp cận Kỷ Thanh Y, có nàng ta ở cạnh trợ giúp, nhất định có thể lập công lớn. Ngày sau mọi chuyện đã thành, tất cả phủ Bình Dương hầu đều là vật trong lòng bàn tay hần, nếu nàng ta biết thân biết phận, hần cũng không ngại cho nàng ta một thân phận quý thiếp.

Lê Nguyệt Trùng trong lòng như nở hoa, sau khi Trần Văn Cẩm đi, nụ cười trên mặt liền biến mất, trong mắt đầy toan tính.

Nàng ta biết Cẩm biểu ca cũng không phải chân chính thích nàng ta, tất cả cũng chỉ là lừa gạt thôi. Nhưng cũng không sao, nàng ta có thể cho Cẩm biểu ca thứ hần muốn, cũng có thể trợ giúp Cẩm biểu ca, lâu dần, Cẩm biểu ca tự nhiên liền biết, tới cùng ai mới là người thích hợp với hần nhất.

Bên kia Kỷ Thanh Y một mình ở trên lầu hai.

Trên đường cái phía xa xa truyền đến tiếng người ồn ào náo nhiệt, càng làm nổi bật sự yên tĩnh của nơi này, hàng loạt giá sách che khuất tầm mắt của nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy rất nguy hiểm giống như có thứ gì đó ở nơi bí mật đang nhìn nàng.

Cảm giác khiến nàng nổi da gà này rất không thoải mái, nàng không chút do dự bỏ quyển sách trên tay xuống, tính lên lầu ba tìm Trần Bảo Linh.

Đột nhiên, có người từ phía sau dùng một tay ôm lấy thắt lưng nàng, gắt gao ôm chặt nàng vào trong lòng, nàng cả kinh, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu sợ hãi, miệng đã bị người ta che lại, thân thể cũng bị người ta ôm đến góc khuất nơi giá sách.

Sau giờ ngộ khắp nơi đều an tĩnh, không người trong phòng, hàng loạt giá sách, nàng bị người bịt miệng, bị khống chế tự do...

Trong đầu Kỷ Thanh Y đều trống rỗng cảm giác lạnh lẽo giống như rơi vào hầm băng, nàng còn không quên phải vùng vẫy đánh trả.

“Đừng sợ, là ta.” Thanh âm nam tử dịu dàng lại mang theo tự trách vang lên bên tai nàng, bàn tay che miệng nàng cũng buông ra.

Là giọng nói của Từ Lệnh Sâm!

Kỷ Thanh Y không thể tin vào chính tai mình, ngạc nhiên quay đầu, mở to mắt Trùng Trùng Từ Lệnh Sâm.

Thật sự là Từ Lệnh Sâm, thực sự là Từ Lệnh Sâm!

Không phải Trần Văn Cẩm, không phải Từ Lệnh Kiềm, không phải là người khác.

Trong giây phút này, bao nhiêu uất ức, vui sướng, khổ sở... Đủ loại tư vị dâng lên trong lòng, khiến nước mắt nàng lập tức rơi xuống.

Từ Lệnh Sâm nhìn thấy, trái tim liền tê rần.

Sắc mặt nàng trắng bệch, ánh mắt sợ hãi vẫn còn đó, hốc mắt còn đọng lại những giọt nước long lanh, yếu ớt giống nhành hoa bị vùi dập sau bão táp.

Sắc mặt này của nàng hần vẫn chưa từng thấy qua.

Tự trách cùng áy náy đồng thời dâng lên trong lòng Từ Lệnh Sâm, một tay hấn ôm Kỷ Thanh Y vào lòng, một tay khẽ vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, cất giọng nhẹ nhàng an ủi nàng: “Đừng sợ, đừng sợ, ta không phải cố ý muốn hù dọa nàng, vốn là muốn mở miệng gọi nàng một tiếng, lại sợ phát ra âm thanh kinh động đến Từ Lệnh Kiểm...”

Kỷ Thanh Y thực sự sợ hãi, đặc biệt là khi nàng đã từng chịu qua những nỗi sợ hãi như vậy, nhưng khi nàng nghe được giọng nói của Từ Lệnh Sâm, nhìn thấy thật sự là Từ Lệnh Sâm, trong lòng liền buông lỏng, giờ phút này nghe hấn thủ thủ dễ dàng nàng, còn không quên nhắc tới Từ Lệnh Kiểm khiến nàng cảnh giác.

“Huynh nói Từ Lệnh Kiểm cũng ở trong này?” Sắc mặt nàng nghiêm nghị, giọng nói cũng mang theo sự căng thẳng, trong mắt có chút không dám tin.

“Nàng đừng sợ, ta không có lừa nàng, càng không có ý tổn thương nàng. Ta thấy Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm có ý đồ quỷ rối nàng, cho nên muốn cho nàng thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ.”

Kỷ Thanh Y kinh ngạc vì Từ Lệnh Kiểm cũng đến đây, Từ Lệnh Sâm lại cho rằng Kỷ Thanh Y không tin lí do của hấn bèn vội vàng giải thích nói: “Ta sợ bọn hấn xúc phạm nàng nên mới trốn ở chỗ này. Nàng cứ nhìn cho kỹ, đợi lát nữa Từ Lệnh Kiểm cũng sẽ tới đây.”

Kỷ Thanh Y lại cảm thấy được trong lòng kích động.

Nếu Từ Lệnh Sâm phát hiện ra ý đồ của Từ Lệnh Kiểm cùng Trần Văn Cẩm, vậy vì sao lại không trực tiếp nói để nàng tránh đi mà lại lựa chọn để nàng tận mắt nhìn thấy hành vi gây rối của Từ Lệnh Kiểm?

Là vì sợ nàng không tin hấn?

Nàng cup mí mắt, tuy nàng trách hấn lừa nàng, nhưng thật ra trong lòng chưa bao giờ hoài nghi hấn. Nàng thậm chí nghĩ tới hấn muốn giấu diếm cũng là bất đắc dĩ, hoặc là có nỗi khổ riêng.

Chỉ là về sau rất nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi nàng không có thời gian suy nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và hấn nữa.

Có tiếng bước chân truyền đến.

Hô hấp Kỷ Thanh Y bị hạn chế, lập tức trở nên khẩn trương, ngay cả lỗ tai cũng vểnh lên, cho dù là một động tĩnh nhỏ cũng không buông tha.

“Văn Cẩm, Văn Cẩm, người mau ra đây.” Giọng nói sang sảng của Từ Lệnh Kiểm mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Vừa rồi ta ở phòng sách bên cạnh gặp được đại thiếu gia cùng nhị tiểu thư của Lễ bộ lang trung, nói tới chuyện này cũng buồn cười, đại thiếu gia cực lực nịnh bợ ta, còn có ý muốn gả muội muội hấn cho ta. Nhị tiểu thư kia nghe ca ca nàng ta nói như vậy liền không chút e dè, sấn tới hỏi thăm thứ ta yêu thích. Ta bị quần lầy không có cách nào, nghe nói người ở trong này, đành phải trốn qua đây mua sách, người nói một chút xem đây là có chuyện gì xảy ra?”

Hấn dừng một chút lại nói: “Không nói trước Lễ bộ lang trung cùng lắm cũng chỉ là quan ngũ phẩm, nữ nhi nhà hấn sao có thể gả cho ta? Lại nói nhị tiểu thư kia không chút rụt rè làm cho người ta một lời khó nói hết. Ta cũng đã gặp qua không ít thiên kim tiểu thư, bàn về tướng mạo nhân phẩm, Kỷ biểu tiểu thư nhà người là hợp tâm ý ta nhất, không ngờ ta nhất thời đường đột lại làm nàng sợ hãi.”

Trong phòng sách nhất thời rơi vào trong im lặng, cũng không có người lên tiếng trả lời hấn.

Từ Lệnh Kiểm nhướng mày, lại cười nói: “Văn Cẩm, nếu người gặp được Kỷ biểu tiểu thư, nhất định phải thay ta giải thích một chút, ta chưa bao giờ gặp qua tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, vừa thấy đã giật mình, tuyệt không có ý gì khác, hai người chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, tâm tư của ta người là người hiểu nhất.”

Vẫn như cũ không có bất cứ âm thanh nào đáp trả hấn, lời hấn nói như trâu đất chìm xuống đáy biển, bật vô âm tín.

Đầu lông mày hấn đột nhiên nhú lại, giọng nói đề cao vài phần giống như vô cùng kinh ngạc: “Oa, Kỷ biểu tiểu thư, nàng như thế nào lại ở đây?”

36. Chương 36: Ghen

Edit: QR2

Kỷ Thanh Y cảm thấy trong đầu “ong” một tiếng, lúc này muốn phát ra tiếng, lại phát hiện miệng nàng bị người ta che một lần nữa.

Nàng kìm nén tiếng tim đập thình thịch và sự khẩn trương, tiếp tục nhìn ra ngoài.[QR2][diendan]

Từ Lệnh Kiểm có chút nóng nảy, vừa vòng tới vòng lui giữa những giá sách vừa cao giọng nói: “Kỷ biểu tiểu thư, đi ra đi, ta đã nhìn thấy tiểu thư. Ta đến tìm Văn Cẩm, nhưng không ngờ lại gặp được tiểu thư ở chỗ này. Tiểu thư đừng sợ, ta sẽ không làm tiểu thư tổn thương. Lần trước là do ta không đúng, ta tự mình nhận lỗi với tiểu thư, tiểu thư có thể tha thứ cho sự vô ý của ta không?”

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm, thì ra lúc này Từ Lệnh Kiểm đang gạt nàng.

Thật may là Từ Lệnh Sâm kịp thời ngăn nàng lại, nếu không thật sự vấn đề Từ Lệnh Kiểm được như ý.

Nhưng mà lúc này thiếu chút nữa thì lộ tẩy, nhất định trong lòng Từ Lệnh Sâm sẽ cười nàng ngu ngốc.

Kỷ Thanh Y cảm thấy buồn rầu, quay đầu nhìn Từ Lệnh Sâm, cái gì cũng trong dự liệu của hắn, nhất định hắn có hậu chiêu rồi.

Từ Lệnh Sâm thì thâm, giọng nói trầm ấm mà khàn khàn: “Từ Lệnh Kiểm bắt nạt ngươi như vậy, chúng ta cho hắn một bài học, có được hay không?”

Trên mặt hắn mỉm cười, rõ ràng đã quyết định chủ ý nhưng vẫn hỏi ý kiến của nàng.

Nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt vô cùng rõ ràng, cự kỳ anh tuấn.

Trái tim Kỷ Thanh Y hoảng hốt, xoay mặt sang một bên.

Từ Lệnh Sâm nhẹ nhàng thúc giục nàng: “Có được hay không?”

“Được.” Kỷ Thanh Y học theo điệu bộ của hắn, đè thấp giọng nói, thanh quản cũng không rung động, thì thâm nói một chữ.

Từ Lệnh Sâm nghe được, dù không nghe thấy thì nhìn hình dáng miệng của nàng khi phát âm cũng hiểu.

Thế nhưng hắn lại cố ý sững sốt, chân mày cau lại, hỏi: “Được hay không được, ta nghe không rõ?”

Kỷ Thanh Y bất đắc dĩ, kề miệng sát tai hắn, nói lại: “Ta nói được, cho hắn một bài học.”

Vốn là định trêu nàng một chút, nhưng khi đôi môi mềm mại, hơi thở như lan, mang theo hương vị ngọt ngào đến gần mặt hắn, hắn cảm giác toàn thân mình đều muốn mềm nhũn rồi, máu trong người cũng hướng đến một chỗ vọt tới, làm cho hắn chợt cảm thấy lúng túng.

Cách nhau gần như vậy, nếu bị tiểu nha đầu phát hiện, nhất định sẽ dọa nàng sợ.

Hắn cũng không dám có động tác khác, vội nín thở tập trung, áp chế suy nghĩ kiểu diễm trong đầu, sau đó phát ra một tiếng chim hót khe khẽ.

Trong nháy mắt lúc hắn phát ra âm thanh, đột nhiên bước chân Từ Lệnh Kiểm lao đảo, vấp ngã, sau đó nằm sấp trên mặt đất, không có một chút phản ứng nào.

Kỷ Thanh Y la thất thanh: “Ngươi giết Từ Lệnh Kiểm!”

“Không, không có.” Từ Lệnh Sâm dễ tính, vội vàng giải thích: “Chỉ là làm hắn hôn mê mà thôi, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi gặp nguy hiểm.”

Nàng lo lắng hắn giết Từ Lệnh Kiểm, nếu bị người khác biết sẽ gặp tai họa, thế nhưng hắn lại nghĩ nàng sợ phủ Bình Dương Hầu bị liên lụy.

Kỷ Thanh Y mở miệng muốn giải thích, sau lại nghĩ, chuyện này cũng không có gì tốt để giải thích, hần hiểu lầm thì cứ để hần hiểu lầm cũng tốt.

Nàng nghĩ vừa rồi nàng nghe được tiếng chim hót: “Lúc này người dùng cái gì để phát ra tiếng chim hót, không những giống y hệt tiếng chim hót lại còn giống như là ở đằng xa vọng tới, rốt cuộc tại sao lại làm được? Là cách huyết sáo đặc biệt hay sao?”

“Người muốn học sao?” Ánh mắt Từ Lệnh Sâm nhìn đôi môi hồng nhuận của nàng, vừa nãy bàn tay của hần còn lướt qua đó, đôi môi vừa mềm mại, non nớt lại còn có mùi thơm, giống như đóa hoa lay động trong ngày xuân, đối với hần mà nói vừa tràn ngập thần bí vừa hấp dẫn.

Hần rất muốn hóa thành con ong mật nhỏ, chui vào thưởng thức hương thơm độc nhất đó.

Kỷ Thanh Y thấy đôi mắt hần sâu hơn, lập tức nghĩ đến chuyện gì, lỗ tai nóng lên, một tay che môi mình lại.

Lúc này nàng mới giật mình, chính mình bị Từ Lệnh Sâm ôm vào trong ngực không nói, nàng còn đang ngồi trên đùi của hần.

Kỷ Thanh Y giống như bị phồng, lập tức nhảy lên.

“Đa tạ điện hạ hôm nay đã giúp đỡ.” Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt mình nóng bừng, nói lảng sang chuyện khác: “Chắc là bọn họ chờ đã sốt ruột, ta xin phép xuống trước.”

Nói xong cũng không đợi Từ Lệnh Sâm trả lời, nàng nâng làn váy, vội vàng chạy xuống lầu.

Thấy Trần Bảo Linh đang đứng ở lầu dưới thì thất kinh: “Bảo Linh, sao tỷ lại ở đây? Tỷ từ đâu xuống vậy?”

Sau khi Từ Lệnh Kiểm ngắt đi, nàng và Từ Lệnh Sâm cũng nói chuyện bình thường, không biết Trần Bảo Linh từ đâu đi qua không biết nàng có nghe được bọn họ nói chuyện hay không.

“Tỷ ở dưới bậc thang kia đi tới, muội chọn được sách gì rồi?” Trần Bảo Linh thấy không chỉ hai tay nàng trống trơn mà mặt còn hồng hồng, nói: “Muội sao vậy, nhìn bộ dáng giống như là đã làm việc trái với lương tâm vậy? Trên mặt còn đỏ nhiều mồ hôi như vậy?”

Nói xong lấy khăn cho nàng lau mặt.

“Muội tìm được một cuốn thoại bản xưa, cảm thấy đọc rất hay, ngồi ở đó đọc một lúc, không ngờ lại ngủ thiếp đi.” Kỷ Thanh Y thẹn thùng nói: “Muội thấy thời gian không còn sớm nên đi xuống, vẫn chưa chọn sách.”

“Có thật không?” Trần Bảo Linh nghe thấy có thoại bản xưa, lập tức ánh mắt sáng lên, kéo Kỷ Thanh Y lên tìm: “Nếu đọc hay như vậy nên mua về đọc mới đúng.”

Kỷ Thanh Y nhớ đến Từ Lệnh Kiểm còn ngắt xiu ở lầu hai, trong lòng thầm hô hồngбет, vội vàng theo sau Trần Bảo Linh đi lên lầu.

Trần Văn Cẩm và Lê Nguyệt Trừng liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ gia nộ cười như ý, gian kế đã được thực hiện.[QR2][diendan]

Sắc mặt Kỷ Thanh Y đỏ bừng, vẻ mặt khấn trương, rõ ràng đã gặp được Từ Lệnh Kiểm. Mặc kệ chuyện gì xảy ra, loại chuyện như vậy truyền đi, đối với thanh danh của nữ tử đều không tốt, nhất định Kỷ Thanh Y sẽ không dám nói ra, chỉ có thể nhịn.

Lúc Kỷ Thanh Y đi lên lầu, cố ý dùng lực rất lớn, âm thanh phát ra rất to, hy vọng có thể làm Từ Lệnh Kiểm tỉnh dậy, sau đó rời đi.

May mắn thay, khi họ lên đến nói, đã không có một bóng người.

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm, làm thế nào nàng lại quên mất Từ Lệnh Sâm chứ, có hần ở đây, nhất định sẽ an bài mọi chuyện thỏa đáng.

Nàng và Trần Bảo Linh vòng vo một hồi, tiện tay rút một thoại bản đồ Trần Bảo Linh, hai người lại đi xuống lầu.

Chờ đến lúc ra quầy tính tiền, mọi người đều choáng váng.

Thì ra toàn bộ sách về cầm hoa ở cửa hàng này đều đã có người đặt trước.

“Lão bản, chuyện này là do người không đúng, lúc chúng ta tới, tại sao ông không nói rõ?” Trần Bảo Linh khí thế to lớn, vô cùng bất mãn.

“Đại tiểu thư, không phải là ta không nói, mà là lúc mọi người đến, sách vẫn chưa có người đặt trước, ngay lúc này, sách mới có người đặt trước.” Lão bản tiệm sách về mặt xin lỗi, cười nói: “Ta cũng không biết là các vị tiểu thư muốn chọn sách cầm hoa, hơn nữa đối phương đã thanh toán bạc, ta cũng không có cách nào khác. Nếu không, các vị tiểu thư chờ mấy ngày nữa, có sách mới đến, ta lập tức đưa đến phủ, dựa theo giá mua vào, không lấy lời một phân tiền nào, coi như tiểu điểm bồi tội.”

“Ai quan tâm đến số bạc kia?” Trần Bảo Linh càng nghe càng tức: “Người biết rõ, các cô nương đến mua sách, tám chín phần đều là sách cầm hoa. Rõ ràng là người muốn kiếm tiền cho nên cũng không để ý đến chúng ta, người không thành thật như người, nhất định ta sẽ làm cho mọi người trong kinh thành đều biết, nhìn xem về sau còn ai đến tiệm của người mua sách nữa.”

Khuôn mặt lão bản nhả lại như trái khổ qua: “Đại tiểu thư bớt giận, thật sự ta không phải cố ý, nếu không như vậy, trừ sách cầm hoa, các vị tiểu thư cứ tùy ý chọn một quyển sách, bổn điểm tặng khuyến mãi cho các tiểu thư. Đại nhân ngài có mắt, có tài lại cao quý, trăm vạn lần không nên so đo với tiểu nhân...”

Trần Bảo Linh chỉ phụng phịu lầm bầm, cũng không nhả ra.

Lão bản càng khấn trương hơn, lưng cũng cúi thấp hơn, đành phải nhắm mắt nói tên của người mua sách ra: “Không phải là ta lật lọng, phản lời mà người tới là người của phủ Trữ Vương, ta thật sự không có cách nào cự tuyệt.”

Trần Bảo Linh không nói mà nhìn Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y biết đây là nàng đang hỏi ý kiến của mình, nhanh chóng tiến lên phía trước nói: “Bảo Linh, thôi đi, chúng ta đi cửa hàng sách khác.”

Trần Bảo Linh nghe vậy, bất đắc dĩ nói: “Cũng đành vậy thôi.”

Trần Bảo Linh để lão bản tính tiền rồi gói lại những quyển sách khác mà nàng đã chọn: “Coi như là người may mắn, lần này ta cũng không so đo với người.”

Mặt mũi lão bản tràn đầy tươi cười, cúi đầu khom lưng, đang nói chuyện, có hai nam nhân đến trước cửa.

Từ Lệnh Sâm mặc áo cà sa lụa màu trắng bạc, bên hông đeo đai lưng tơ tằm màu thiên thanh, bên vạt áo rủ xuống một viên ngọc dương chi, tư thế như tùng, hình dáng như hạc, vô cùng anh khí.

Đi theo sau lưng hắn là Trịnh Tắc, thanh tú tuấn dật, vóc người cao gầy, nhìn thấy mọi người, hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi.

Mấy người Trần Văn Việt cũng phản ứng lại, rồi rút hành lễ với Từ Lệnh Sâm.

Đôi mắt đen nhánh của Trần Bảo Linh nhanh chóng đảo quanh, đột nhiên hét lớn: “Sâm biểu ca, huynh không nói đạo lý, rõ ràng là chúng ta tới trước, huynh lại nửa đường nhảy ra, đặt trước sách cầm hoa của cửa tiệm, làm chúng ta mất không một buổi chiều. Đặc biệt là Thanh Y, chạy khắp cả cửa hàng, mệt mỏi thiếu chút nữa ngủ thiếp đi, huynh lại để chúng ta tay không mà về, thật sự đáng giận.”

Tất cả mọi người sợ hết hồn, trước khi Từ Lệnh Sâm có phản ứng, Trần Văn Việt đã tranh trước, lớn tiếng quát Trần Bảo Linh: “Tại sao muội lại không hiểu chuyện như vậy?” Sau đó lúng túng nhìn Từ Lệnh Sâm, nói xin lỗi: “Bảo Linh không hiểu chuyện, bị chúng ta chiều hư, mong điện hạ nhất định tha thứ...”

“Không cần phải giữ lễ, thật sự chuyện này là do ta không đúng.” Hắn khê gơ tay ngăn lời nói của Trần Văn Việt, rồi phân phó với lão bản tiệm sách: “Tìm ra những quyển sách các vị tiểu thư đã chọn rồi gói kỹ lại.”

Mặc dù trên mặt không có cảm xúc gì nhưng mỗi lần giơ tay nhấc chân đều ung dung cao quý, cũng đủ làm lão bản tiệm sách hoa mắt.

Ba cô nương tiến lên cảm ơn Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm đều lạnh nhạt trước sâu như một, hơi gật đầu rồi rời đi.

Cầm trong tay quyển sách Từ Lệnh Sâm tặng, trong lòng Trần Bảo Linh không nói rõ có cảm giác gì.

Nên vui mừng không? Đây thật sự là do Sâm biểu ca tặng.

Nên đau lòng sao? Cũng là việc nên làm, dù sao cũng không phải là cố ý đưa cho nàng mà là nhìn mặt mũi của người khác nên đưa.

Nàng rối rắm nhìn Kỷ Thanh Y, thấy muội ấy ngồi đối diện mình, trong túi có vài quyển sách được đặt chỉnh tề trên đùi, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp tựa như trăng sáng trên bầu trời của muội ấy, sự bất bình trong lòng lập tức trào dâng.

Rõ ràng là nàng gặp Sâm biểu ca trước, rõ ràng là nàng thích Sâm biểu ca trước, rõ ràng là nàng có quan hệ thân cận với Sâm biểu ca hơn.

Tại sao Sâm biểu ca lại cố tình thích Kỷ Thanh Y cơ chứ?

Nàng không phục!

Ma xui quỷ khiến, Trần Bảo Linh lập tức cầm sách của mình ném lên người Kỷ Thanh Y, cướp lại sách của Kỷ Thanh Y.

37. Chương 37: Thổ Lộ (một)

Editor: quynhbach1997

Kỷ Thanh Y nhíu mày: “Bảo Linh, tỷ làm cái gì vậy?”

“Ta muốn đổi sách với muội!”

Kỷ Thanh Y không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Cái này sao có thể được? Khúc tiên sinh cho mỗi người chúng ta một đề khác nhau. ”

“Ta mặc kệ, ta nói đổi liền đổi!” Nàng ấy đột nhiên trở nên vô cùng cương quyết, một tay với lấy gói sách mở ra ngay trước mặt Kỷ Thanh Y.

Ba quyển sách bị nàng ấy lật vài lần, bên trong cái gì cũng không có, đừng nói là vật đính ước, ngay cả một tờ giấy cũng không có.

Trần Bảo Linh giống như quả bóng cao xu xì hơi, chán ngán thất vọng tựa vào đầu gối, nghĩ đến chuyện Từ Lệnh Sâm thích Kỷ Thanh Y, về sau sẽ ở cùng một chỗ với Thanh Y, nàng liền ủy khuất nước mắt cũng sắp rơi đến nơi.

Kỷ Thanh Y thấy vẻ mặt khổ sở của nàng ấy liền nắm lấy bờ vai nàng ấy, lo lắng hỏi: “Bảo Linh, rốt cuộc hôm nay tỷ làm sao vậy?”

“Không cần muội lo!” Trần Bảo Linh Nhất hất tay Kỷ Thanh Y ra, lại bởi vì dùng lực quá lớn khiến tay Kỷ Thanh Y quất vào ấm trà, “cộp, choang” một tiếng, ấm trà rơi xuống đất.

Trần Bảo Linh lập tức thất thanh kêu lên: “Thanh Y, muội không sao chứ?”

Ấm trà kia mới dùng nước sôi để pha.

“Đương nhiên có chuyện.” Kỷ Thanh Y gắt gao ôm lấy tay, đau đến mặt mày nhăn nhó: “Đau chết muội rồi, không biết có để lại sẹo, thương tổn đến gân cốt không, chẳng may tay này bị phế, không thể cầm hoa được thì phải làm sao đây?”

“Sẽ không, sẽ không.” Trần Bảo Linh nghe thấy lập tức nóng nảy: “Tỷ sẽ mời đại phu tốt nhất chữa trị cho muội, sẽ không lưu lại sẹo, tay muội nhất định sẽ vẫn giống như trước kia. Không, sẽ linh hoạt hơn cả trước kia.”

“Vậy tỷ sẽ không vì tay muội bị phế mà ghét bỏ muội, không làm tỷ muội tốt với muội chứ?” Kỷ Thanh Y đau đến cắn chặt môi, sắc mặt có chút trắng bệch, hiển nhiên đang cực lực nhịn đau.

“Sẽ không.” Trần Bảo Linh lập tức nước mắt ròng ròng: “Tỷ thề chúng ta sẽ mãi là tỷ muội tốt của nhau, tỷ về sau sẽ chăm sóc cho muội, sẽ không đối xử với muội như vậy nữa, Thanh Y, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Nàng nói xong liền kéo tay Kỷ Thanh Y, gắt gao nắm lấy, muốn chứng minh quyết tâm của bản thân.

Kỷ Thanh Y vô thanh vô tức tùy ý để nàng ấy nắm lấy, Trần Bảo Linh liền thao thao bất tuyệt nói chính mình không tốt, sau đó nàng đột nhiên sững sốt, buông lỏng bàn tay nắm lấy tay Kỷ Thanh Y, nhìn xuống thì thấy bàn tay kia hoàn hảo không chút tổn thương nào, liền lập tức nhảy dựng lên: “Kỷ Thanh Y, muội gạt ta, sao muội có thể vô sỉ thế!”

“Nào có?” Kỷ Thanh Y lập tức âm ỉc: “Tay của muội vừa nãy đập vào ấm trà, thật sự rất đau, muội tưởng tay mình cũng sắp phế rồi.”

Nàng nói xong liền giơ tay mình đến trước mặt Trần Bảo Linh để nàng ấy xem: “Tỷ xem, tỷ xem, đỏ một mảng lớn, đau chết muội.”

Trên mu bàn tay mềm mại đích thực có một mảnh đỏ ửng, tuy không bị thương, không lưu sẹo, nhưng chắc phải mấy ngày không thể chạm vào nước.

Trần Bảo Linh lườm nàng một cái, trong lòng áy náy, ngoài miệng lại lầu bầu nói: “Vậy muội cũng không thể gạt tỷ.”

Kỷ Thanh Y liền cười hề hề nói: “Được, được, được, là lỗi của muội, muội không nên gạt tỷ, không nên nói dối, biểu tỷ người đại nhân đại lượng đừng so đo với muội được không?”

Trần Bảo Linh thấy nàng như vậy, trong lòng càng cảm thấy áy náy.

Sâm biểu ca không quý mến nàng, là do nàng không có bản lĩnh, thế nào có thể trách Thanh Y đây?

Hơn nữa, Sâm biểu ca chỉ đối xử với Thanh Y khác một chút thôi, còn chưa nói là có thích hay không thích, nàng cứ như vậy liền cố tình tức giận gây sự, như thế sao có thể xứng là tỷ muội tốt của Thanh Y.

Sâm biểu ca đã không thích nàng, nàng nhất định không diễn trò, vậy vì sao nàng lại không giúp Thanh Y một tay?

Trái với những người khác, nàng tình nguyện để Sâm biểu ca thích Thanh Y. Dù sao nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, tuyệt đối không thể để Thiệu Minh Châu thối tha kia được lợi.

Trần Bảo Linh quyết định chủ ý, tâm tình trở lại bình thường, liền vỗ bả vai Kỷ Thanh Y nói: “Thanh Y, muội yên tâm đi, có tỷ ở đây, mong muốn của muội sẽ thành hiện thực.”

Kỷ Thanh Y không biết sao đột nhiên nàng ấy lại nói ra một câu như thế, nhưng cũng cười hề hề đáp lại nàng ấy: “Được, toàn bộ đều nhờ vào tỷ.”

Trần Bảo Linh cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống, học trưởng giả vượt bộ râu vốn không tồn tại của mình: “Đừng khách sáo, đừng khách sáo.”

Sách mua về, Khúc tiên sinh cực kì hài lòng, tạm dừng chương trình cầm hoa, mỗi ngày đều giảng dạy những tri thức có trong cuốn sách cho các nàng.

Thời gian này, bao gồm cả Kỷ Thanh Y, kỹ thuật cầm hoa tiến bộ rất lớn. Đặc biệt là Kỷ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh, quả thực là vô cùng tiến bộ, thay đổi hoàn toàn, so với một đôi tiến bộ như vậy thì Lê Nguyệt Trừng lại có vẻ bình thường.

Khúc tiên sinh tùy theo tài năng mỗi người tới đâu mà dạy, bài giảng của mỗi người đều khác nhau, đặc biệt là Kỷ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh, cực kì dụng tâm. Tuy ngoài mặt vẫn đối xử công bằng nhưng trên thực tế khi giảng dạy cho Lê Nguyệt Trừng vẫn có chút khác biệt.

Trần Bảo Linh thần kinh thô không cảm nhận được. Kỷ Thanh Y một lòng muốn học hỏi nên không chú ý tới cũng chẳng buồn quản.

Chỉ có Lê Nguyệt Trừng tự mình biết, Khúc tiên sinh vô cùng lạnh nhạt với nàng ta, nhìn qua thì là dạy cái này cái nọ, trên thực tế lại chẳng quan tâm, mặc kệ nàng ta.

Nàng ta từng thử hạ mình vài lần, khuôn mặt tươi cười cũng đã cứng nhắc nhưng Khúc tiên sinh vẫn cứ dầu muối không ăn khiến cho trong lòng Lê Nguyệt Trừng vô cùng tức giận, lại chỉ có thể bó tay, chỉ có thể mở to mắt nhìn Kỷ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh mỗi ngày bưng một chậu hoa xinh đẹp đến lấy lòng Thái phu nhân, nhận lấy khích lệ tán dương từ bà.

Qua hơn nửa tháng, Trịnh Tắc lại đến đây.

Hắn mang đến một tin tức tốt, thì ra là vị cao thủ làm xe lăn mấy hôm nay rảnh, vừa lúc có thể dẫn Thanh Thái đi gặp hắn.

Kỷ Thanh Y nghe vậy liền vui vẻ, Thái phu nhân nghe xong cũng cao hứng, đây là tin tức tốt nhất từ sau khi đại sư Hoàng Nhẫn chùa Đàm Thác qua chẩn bệnh cho Thái phu nhân.

Bà vừa nhờ Trịnh Tắc thay mặt bà cảm ơn hần cùng Thế tử Ninh Vương, vừa xoa đầu Thanh Thái dặn dò: “Phải nghe lời tỷ tỷ, nghe lời Trịnh hộ vệ, đừng nghịch ngợm. Thấy thế tử điện hạ, nhất định nói lời cảm ơn với thế tử nghe không?”

Ánh mắt Kỷ Thanh Thái lấp lánh, khuôn mặt bánh bao tròn tròn nở nụ cười ngoan ngoãn nói: “Vâng, ngoại tổ mẫu, Thanh Thái đều nhớ kỹ.”

Hai tỷ đệ trong lòng tràn đầy chờ mong đi theo Trịnh Tắc.

Lúc đi tới cửa nhìn thấy chiếc xe ngựa quen thuộc mà Từ Lệnh Sâm hay ngồi, khóe miệng Kỷ Thanh Y không khỏi giật giật.

Cùng Trịnh Tắc đỡ Thanh Thái lên xe trước, sau đó Thái Tâm đứng bên đỡ nàng lên xe, sau đó hắn mới nhảy lên xe quát roi.

Kỷ Thanh Y giật mình, không nghĩ tới Trịnh Tắc lại đích thân điều khiển xe ngựa cho nàng.

Xe ngựa Từ Lệnh Sâm quá mức chói mắt, người trên đường thấy đều chủ động né tránh. Trên đường đi còn gặp ba bốn chiếc kiệu của các vị quan khác, những người này thấy xe của Thế tử Ninh Vương liền hạ kiệu, đi qua thỉnh an hành lễ khiến cho xe ngựa của bọn họ phải dừng vài lần.

Trịnh Tắc lại không giải thích, chỉ gật gật đầu hoặc nói qua hai câu, thái độ vô cùng lạnh nhạt, những quan viên này làm như không thấy thái độ không thích của Trịnh Tắc, luôn luôn cười vui vẻ làm hòa.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy mà mồ hôi chảy ròng ròng.

Kiếp trước nàng nghe nói Thế tử Ninh Vương vênh váo tự đắc, là một người vô cùng ương ngạnh, mà lúc Từ Lệnh Sâm lấy tên giả là Từ Bảo Sinh để gặp nàng thì lại là một người vừa hiền hòa đôi lúc lại có ý xấu, thế cho nên một đoạn thời gian dài nàng không thể tin Từ Lệnh Sâm cùng Từ Bảo Sinh lại là cùng một người.

Hôm nay xuất môn một chuyến, coi như để cho nàng mở rộng tầm mắt rồi.

Từ Lệnh Sâm thật sự có thủ đoạn lợi hại.

May mắn sau đó nàng không gặp thêm quan viên nào nữa, một đường liền đến nơi, vào cửa bái kiến vị sư phụ cao thủ về cơ quan kia.

Nhạc sư phụ vừa mới 20 tuổi, trắng trẻo nõn nà, sống lưng thẳng tắp, nghiêm mặt, ánh mắt rất dọa người.

Kỷ Thanh Y lại cảm thấy bộ dáng thâm trầm kia của hắn rất giống hồ giấy, không chỉ có không đáng sợ, ngược lại còn có chút kỳ quái.

Thấy Kỷ Thanh Y đánh giá hắn, hắn có chút bất an ưỡn ngực, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Kỷ tiểu thiếu gia, xin theo ta đi vào.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy khẩn trương đỡ Thanh Thái vào.

Nhạc sư phụ lại nghiêm mặt, quát lớn nói: “Đứng lại, chỉ Kỷ thiếu gia vào thôi.”

Thanh âm hắn quát rất lớn, mặt cũng hồng hồng, ánh mắt lại càng mơ hồ không thôi, căn bản không dám nhìn Kỷ Thanh Y, điều này làm cho Kỷ Thanh Y càng cảm thấy hắn đang cố phô trương thanh thế.

Trịnh Tắc vội vàng thấp giọng nói: “Bên trong có rất nhiều cơ quan, có thể đi vào trong đều là đệ tử thân truyền của Nhạc sư phụ, hơn nữa đều là nam tử.”

Kỷ Thanh Y hiểu rõ, gật gật đầu, nhẹ giọng dặn dò Thanh Thái vài câu rồi nhìn đệ đệ đi theo Nhạc sư phụ vào trong.

“Kỷ tiểu thư theo ta đến phòng khách chờ thôi.” Trịnh Tắc dẫn Kỷ Thanh Y đến cửa phòng khách, đột nhiên ngăn cản Thái Tâm lại: “Thái Tâm cô nương xin dừng bước, phòng khách này chỉ có mình Kỷ tiểu thư mới có thể đi vào.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy lập tức quay đầu nhìn về phía Trịnh Tắc, trong ánh mắt mang theo dò xét.

Có ý gì?

Trịnh Tắc cười giải thích nói: “Là Thế tử phân phó, Kỷ tiểu thư cứ đi vào thôi.”

Kỷ Thanh Y không nói lời nào, ánh mắt nhìn hắn lại càng thêm sắc bén.

“Kỷ tiểu thư đừng nóng giận.” Giọng nói Trịnh Tắc thẳng thắn thành khẩn lại không mất cung kính: “Thế tử phân phó ta mặc kệ là dùng cách nào cũng phải dẫn tiểu thư đến phòng khách, ta biết người nhất định sẽ bồi bên cạnh Kỷ thiếu gia không rời, cho nên mới cùng Nhạc sư phụ diễn một màn vừa rồi, tuyệt không có ý mạo phạm người. Kỷ tiểu thư, ta cũng chỉ vâng mệnh Thế tử làm việc thôi. Người vào đi thôi, thế tử sẽ không tổn thương người.”

Trách không được nàng cảm thấy được Nhạc sư phụ có chút không thích hợp, nhưng Từ Lệnh Sâm muốn gặp nàng thì không thể quang minh chính đại nói với nàng sao?

“Làm phiền Trịnh hộ vệ tìm một chỗ cho Thái Tâm nghỉ tạm.”

Trịnh Tắc không nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Kỷ Thanh Y bước nhanh mấy bậc thang dẫn đến cửa phòng khách, nàng thật muốn nhìn một chút xem Từ Lệnh Sâm muốn giở trò gì?

Cửa phòng khách đóng chặt, Kỷ Thanh Y gõ cửa, không ai trả lời, nàng liền đơn giản đẩy cửa với tấm bình phong đỏ thẫm ra.

Trong nháy mắt khi cửa mở, hương thơm của hoa tràn ngập trong hơi thở, ánh vào mắt nàng chính là một phòng đầy hoa tươi.

Kỷ Thanh Y dụi dụi mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ba gian phòng rộng lớn sáng ngời, giờ phút này đều bị hoa tươi lấp đầy, hỏa hồng rực rỡ ửng ửng, đồ quỳn kiêu diễm, thủy tiên xinh đẹp, mẫu đơn quốc sắc, Lan thanh nhã, sen dịu dàng, Hải Đường e lệ, đâm bụi đầy sức sống...

Hoặc được trồng trong bồn, hoặc được cắm trong bình, một phòng đầy hoa không khỏi khiến người ta kinh diễm.

Trong biển hoa ấy là một nam tử mặt mày như ngọc, tay cầm thước đo, nét mặt tươi cười, chậm rãi đi về phía nàng.

Dáng người hần cao ngất tuần tú, phong thái tự nhiên phóng khoáng, nụ cười làm sáng bừng cả khuôn mặt khiến cho người ta không rời mắt.

Kỷ Thanh Y ngơ ngác nhìn, mặt lập tức đỏ rần.

Nàng không thể không thừa nhận, dáng vẻ này của Từ Lệnh Sâm vô cùng anh tuấn, vô cùng mê người.

38. Chương 38: Thổ Lộ (hai)

Edit: QR2

Từ Lệnh Sâm khoát tay, đưa bông hoa thược dược cho Kỷ Thanh Y đang phát ngốc, dùng giọng nói dịu dàng có thể chảy nước hỏi nàng: “Những đóa hoa này tặng cho nàng, có thích không?”[QR2][diendan]

Trái tim Kỷ Thanh Y đập nhanh dữ dội, mơ hồ có chút hoảng sợ, về phần sợ hãi chuyện gì chính nàng cũng không nói được.

“Điện hạ, người có ý gì?”

Đôi mắt như mặc ngọc của Từ Lệnh Sâm nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Kỷ tiểu thư, lần đầu tiên gặp nàng ta đã đặt nàng trong lòng, thời thời khắc khắc không dám quên. Ta muốn nàng luôn ở bên cạnh ta, muốn đến phủ Bình Dương Hầu cầu hôn, muốn cùng nàng sớm chiều gặp mặt. Nếu Kỷ tiểu thư nguyện ý cùng ta kết nghĩa phu thê, chắc chắn ta sẽ trân trọng, cả đời không phụ bạc.”

Hắn chắc chắn nhất định tiểu nha đầu này sẽ đồng ý.

Đời trước lúc hắn ngồi trên đầu tường, ném một cành thược dược cho nàng, cười hì hì nhìn nàng.

“Từ Bảo Sinh, ngươi có ý gì?” Nàng đứng trong sân, ngẩng đầu, không hiểu nhìn hắn.

“Tiểu nha đầu, năm nay ngươi đã mười tám tuổi đi, các cô nương khác lúc bằng tuổi ngươi cũng đã bắt đầu làm mai, chuẩn bị lập gia đình. Ta thấy nhất định ngoại tổ mẫu đã quên ngươi rồi, thay vì ở trong biệt viện này thành gái lơ thì không bằng ngươi gả cho ta?”

Ngay lập tức mặt nha đầu đó đỏ bừng: “Ai nói không ai thèm lấy ta? Ngươi đang nói bậy bạ cái gì đó?”

Nàng hùng hổ nghiêm mặt lại, hai lỗ tai trắng noãn đỏ bừng, vô cùng đáng yêu.

Hắn từ trên đầu tường nhảy xuống, vững vàng đứng trước mặt nàng: “Ta hỏi thật, không lừa gạt ngươi. Ta sắp phải ra chiến trường, chờ ta trở lại, ta sẽ đến phủ Bình Dương Hầu cầu thân.”

Hắn nhớ rõ ràng, lúc ấy sắc mặt tiểu nha đầu trắng bệch, nắm lấy tay áo của hắn: “Ngươi phải ra chiến trường? Khi nào thì đi? Có nguy hiểm hay không? Có thể không đi hay không?”

Tiểu nha đầu lo lắng cho hắn, làm hắn cảm động, cảm xúc mãnh liệt dâng lên: “Nếu như ở nhà có người nhớ thương, chờ đợi, tất nhiên ta sẽ quý trọng bản thân, chỉ tiếc ra biết rõ sẽ không có ai thương nhớ mình, đành phải liều mạng, bất chấp tất cả.”

“Không... Không... Không...” Kỷ Thanh Y lo lắng nói với hắn: “Ta sẽ lo lắng cho ngươi, sẽ nhớ thương ngươi, sẽ tụng kinh niệm phật, cầu xin bồ tát phù hộ cho ngươi bình an trở về.”

Hắn chờ chính là những câu nói này, giống như nở hoa trong lòng, sờ sờ đầu của nàng: “Ngươi yên tâm, nhất định ta sẽ không bị thương, quay về, sau đó cưới ngươi về nhà.”

Đó là lần đầu tiên hắn tiếp xúc gần gũi với nàng, hắn vẫn luôn nhớ cảm giác mái tóc của nàng vô cùng mềm mại.

Khi đó nàng chỉ biết tên của hắn, chỉ biết hắn là người kinh thành đã dám đáp ứng gả cho hắn. Hiện tại hắn là thế tử Ninh Vương, thân phận cao quý, đối với nàng lại vô cùng ôn nhu, nhất định nàng sẽ đồng ý.

Cũng không biết nàng sẽ phản ứng thế nào đây? Vẫn là mặt đỏ, tai đỏ hay sao?

Trong lòng Từ Lệnh Sâm tràn đầy mong đợi, ánh mắt lấp lánh nhìn Kỷ Thanh Y.

Hắn tỏ tình chân thành tha thiết mà cuồng nhiệt, trong đầu ý Thanh Y rung động âm âm, máu toàn thân cũng vọt lên mặt.

Từ Lệnh Sâm nói hần thích nàng! Nói muốn thú nàng! Nói không sẽ phụ nàng!

Đời trước hần cũng nói như vậy, hần cũng nói muốn thành thân với nàng, kết quả chỉ chớp mắt đã đứng bên cạnh đại tiểu thư Diêu gia.

Tên khốn này, còn tưởng là nàng là thiếu nữ ngu ngốc để hần có thể tùy ý lừa gạt sao?

Nàng tin tưởng hần, không có trốn tránh hần, cho nên hần mới được một tác muốn tiến thêm một bước.

Lừa gạt nàng, khi dễ nàng, cứ như vậy có vui không?

Có phải là nếu nàng động lòng, thích hần, nhất định sẽ bị hần khi dễ?

Nhất định là hần đã nhìn ra, nhìn ra nàng thích hần, cho nên mới dám nhiều lần khi dễ nàng như vậy.

Đột nhiên nàng cảm thấy trái tim đau nhói.

Vừa hận mình mềm yếu trước mặt hần, vừa hận hần không tôn trọng nàng.

Nàng nhìn ánh mắt thâm tình khẩn thiết của hần, trong mắt toát ra sự quyết tuyệt.

Nếu không phải là hần lừa nàng, để cho nàng không còn hy vọng, sống không bằng chết, sau này sao nàng lại giống như tượng gỗ tùy Trần Văn Cẩm giật dây điều khiển?

Đáng hận là hần thế mà lại chết trước, nàng còn chưa kịp chất vấn hần, hần đã chết rồi.

Để lúc nàng hận hần đều cảm thấy đau lòng.

Nàng sẽ không để cho hần đạt được, sẽ không để hần lừa gạt. Nàng đã quyết định chủ ý, học tập cắm hoa thật tốt, chăm sóc Thanh Thái thật tốt, sẽ thành gia lập thất, cũng sẽ không thích bất cứ ai, bình an sống đến lúc chết.

Kỷ Thanh Y lui về phía sau mấy bước, trong ánh mắt chăm chs của Từ Lệnh Sâm chậm rãi lắc đầu: “Được điện hạ ưu ái, dân nữ vô cùng cảm kích, nhưng dân nữ tự biết liễu yếu đào tơ, không dám với cao.”

Sự nóng bỏng trong mắt và nụ cười trên môi Từ Lệnh Sâm dần dần biến mất, hần không biết sai ở chỗ nào, hần lại có thể cảm thấy nàng cự tuyệt xuất phát từ tận đáy lòng, cũng không phải muốn đồng ý lại ra vẻ cự tuyệt, càng không phải là những lời nói trái với lương tâm.

Cũng bởi vì biết chuyện này nên làm hần càng không thể tin được.

“Tại sao?” Từ Lệnh Sâm vô cùng không cam lòng.

“Không vì cái gì cả.” Kỷ Thanh Y lại lui về phía sau, đầu cúi xuống thật thấp, nhìn chằm chằm mũi chân nói: “Ta chỉ là không thích Điện hạ mà thôi.”

Không thích hần!

Nàng nói nàng không thích hần! [QR2][diendan]

Từ Lệnh Sâm giận dữ, dậm mạnh vào trên tường bên cạnh, một âm thanh âm âm vang lên.

Kỷ Thanh Y chưa bao giờ thấy hần giận dữ như thế, trong mắt lộ ra sự lo lắng, muốn mở miệng nói hần đừng làm tổn thương chính mình, lại nghĩ đến tình hình lúc này, cuối cùng cắn môi, cố gắng chịu đựng.

Từ Lệnh Sâm thấy vậy nghĩ rằng hành động của mình làm nàng sợ, vội rút tay lại, chịu đựng khổ sở trong lòng, nói: “Nàng đừng sợ, ta đang giận chính mình, không có giận nàng, càng không trách nàng, tổn thương nàng.”

Hần nói xong còn lui về sau hai bước để làm nàng yên lòng.

Sự quan tâm tinh tế tỉ mỉ như vậy làm Kỷ Thanh Y sinh ra một loại cảm giác trong lòng hẳn luôn quan tâm đến nàng, loại cảm giác này thôi thúc nàng làm nàng nhin không được được ngẩng đầu nhìn Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm chỉ yên lặng nhìn nàng, đôi mắt vốn sáng ngời giống như bị phủ một lớp bụi trở nên tối tăm mù mịt.

Kỷ Thanh Y không dám nhìn nữa, lấy bông hoa Thược Dược trên đầu xuống, để ở bên cạnh, nhẹ nhàng khẽ nhún người, xoay lưng rồi đi.

Từ Lệnh Sâm nhìn nàng, đôi tay siết chặt thành nắm đấm.

Lúc bắt đầu vui mừng bao nhiêu hôm nay lại khó chịu bấy nhiêu.

Hắn tức giận phần nộ hất ngã tất cả chậu hoa ở trên bàn trước mặt, phần nộ giống như dã thú bị vây hãm. Mắt thấy bông hoa thược dược lúc này được Kỷ Thanh Y cài trên tóc cũng bị hất ra ngoài, trong lòng quỳnh lên, vội vàng ngồi xuống, cẩn thận nhặt lên.

Thấy kia đóa hoa kia mặc dù rơi trên mặt đất nhưng vẫn xinh đẹp không chút hư hại nào, lúc này gánh nặng trong lòng mới hạ xuống, thổi bụi bậm không tồn tại trên cánh hoa, tìm một bình hoa trân trọng cắm vào để chăm sóc.

Trịnh Tắc vẫn canh giữ dưới bậc thang ngoài cửa, trước tiên thấy Kỷ Thanh Y sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài, sau đó nghe thấy bên trong có tiếng ồ sứ rơi xuống bể tan tành, biết chuyện không thành, vội vàng gõ cửa, thử thăm dò kêu một tiếng: “Điện hạ?”

“Trịnh Tắc, người vào đây.”

Trịnh Tắc đẩy cửa đi vào, thấy sắc mặt Từ Lệnh Sâm âm trầm, giống như mưa gió sắp đến, trái tim đập thành thịch, biết chuyện không tốt.

“Điện hạ, Kỷ tiểu thư không đồng ý?”

Người kiêu ngạo như điện hạ, bị từ chối như vậy là chuyện vô cùng nhục nhã, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý định.

“Còn không phải do người đưa ra chủ ý cùi bắp!” Từ Lệnh Sâm giận đến nổi mặt xanh như tàu lá: “Người không phải là nói tiểu cô nương thích nhất là chuyện này, nhất định sẽ đồng ý sao? Người không phải đã thề son sắt, đảm bảo dễ như trở bàn tay, tuyệt không có sơ xuất hay sao? Tại sao căn bản nàng không hề cảm động, cũng không đồng ý? Người nói xe rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì?”

Trịnh Tắc cuống quýt giải thích: “Điện hạ, chuyện này không nên như vậy, lúc đầu ta tặng cho Tiên Huệ một đoá hoa mai, nàng vô cùng vui vẻ, còn tặng ta trâm cài trên đầu nàng. Có phải Kỷ tiểu thư không thích hoa hay không?”

Từ Lệnh Sâm phủ định hoàn toàn suy đoán của hắn: “Nàng vô cùng thích hoa.”

“Chẳng lẽ là Điện hạ không làm theo trình tự, không nói đúng những lời thổ lộ chúng ta đã bàn trước?” Trịnh Tắc chắc chắn nói: “Nhất định là ngài phạm lỗi chỗ này, hoặc là nói những lời không nên nói, hoặc là làm những việc không nên làm.”

“Nói hươu nói vượn! Làm sao bản Thế tử có thể làm sai!” Rõ ràng Từ Lệnh Sâm không chấp nhận lời giải thích của hắn: “Nhất định là sắp xếp của người có vấn đề, người còn mặt mũi trách bản Thế tử. Người làm hỏng chuyện lớn của ta, tháng sau không cho người trở về núi tây.”

“Không được, Điện hạ.” Trịnh Tắc kinh hãi, vội vàng nói: “Điện hạ không có làm sai, kế hoạch của ta cũng không có sai, đó chính là vấn đề ở chỗ Kỷ tiểu thư.”

“Câm miệng!” Ánh mắt Từ Lệnh Sâm giống như dao găm: “Nàng ấy là cô nương tốt như thế, tại sao có thể có vấn đề? Người còn nói hươu nói vượn nữa, về sau cũng đừng mong trở về nữa.”

Trịnh Tắc giống như sét đánh bên tai, có chút hoài nghi mình lỡ tai. Rõ ràng điện hạ bị cự tuyệt, còn tâm niệm niệm che chở như thế, chẳng lẽ là bị điên rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ những chuyện này, phải làm cho điện hạ hết giận mới đúng.

“Không phải, không phải, Điện hạ, ta không phải nói Kỷ Tiểu Thư không đúng, ý của ta là Kỷ Tiểu Thư thật quá tốt.” Lòng hắn như lửa đốt, nhanh chóng giải thích cho bản thân: “Kỷ Tiểu Thư rất xinh đẹp, tuổi vẫn còn nhỏ, luôn được nuôi dưỡng trong khuê phòng, trừ Kỷ thiếu gia, rất ít tiếp xúc nam nhân khác, tất nhiên tâm tư đơn thuần, không hiểu thế nào là tình yêu.”

Từ Lệnh Sâm nghe vậy, vẻ mặt suy tư.

Lúc này tiểu nha đầu mới nói không thích hắn, cũng không nói trong lòng nàng đã có đối tượng, thích người khác. Hơn nữa, nhìn tin tức Tuệ Tâm gửi về, nàng tuyệt đối không có dấu hiệu thích khác nam nhân khác.

Không trách được lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, nhất định là do hắn quá đường đột làm nàng sợ.

Tại sao hắn lại nôn nóng như thế? Lúc ấy nên từ từ nói với nàng.

Dù sao chuyện này không giống kiếp trước, kiếp trước hắn gần như ngày ngày cùng nàng gặp mặt, liên tục gặp gỡ hơn nửa năm, nàng mới chậm rãi tiếp nhận hắn. Đời này nàng bị vây trong Trần gia, số lần hắn và nàng gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, tại sao có thể yêu cầu nàng giống như đời trước lập tức đồng ý gả cho hắn đây.

Đột nhiên hắn vô cùng tự trách: “Ta là quá nôn nóng nên chờ thêm một thời gian, chờ đủ thân quen rồi mới cùng nàng nói rõ.”

Trịnh Tắc không khỏi ngạc nhiên.

Điện hạ vô cùng quan tâm Kỷ Tiểu Thư, so với tưởng tượng hắn còn quan tâm hơn. Hoặc là nói, Điện hạ quan tâm Kỷ Tiểu Thư tới trình độ nào, hình như không người nào biết được.

Hắn mơ hồ hiểu rõ nên làm thế nào mới khiến Điện hạ bớt giận: “Kỷ Tiểu Thư có tấm lòng vô cùng chân thành, thật sự là đáng quý. Cô nương khác thấy điện hạ, đã sớm nhào lên giống như lang như hổ, đừng nói là theo đuổi tình yêu, chính là chỉ cần điện hạ nhìn các nàng một cái, họ đã kích động muốn khóc. Nếu ngài lại nói với họ một câu, họ có thể hưng phấn cả đêm không ngủ. Cũng chỉ có Kỷ Tiểu Thư ở trước mặt ngài nên làm như thế nào thì làm thế ấy.”

Lập tức ánh mắt Từ Lệnh Sâm trở nên vô cùng dịu dàng, giống như đang nhìn về một nơi rất xa: “Người khác nhìn thấy thân phận thế tử Ninh Vương của ra, là cái túi gia này của ta, chỉ có nàng mới có thể xuyên thấu qua những thứ lung tung rối loạn này nhìn thấy ta, chỉ là chính ta.”

Trịnh Tắc phụ họa nói: “Điện hạ có thể từ trong nhiều người như vậy tìm thấy Kỷ Tiểu Thư, đây mới thật sự là mắt sáng như đuốc đấy.”

Lần này Từ Lệnh Sâm không nói gì, trong đầu lại hiện ra đôi mắt to tròn của nàng, khóe miệng không tự chủ được nở nụ cười ấm áp: “Người đưa nàng trở về đi.”

Hắn không ra mặt, chỉ đứng trên lầu các, nhìn nàng rời đi.

Lòng nàng không rung động, chứng tỏ những việc hắn làm vẫn chưa đủ, cho nên nhất định hắn phải hơn cố gắng mới đúng.

Còn nhiều thời gian, hắn cần thận từng li từng tí che chở, cuối cùng cũng có thể đợi đến lúc nàng mở lòng mình ra

39. Chương 39: Chia Tay

Editor: quynhbbac1997

Kỷ Thanh Y không biết chính mình trở lại phủ Bình Dương Hầu như thế nào.

Nàng chỉ cảm thấy sức lực bản thân bị rút hết, về đến trong phòng, ngay cả tâm tình dùng cơm trưa cũng không có, dặn dò Thái Tâm cùng Tuệ Tâm một câu liền ngã xuống giường mơ màng ngủ mất.

Màn đêm buông xuống, nàng ngủ thẳng một mạch tới đêm khuya.

Có người ở bên giường, nhẹ nhàng lay bả vai cô, vừa mở mắt, chỉ thấy bên giường ngồi một người.

Nàng kinh hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đang muốn thét chói tai lại bị người bịt miệng.

“Tiểu nha đầu, ngày mai ta phải ra chiến trường rồi.”

Từ Lệnh Sâm mặc y phục dạ hành màu đen, ngồi ở bên giường nàng, đôi mắt sáng lên trong bóng tối.

Không, huynh không thể đi!

Trên chiến trường đao thương không có mắt, quân địch giả dối âm hiểm, trên tên, thương đều có kịch độc, mặc dù có quân y cứu giúp, nhưng rất nhanh phải khải hoàn về triều, huynh không thể nào chống đỡ được mà chết trên đường về kinh thành.

Kỷ Thanh Y há to miệng muốn nói toàn bộ chuyện này cho Từ Lệnh Sâm biết, lại phát hiện chính mình bị hắt bịt miệng, chỉ có thể phát ra thanh âm ư ư, nàng vội vã chỉ còn cách cắn lên tay hắn.

“Nàng đừng lo lắng, ta nhất định đi nhanh về nhanh.” Từ Lệnh Sâm thu tay, khẽ nhéo mũi nàng, cười: “Chờ ta trở lại, mang theo đồ chơi làm bằng đường tới cầu hôn nàng.”

Mua đồ chơi làm bằng đường cái gì, nàng căn bản không muốn ăn đồ chơi làm bằng đường, cũng không muốn gả cho bất luận kẻ nào, nàng chỉ muốn hắn bình an trở về.

Kỷ Thanh Y gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nghĩ muốn liều lĩnh nói cho hắn biết không cần đi, không thể đi.

Mà sau khi nàng vùng vẫy ngồi xuống, miệng cũng không chịu không chế hướng về phía Từ Lệnh Sâm gầm lên: “Huynh không cần đến, ta hắn không gả cho huynh, ta sẽ nghị hôn với Cẩm biểu ca.”

“Tiểu nha đầu, nàng nói gì?” Từ Lệnh Sâm ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, ánh mắt nhìn chằm chằm nàng trở nên nghiêm túc: “Làm sao nàng có thể có suy nghĩ này, Trần Văn Cẩm căn bản không phải phu quân của nàng.”

“Không cần huynh lo!” Nàng hận hắn lừa gạt nàng: “Cẩm biểu ca đối với ta rất tốt, ta đã quyết định muốn gả cho hắn rồi.”

Sắc mặt Từ Lệnh Sâm lập tức trở nên thâm trầm đầy ẩn nhẫn: “Nàng nói là thật?”

Không, không, không, không phải thật sự, ta căn bản không thích Trần Văn Cẩm, cũng không muốn gả cho Trần Văn Cẩm, ta chỉ là tức huynh lừa ta, tức huynh rõ ràng ở cùng với Diêu Tiên Huệ, còn đến trêu chọc ta, tức huynh không để ta trong lòng, tức huynh cho đến bây giờ cũng không chịu nói thật với ta một tiếng.

Trong lòng Kỷ Thanh Y nóng như lửa đốt, rất muốn lớn tiếng chất vấn Từ Lệnh Sâm vì sao lại lừa nàng, muốn hỏi hắn coi nàng là cái gì, còn muốn nói cho hắn, ngàn vạn lần không thể ra chiến trường, hắn sẽ trúng tên độc, một đi không trở lại.

Nhưng trong lòng nàng càng sốt ruột thì bên ngoài lại càng tỏ ra lạnh lùng vô tình.

“Đương nhiên là thật, ta cùng với Cẩm biểu ca là thanh mai trúc mã, ta vừa mới bắt đầu liền quyết định muốn gả cho hắn. Huynh sẽ không nghĩ là ta sẽ không gả cho huynh đi?”

Nàng cười lạnh một tiếng, lời nói ra giống như kim châm: “Cẩm biểu ca là Nhị gia phủ Bình Dương Hầu, thư đồng của thế tử Chu vương, xuất thân tốt, về sau sẽ thăng chức rất nhanh, tiền đồ vô lượng. Huynh thì sao? Huynh có cái gì? Huynh nào có thể so sánh với Cẩm biểu ca?”

Huynh đã cùng Diêu gia đại tiểu thư trai tài gái sắc, ta đây liền có Cẩm biểu ca cùng ta thanh mai trúc mã, trận chiến này, chúng ta hòa nhau.

Không phải huynh bỏ ta, đùa bỡn ta, mà là ta không cần huynh trước!

Từ Bảo Sinh, chúng ta huê nhau.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy sắc mặt Từ Lệnh Sâm trắng xanh, trong mắt kia phần nộ càng ngày càng đậm, thật giống một con sư tử bị thương nặng.

“Kỷ Thanh Y!” Ánh mắt hắn sắc bén, đôi mắt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tiểu cô nương: “Được, nàng được lắm!”

Hắn đứng dậy, thân thể hơi lay động, cước bộ lao đảo, mở cửa sổ, xoay người rời đi.

Tiểu cô nương ngồi trên giường che chăn khóc lớn.

Kỷ Thanh Y lòng đau như cắt hướng về phía bóng lưng Từ Lệnh Sâm hô to: “Đừng đi!”

“Kia đều không phải những lời nàng muốn nói!”

“Nàng đang lừa gạt huynh! Huynh tên gốc này không thấy sao!”

“Huynh không thể đi! Huynh không thể chết được! Huynh đã hứa là sẽ ở bên nàng!”

“Huynh vẫn còn thiếu nàng một lời giải thích thiếu nàng bao nhiêu đồ chơi làm bằng đường...”

Kỷ Thanh Y quát to một tiếng, đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại.

Trước mắt đã sáng trưng, nàng mở mắt nhìn thấy cảnh tượng giống như vừa vớt từ trong nước lên.

Thái Tâm hoảng sợ, một bên dùng khăn lau mồ hôi cho nàng một bên vỗ nhẹ phía sau lưng nàng trấn an: “Tiểu thư đừng sợ, chỉ là một giấc mộng thôi, tỉnh lại thì tốt rồi, tỉnh lại thì tốt rồi.”

Nhưng Kỷ Thanh Y lại biết, kia không phải mộng, kia tuyệt đối không phải mộng.

Đó đều là sự thật xảy ra ở kiếp trước.

Mồ hôi chảy quá nhiều, ướt dính trên người rất khó chịu, Kỷ Thanh Y để Thái Tâm múc nước tới hầu hạ nàng tắm rửa, sau khi tóc khô mới lấy lược búi tóc lên, vừa lúc nghe thấy tiếng ma ma ngoài cổng thông báo: “Biểu tiểu thư, quận chúa trở lại, xe đã đến cửa lớn, người nhanh đi nghênh đón.”

“Không phải nói còn nửa tháng nữa sao? Sao đã về rồi.” Thái Tâm lộ vẻ hoảng sợ hỏi Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nam Khang quận chúa tính tình rất khó chịu lại còn bao che khuyết điểm, trước kia Kỷ Thanh Y luôn luôn cùng Trần Bảo Linh cãi nhau, Nam Khang quận chúa liền coi Kỷ Thanh Y cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể trừ khử rồi ăn mừng.

Bà ta không ở nhà này mấy tháng, Kỷ Thanh Y ở phủ Bình Dương Hầu thoải mái hơn rất nhiều.

Lần này tới, chỉ sợ sẽ nháo một trận long trời nổi đất.

Trong lòng Kỷ Thanh Y căng thẳng, nhưng vẫn vững vàng nói: “Đừng khấn trương, bình đến tướng chặn, chúng ta không làm chuyện sai, bà ta cũng không thể cứ coi ta là tiểu bối mà lấy cớ răn dạy suốt được. Người đừng quên, hiện tại Bảo Linh không cãi nhau với ta nữa, nói không chừng quận chúa yêu ai lại yêu cả đường đi, thích ta cũng nên đấy.”

“Đúng, đúng, đúng.” Thái Tâm lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, đi theo Kỷ Thanh Y nghênh đón Nam Khang quận chúa.

Nam Khang quận chúa đáng người nở nang, khuôn mặt trắng nõn, chiếc áo khoác dài dệt kim đỏ thẫm, phủ xuống làn váy bất bảo màu xanh ngọc, đầu mang chiếc trâm mẫu đơn khảm ngọc, phục trang đẹp đẽ.

Hôm nay Trần Văn Việt cùng Trần Văn Cẩm đều nghỉ cuối tuần, mọi người tới đông đủ đứng ở cổng hành lễ với bà ấy.

“Đứng lên đi.”

Nam Khang quận chúa hơi nhếch cằm dưới, thái độ kiêu căng, không coi ai ra gì.

Lúc bà ta nhìn thấy Kỷ Thanh Y cũng đến, mặt lập tức tối sầm lại: “Nàng ta như thế nào lại ở chỗ này? Không phải đã đuổi đến biệt viện rồi sao? Là ai để cho nàng ta trở về?”

Đỗ ma ma vội vàng tiến lên một bước, hồi đáp: “Hồi quận chúa, là Thái phu nhân an bài biểu tiểu thư trở về.”

Đỗ ma ma là cánh tay đắc lực bên người Thái phu nhân, Nam Khang quận chúa tự biết không thể trêu vào, ánh mắt dừng trên người Kỷ Thanh Y một hồi, vẫn mang ý cảnh cáo hừ lạnh một tiếng rồi mới để bà đỡ và nha hoàn bên người nâng tay, cả người kiều ngạo giống như trăng giữa ngàn sao đi đến phòng của Thái phu nhân.

Sau khi cùng Nam Khang quận chúa đến phòng Thái phu nhân, Kỷ Thanh Y lại cùng mọi người đến phòng quận chúa, lần lượt tiến lên thỉnh an với bà ta.

Trần Văn Việt là con cả, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng ôm quyền chắp tay khom lưng: “Thỉnh an quận chúa.”

Những năm gần đây, hần vẫn chưa từng mở miệng kêu Nam Khang quận chúa một tiếng mẫu thân, Nam Khang quận chúa cũng chẳng cần hần gọi, cười lạnh nói: “Thế tử gia không cần khách khí.”

Đến phiên Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh thì lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, Nam Khang quận chúa chỉ có hai người con này đương nhiên là yêu thương vạn phần, lời nói kéo kéo nói hơn nửa ngày.

Sau cùng mới đến phiên Lê Nguyệt Trừng cùng Kỷ Thanh Y.

Nam Khang quận chúa chỉ tùy ý khoát tay với Lê Nguyệt Trừng.

Kỷ Thanh Y biết nàng không thích mình, nhất cử nhất động đều bị soi mói nên xếp tay cúi đầu quỳ gối nói: “Thỉnh an quận chúa.”

Một chút lỗi lầm cũng không tìm ra.

Nam Khang quận chúa lại giống như không phát hiện, quay đầu cùng Trần Bảo Linh nói chuyện, hỏi nàng có ngoan không, có nghe lời không, buổi tối ngủ ngon hay không ngon, có nhớ bà ta không.

“Nương!” Trần Bảo Linh bất mãn gọi một tiếng, nhắc nhở: “Thanh Y còn đang thỉnh an nương đấy.”

Nam Khang quận chúa hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Nàng ta là người nào, nếu không phải Trần gia thương nàng ta, ai biết hiện tại nàng ta đã thành cái dạng gì? Có vài người chính là không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, vẫn là nên có người đến dạy cho nàng ta biết thế nào là quy củ đi. Ta để cho nàng ta thỉnh an đó chính là phúc phận của nàng ta.” Cuối cùng bà ta còn quay ra hỏi Kỷ Thanh Y: “Người nói xem bản quận chúa nói có phải không?”

Kỷ Thanh Y quỳ gối một lúc lâu, lòng bàn chân đã có chút run, lại không muốn bị người chế giễu, chỉ âm thầm cắn răng kiên trì, trên mặt biểu hiện như không có vấn đề gì.

“Vâng, quận chúa giáo huấn phải.”

Trần Bảo Linh càng thêm không vui, đơn giản liền giở tính tình: “Nương, Thanh Y là tỷ muội tốt của con, sao nương có thể đối xử với muội ấy như vậy? Nếu nương còn như vậy, con sẽ giận đấy!”

Từ trước tới nay nàng cùng Kỷ Thanh Y đối chọi gay gắt đều không để người của Nam Khang quận chúa ra mặt, hiện giờ các nàng thành bạn tốt lại càng không thể có chuyện này.

Nam Khang quận chúa không nghĩ tới bà ta không ở nhà này mấy tháng Trần Bảo Linh đã thay đổi lớn như vậy, lập tức giận dữ nói: “Nha đầu nhà con sao lại hướng khuỷu tay ra ngoài thế? Ta là nương con, mười tháng hoài thai sinh ra con, con lại đứng về phía người ngoài ngang ngược với ta. Nàng ta cũng chỉ giống như con chó con mèo nuôi để giết thời gian, thân phận con đáng quý, sao có thể làm bạn với nàng ta...”

Trần Bảo Linh thấy Nam Khang quận chúa càng nói càng thái quá, tức giận hất tay bà ta ra, lôi kéo tay Kỷ Thanh Y bỏ chạy ra ngoài.

Nam Khang quận chúa tức đến ngã ngửa, chỉ vào phương hướng Trần Bảo Linh chạy mà hô to: “Phản, phản, phản rồi.”

Dù làm phản nhưng Bảo Linh vẫn là nữ nhi thân sinh của bà ta, bà ta trừ việc giận dữ ra thì cũng không biết nên làm thế nào.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy liền nhú mày, hần sao lại có một người mẫu thân như vậy?

Mẫu thân của người khác hiền lương thực đức, thay chồng dạy con quản việc nhà, mẫu thân của hần trừ việc giận giận giận cũng chỉ có giận. Chỉ biết khiến phụ thân tức giận, khiến cho gà chó trong nhà náo loạn không thôi, khiến cho hạ nhân chê cười.

“Nương, xin người bớt giận.” Trần Văn Cẩm khuyên giải an ủi nói: “Muội muội tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, người hà tất chấp nhặt với muội ấy. Hơn nữa chuyện ngày hôm nay, tất cả cũng không hoàn toàn là lỗi của muội ấy, biểu muội Thanh Y quy củ lễ nghi đều rất tốt...”

“Con thì biết cái gì!” Nam Khang quận chúa cất giọng sắc bén ngắt lời hần, đang muốn lớn tiếng quát lớn, vừa thấy Trần Văn Việt cùng Lê Nguyệt Trừng còn đang ở đây, nhất là Trần Văn Việt, tuy cúi đầu không nói, nhưng bà ta vẫn cảm thấy hần là đang cười nhạo bà ta.

Cục tức dâng lên, một tay với lấy ly trà trên bàn ném ra ngoài, gầm thét đuổi người: “Đều cút ra ngoài cho ta!”

Bà ta không buồn lưu lại một chút mặt mũi nào cho Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm cũng chẳng muốn lưu lại, đi theo Trần Văn Việt nhắc chân liền đi, đi luôn không thèm quay lại.

Chu ma ma cùng nô tỳ bên người bà ta đi vào liền thấy quận chúa nổi giận, trên đất bừa bãi, vội vàng để cho nha hoàn thu thập, rồi chạy qua khuyên giải bà ta.

Nam Khang quận chúa lại nói: “Ta bảo người hỏi thăm mọi chuyện thế nào rồi?”

“Quận chúa, lúc chúng ta không ở nhà đã xảy ra nhiều chuyện không tốt.” Chu ma ma trầm giọng nói: “Đầu tiên là chuyện nha hoàn Tố Tâm bên người Kỷ tiểu thư quyến rũ Nhị gia nhà ta...”

“Cái gì?” Nam Khang quận chúa trợn mắt trừng trừng, oán độc nhìn Chu ma ma: “Người nói là sự thật?”

Tuy là câu hỏi nhưng trong lòng bà ta thật ra đã tin, giây sau liền tối sầm mặt lại: “Đi, đem nha hoàn kia loạn côn đánh chết cho ta!”

Dám quyến rũ con trai của bà ta, chết không hối tiếc!

“Quận chúa yên tâm, Thái phu nhân đã xử trí, chuyện cũng đã qua mấy tháng, chỉ sợ trên mộ phần cỏ cũng đã mọc dài rồi.”

Nam Khang quận chúa cười lạnh nói: “Người như thế nên ném đến bãi tha ma cho chó hoang gặm, còn an táng cho nàng ta, Thái phu nhân quả thật là thiên hạ đệ nhất giả nhân giả nghĩa.”

Chu ma ma thấy bà ta định bỏ qua chuyện này liền gợi chuyện tiếp: “Quận chúa, Tố Tâm cùng lắm cũng chỉ là nha hoàn, nếu không có người cho nàng ta chỗ dựa, chỉ điểm cho nàng ta, nàng ta dám làm càn sao?”

40. Chương 40: Độc Kế

Edit: QR2

Chu ma ma là người quan trọng nhất bên cạnh quận chúa Nam Khang, từ lúc quận chúa Nam Khang còn rất nhỏ, bà đã hầu hạ bên cạnh quận chúa Nam Khang rồi.[QR2][diendan]

Nếu nói bà nói gì thì Quận chúa Nam Khang nghe nấy cũng không có gì quá đáng.

“Có chuyện thì người cứ việc nói thẳng, chủ mưu sau lưng là ai?”

“Tố Tâm là nha hoàn cận thân của Kỷ biểu tiểu thư, nàng ta mỗi ngày đều không rời Kỷ biểu tiểu thư một bước, ở chung thì giống nhau, nàng làm chuyện như vậy, làm sao Kỷ biểu tiểu thư có thể không biết được?”

Chu ma ma nghiêm nghị nói: “Thân phận nhị gia của chúng ta quý trọng, lại thường xuyên đi lại ở bên trong trạch, Kỷ biểu tiểu thư cũng đã lớn tuổi, chỉ sợ cũng sinh tâm tư không nên có.”

“Nàng dám!” Quận chúa Nam Khang cắn răng nghiêng lợi nói: “Tiểu đề tử này (chỉ người còn nhỏ tuổi) thể mà lại dám sinh ra tâm tư như thế, không trách mê hoặc được Bảo Linh xoay quanh nàng, sau đó Văn Cẩm cũng thay nàng nói chuyện, thật là suy nghĩ ác độc. Không được, ta muốn đi giáo huấn nàng thật tốt.”

“Quận chúa không thể.” Chu ma ma vội vàng ngăn cản quận chúa Nam Khang: “Bây giờ nàng là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân, chúng ta vô duyên vô cớ cũng không thể đi tìm nàng gây phiền phức.”

“Chuyện này tại sao có thể gọi là vô duyên vô cớ, nàng chủ mưu sai khiến nha hoàn quyền rũ nam nhân, thể mà Thái phu nhân lại không xử trí nàng, phủ Bình Dương Hầu còn có cái gì gọi là quy tắc nữa hay không?” Quận chúa Nam Khang tức giận không kiềm được: “Ta còn muốn đến hỏi Thái phu nhân xem làm sao bà ta có thể quản được cái nhà này.”

Tính khí của quận chúa Nam Khang nổi lên ngay cả chín trâu cũng kéo không được.

Chu ma ma lập tức quỳ gối trước mặt quận chúa Nam Khang, ôm bắp chân của bà cầu khẩn: “Không đi được quận chúa của ta. Chuyện này Thái phu nhân đã đưa ra kết luận, nói là Tổ Tâm tự chủ trương, nói là Nhị gia chúng ta không kiềm chế được bản thân, người không biết vì chuyện này, thể tử gia còn đánh nhị gia của chúng ta.”

Quận chúa Nam Khang giận tím mặt, giọng nói the thé gần như muốn thối tung nóc phòng: “Hầu Gia đâu? Chẳng lẽ Hầu Gia không quản, để người ngoài bắt nạt nhi tử của ta sao?”

“Chính Hầu Gia giao chuyện này cho thể tử gia xử lý, thể tử gia mới dám to gan đánh nhị gia của chúng ta như vậy.” Chu ma ma nói xong cũng nghẹn ngào: “Nhị gia bị uất ức lớn như vậy mà có ai quan tâm đến ngài ấy một chút không? Vậy mà mấy ngày nay còn có nhiều phu nhân tới cửa, nói là coi trọng thể tử gia, muốn làm mai cho hần.”

“Nô tỳ còn nghe nói, Thái phu nhân muốn xem xét nhiều tiểu thư nhưng không có một người nào có gia thế bình thường, không chỉ có phủ hầu gia còn có thiên kim Phủ Quốc Công, ngay cả tôn thất quý nữ cũng có mấy người. Nếu như hôn sự này thành, chỉ sợ cả đời nhị gia của chúng ta đều bị áp chế không góc đầu lên được.”

“Tốt, tốt, tốt lắm.” Quận chúa Nam Khang giận đến tâm can cũng đau, giọng nói cũng hơi run rẩy: “Nhi tử của ta bị đánh không có người hỏi han, nhi tử của họ Lâm kia còn muốn vui mừng thú tức phụ, khá lắm Thái phu nhân, khá lắm thể tử gia, thật tốt cho một cái phủ Bình Dương Hầu!”

“Quận chúa, ngài ngồi xuống trước đã, ngồi xuống trước đã.” Chu ma ma không đợi quận chúa Nam Khang cho phép đã đứng lên, đỡ quận chúa Nam Khang, sau khi bà ngồi xuống, mới nói: “Ngày trước do chúng ta không có ở đây, bọn họ mới dám làm như vậy, bây giờ ngài đã trở lại, bọn họ làm sao đạt được mong ước nữa cơ chứ? Ngài không chỉ là quận chúa, mà còn là phu nhân Bình Dương Hầu, là kẻ mẫu của thể tử gia, chỉ cần tìm cho thể tử một hôn sự với gia đình tầm thường, tìm cho nhị gia chúng ta một quý nữ xứng đôi, nhà cao cửa rộng, chuyện này không phải bốn góc bốn cạnh đều hoàn hảo hay sao?”

“Nếu ta có khả năng, tên tiện chủng Trần Văn việt kia còn có thể sống đến bây giờ sao?” Bà căn hận bất bình nói: “Thái phu nhân, cái lão tử bà đó một lòng che chở cho Trần Văn Việt, hôn sự của hần, ta căn bản không xen tay vào được.”

“Chúng ta là không xen tay vào được, nhưng nếu thể tử gia có ý trung nhân, thích một cô nhi không phụ không mẫu, chúng ta cũng chỉ có thể tác thành cho hần không phải sao?” Chu ma ma cười nói: “Coi như Thái phu nhân không đồng ý, nhưng nếu thể tử gia tự mình làm ra chuyện gì đó, Thái phu nhân cũng không oán chúng ta được.”

Đôi mắt của Quận chúa Nam Khang sáng lên: “Ý của ngươi là?”

“Kỷ biểu tiểu thư là người tham lam hư vinh, kiến thức hạn hẹp, nếu dám quyền rũ nhị gia của chúng ta, không có đạo lý gì khi thấy đại gia lại không động lòng. Ta nghe nói đại gia vì Kỷ biểu tiểu thư mà ngay cả Vinh thiếu gia cũng đuổi ra ngoài rồi, có thể thấy được hần đối với Kỷ biểu tiểu thư cũng có mấy phần thật tâm thật ý. Hần đánh nhị gia chúng ta, chưa chắc không phải vì tranh giành tình nhân đâu.”

Chu ma ma nói: “Đã như vậy, chúng ta ngại gì thuận nước đẩy thuyền để Thể tử gia đạt được mong ước? Đến lúc đó mọi chuyện rùm beng lên, vứt đi chính là mặt mũi của thể tử gia.”

Bà cúi đầu, lại gần Quận chúa Nam Khang, thì thầm to nhỏ một hồi.

“Tốt!” Quận chúa Nam Khang nặng nề vỗ bàn, mặt mày hớn hờ nói: “Một đôi uyên ương số khổ như vậy, chúng ta cũng nên tác thành cho họ.”

“Kỷ biểu tiểu thư xúi giục, ly gián đại tiểu thư và quận chúa, quận chúa đại nhân đại lượng không tính toán với nàng.” Chu ma ma niệm a di đà Phật nói: “Khó trách Phật tổ đã gửi hồn quận chúa đến sống trong hoàng gia, còn hạ sinh được một đôi nam nữ song toàn, vinh hoa phú quý hưởng không hết, có thể thấy câu nói người tốt sẽ nhận được báo đáp tốt, quả thật chưa bao giờ sai.”

Kỷ Thanh Y nghĩ rằng quận chúa Nam Khang nhất định sẽ gây phiền toái cho mình, vì vậy cực kỳ khiêm tốn.

Lúc trước có mấy bộ y phục may giống Trần Bảo Linh, nàng cũng không dám mặc, tránh lúc đụng phải quận chúa Nam Khang, nàng sẽ trở thành cái đích để bắn tên.

Trần Bảo Linh sợ quận chúa Nam Khang làm khó Kỷ Thanh Y, nói rất nhiều lời tốt trước mặt quận chúa Nam Khang, có làm nũng, có uy hiếp, mọi thủ đoạn đều đưa ra hết.[QR2][diendan]

Trong lòng quận chúa Nam Khang không vui nhưng trên mặt lại không thể hiện ra, một mặt từ ái đồng ý với Trần Bảo Linh, một mặt muốn Chu ma ma đẩy nhanh tiến độ.

Một thời gian sau, quả thật gió êm sóng lặng.

Kỷ Thanh Y cũng nghĩ là do công lao của Trần Bảo Linh, hai tiểu tỷ muội đã khôi phục giống như trước đây, cả ngày lẫn đêm đều dính chung một chỗ.

Sáng hôm nay, lúc đến chỗ học cắm hoa, Trần Bảo Linh tiến đến, kéo tay Kỷ Thanh Y, kiểm tra cổ tay của nàng từ trên xuống dưới: “Ah? Vòng tay đại ca đưa đến tối hôm qua đâu? Tại sao muội không đeo?”

Tình cảm của tỷ muội các nàng rất tốt, Trần Văn Việt lại là người thương yêu muội muội, trong khoảng thời gian gần đây đã tặng không ít đồ cho các nàng. Mỗi một lần tặng đồ, đều là hai người hai phần khác nhau, ba bốn lần Lê Nguyệt Trừng mới có thể nhận một lần.

Kỷ Thanh Y thấy trên cổ tay Trần Bảo Linh đeo một đôi vòng bạc vắn xoắn vô cùng tinh xảo, biết đây là Trần Văn Việt đưa nàng, cho nên nàng mới hỏi câu đó.

“Có lẽ là Việt biểu ca cố ý tặng cho tỷ.” Kỷ Thanh Y cười nói: “Vòng tay này có hình dạng mới mẻ độc đáo, rất xứng với người hoạt bát như tỷ.”

Nàng vừa dứt lời, Lê Nguyệt Trừng cũng vừa đi tới, nàng ta cười nói: “Là Việt biểu ca đưa sao? Sáng hôm nay ta cũng nhận được một cái giống vậy.” Nàng nói xong cúi đầu sờ vòng bạc hoa văn cầu loan trong tay mình, sau đó biết rõ mà còn hỏi: “Thế nào, lần này Thanh Y không được tặng sao?”

“Ai cần người lo!” Trần Bảo Linh không nhìn nổi bộ dạng tiểu nhân đắc chí của nàng ta, kéo tay Kỷ Thanh Y đi sang bên cạnh: “Lần này đại ca làm cái quỷ gì vậy? Chắc không phải là đưa vòng tay sai người rồi chứ?”

Nàng nói xong thì tháo vòng tay trên cổ tay mình ra, đeo lên cổ tay Kỷ Thanh Y.

Đây là sợ nàng tức giận sao?

Kỷ Thanh Y dở khóc dở cười: “Bảo Linh, tỷ đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ trong mắt tỷ, ta là người thiên cận như vậy sao? Đừng nói là Việt biểu ca tuyệt đối sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, chính là thật sự không muốn tặng ta, cũng không sao hết. Chẳng lẽ tỷ đã quên, lúc này quận chúa vẫn đang ở đây sao? Nếu người thấy ta đeo vòng tay giống tỷ, sợ là sẽ mất hứng.”

“Đại ca cũng quá hẹp hòi rồi, cũng chỉ là một bộ vòng bạc mà thôi, cho dù là bằng vàng hay khảm đá quý nường ta cũng sẽ không nói gì.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng hiểu Kỷ Thanh Y nói không sai nên cũng không rồi rắm nữa, hai người vào phòng nghe Khúc tiên sinh giảng bài.

Tan học trở về viện, Tuệ Tâm vừa thay nàng cởi áo ra, vừa nói: “Thế tử gia phái người đưa một hộp quà tới đây, nói là vòng tay đang thịnh hành bên ngoài, không đáng giá bao nhiêu tiền, để tiểu thư đeo chơi.”

Kỷ Thanh Y nhận cái hộp mở ra xem, quả nhiên là trông thấy bên trong có một đôi vòng bạc hình tròn, bên trên vòng tay còn khảm một viên ngọc nhỏ xanh biếc, thật là đáng yêu.

Tuệ Tâm cười nói: “Thật là xinh đẹp, để nô tỳ đeo cho tiểu thư.”

Kỷ Thanh Y cũng rất yêu thích, tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tuệ Tâm cầm vòng bạc ở trong tay, đột nhiên ngậy ngẩn cả người.

Suy cho cùng Kỷ Thanh Y đã trải qua nhiều chuyện, thấy sắc mặt Tuệ Tâm không đúng lắm thì mỉm cười đeo vòng ngọc vào tay, lớn tiếng nói: “Vòng tay này cực kỳ xinh đẹp, Thái tâm Tuệ tâm, các người vào giúp ta chọn xem, mặc bộ y phục nào thì hợp.”

Nàng kéo hai người đi vào nội thất, nhỏ giọng hỏi: “Tuệ Tâm, có phải vòng tay có vấn đề gì hay không?”

Tuệ Tâm không ngờ nàng lại nhảy bén như thế, vội nói: “Vòng tay này rỗng ruột, một trong số đó có chứa đồ bên trong.”

Kỷ Thanh Y cầm lên xem xét nhưng lại không phát giác ra cái gì, cầm vòng tay kiểm tra tới kiểm tra lui thì thấy một cái lỗ nhỏ bằng lỗ kim ẩn trong hoa văn, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không nhìn ra.

Kỷ Thanh Y và Tuệ tâm liếc nhau một cái, trong lòng hai người đều biết rõ.

Tuệ Tâm lấy một cây châm, chạm vào trong lỗ nhỏ đó, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, vòng tay mở ra, xuất hiện một chứng cứ sống.

Thải Tâm trợn to hai mắt, không dám tin, trên vòng tay nho nhỏ này, lại có thể ẩn giấu cơ quan! Lúc này nàng còn nghĩ rằng tiểu thư thật sự muốn nàng đi vào chọn y phục đây. Tuệ Tâm thật là lợi hại!

Tuệ Tâm cẩn thận từng li từng tí rút từ bên trong ra một tờ giấy nhỏ hẹp cỡ ngón tay, trên đó viết “trắng treo cành liễu, hẹn người sau hoàng hôn”.

Chữ rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, là nét chữ của Trần Văn Việt.

Sắc mặt của Tuệ tâm trở nên cổ quái: “Tiểu thư, thế tử gia có ý gì?”

Tiểu thư cự tuyệt điện hạ, chẳng lẽ là vì thế tử Bình Dương Hầu? Nếu điện hạ biết được...

Đột nhiên Tuệ Tâm cảm thấy lạnh cả người.

Kỷ Thanh Y lại cười nhạt: “Việt biểu ca không biết làm loại chuyện như vậy đâu, nhất định là có người bắt chước bút tích của Việt biểu ca, mưu đồ bất chính.”

Sự thấp thỏm trong lòng Tuệ Tâm biến mất: “Vây bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Đi tìm thế tử gia hỏi cho rõ sao?”

“Không được!” Kỷ Thanh Y không cần suy nghĩ đã cự tuyệt nói: “Như vậy nhất định sẽ bức dây động rừng.”

Ngoài cửa truyền đến tiểu nha hoàn nhị đẳng hỏi: “Tiểu thư, hôm nay cơm trưa người muốn ăn một mình hay mời thiếu gia đến cùng ăn ạ?”

Kỷ Thanh Y cười, tại sao nàng lại quên mất Thanh Thái chứ?

Nếu người đã bày ra âm mưu thâm độc này, nhất định người đó sẽ phái người giám thị nàng, mặc kệ là nàng đi gặp Việt biểu ca hay là phái người đi gặp việt biểu ca, cũng sẽ bị tai mắt của người đó biết được. Mà Thanh Thái chính là sự che giấu tốt nhất.[QR2][diendan]

Tuệ Tâm hiểu, không đợi nàng phân phó đã đi ra ngoài nói: “Nô tỳ sẽ đi đón thiếu gia tới đây, nói với phòng bếp, hôm nay chuẩn bị giống như trước đây, thiếu gia sẽ đến trong viện của chúng ta, ăn cơm cùng tiểu thư.”

41. Chương 41: Hãm Hại

Editor: quynhbach1997

Kỷ Thanh Y viết một phong thư, lời ít ý nhiều viết lại những chuyện đã xảy ra, chiếc vòng bạc cùng tờ giấy bên trong, giao cho Thanh Thái: “Tối nay Việt biểu ca từ trong cung trực về, đệ giao cho huynh ấy. Nhớ kỹ, nhất định phải tự mình giao cho Việt biểu ca.”

Thanh Thái cầm thư, gắt gao mấp máy môi.

Một hồi lâu hắc mồm mở to mắt to lại càng nháy cũng không nháy nhìn Kỷ Thanh Y: “Tỷ tỷ, có phải có người muốn bắt nạt tỷ không? Có phải là Cẩm biểu ca không?”

Kỷ Thanh Y nghe vậy liền chấn động.

Nàng hi vọng Thanh Thái có một tuổi thơ vô ưu vô lự, trưởng thành có thể giống phụ thân Kỷ Nghiêm phong quang tể nguyệt, không muốn nói những chuyện dơ bẩn xấu xa làm bẩn tai mắt của hắc, cho nên những khúc mắc giữa nàng, Lê Nguyệt Trừng và Trần Văn Cẩm nàng chưa bao giờ để hắc biết.

Nghe Thanh Thái hỏi xong, nàng lập tức trầm mặt xuống, xoay người nói với Tuệ Tâm: “Đi gọi hai vị ma ma bên người thiếu gia tới đây.”

“Tỷ tỷ, không liên quan hai vị ma ma.” Thanh Thái cầm lấy tay Kỷ Thanh Y, thật lòng nói: “Là Cẩm biểu ca gần đây gần như mỗi ngày tới giảng bài cho đệ đều có thể hữu ý vô ý nhắc tới tỷ tỷ.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y bồn chồn, sắc mặt nghiêm nghị: “Hắc ta nói cái gì?”

Kỷ Thanh Thái khẽ lắc đầu: “Hắc cũng không nói gì thêm, cho nên đệ mới cảm thấy kỳ quái.”

Hắc dừng một chút không có nói nữa.

Kỷ Thanh Y liền khoát tay, để cho Thái Tâm cùng Tuệ Tâm tới cửa canh phòng.

“Tỷ tỷ, trên đời này rất nhiều chuyện nhìn như bình thường, kỳ thật suy nghĩ một chút, đều là có nhân có quả. Mẫu thân của đệ là nữ nhi duy nhất của ngoại tổ mẫu, cho nên ngoại tổ mẫu yêu thương đệ hơn Vu tỷ tỷ. Bởi vì Việt biểu ca tuổi nhỏ đã phải để tang mẫu, là mẫu thân nuôi lớn huynh ấy, cho nên ngày đầu tiên chúng ta tới kinh thành, Việt biểu ca liền đối với chúng ta vô cùng tốt.”

Kỷ Thanh Thái còn nhỏ tuổi nhưng trên khuôn mặt bánh bao lại chỉ có chín chắn cùng bình tĩnh: “Cẩm biểu ca vẫn đối với chúng ta rất lạnh nhạt, gần đây đột nhiên cùng đệ thân cận, chính là cái gọi không có việc mà ân cần tuyệt không có ý tốt. Đệ chẳng qua cũng chỉ là tiểu hài tử, chẳng có gì đáng để hắc có ý đồ, nhưng đệ lại có một người tỷ tỷ duy nhất, đương lúc tuổi xuân như hoa như ngọc.”

Hắc phân tích đạo lý rõ ràng, Kỷ Thanh Y nghe thấy mà huyết Thái Dương giật giật không thôi.

Là bắt đầu từ lúc nào, một đứa bé đơn thuần đáng yêu như Thanh Thái cũng nghĩ đến chuyện như thế này? Là ai mê hoặc hắc? Mục đích là cái gì?

Một lúc sau, nàng mới lạnh lùng nói: “Thanh Thái, những lời này, là ai nói cho đệ?”

Dưới cái nhìn nghiêm khắc của tỷ tỷ, Thanh Thái bất an xoay vặn thân thể, mắt to lộ ra vài phần khấn trương: “Là Trâu tiên sinh, hắc không chỉ có dạy đệ Tứ Thư Ngũ Kinh, còn dạy đệ mưu lược chi đạo.”

Không đợi Kỷ Thanh Y nói chuyện, hắc liền bắt lấy ống tay áo của tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, tỷ đừng nóng giận, là đệ chủ động yêu cầu Trâu tiên sinh dạy đệ. Đệ đã chín tuổi, không phải đứa bé, đệ không muốn mọi chuyện đều phải để tỷ đứng ra che chắn cho đệ, đệ hi vọng một ngày nào đó có thể che chở cho tỷ.”

Thiếu niên nhỏ bé, nhưng hắc lại dùng giọng nói vô cùng kiên định để bày tỏ quyết tâm muốn trưởng thành để bảo vệ tỷ tỷ của mình.

Trong lòng Kỷ Thanh Y vô cùng cảm động.

Nàng không muốn nói cho Thanh Thái việc này chính là sợ hấn tuổi còn nhỏ, không thể phân biệt thị phi, bị người ngoài dụ dỗ, bị người ta làm tổn thương.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng đã sai rồi. Thanh Thái rất thông minh, tài năng trời phú, nếu không hấn đã không thể phát hiện ra manh mối chỉ dựa vào việc Trần Văn Cẩm tiếp cận hấn.

Đệ đệ của nàng thông tuệ như vậy, nàng còn gì phải lo lắng! Từ Lệnh Sâm nói không sai, nàng nên buông tay để cho hấn mau trưởng thành.

Chỉ là vị Trâu tiên sinh kia, tới cùng có tính toán gì nàng không biết, thật muốn tìm cơ hội tra thử xem hấn từ đâu đến.

Nàng hít sâu một hơi, sờ đầu Thanh Thái: “Vậy đệ nói cho tỷ biết trước, đệ cảm thấy Cẩm biểu ca là người như thế nào, tỷ gả cho hấn có được không?”

“Không được.” Thanh Thái không chút suy nghĩ, lập tức phản đối: “Quận chúa nhìn chúng ta không vừa mắt, đệ là nam tử, trên người lại có chỗ không tiện còn chưa tính. Nếu tỷ gả cho Cẩm biểu ca, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp chỉ có thể để cho quận chúa hành hạ? Cẩm biểu ca cho dù có thực thích tỷ tỷ, cũng nên quang minh chính đại nói với ngoại tổ mẫu, lên lút như vậy không phải là chuyện nam nhi đại trượng phu nên làm. Hấn không phải phụ quân tốt, không xứng với tỷ.”

Kỷ Thanh Y nghe xong, trong lòng liền nhảy dựng lên.

Nàng từng nghe nói qua trên đời này có một loại người có thiên phú dị bẩm, đặc biệt thông tuệ, tâm cơ hơn người, có điều cũng chỉ là nàng nghe nói mà thôi. Lại tuyệt đối không nghĩ tới đệ đệ của nàng, thiếu niên được nàng che chở dưới cánh chim của mình lại có được loại thiên phú dị bẩm này.

Nàng vui mừng kích động đồng thời cũng cảm giác được áp lực vô cùng lớn: “Những lời này chỉ có thể nói ở trước mặt tỷ, tuyệt không thể nhắc tới trước mặt bất cứ người nào khác, hiểu chưa? Ngay cả ngoại tổ mẫu cũng không được, đệ phải che giấu thật tốt, tuyệt đối không được gây náo động bởi chuyện này.”

“Tỷ tỷ yên tâm, đệ đều hiểu được. Người biết che giấu tất có thể tiến xa, người khoe bản thân có tài chỉ có thể cô độc. Cái đệ muốn làm chính là người biết che giấu, tuyệt không muốn làm người có tài khoe khoang mà phải cô độc.”

Kỷ Thanh Y lại kinh ngạc nhìn đệ đệ nói ra những lời nói kinh người, nhưng lần này không có mất hứng, mà lại nâng khuôn mặt Thanh Thái lên hôn cái “bẹp” một tiếng vang dội.

“Tỷ tỷ, tỷ...” Thanh Thái oán giận nhìn Kỷ Thanh Y một cái, khuôn mặt tròn tròn nhăn thành bánh bao.

Kỷ Thanh Y cười ha ha, tự mình tiến hấn về nghỉ trưa.

Ngày hôm sau Thanh Thái trở lại, liền tươi cười đầy mặt nói cho Kỷ Thanh Y đã giao bức thư đó cho Trần Văn Việt: “Việt biểu ca nói, vòng tay này không phải huynh ấy đưa, đích xác là có người lấy danh nghĩa của huynh ấy, người nọ còn có chiêu sau, mấy ngày nay nhất định sẽ giấu gì đó trong viện của tỷ. Việt biểu ca bảo chúng ta không cần lo lắng, huynh ấy đã sắp xếp xong, bảo chúng ta cố ý tạo ra sơ hở, gây ông đập lưng ông.”

Kỷ Thanh Y dặn dò Tuệ Tâm, chú ý những người hay lui tới gần đây.

Ba ngày sau đó, Thanh Thái lại mang về một cái vòng bạc.

Đây là Trần Văn Việt cố ý ra ngoài chế tác lại lần nữa, không chỉ có hoa văn giống chiếc vòng kia như đúc, mà ngay cả cơ quan kia cũng vậy.

Kỷ Thanh Y mặt không đổi sắc, mang theo chiếc vòng kia đi học, hết giờ học trở về thấy vẻ mặt Tuệ Tâm ngưng trọng liền biết nhất định có tiến triển rồi.

Kỷ Thanh Y không nói lời nào, vào nội thất mới hỏi: “Là ai tới?”

“Hạnh Kiều phòng giặt đồ.” Tuệ Tâm ở một bên pha trà cho Kỷ Thanh Y, một bên thấp giọng nói: “Sau khi nàng ta đưa xiêm y xong chậm chạp không muốn đi, nói hoa văn trên xiêm y của tiểu thư thêu rất đẹp

mắt, muốn xin nô tỳ dạy cách thêu. Nô tỳ làm bộ như tránh đi để tìm cách thêu cho nàng ta, nàng ta liền đặt dưới gối của tiểu thư một phong thư.”

Kỷ Thanh Y mở lá thư ra, thấy trên tờ giấy chỉ có một câu thơ, nhưng lại mang bút tích của Trần Văn Việt.

Thái Tâm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu thư, Lê Nguyệt Trùng được một tác lại muốn tiến một thước, không khỏi quá đáng, bây giờ tiểu thư có thể dạy dỗ nàng ta một trận không, để cho nàng ta về sau không ngóc đầu lên được?”

“Không phải Lê Nguyệt Trùng.” Bàn tay Kỷ Thanh Y miết lá thư, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh: “Nếu như ca ca Lê Nguyệt Vinh của nàng ta còn ở đây, nàng ta có lẽ còn có thể làm được, nhưng hiện tại nàng đơn độc một mình ở bên trong nhà này, không có bản lĩnh lớn như vậy.”

Cũng sẽ không phải Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm một lòng muốn tặng nàng cho Từ lệnh Kiểm, tuyệt không hy vọng nàng có quan hệ với Trần Văn Việt.

“Vậy sẽ là ai?” Về mặt Thái Tâm thấp thỏm lo âu: “Sẽ không phải quận chúa chứ?”

Thân phận quận chúa tôn quý, lại là trưởng bối, nếu bà ta bày ra thủ đoạn hãm hại, chuyện này cũng không dễ xử lý như chuyện của Lê Nguyệt Trùng.

“Muội đừng sợ.” Kỷ Thanh Y không nóng vội nói: “Nên tới cũng sẽ tới, mặc kệ nàng ta là ai, bây giờ ta cùng Việt biểu ca liên thủ, nhất định sẽ không để người nọ thực hiện được.”

Tiếng nói vừa dứt, tiểu nha hoàn liền lớn tiếng bẩm báo nói: “Tiểu thư, Lưu Ly tỷ tỷ đến đây, nói Thái phu nhân bên kia có việc, mời người qua một chuyến.”

Kỷ Thanh Y nhất thời biến sắc, xem ra đối phương muốn thu lưới rồi.

“Thái Tâm ở nhà, Tuệ Tâm theo ta sang viện An Vinh.”

Tháng sáu nắng gắt như lửa đốt, tuy đã sắp hoàng hôn nhưng cái nóng vẫn gay gắt như cũ, bên ngoài viện An Vinh đứng một hàng các ma ma, một người đắm nín thở ngưng thần, khoanh tay mà đứng, không khí vô cùng áp lực.

Kỷ Thanh Y tuy đã sớm dự đoán được tràng diện khó coi, nhưng không nghĩ tới lại đến mức này.

Lưu Ly vội vàng nhỏ giọng nói: “Khanh phu nhân của Đại Lý Tự buổi chiều tới làm khách, cùng Thái phu nhân trò chuyện với nhau rất vui vẻ, không ngờ quận chúa đột nhiên đến đây. Quận chúa chân trước tiến vào, Khanh phu nhân của Đại Lý Tự sau lưng liền đi, tuy không tính là tức giận, nhưng cũng không tính là vui vẻ. Sau đó Thái phu nhân liền cho người đi gọi người cùng thế tử gia.”

Kỷ Thanh Y kinh ngạc không hiểu, nhin không được liếc mắt nhìn Tuệ Tâm một cái.

Bày ra mưu kế này, 8, 9 phần 10 đó là Nam Khang quận chúa, như thế nào lại có liên quan đến Khanh phu nhân của Đại Lý Tự?

“Đa tạ Lưu Ly tỷ tỷ cho biết.” Nàng quyết định án binh bất động, đi vào nhìn tình huống rồi lại nói.

Giữa phòng chính có đặt một chậu đá, tuy giữa mùa hè nhưng tương đối mát mẻ

Kỷ Thanh Y vừa vào cửa liền thấy sắc mặt Thái phu nhân âm trầm, giận dữ, mà Nam Khang quận chúa tay nâng cốc trà, dù bận vẫn ung dung, rất giống dáng vẻ tới xem kịch vui.

“Kỷ biểu tiểu thư, người có biết Thái phu nhân gọi người tới là có chuyện gì không?”

Khó có khi Nam Khang quận chúa gọi nàng một tiếng “Kỷ biểu tiểu thư”, Kỷ Thanh Y vẫn rất bình tĩnh: “Hỏi quận chúa, ta cũng không biết.”

“Chính là vì hôn sự của người.” Về mặt Nam Khang quận chúa tươi cười, bề ngoài nhìn Kỷ Thanh Y nói: “Nếu người cùng thế tử tình đầu ý hợp thì nên nói cho Thái phu nhân, để Thái phu nhân làm chủ cho người, dù gì người cũng là nữ tử trong sạch, không thể kim lòng không được mà tự định chung thân. Hôm nay nếu không phải ta ra mặt, ngày mai Văn Việt biểu ca của người liền phải cưới Khanh gia tiểu thư của Đại Lý Tự gấp mặt rồi.”

Quả nhiên là Nam Khang quận chúa, nghĩ muốn một mũi tên trúng hai con chim kéo cả nàng và Việt biểu ca xuống nước, thật đúng là ác độc.

Trong lòng Kỷ Thanh Y tức giận, trên mặt lại làm ra dáng vẻ khiếp sợ: “Quận chúa, người đang nói gì vậy, sao ta nghe một chút cũng không hiểu?”

“Đứa nhỏ nhà ngươi sao đến giờ vẫn còn muốn giấu?” Nam Khang quận chúa cười đến đắc ý: “Ngươi cùng thể tử trao đổi thư từ dính ước, ta đều biết hết cả rồi. Là người chủ động cũng được, là thể tử chủ động cũng được, đều không còn quan trọng nữa, dù sao có Thái phu nhân ở đây, tuyệt không khiến ngươi chịu áy náy.”

“Quận chúa, người là đang nghi ngờ ta cùng Việt biểu ca có tư tình?” Kỷ Thanh Y không thể tin được nhìn Nam Khang quận chúa, hiển nhiên là bị làm cho sợ hãi: “Việt biểu ca đối với ta rất tốt, ta coi huynh ấy như ca ca ruột thịt của mình, Việt biểu ca tặng ra rất nhiều đồ, nhưng những đồ kia không chỉ có ta mà ngay cả Bảo Linh, Nguyệt Trừng cũng có, quận chúa nói ta như vậy, ta thật sự không chịu nổi.”

“Cái gì mà không chịu nổi?” Nam Khang quận chúa vốn tưởng rằng Kỷ Thanh Y biết thời biết thế đồng ý việc này, không nghĩ tới nàng còn dám thề thốt phủ nhận, quả thực rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, lập tức liền táo bạo nói: “Ngươi đã dám làm thì sao không dám nhận? Ngươi là cái gì mà đáng để bản quận chúa phải nói xấu ngươi?”

Sắc mặt Kỷ Thanh Y lập tức trở nên trắng bệch, nàng đột nhiên đi đến bên người Thái phu nhân quỳ xuống, không chịu nổi nói: “Từ lúc con cùng Thanh Thái đến Hầu phủ, ngoại tổ mẫu vẫn luôn vô cùng yêu thương con cùng Thanh Thái, Việt biểu ca lại càng chăm sóc chúng con hơn, con thực sự không nghĩ ra tại sao lại có lời đồn nhảm nhí như vậy truyền ra ngoài. Nhưng con có thể thề với trời, đời này con chỉ coi Việt biểu ca như ca ca thân sinh của mình, trừ cái đó ra tuyệt đối không nghĩ tới chuyện khác.”

“Hiện giờ bởi vì chuyện của con mà khiến cho thanh danh của Việt biểu ca bị vấy bẩn, Thanh Y vạn phần áy náy. Thanh ngoại tổ mẫu cho phép con rời khỏi phủ Bình Dương Hầu, quay về nhà cũ ở kinh thành của Trần gia. Hơn nữa còn xin ngoại tổ mẫu hãy tra ra đến cùng là ai lại dám nói luyên thuyên những chuyện không chứng cứ như vậy trước mặt quận chúa.”

42. Chương 42: Lật Ngược Tình Thế

Edit: QR2

Khóe mắt Kỷ Thanh Y rưng rưng, quyết tuyệt dập đầu ba cái trước mặt Thái phu nhân: “Xin ngoại tổ mẫu tha thứ cho Thanh Y bất hiếu, không thể thường xuyên làm bận dưới gối hầu hạ ngoại tổ mẫu.” [QR2][diendan]

Thái phu nhân thấy thế thì giả vờ tức giận nói: “Con đang làm cái gì vậy? Chỉ cần ta còn sống một ngày thì phủ Bình Dương Hầu sẽ là nhà của con một ngày. Cho dù ta chết, còn có Hầu Gia, hần là cữu cữu của con, tuyệt đối sẽ không để mặc cho người khác khi dễ con.”

Kỷ Thanh Y lớn lên rất đẹp, xác thực lui tới rất thân với trưởng tôn Trần Văn Việt, nhưng ngày trước chưa bao giờ bà nghĩ tới phương diện này.

Thứ nhất là tuổi Kỷ Thanh Y còn nhỏ, thứ hai là mặc dù Trần Văn Việt cũng đã hai mươi mốt tuổi rồi nhưng lại không có hứng thú chút nào với chuyện nam nữ. Vừa nhắc tới chuyện thành thân hần đã xệ mặt xuống không nói, nha hoàn hầu hạ bên cạnh, hần cũng vẫn quy củ, tuyệt đối không suồng sã hay cợt nhả.

Trần Văn Việt không vội, bà làm tổ mẫu lại vô cùng gấp gáp.

Tuổi bà càng ngày càng lớn, còn có thể sống được mấy năm nữa, lần này phải định ra hôn sự cho Trần Văn Việt sớm một chút.

Đại Lý Tự Khanh và phủ Bình Dương Hầu cũng coi là môn đăng hộ đối rồi, khi còn sống Thái phu nhân Đại Lý Tự Khanh và bà cũng thường lui tới, cho nên một mối hôn sự như vậy, trong lòng bà rất hài lòng.

Bà đang nói với đối phương Trần Văn Việt luôn giữ mình trong sạch, bên cạnh không có thông phòng, không ngờ quận chúa Nam Khang xông vào, cũng không để ý có khách ở đây, vẻ mặt tươi cười nói Trần Văn Việt không phải là không muốn thành thân, mà là có cô nương lưỡng tình tương duyệt, trong mắt nhìn không thấy người khác.

Phát sinh chuyện này chính là muốn đánh vào mặt của bà!

Lúc ấy Thái phu nhân lập tức nóng giận, không để ý phu nhân Đại Lý Tự Khanh vẫn còn đang ở đây, nghiêm khắc khiển trách quận chúa Nam Khang một trận, không ngờ quận chúa Nam Khang không vội vàng cũng không hoảng hốt, nói chuyện có đầu có đuôi làm bà cũng không nhin được dao động.

Sau khi tiễn phu nhân Đại Lý Tự Khanh đi, lập tức kêu Kỷ Thanh Y tới đây chất vấn.

Bà vô cùng tức giận!

Hơn nữa nếu thật sự Kỷ Thanh Y to gan lớn mật như thế, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu lừa dối bà... Cho dù có bị Thanh Thái ghi hận bà cũng phải liều mạng xử lý nàng để răn đe.

Lúc này nghe Kỷ Thanh Y nói rõ, bà đã tỉnh ngộ lại rồi.

Quận chúa Nam Khang coi trưởng tôn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nhất định là cố ý tới phá hư hôn sự của hân.

Tại sao bà lại có thể tin lời của nàng!

Không đúng! Nếu Kỷ Thanh Y là một người lỗ mãng, kiến thức hạn hẹp, nói không chừng sẽ nghe lời của nàng chấp nhận chuyện này... Văn Việt cảm kích ân chăm sóc lúc nhỏ của cô cô, tất nhiên sẽ không để cho Kỷ Thanh Y chịu phạt, dù là không có chuyện như vậy hân cũng nhất định sẽ che chở cho Kỷ Thanh Y.

Đến lúc đó giả cũng thành thật!

Nghĩ thông suốt chuyện này, Thái phu nhân không khỏi giận tím mặt, khá lắm quận chúa Nam Khang, làm hại nhi tử của bà không tính, hôm nay nay cả tôn tử của bà cũng không tha.

“Thanh Y...” Vẻ mặt Thái phu nhân trầm như nước nói: “Con nói không sai, từ trước đến giờ Văn Việt là một đứa bé ngoan có quy củ, con cũng ở bên cạnh ta nhiều năm, ta cũng biết rõ tính cách của con. Trong nhà có lời đồn đãi nhảm nhí như vậy, ta cũng không thể bỏ mặc.”

“Đồ ma ma, cho người điều tra thật kỹ, là tên ác nô nào mất trí dảm vô pháp vô thiên phá hoại danh tiếng của chủ tử như thế.” Bà lạnh lùng liếc nhìn quận chúa Nam Khang nói: “Hạ nhân nói xằng nói bậy, chủ tử nghe được nên đánh một trận rồi bán đi, tại sao lại có thể không phân rõ thị phi bị bọn họ lừa dối xoay quanh. Quận chúa, hạ nhân xảo quyết bên cạnh người cũng nên dọn dẹp đi.”

Quận chúa Nam Khang tức giận muốn chết.

Nàng không ngờ ngăn ngừa có mấy tháng Kỷ Thanh Y lại có biến hóa lớn như vậy, người ta nói Kỷ Thanh Y là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân nàng còn không tin, nhưng bây giờ nhìn lại, thật sự Thái phu nhân luôn che chở tiểu đề tử này.

“Thái phu nhân không cần chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hạ nhân bên cạnh ta tuy nói không phải đặc biệt cơ trí, nhưng tuyệt đối sẽ không nói hư nói vượn.” Quận chúa Nam Khang cười lạnh nói: “Thế tử và Kỷ Thanh Y ngấm ngấm qua lại, đây là chính cái đinh đóng trên thớt, vô cùng chân thật. Trên cổ tay Kỷ Thanh Y đeo chính là tín vật đính ước Thế tử đưa.”

Kỷ Thanh Y không chịu yếu thế nói: “Vòng tay này thật sự là do Việt biểu ca đưa, nhưng ngoại trừ ta ra, Bảo Linh và Nguyệt Trùng mỗi người đều nhận được một bộ vòng khác nhau, ngược lại ta thật chưa từng nghe nói, tín vật đính ước cũng muốn tặng cho ba người.”

“Bảo Linh và Lê Nguyệt Trùng cũng chỉ là để che mắt người khác.” Quận chúa Nam Khang vừa nghĩ tới chuyện lát nữa sẽ làm cho Kỷ Thanh Y và Trần Văn Việt mất hết thể diện, trong lòng có một sự hưng phấn

không thể kìm nén: “Vòng tay kia của người còn có tác dụng khác, trên đó có cơ quan, bên trong ẩn giấu tấm lòng của Trần Văn Việt đối với người.”

Kỷ Thanh Y nghe vậy cố ý tỏ vẻ giận đến phát run, không chút do dự cởi vòng tay ra, tự tay dâng cho Thái phu nhân: “Ngoại tổ mẫu, xin người minh xét.”

Thái phu nhân cầm chiếc vòng tay kia, nhìn hồi lâu cũng không có phát hiện đầu mối gì, cuối cùng trầm giọng hỏi: “Quận chúa, người nói thế nào đây?”

Quận chúa Nam Khang tiến lên phía trước nói: “Cơ quan của vòng tay vô cùng xảo diệu, người bình thường sao có thể nhìn ra? Trên vòng tay có một cái lỗ to bằng lỗ kim, chỉ cần cầm châm đâm vào, cơ quan tự nhiên sẽ mở ra, vậy thì chuyện gì Thái phu nhân cũng đều rõ ràng rồi.”

Thái phu nhân nửa tin nửa ngờ, quả nhiên ra lệnh cho Đỗ ma ma cầm châm đến, dùng sức đâm mấy cái, cái vòng tay kia không có một chút động tĩnh nào.

Quận chúa Nam Khang thất kinh, đoạt lấy vòng tay trong tay Đỗ ma ma, liên tiếp đâm mấy cái, vòng tay vẫn không nhúc nhích, sắc mặt của nàng thay đổi: “Tại sao có thể như vậy?”

Ngày đó tự tay nàng mở cơ quan ra, bỏ tờ giấy vào.

Hôm nay tại sao thế nào cũng không mở được, làm sao nàng có thể cam tâm?

Vội kín đáo đưa vòng tay kia cho Chu ma ma thị tỳ cận thân của nàng: “Làm gãy vòng tay này!”

Vòng tay bỗng dưng không quá bền chắc, Chu ma ma cầm ở trong tay, không lâu sau vòng tay kia bị gãy thành hai nửa.

Bên trong trống tuếch, chẳng có cái gì cả.

Sắc mặt quận chúa Nam Khang lại thay đổi, để Chu ma ma làm gãy vòng tay vẫn không có gì như cũ.

Lúc này bà mới ý thức được Kỷ Thanh Y đã nhìn thấu mưu kế của bà từ lâu, đã đánh tráo vòng tay rồi.

Bà không kìm được tức giận, nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y, giận đến quai hàm đầy thịt cũng khê run. Tiểu tiện nhân này thế mà lại có thể cho bà một đao.

“Kỷ Thanh Y, bản quận chúa nhớ kỹ người.”

“Đủ rồi, Nam Khang!”[QR2][diendan]

Thái phu nhân vô cùng tức giận, không khách khí chút nào kêu phong hào của quận chúa Nam Khang, một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho nàng: “Người không kính bà bà, vu oan vãn bối, bất hiếu không nhân từ, theo gia pháp Trần gia, xứng đáng bị đánh mười trượng, cấm túc mười ngày.”

Lời vừa nói xong, mọi người đều cả kinh.

Dĩ nhiên quận chúa Nam Khang không phục, trừng mắt nhìn Thái phu nhân: “Thái phu nhân chẳng lẽ người đã quên mất thân phận của bản quận chúa? Đánh quận chúa hoàng tộc, cái tội này người gánh nổi sao?”

Thái phu nhân cũng không lùi bước chút nào, đứng lên ngang hàng với quận chúa Nam Khang: “Người là quận chúa hoàng tộc, thân phận cao quý, nhưng người cũng là phu nhân của phủ Bình Dương Hầu, là của tước phụ của ta. Con không biết dạy là lỗi của phụ thân, hôm nay người có bộ dáng này, cũng do người làm bà bà là ta không dạy dỗ người.”

“Năm xưa khi thánh thượng vẫn còn theo sư phụ học tập, bài tập chưa làm xong thì thư đồng hầu hạ bên cạnh người thay mặt chịu đánh đòn, bây giờ quy củ này vẫn lưu truyền xuống. Quận chúa cấm túc mười ngày, mười trượng này thì do Chu ma ma thay mặt chịu là được. Quy củ này hoàng thượng có thể sử dụng, cho nên áp dụng ở trên người quận chúa, cũng không thể sai lầm được.”

Thái phu nhân nhìn Chu ma ma, không vừa mắt từ lâu nhưng vẫn cố chịu đựng, lần này rốt cuộc cũng không nhịn được phải cho Chu ma ma một bài học.

Chu ma ma bị sợ đến mức toàn thân nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất.

Nam Khang Quận chúa hộ nô (bảo hộ nô tài) sốt ruột, lập tức trợn mắt, nghiêng rằng nói: “Người dám!”

Tiếng nói vừa dứt đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, ba bốn ma ma xông vào, người cầm đầu giờ thật cao một phong thư, lớn tiếng nói: “Quận chúa, chúng ta tìm được thư từ lui tới của Kỷ biểu tiểu thư và thế tử ở dưới gối trong khuê phòng của nàng.”

Quận chúa Nam Khang mừng rỡ!

Vốn tưởng rằng Kỷ Thanh Y đã có phòng bị, tất nhiên lá thư này cũng đã bị tiêu hủy, không ngờ quanh co một hồi, chuyện lại có khả năng chuyển biến tốt đẹp.

“Cầm thư tới đây!” Quận chúa Nam Khang nhận thư, vênh váo đắc ý, cầm lên đưa cho Đỗ ma ma: “Thái phu nhân, đây chính là thư thế tử tự tay viết, hôm nay người còn lời gì để nói?”

Thái phu nhân nhận thư từ trong tay Đỗ ma ma, vội vã liếc nhìn, tay đang nắm ghế dựa hơi trắng bệch.

Quận chúa Nam Khang dương dương đắc ý: “Thái phu nhân, ngài nổi danh là người trị gia nghiêm khắc, xảy ra loại chuyện như vậy, có phải nên để Kỷ Thanh Y và Thế tử chịu phạt trượng hay không đây?”

Kỷ Thanh Y đứng bên cạnh Thái phu nhân, nhẹ giọng nói: “Ngoại tổ phụ đừng gấp, trước hết chờ Việt biểu ca trở lại rồi nói.”

Nếu Việt biểu ca nói huynh ấy đã sắp xếp xong xuôi, nàng nhất định phải vững vàng, không thể tự loạn trận tuyến.

Quận chúa Nam Khang căm hận nhìn Kỷ Thanh Y, lập tức sai bảo người bên cạnh: “Lôi nàng tới đây, bịt miệng nàng lại!”

Thái phu nhân lập tức đứng ra che chắn cho Kỷ Thanh Y đứng ở sau lưng bà.

Hai bên giường cung bật kiếm, không khí vô cùng ngột ngạt.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo vang dội của nha hoàn: “Thái phu nhân, Quận chúa, Thế tử gia tới.”

Trần Văn Việt đoán mấy ngày nay nhất định quận chúa có hành động, cho nên sai gia đình của mình luôn bí mật chú ý động tĩnh bên này, hẳn cố ý không đến, chính là vì muốn ở thời điểm mấu chốt cho quận chúa một kích trí mạng.

Thái phu nhân áy náy nhìn Trần Văn Việt.

Chuyện đến nước này làm sao bà còn không hiểu đây là liên hoàn kế của quận chúa Nam Khang.

Cũng bởi vì hiểu rõ nên bà mới càng cảm thấy tức giận.

Nữ nhân này làm hại mẫu tử bà coi nhau như kẻ thù, hôm nay ngay cả tôn tử của bà cũng không tha, lần nữa khiêu chiến giới hạn cuối cùng của bà.

Cổ tình nàng ta lại là một quận chúa, vốn tưởng rằng hôm nay chộp được nhược điểm của nàng, có thể cho nàng một bài học rồi, không ngờ chuyện sắp thành vậy mà lại thất bại trong gang tấc.

Quận chúa Nam Khang không những có thể tìm người bắt chước bút tích Trần Văn Việt mà còn bắt chước đến nỗi khó phân được thật giả, người làm tổ mẫu như bà vì cho Quận chúa Nam Khang một sự công đạo, sợ là phải khiến trưởng tôn và Kỷ Thanh Y phải chịu một ít uất ức.

Trần Văn Việt biết được thư kia, nhìn thoáng qua, giận tím mặt nói: “Tổ mẫu, Quận chúa trăm phương ngàn kế vu oan cho cháu với Thanh Y, xin tổ mẫu làm chủ cho cháu.”

Quận chúa Nam Khang cười lạnh: “Thế tử, đây chính là thư tự tay người viết.”

“Là bắt chước rất giống, gần như có khả năng thành thật, nếu không phải thật sự ta không có viết qua, chỉ sợ chính mình cũng sẽ tin tưởng rồi.” Trần Văn Việt một thân chánh khí, khinh thường nói: “Chỉ tiếc, giả chính là giả. Mỗi lần ta viết chữ gặp phải tục danh của tiên mẫu (người mẹ đã chết), đều sẽ giảm lực để tỏ lòng cung kính, người này bắt chước bút tích của ta nhưng lại không biết tục danh của mẫu thân ta, lại càng không hiểu lòng tôn kính của ta đối với tiên mẫu, cho nên mới lộ ra một sơ hở lớn như vậy.”

Hắn nói xong, nặng nề đặt lá thư lên trên bàn.

Trên giấy thượng hạng rõ ràng viết một câu thơ tình: nguyệt ta như sao khanh như nguyệt, năm tháng mỗi đêm cùng sáng tỏ.

Mẫu thân Trần Văn Việt họ Lâm tên Mạn Kiều, trong câu thơ này thật sự có một chữ kiêu, hơn nữa chữ kia không có giảm lực.

Trong lòng quận chúa Nam Khang có cảm giác không ổn, không dám tin nhìn lá thư này.

Tại sao có thể như vậy!

Tại sao sẽ ở thời khắc mẫu chốt lại thất bại trong gang tấc!

Chân mày Thái phu nhân đang nhíu chặt chợt giãn ra, không khỏi vui mừng nói: “Giả chính là giả, bất chước giống thế nào đi nữa cũng không thể là thật. Là của người sẽ là của người, không phải là người cho dù người có tranh cãi nữa, đoạt nữa cũng vô ích.”

Câu nói phía sau kia rõ ràng chính là đang giễu cợt quận chúa Nam Khang bức tử Lâm Mạn Kiều, cường ép gả vào phủ Bình Dương Hầu.

Trong đầu Quận chúa Nam Khang giống như có một tiếng nổ vang lên, lập tức mờ mịt.

Nàng gả vào phủ Bình Dương Hầu là do Thái phu nhân ngầm cho phép, ngày trước Thái phu nhân không thích nàng, nhưng cũng sẽ thay nàng nói chuyện trước mặt Bình Dương Hầu Trần Ung, ở trước mặt người làm sẽ giữ thể diện cho nàng.

Thái phu nhân có ý gì?

Nàng ngậy người như phỗng nhìn Thái phu nhân.

“Đồ ma ma, đưa Quận chúa trở về, cấm túc một tháng. Chu ma ma xúi giục chủ tử, phạt hai mươi trượng để răn đe.” Giọng nói Thái phu nhân lãnh lẽo như băng, chúa ánh mắt nhìn quận chúa cũng lạnh lẽo như dao: “Nếu như quận chúa không phục sự quản giáo của ta, ta cũng chỉ có thể náo lại toàn bộ việc này cho Hầu Gia biết thôi.”

“Không, không, không!” Sắc mặt quận chúa Nam Khang trắng bệch, trong mắt lộ ra sự khẩn cầu: “Không cần nói cho Hầu Gia, không thể nói cho Hầu Gia.”[QR2][diendan]

Nói xong câu đó hai chân nàng mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

43. Chương 43-1: Làm Khách 1

Editor: quynhbach1997

Nam Khang quận chúa tới đây đã không được yêu thích, lần này bà ta bị giam giữ, trong phủ Bình Dương Hầu có thể nói là có vô vàn những lời đồn đại.

Rốt cuộc thì Thái phu nhân cũng phát uy một lần, những nô bộc lúc trước bị Nam Khang quận chúa răn dạy qua đều cảm thấy được vô cùng thỏa thích, bước đi trên đường cũng lâng lâng.

Người khác còn vui vẻ chứ Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh mỗi ngày đều đi thăm Nam Khang quận chúa, vì để cho Nam Khang quận chúa không cảm thấy cô đơn tịch mịch, hai người luôn phiên nhau, một người đi sáng, một người đi chiều, như thế thì cả ngày đều có người bên bà ta.

Khó khăn lắm mới trôi qua nửa tháng bị giam, ngày hôm nay lúc Trần Bảo Linh đến, Nam Khang quận chúa liền nói với Trần Bảo Linh: “Từ ngày mai trở đi, con đừng tới, ngoan ngoãn theo Khúc tiên sinh học cắm hoa, tranh thủ nửa tháng sau thi tài tại phủ Trưởng công chúa Thọ Xuân.

Trần Bảo Linh nghe xong, liền dùng một loại ánh mắt “con không có nghe lầm chứ” nhìn Nam Khang quận chúa: “Nương, hai ngày trước nương còn nói là con không cần đi mà?”

Phụ thân Quảng Vương của Nam Khang quận chúa là đệ đệ cùng mẹ với tiên đế, tiên đế khi còn sống vô cùng yêu thương Quảng Vương, đến độ cho dù Quảng Vương có ương ngạnh không coi ai ra gì thì Đường Kim Thánh Thượng cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nam Khang quận chúa thân là hòn ngọc quý trên tay Quảng Vương lại càng kiêu căng vô độ, cho dù là công chúa thấy bà ta cũng phải nhường bộ 3 phần.

Mà Thọ Xuân trưởng công chúa cảm thấy bản thân mình là công chúa dòng chính, dựa vào cái gì mà phải xem sắc mặt một quận chúa để làm việc, hai người cứ thế kết thù từ đây, gặp mặt đều thấy nhau không vừa mắt.

Đơn Kim Thánh Thượng sau khi lên ngôi, nhiều lần xảy ra chiến tranh biên cương, triều chính bất ổn, mà Quảng Vương tay cầm trọng binh, lại một lần tiêu diệt phản loạn Quảng Tây, Hoàng Đế chỉ có thể nhẫn nhịn bỏ qua. Âm thầm ngủ đông nhiều năm sau rốt cục cũng thu hồi binh quyền, giải tán thế lực của Quảng Vương, lấy tội kết bè kết cánh, khi quân phạm thượng, có ý đồ bất chính để ban chết cho Quảng Vương.

Sau khi Quảng Vương chết, Nam Khang quận chúa lại không biết thu liễm, ra ngoài vẫn hung hăng càn quấy như cũ, duy ngã độc tôn, đối với người ngoài vênh mặt hất hàm sai khiến.

Những quý phu nhân lúc trước vây quanh nịnh hót bà ta bây giờ quay ra phân rõ quan hệ với bà ta, Thọ Xuân trưởng công chúa ý vào chính mình là tỷ tỷ của Hoàng Đế, lại càng không chút lưu tình mắng Nam Khang quận chúa là loạn thần tặc tử, tin tức Nam Khang quận chúa cướp vị hôn phu của người khác, bức tử vợ cả Bình Dương Hầu cũng bị người ta đào ra.

Địa vị của Nam Khang quận chúa ở kinh thành liền xuống dốc không phanh, bà ta cũng ít đi ra ngoài hơn.

Mà mấy hôm trước, Thọ Xuân trưởng công chúa cho người mang đến phủ Bình Dương Hầu mấy tấm thiệp mời các vị tiểu thư phủ Bình Dương Hầu đến tham gia Hội Thuởng Hoa.

Tin tức này làm Trần Bảo Linh hưng phấn không thôi, nàng vừa nghe nói liền quần lấy Thái phu nhân đòi may quần áo mới, mua trang sức, làm sao cho bản thân có thể đẹp nhất để tới tham gia.

Nam Khang quận chúa biết được liền nghiêm lệnh cấm Trần Bảo Linh đi.

Ngoài miệng thì nói sợ Trần Bảo Linh bị người ta bắt nạt, nói thật thì vẫn là do lòng tự trọng của bà ta không cho phép, không nghĩ muốn để Thọ Xuân trưởng công chúa đắc ý.

Trần Bảo Linh trước cũng từng gặp qua Thọ Xuân trưởng công chúa nhiều rồi, biết bà ấy cũng không phải người thích gây khó dễ người khác, nhưng vì để mẫu thân đang bị giam vui vẻ nàng cũng chỉ có thể tiếc hận mà lựa chọn buông tha.

Kỷ Thanh Y biết nàng là người thích xem náo nhiệt, an ủi nàng hồi lâu, Thái phu nhân cũng nói tuy nàng không đi, nhưng quần áo mới vẫn sẽ làm, trang sức mới vẫn sẽ mua.

Không ngờ mới qua mấy ngày, Nam Khang quận chúa liền thay đổi suy nghĩ.

“Ta đã cho người hỏi thăm rồi.” Nam Khang quận chúa nói: “Thọ Xuân lần này là mượn danh nghĩa ngắm hoa để tìm con dâu.”

“Thế thì con càng không thể đi.” Trần Bảo Linh vốn rất muốn đi, lại sợ mẫu thân mất hứng, chỉ có thể trái lương tâm nói: “Thọ Xuân trưởng công chúa kiêu gì cũng sẽ không để con làm con dâu của người cho nên con hà tất phải đi tham gia náo nhiệt.”

Nam Khang quận chúa lại nở nụ cười: “Chính vì không có khả năng cho nên con mới càng phải đi. Con thành thật nói cho ta biết, gần đây con học cắm hoa đến đâu rồi?”

Trần Bảo Linh nghĩ một lát nói: “Con cảm thấy có thể, tuy so với... Không sánh bằng người khác, nhưng cũng không quá kém.”

“Con không sánh bằng Kỷ Thanh Y thì cứ nói thẳng.” Nam Khang quận chúa bấu môi nói: “Chẳng lẽ ta còn có thể so đo với một văn bối sao?”

Trần Bảo Linh trợn tròn mắt, không dám tin nhìn mẫu thân nhà mình, phải biết rằng lúc trước nhắc tới Kỷ Thanh Y, Nam Khang quận chúa đều nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Nương, nương vừa mới nói cái gì, con không nghe lầm chứ?”

Nam Khang quận chúa đen mặt: “Ta đã nghĩ thông suốt, Kỷ Thanh Y như thế nào ta cũng không xen vào, thế tử như thế nào ta cũng không thêm quản, ta chỉ muốn ca ca con cưới một quý nữ nhà cao cửa rộng, con được gả cho một lang quân như ý, như vậy là ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Nam Khang quận chúa nói vô cùng có đạo lý.

Trần Bảo Linh trừng mắt nhìn: “Làm sao người có thể đột nhiên thông suốt?”

” Hôm qua Hầu gia trở lại.”

“Vâng, hôm qua phụ thân đã về, mấy ngày nay đều ở nhà.” Trần Bảo Linh có chút..., nàng phát hiện ra trên mặt mẫu thân có chút đỏ ửng.

“Hầu gia nói, chỉ cần ta không đi gây phiền phức cho thế tử, không chọc Thái phu nhân tức giận thì ông ấy sẽ sống bên ta thật tốt.”

Nam Khang quận chúa vậy mà lại có chút ngại ngùng nũng nịu.

Mặc kệ mẫu thân có ương ngạnh thế nào, chỉ cần gặp phụ thân lập tức liền biến thành người khác, tất cả mọi vui buồn mừng giận của bà đều liên quan đến phụ thân.

Trần Bảo Linh cũng không biết nên vì mẫu thân cao hứng hay là nên cảm thấy thương cảm thay bà, chỉ lẩm bẩm nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Khóe miệng Nam Khang quận chúa giương cao, nói: “Cho nên, Hội Thường Hoa ở Thọ Xuân, con nhất định phải trở tài, tốt nhất là có thể đứng đầu gió, giẫm nát những khuê tú tham gia thường hoa ở dưới chân. Đến lúc đó, mặc kệ Thọ Xuân có chọn người nào làm con dâu cũng đều không bằng con, ta cho dù có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười mà thức dậy.”

Bởi vì nguyên nhân từ Nam Khang quận chúa, Trần Bảo Linh cũng chịu sự xa lánh của rất nhiều danh môn khuê tú, nghe xong mẫu thân nói, trong lòng nàng cũng dấy lên chút quyết tâm.

“Nương, người cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Dù cho con không được, còn có Thanh Y a, có nàng ở đây, người ngoài nhất định chỉ có thể làm nền mà thôi.”

Trần Bảo Linh vốn tưởng rằng chính mình không thể đi, hiện giờ nhận được tin tốt như vậy tự nhiên muốn nhanh chóng chạy đi tìm Kỷ Thanh Y chia sẻ.

Nàng không chỉ chọn cho Kỷ Thanh Y chọn một bộ váy áo kim tuyến đỏ thắm có thêu bách điệp xuyên hoa(trăm con bướm đậu trên hoa) mà còn tặng Kỷ Thanh Y một bộ trang sức bằng vàng khảm trăm viên đá quý vô cùng tinh xảo.

“... Thiệu Minh Châu được xưng kinh thành đệ nhất mỹ nữ, còn được nói là nhân tài mới nổi trong giới cấm hoa, náo nhiệt như thế nàng ta nhất định cũng sẽ đi.” Trần Bảo Linh cầm xiêm y trang sức khoa tay múa chân trên người Kỷ Thanh Y: “Cho nên, muội nhất định phải càng xinh đẹp hơn Thiệu Minh Châu, hung hăng giẫm nát bộ mặt của nàng ta, để cho mọi người thấy người nào mới chân chính là kinh thành đệ nhất mỹ nhân.”

Xiêm y đỏ thắm, trang sức khoa trương, Kỷ Thanh Y có thể nào cũng không đồng ý, náo loạn hồi lâu với Trần Bảo Linh, sau cùng sầm mặt đến chuẩn bị tức giận, Trần Bảo Linh mới từ bỏ.

Trần Bảo Linh chính là đang tiếc hận, Tuệ Tâm cười hì hì tiến vào bẩm: “Tiểu thư, đại tiểu thư, Trịnh thị vệ phủ Ninh Vương đến đây, nói là xe lăn của thiếu gia đã làm xong, mời tiểu thư dẫn theo thiếu gia đến thử, nếu có không chỗ nào không thích hợp liền có thể sửa luôn.”

Kỷ Thanh Y vốn là vui vẻ, nhưng sau đó trong lòng liền trầm xuống.

Nàng trở mặt với Từ Lệnh Sâm, vẫn không nên gặp mặt mới phải.

Trần Bảo Linh thì nhảy dựng lên nói: “Đến lúc nào? Đến mấy người? Sâm biểu ca đến không?”

“Là vừa mới đến, chỉ có Trịnh thị vệ, thế tử điện hạ không tới.” Tuệ Tâm ăn nói rõ ràng, cực kì ổn trọng: “Đã thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân bảo tiểu thư tự mình dẫn thiếu gia đến thử, không cần đến phòng khách nữa.”

“Thật là đáng tiếc.” Trần Bảo Linh có chút tiếc nuối: “Sâm biểu ca sao lại không tới chứ?”

Nàng nói xong, đưa mắt nhìn Kỷ Thanh Y, trong lòng có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ Sâm biểu ca thật sự không có ý với Thanh Y? Hoặc là đã quên Thanh Y?

Không thể nào!

Nàng đã hạ quyết tâm phải giúp Thanh Y tranh thủ tình cảm của Sâm biểu ca rồi!

Kỷ Thanh Y thấy Trần Bảo Linh nhú mày hồi lâu mới thở dài, trong lòng liền có chủ ý: “Bảo Linh, muội còn đang có nguyệt sự, xuất môn bất tiện, tỷ có thể thay ta đi một chuyến không?”

Lần trước ra ngoài, Kỷ Thanh Y đã được chứng kiến uy phong của Thế tử Ninh Vương, thật không lo lắng sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Bảo Linh một lời liền đồng ý: “Muội yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc Thanh Thái, đi nhanh về nhanh.”

Vừa lúc nàng muốn thử dò xét thăm dò xem Sâm biểu ca đối với Thanh Y là có ý gì.

Kỷ Thanh Y để cho Thái Tâm đi theo, chính mình thì nghiêng người dựa trên ghế mỹ nhân phe phẩy cây quạt hóng mát.

Tuệ Tâm thấy sắc mặt nàng trắng bệch liền nói muốn đi nấu nước gừng đường đỏ cho nàng.

Kỷ Thanh Y lại khoát tay nói: “Không cần nấu, hôm nay cũng là ngày cuối rồi, không sao.”

Nàng chỉ hy vọng Từ Lệnh Sâm sẽ không vì nàng mà giận chó đánh mèo lên Thanh Thái, khiến chuyện làm xe lẫn thất bại.

Tuệ Tâm nhìn Kỷ Thanh Y, miệng giật giật cuối cùng cũng không mở miệng, đứng một lúc liền quỳ gối xin đi xuống.

Chỉ chốc lát sau, một con bồ câu đưa thư bay ra từ phủ Bình Dương Hầu, bay thẳng đến phủ Thế tử Ninh Vương.

Từ Lệnh Sâm đang chọn y phục, mỗi lần trước khi gặp Kỷ Thanh Y, hắn đều quan tâm đến cách ăn mặc, mặc cái gì, màu nào, đai lưng làm từ chất liệu gì, trâm cài tóc là cái nào, thắt lưng dắt ngọc bội gì, đều tỉ mỉ chọn lựa.

Thấy bồ câu bay tới đậu trên bàn, hắn liền bỏ y phục xuống đi lấy thư.

Mở tờ giấy ra, liền thấy thư viết Kỷ Thanh Y không tới, nhất thời sắc mặt trở nên lạnh lùng. Lại nhìn đến nguyên nhân phía sau, lỗ tai có chút hồng hồng. Nhìn đến cuối thư, Tuệ Tâm nói nàng đã đến ngày cuối cùng, ánh mắt liền có chút nghi ngờ.

Hắn nắm chặt tờ giấy kia, yên lặng nhìn một hồi, cuối cùng để cho người mang đến cho Nhạc Lâm một phong thư, bản thân thì tự đến Thái Y Viện.

44. Chương 43-2: Làm Khách 2

Editor: quynhbach1997

Kỷ Thanh Y đang ngủ, Trần Bảo Linh liền hầm hừ trở lại: “Tỷ nghĩ chuẩn bị đến phủ Thế tử Ninh Vương, không nghĩ tới chỉ là đến một cái biệt viện nho nhỏ ở kinh thành của Sâm biểu ca, xe lăn kia rõ ràng đã chuẩn bị thật tốt, Thanh Thái rất thích, tỷ xem thử thấy chỗ nào cũng phù hợp, nhưng vị Nhạc sư phụ này thì lại nói làm chưa được tốt, không cho tỷ mang đi. Hối hăn khi nào thì có thể làm tốt, hăn liền áp úng nói không rõ, thật là tức chết đi được!”

Trong lòng Kỷ Thanh Y cũng tràn đầy chờ mong, nghe Trần Bảo Linh nói xong, trong lòng chợt lạnh, nhưng trên mặt lại không bộc lộ chút cảm xúc.

Nàng giúp Trần Bảo Linh đầm lưng bóp tay, tươi cười nói: “Là muội không nói rõ ràng với tỷ trước, vất vả khiến tỷ đi một chuyến, tối hôm nay ở lại chỗ muội ăn cơm, tỷ muốn ăn cái gì cứ việc nói.”

“Đi một chuyến thì tính cái gì, tỷ là tức cái vị Nhạc sư phụ kia trêu đùa người khác, cũng không biết Sâm biểu ca xảy ra chuyện gì, vậy mà lại tìm người như thế làm việc!” Trần Bảo Linh đứng lên nói: “Tỷ đã cùng nhị ca hẹn nhau đến chỗ nương ăn cơm rồi, hôm nay liền thôi, ngày mai lại đến ăn bữa tiệc này của muội.”

Kỷ Thanh Y cũng không giữ lại, tiễn nàng ra ngoài, chính mình vội vàng đi gặp Thanh Thái.

“Xe lăn thế nào? Thích không?”

Về mặt Thanh Thái thỏa mãn, giọng nói vội vã: “Vô cùng tốt, lại vững vàng, tốc độ lại nhanh, còn không cần dùng đến hai người nâng, chỉ cần một người ở phía sau nhẹ đẩy là có thể đi. Đệ không dám ăn quá nhiều, chỉ sợ chính mình béo khiến hai vị ma ma không nâng được đệ. Hiện tại có xe lăn này, đệ liền cũng không sợ nữa.”

Hắn đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ ra nghi hoặc khó hiểu: “Nhưng Nhạc sư phụ lại ra sức khước từ không muốn để đệ lấy đi, hỏi hăn nguyên nhân thì hăn lại không nói ra. Tỷ tỷ, người nói Nhạc sư phó có phải là muốn đệ đưa tiền không?”

Vốn trong lòng Kỷ Thanh Y vẫn còn mang chút mong chờ vào may mắn, nhưng nghe Thanh Thái nói xong liền trở nên rõ ràng.

Quả nhiên như nàng đoán, là nàng chọc Từ Lệnh Sâm mất hứng, cho nên, xe lăn này hăn nhất định sẽ không cho Thanh Thái rồi.

Bởi vì chuyện của nàng mà khiến Thanh Thái vốn rất mong chờ liền thất vọng.

Trong lòng Kỷ Thanh Y ần ần có chút đau đớn, trên mặt liền có chút buồn: “Có thể không phải ý của Nhạc sư phụ...”

“Không có khả năng!” Giọng nói Thanh Thái vang dội, lời thề son sắt nói: “Thế tử ca ca nói chuyện giữ lời, nếu nói để Nhạc sư phụ làm xe lăn cho đệ thì tuyệt không sẽ không đổi ý.”

Kỷ Thanh Y vốn là muốn nói cho Thanh Thái nàng cùng Từ Lệnh Sâm có chút mâu thuẫn, miễn cho hăn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm chuyện này. Nhưng lời vừa đến miệng, Thanh Thái liền che chở Từ Lệnh Sâm như thế, nàng đành từ bỏ.

Dù sao còn nhiều thời gian, Thanh Thái từ từ cũng sẽ hiểu, nàng hà tất phải khiến hăn thương tổn lúc này?

“Đệ nói rất đúng, là htyr tỷ nhỏ nhen rồi.” Kỷ Thanh Y sờ đầu Thanh Thái nói: “Vài ngày nữa, tỷ sẽ tự mình đến hỏi ý của Nhạc sư phụ.”

Nếu Từ Lệnh Sâm không đưa xe lăn cho Thanh Thái, xe lăn kia tám chín phần là ở trong tay Nhạc sư phụ.

Nếu Nhạc sư phụ là phụng mệnh Từ Lệnh Sâm, nàng có ra mặt đi mua thì cũng chỉ có thể bị cự tuyệt, nếu nói chuyện này cho Việt biểu ca biết, hăn khẳng định sẽ hỏi nguyên nhân, mà nàng lại không muốn nói đối trước mặt Việt biểu ca.

May mắn thay xe lăn kia là làm cho Thanh Thái nên ngay cả có bán đi cũng chưa chắc đã gặp được người mua thích hợp, cho nên, nàng vẫn có thời gian để từ từ suy nghĩ.

Mất thấy cách Hội Thường Hoa của Thọ Xuân trường công chúa còn có vài ngày, Khúc tiên sinh liền cùng Thái phu nhân đề nghị, để cho các nàng tổ chức một trận đấu nhỏ trong nhà trước.

Nàng nghiêm mặt nói: “... Vừa lúc có thể chuẩn bị cho Hội Thường Hoa vài ngày sau; cũng vừa có thể để Thái phu nhân nhìn xem thành quả học tập gần đây của các vị tiểu thư.”

“Cũng nên chuẩn bị cho Hội Thường Hoa vài ngày tới, liền sắp xếp vào ngày mai đi.” Thái phu nhân nghe xong cực kì cao hứng: “Mấy ngày gần đây ba người liên tục mang hoa đến nơi này của ta, tiến bộ rất lớn, đây đều là do Khúc tiên sinh dốc lòng dạy bảo.”

Khúc tiên sinh lạnh nhạt nói: “Trận đấu ngày mai sẽ khác với luyện tập bình thường, không để các vị tiểu thư cắm hoa trước, mà để họ trực tiếp cắm hoa tại hiện trường trận đấu ngày mai. Tuy có tốn thời gian, nhưng có thể phô bày tài nghệ của các vị tiểu thư, cũng có thể cho chúng ta thấy được cách cắm hoa của các vị tiểu thư.”

Thái phu nhân nghe vậy cực kỳ vui mừng.

So tài lần này nghiêm khắc hơn cuộc so tài lần trước của Cố nương tử rất nhiều, nhưng có thể trực tiếp thưởng thức, còn có thể ngăn chặn gian lận, một công đôi việc, rất tốt.

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, mọi người liền tập hợp tại Tây Hoa Thính, lựa chọn lọ cắm hoa trước.

Đối với một tác phẩm cắm hoa mà nói, quan trọng nhất là hoa, nhưng lọ để cắm hoa cũng rất quan trọng.

Lọ là nơi hoa ở, đất, hoa cùng lọ phối hợp thỏa đáng mới có thể khiến tác phẩm trở nên hòa hảo, thiếu một thứ thì tác phẩm sẽ không được hoàn mỹ.

Điểm này ba người đều rõ.

Khúc tiên sinh nói: “Thái phu nhân, mời người ra đề.”

Thái phu nhân liền cười: “Trận đấu lần trước lấy xuân làm đề, bây giờ liền hạ đi. Được rồi, các người chọn lọ trước.”

Trong Đa Bảo Các bày mấy chục bình, bàn, giỏ, bát, vại, ống, có hàng mây tre, sứ thanh hoa, cũng có gốm Đào rất đa dạng.

Trần Bảo Linh là nhanh nhất, chọn một cái chậu hình tròn trên có họa tiết hoa xanh, sau đó đặt khay lên bàn mình, rồi đi ra ngoài.

Lê Nguyệt Trừng theo sát sau đó, từ trong Đa Bảo Các cầm ra một cái chậu miệng nhỏ bằng đá sứ trắng, cái chậu nàng ta chọn lớn hơn chậu mà Trần Bảo Linh chọn rất nhiều.

Trong lúc mọi người chọn, Kỷ Thanh Y cũng nghĩ xem bản thân nàng nên chọn cái gì, muốn cắm hoa kiểu gì, sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng chọn một bình sứ miệng vuông có trang trí họa tiết lá cây xanh cũng chỉ bằng bàn tay.

Kỷ Thanh Y đi ra khỏi Tây Hoa Thính, Trần Bảo Linh ở bên ngoài viện liền chạy thẳng đến chỗ nàng.

Nàng khẩn trương hỏi: “Thanh Y, tỷ định dùng cành lá hương bồ phối với bách hợp trắng cùng hoa bìm bìm đỏ, muội cảm thấy thế nào?”

Lúc Trần Bảo Linh cắm hoa đều sẽ rất thích thú, bây giờ cũng không ngoại lệ.

Kỷ Thanh Y nghe xong nhíu mày nghĩ một lát nói: “Chậu tỷ chọn quá nhỏ, đáy bình bé, nếu tỷ cắm hoa bìm bìm sẽ tạo cho người ta cảm giác bình hoa không được vững, không bằng tỷ thử hoa mã đề đỏ xem, dụng kéo sửa cho nhỏ đi một chút có thể sẽ ổn hơn.”

“Tuyệt đấy.” Ánh mắt Trần Bảo Linh sáng lên, cười hì hì ôm Kỷ Thanh Y: “Đi, chúng ta cùng đến nhà kính trồng hoa.”

Kỷ Thanh Y nói: “Muội không đến nhà kính trồng hoa, ái chính muội chọn không phải hoa, mà là trúc, muội muốn đến rừng trúc bên hoa viên trước. Tỷ giúp muội lấy ba phiến lá trúc lan, hai đoá hồng là được.”

“Được.” Trần Bảo Linh nghe liền biết Kỷ Thanh Y cắm hoa nhất định sẽ rất đẹp, liền nói ngay: “Tỷ đi trước, chúng ta lấy hoa xong sẽ gặp nhau ở đây nhé.”

Hai người chia tay, phân công nhau làm việc.

Một nén nhang sau mỗi người liền cầm được hoa cỏ mà mình muốn, sau khi phân chia xong liền đến Tây Hoa Thính.

Đi tới cửa liền nghe thấy giọng nói của Thái phu nhân: “... Vừa lúc điện hạ tới, giúp chúng ta bình chọn một phen, nhìn xem trình độ của các nàng thế nào...”

Điện hạ?

Điện hạ nào?

Sẽ không phải là Từ Lệnh Sâm đi?

Trong lòng nghĩ như vậy, cước bộ cũng không dừng liền tiến vào Tây Hoa Thính.

Chiếc ghế bên caanhj Thái phu nhân vốn trống không, giờ phút này lại có sự xuất hiện của một thiếu niên hiên ngang, một thân áo choàng xanh, bên hông là chiếc đai lưng bằng đá màu xanh, một đầu tóc đen, đôi con ngươi như mặc ngọc, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc của hắn, tuấn mỹ vô song.

Không phải Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm thì còn có thể là ai?

“Sâm biểu ca, sao huynh lại tới đây? Đến lúc nào vậy?” Trần Bảo Linh thật cao hứng, không để ý trong lòng ngực mình vẫn còn ôm hoa, liền vui vẻ đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm.

Thời tiết nóng bức, trong tay Từ Lệnh Sâm cầm một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy, vô cùng phong lưu lả lơi.

“Vừa mới tới, vừa lúc gặp trận đấu hôm nay của biểu muội, xem ra hôm nay ta được mở rộng tầm mắt rồi.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, tay liền thu quạt lại, khẽ đánh vào lòng bàn tay một cái, thật không nói nên lời là có bao nhiêu ung dung cao quý.

Trần Bảo Linh thấy liền tròn tròn mắt.

Thái phu nhân khẽ ho khan một tiếng nói: “Được rồi, Bảo Linh, con còn chậm trễ nữa là Thanh Y cùng Nguyệt Trừng liền cầm xong đấy nhé.”

“À?” Trần Bảo Linh như từ trong mộng tỉnh lại, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái, muội sao không đợi ta liền bắt đầu trước, thật xấu xa mà.

Đáng tiếc Kỷ Thanh Y nhìn thấy Từ Lệnh Sâm liền có chút lờ mờ, một lòng chỉ nghĩ đến hôm nay Từ Lệnh Sâm tới đây là vì cái gì, căn bản không rảnh đi chú ý đến ánh mắt Trần Bảo Linh ném qua.

Nàng hít một hơi, để cho chính mình tỉnh táo lại, không cần nhìn Từ Lệnh Sâm, tập trung lực chú ý lên việc cắm hoa.

Nhưng nàng càng muốn bỏ qua thì lại càng dễ dàng nhận ra ánh mắt nóng bỏng dừng trên người nàng, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Từ Lệnh Sâm nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nhìn từ mái tóc đến trâm cài tóc, rồi tới xiêm y, một phần cũng không bỏ qua.

Mỗi ngày hắn đều có thể nhận được tin tức về nàng, mặc xiêm y gì, ăn gì,....

Bên trong có Tuệ Tâm, Khúc nương tử, ngoại viện có Trâu tiên sinh, hắn âm thầm an bài người bên cạnh nàng, nhưng không thể mỗi ngày gặp nàng, hắn lòng như thiếu mất một thứ gì đó, trống trải.

Mỗi ngày hắn đều nhớ nàng, nhớ đến phát điên, cũng không biết nàng có nhớ hắn không?

Nhất định là không, tiểu cô nương thật nhẫn tâm!

Không chỉ có không nhớ hấn, còn dám cự tuyệt gặp hấn, chính hấn tự mình đến trước mặt, nàng vẫn lạnh lùng như thế, ngay cả một ánh mắt cũng không cho hấn.

Hấn thật muốn kéo nàng áp lên đùi, hung hăng đánh vào mông một trận!

Anh mắt của hấn rơi vào trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, chiếc cằm thanh tú, chiếc cổ thon dài.

Xuống chút nữa là bộ ngực, không còn là vùng đất bằng phẳng mà đã trở thành hai chiếc bánh bao nhỏ.

Giống như bị phỏng, hấn đột nhiên rời mắt đi, không dám nhìn lại, trong lòng nhớ tới lời thái y nói.

Nữ tử có nguyệt sự liền chứng tỏ nàng đã lớn, đã thành đại cô nương, thân thể cũng sẽ giống như cành liễu mùa xuân nhanh chóng phát dục.

Chuẩn bị làm mối, lập gia đình, sinh con dưỡng cái.

Bây giờ nàng còn nhỏ, cũng không biết đợi đến ngày thành thân nào đó, nàng có thể thừa nhận hấn không...

Hấn đột nhiên cảm giác cổ họng có chút khô, bàn tay nắm thành quyền đặt nhẹ trên môi ho khan hai tiếng.

Kỳ thật... Hấn cũng không phải vội vàng muốn cùng nàng sinh con dưỡng cái như thế, chỉ là nghĩ sớm một ngày cưới nàng về nhà luôn mang theo nàng bên cạnh thôi.

Thái phu nhân thấy đôi má hấn đột nhiên đỏ lên, trên trán cũng có vài giọt mồ hôi, vội vàng nói với nha hoàn: “Mang một chậu nước đá tới đây, đặt ở bên cạnh điện hạ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the-lam-vinh>